

আপোনাৰ বিত্তীয় বিপ্লৱ

বিশ্ৰামৰ সামৰ্থ্য

গেৰী কীচী

খ্রীষ্টত প্ৰিয় বন্ধুগন,

এইটো আমাৰ প্ৰাৰ্থনা যে আপোনালোকে বিচৰা এই শিক্ষাদান সম্পদটোক আপোনা-
নালোকৰ বাবে আশীৰ্বাদ আৰু উৎসাহ হিচাপে বিবেচনা কৰক! অনুগ্ৰহ কৰি এই
সামগ্ৰী আপোনাৰ বন্ধু-বান্ধৱী, পৰিয়াল আৰু আপোনাৰ গীৰ্জাৰ সদস্যসকলৰ সৈতে
নিঃসংকোচে ভাগ বতৰা কৰক। লগতে, আপুনি অতিৰিক্ত কপি ডাউনলোড কৰিবলৈ
আৰু আপোনাৰ ভাষাত অধিক বিনামূলীয়া শিক্ষাৰ বাবে **FLNFree.com** লৈ যাব
পাৰে।

ঈশ্বৰে আপোনাক প্ৰেম কৰে আৰু তেওঁৰ আপোনাৰ জীৱনৰ বাবে এটা আচৰিত পৰি-
কল্পনা আছে! ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেনেকৈ চলে সেই বিষয়ে জনাৰ পাছত আমাৰ জীৱনটো
ভাল দিশলৈ সলনি হ'ল আৰু আমি বিশ্বাস কৰোঁ যে এইটো আপোনাৰ বাবেও একে
কাম কৰিব!

খ্রীষ্টৰ প্ৰেমেৰে সৈতে

গেৰী আৰু ডেণ্ডা কীচী

পি.এছ. আপোনাৰ ভাষাত অধিক বিনামূলীয়া শিক্ষা ডাউনলোড কৰিবলৈ আমাৰ
বিনামূলীয়া ডাউনলোড ৱেবছাইট **FLNFree.com** লৈ যাবলৈ মনত ৰাখিব!

আপোনাৰ বিত্তীয় বিপ্লৱ

বিশ্ৰামৰ সামৰ্থ্য

গেৰী কীচী

Your Financial Revolution, The Power of Allegiance, Assamese

Copyright © 2024 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2015 by Gary Keesee

ISBN: 978-0-9729035-9-2

Gary Keesee Ministries,

P.O. Box 779, New Albany,

OH 43054, USA

GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is NOT FOR SALE

আপোনাৰ বিত্তীয় বিপ্লৱঃ আৰু অধীকাৰৰ সামৰ্থ্য, অসমীয়াত

কপিৰাইট ©2024 গেৰী কীচী কৰ্তৃক

মূলতে ইংৰাজীত প্ৰকাশিত

মূল প্ৰকাশনা ©2015 গ্যাৰি কেসি কৰ্তৃক

ISBN: 978-0-9729035-9-2

গেৰী কীচী পৰিচৰ্যা

P.O. Box 779, New Albany,

OH 43054, USA

GaryKeesee.com

এই কিতাপখন বিনামূলীয়া উপহাৰ গেৰী কীচী পৰিচৰ্যাৰ দ্বাৰা, এইটো বিক্ৰীৰ বাবে নহয়

ভাৰতত মুদ্ৰি

বিষয় বস্তু

প্ৰস্তাৱনা	7
পৰিচয়	9
অধ্যায় 1: ঈশ্বৰৰ সম্ৰাজ্য	19
অধ্যায় 2: নীলা কুঁৱলি.....	51
অধ্যায় 3: হে প্ৰভু, দয়া কৰা!.....	57
অধ্যায় 4: বিশাল মাছ.....	81
অধ্যায় 5: সেই নিৰ্বাচন কাৰ আছিল	89
অধ্যায় 6: ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ	119
অধ্যায় 7: দুৰাৰ.....	135
অধ্যায় 8: অধীনতাৰ সামৰ্থ্য.....	143
অধ্যায় 9: তোমালোকেই তেওঁলোকক খুওৱা!.....	151
অধ্যায় 10: গোটোৱা, কিন্তু ঘাম নোবোৱাৰা.....	161
অধ্যায় 11: উৰাটো চলাতকৈ সহজ!.....	167

প্ৰস্তাৱনা

মই সেই যাত্ৰাৰ বিষয়ে লিখিবলৈ বিচাৰিছোঁ যত ঈশ্বৰে ড্ৰেপ্তা আৰু মোক কিছু বছৰৰ বাবে লৈ গৈছিল। আমাৰ জীৱন একেবাৰে সলনি হৈ পৰিল। আমি সেই আচৰিত কৰ্মবোৰ যিবোৰ যীচুৱে বাইবেলত কৰিছিল, অনেক বৰ্ষৰ পৰা নিজৰ চকুৰ আগত ঘটা দেখা পালোঁ। মৃতক বিলাক জী উঠিলে, কুষ্ঠৰোগী উঠি থিয় হল, খোজকাঢ়ি দ্বিতীয় দিনা কামলৈ ঘূৰি গল, অগণন লোক সুস্থ হল, আৰু হাজাৰ হাজাৰ লোকৰ আৰ্থিক স্থিতি সলনি হৈ গল। কিন্তু সকলোতকৈ ডাঙৰ আচৰিত কৰ্ম আমি দেখা পালোঁ, যিটো আমাৰ পৰিয়াল আৰু নিজৰ জীৱনত ঘটিছিল।

মোৰ উদ্দেশ্য আপোনাক যাত্ৰাত লৈ যোৱাটো, এটা বিচাৰি যোৱা যাত্ৰা যিটো মই আশা কৰিছোঁ যে আপোনাৰ জীৱনক সলনি কৰিব যেনেকৈ তেওঁ মোৰ জীৱনক সলনি কৰি দিলে। এই কাহিনী এটা কিতাপত কব পৰা নাযায়। এইটো কিতাপৰ শৃংখলাৰ আৰম্ভণি যিটোৱে আপোনাক নিজৰ ব্যক্তিগত বিত্তীয় বিপ্লৱলৈ লৈ যাব আৰু ঈশ্বৰৰ সমাজ্যৰ বসহ্যবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিব যি মোৰ জীৱনক সলনি কৰিলে। মোৰ কাৰণে এইটো আচৰিত যাত্ৰা আৰু এইটো কেতিয়াও শেষ নহয়। আমি সকলোৱে শিকিয়েই থাকিম! ৰাজ্যৰ জ্ঞান অটুট আছে।

মই ঈশ্বৰৰ বহুত কৃতজ্ঞ। তেওঁৰ দয়া প্ৰতিদিনে নতুন হৈ যায়, আৰু তেওঁ সহনশীল আৰু ক্ষমাশীল, যি আমাক উদ্ধাৰৰ পথলৈ লৈ যায়। মই মোৰ অদ্ভুত আৰু উত্তম পত্নী ড্ৰেডাৰ উল্লেখ নকৰাকৈ আপোনাক এই যাত্ৰাত লৈ যাব নোৱাৰোঁ। এইটো ঈশ্বৰৰ কাৰণে তেওঁৰ হৃদয় আছিল আৰু মোৰ কাৰণে তাইৰ মৰম আৰু ধৈৰ্য্যই মোক নিজৰ দুৰ্বলতাবোৰক সন্মুখীন হবলৈ আৰু সেই উত্তৰবিলাকৰ কাৰণে ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ সাহস দিলে, যিটোৰ মোৰ অত্যন্ত আৱশ্যকতা আছিল। বহুত আনন্দৰে সৈতে মই আপোনাৰ সৈতে ভাগ-বতৰা কৰিছোঁ।

আপোনাৰ বিত্তীয় বিপ্লৱক

অধীনতাৰ সামৰ্থ্য

পৰিচয়

তুমি মোৰ প্ৰাণ শান্তিৰ পৰা বহুত আঁতৰ কৰিলা মই মঙ্গল পাহৰিলো।

বিলাপগীত 3:17

মই সাৰ পালোঁ এইটো জানি যে কিছু ভুল আছিল, ডাঙৰ ভুল! যেতিয়া মই উঠিলোঁ মোৰ মনত ডাঙৰ ভয় সোমায় গল। মই নিজৰ জিভাৰ অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিলোঁ। মোৰ হাত, ভৰি আৰু মোৰ চেহেৰাৰ অংশ একেবাৰে শূণ্য হৈ পৰিছিল। মই ড্ৰেডা জগালোঁ আৰু মোৰ সৈতে যি ঘটিছিল এইটো মই তাইক কবলৈ বহুত সংঘৰ্ষ কৰিলোঁ, কিয়নো মোৰ গোটেই চেহেৰা আৰু জিভাই কথা কবলৈ মোৰ সহযোগ কৰা নাছিল। মই তেতিয়া চালো যে মোৰ হৃদয়খন বহুত জোৰে কপি আছিল আৰু মোৰ উশাহ নিশাহ ফুলি আহিছিল, কিয়নো নিজৰ স্থিতিৰ বিষয়ে তাইক কবলৈ মই বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লগীয়া হৈছিল। তাই উঠিল আৰু তৎক্ষণাত মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে। লাহে লাহে, সেই ভঙ্কৰ ভয়ৰ ভাৱনা অলপ কম হৈ গল। ড্ৰেডাই কলে যে তাই মোৰ বাবে কিবা খাবলৈ লৈ আহিব তেতিয়া মই আকৌ বিচনাত শুই পৰিলোঁ। যেতিয়া মই বিচনাত শুই প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলোঁ তেতিয়া মই ভ্ৰমিত আছিলোঁ আৰু ভয় কৰি আছিলোঁ যে মোৰ শৰীৰত কি হৈ আছে বুলি। মোৰ ভিতৰত ভয়ৰ টো দৌৰি আছিল, এনেকুৱা ভয় মই জীৱনত আগতে কেতিয়াও অনুভৱ কৰা নাছিলো, মোৰ মস্তিকত আক্ৰমণ কৰিছিল।

যি ঋণৰ বোজাৰ তলত মই জীয়াই আছিলোঁ আৰু পইচা সঘনাই প্ৰয়োজন হোৱাৰ ভয় মোৰ দৈনন্দিন জীৱন অংশ হৈ পৰিছিল। নিজৰ আৰ্থিক দুৰৱস্থাৰ স্থিতিত মই পিছৰ কেইবাবছৰ ধৰি অত্যাধিক হতাশাত আছিলোঁ। মই কমিশ্বনৰ আধাৰত বিক্ৰীৰ ব্যৱসায়ত আছিলোঁ ইয়াত ইমান উপাৰ্জন কৰিব পৰা নাছিলোঁ। মই 1800 দশকৰ এটা সৰু পজা ঘৰ ভাড়াত লৈছিলোঁ, যিটো এনে লাগিছিল যে বনোৱাৰ পাছত সেইটো কাহানিও মেৰামতি কৰা হোৱা নাছিল। মই ভাবিছিলো ইয়াত অলপ অতিৰঞ্জিত কৰিছো বুলি, কিন্তু সত্যটো হল ঘৰখন একেবাৰে ভাল অৱস্থাত নাছিল। খিৰিকিৰ ফ্ৰেমটো ভাল নাছিল যত বনৰীয়া লতাই বগাই আমাৰ ভিতৰত বহা কোঠালৈকে বাঢ়ি আহিছিল। খিৰিকিৰ কাচ বিলাক ভগা আছিল, আমি সেইবোৰ আলমাৰী আৰু বাকচত ভৰাই থৈছিলোঁ। যদিও ঘৰখনৰ অৱস্থা বেয়া আছিল, তথাপিও ড্ৰেডাই সেইটো নিজৰ ঘৰৰ দৰে সজাই দিছিল। কিন্তু তাইৰ অদ্ভুত কৌশলৰ পাছতো, আমি এই তথ্যটো লুকুৱাব নোৱাৰিলো যে সেই ঘৰত তেতিয়াও অনেক গভীৰ সমস্যাবোৰ আছিল। আমাৰ লগত যি শিনি আছিল সকলোবোৰ ভঙা-ছিঙা অৱস্থাত আছিল! আমাৰ দুয়োটা গাড়ী পুৰনা আছিল, সেইটো মাত্ৰ 200000 কি.মি তকৈ অধিক চলিছিল, আৰু

কথমপি স্টাৰ্ট হৈছিল। আমাৰ দুয়োজন লৰাই সেই গাদীত শুইছিল যিটো এটা নাৰ্চিং হোমৰ পৰা পেলোৱা হৈছিল। তেওঁলোকৰ শোৱা কোঠাটোত যি কালীন আছিল সেইটো বাটৰ কিনাৰৰ জাৱৰ পেলোৱা ঠাইৰ পৰা পোৱা হৈছিল। বন্ধকত দিবলৈ আমাৰ দোকান আমাৰ জীৱনৰ এটা পথ হৈ গৈছিল, আৰু আমি সেই প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ পৰা ঋণ লৈছিলোঁ যিটো আমি ভাৱিছিলোঁ যিটো আমি ভাৱিছিলোঁ আমাৰ সহায় হৈ আছে বুলি, আমাৰ লগত প্ৰতিদিনৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰ থাকিছিল, বিক্ৰি কৰিবলৈ কিবা নহয় কিবা বিচাৰি ফুৰিছিলোঁ, জীয়াই থকাৰ পথ বিচাৰিছিলোঁ, আৰু আশা কৰিছিলোঁ যে কালৈ নিশ্চয় ভাল হব বুলি।

মোৰ দহখন ক্রেডিট কাৰ্ড যি সীমা পাৰ হৈছিল, সেইবোৰ এমাহৰ আগতে বন্ধ কৰি দিয়া হৈছিল, আৰু মোৰ তিনিটা কোম্পানীৰ পৰা লোন লৈছিলোঁ, যি 28 শতাংশ হাৰত মোৰ পৰা লোৱা হৈছিল, মোৰ গাড়ীৰো পইচা (হয়, এইটো অতি পুৰনি হৈ গৈছিল তাৰো ধাৰ আছিল) 120 দিন পাৰ হৈ গৈছিল আৰু সেইটো উঠাই লোৱাৰ পৰিস্থিতিত আছিল। মোৰ প্ৰত্যেকটো বিল পলম হৈছিল। মোৰ বিৰুদ্ধে কেচ আৰু গ্ৰহণাধিকাৰ দিয়া হৈছিল, আৰু কিস্তিত বিচৰা বিলাকে ফোন কৰাত প্ৰত্যেক ৰাতিপূৱাতেই টোপনি ভাঙি গৈছিল। মোৰ ওপৰত আইআৰএচৰ পইচা বাকী আছিল, আৰু তেওঁলোকে মোৰ বিৰুদ্ধে বেংক কৰৰ গ্ৰহণাধিকাৰো দাখিল কৰিছিল। ড্ৰেডা আৰু মোৰ ওপৰত আমাৰ পিতৃ-মাতৃৰ 26000 ডলাৰ ধাৰ আছিল, আৰু তেওঁলোকে আমাক সহায় কৰি কৰি ভাগৰি পৰিছিল। আমাৰ ৰেফ্ৰিজিৰেটৰ হয়তো কেতিয়াবাহে খোৱা বস্তুৰে ভৰি আছিল। বিজুলী কোম্পানীয়ে লাইট কাটিবলৈ সঘনাই ধমক দি আছিল, কেতিয়াবা কেতিয়াবা প্ৰত্যেক মাহত ধমক দিছিল। আৰু মই নিজৰ ভাৱনাত্মকৰ ক্ষমতাৰ শেষলৈকে গৈ পাইছিলোঁ।

হতাশাৰ বোজা মোৰ শৰীৰত এনেকুৱা হৈছিল যে মই কি কৰিম একো বুজিব পৰা নাছিলোঁ যে এইবোৰ কি হৈ আছে। কেইবাজনো ডাক্তৰক দেখুৱাব পাছত, তেওঁলোকে কলে যে মোক পেনিক এটেক হৈছে, আৰু মোক এন্টিডিপ্ৰেশ্বনত থৈ দিলে, দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে এই পেনি এটেকত পীড়িত হৈ ইমানেই গুৰুত্বৰ ভাৱে বাঢ়ি গল যে তেতিয়া মই নিজৰ ঘৰ এৰিবলৈ ভয় কৰিছিলোঁ। ভয়ৰ এই ধুৱলিৰ দিনৰ সময়ত, মই উত্তৰ বিচাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ, মই মন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ আৰু তেতিয়া গম পালোঁ যে কিছুমান খাদ্য পদাৰ্থ, যত চিনি, ষ্টাৰ্চ, বা কেফিন আছিল, সেইবোৰৰ বাবে আৰু মই পেনিক এটেক হৈছিল। সেইবাবে মই আহাৰ খাবৰ বাবেও ভয় কৰিছিলোঁ আৰু যি খিনি খাইছিলোঁ তাৰ প্ৰতি সতৰ্ক থাকিছিলোঁ। মোৰ জীৱন এই মূহুৰ্তলৈকে এটা বান্ধ হৈ পৰিল যে এতিয়া মই আৰু কাম কৰিব পৰাত নাছিলোঁ, যাৰ বাবে আমাৰ আৰ্থিক স্থিতি আৰু অতি বেয়া হবলৈ ধৰিলে।

মোৰ পত্নীয়ে ভাৱিছিল যে তেওঁ নিজৰ স্বামীক হেৰুৱাব, আৰু মোৰ ভাল হোৱাৰ পাছত তাই মোক কৈছিল যে তাই সচাকৈয়ে পৰিকল্পনা কৰি আছিল যে আমাৰ সন্তানবোৰৰ চোৱা চিতা কৰিবলৈ কি কৰিব লাগিব। মই উত্তৰ পাবলৈ ঈশ্বৰক মাতিলোঁ কিয়নো মই যি সংঘৰ্ষৰ সৈতে গৈ আছিলোঁ তাৰ কোনো অনুভৱী জ্ঞান মোৰ নাছিল। মোৰ শৰীৰত যি খিনি সমস্যা হৈ আছিল, তাৰ বাবে ডাক্তৰ

বিলাকৰ ওচৰত গণ্যমান্য নাম আছিল, তেওঁলোকে কৈছিল যে এইটো সুস্থ নোহোৱা ৰোগ আৰু ইয়াৰ বাবে আপোনাক সদায় ঔষধ খাই থাকিব লাগিব। আন ডাক্তৰবিলাকে কৈছিল যে মই মধুমেহ হোৱাৰ পথত আছোঁ, তেওঁলোকে এইটোও কৈছিল যে বয়সৰ অনুপাতে মোৰ ৰোগ আৰু বাঢ়ি গৈ থাকিব আৰু মই পৰীক্ষা কৰাবৰ বাবে এটা ভাল ৰোগীয়া হৈ পৰিম।

কিন্তু মই খ্ৰীষ্টীয় আছিলো, কিন্তু মোৰ আত্মিক যুদ্ধ বা শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে থিয় হোৱাৰ কোনো অনুভৱ নাছিল। সচাটো হল এই সময়ৰ পৰিস্থিতিক মই এইধৰণে দেখা নাছিলোঁ যে মই এটা দুষ্ট আত্মাৰ সৈতে যুজি আছোঁ। মই ভাবিছিলোঁ যে সাধাৰণ ভাৱে মোৰ শৰীৰৰ সমস্যা হৈ আছিল আৰু মই ঈশ্বৰক সুস্থতা দিবলৈ কৈ আছিলোঁ। এজন খ্ৰীষ্টীয় হোৱা হেতুকে মই জানিছিলোঁ যে ঈশ্বৰেই মোৰ উত্তৰ, কিন্তু সেই সময়ত এনে লাগিছিল যে ঈশ্বৰ বহু দূৰত। ডাক্তৰবিলাকে মোৰ শাৰীৰিক স্থিতিৰ বাবে বিভিন্ন নাম দি এখন তালিকা দিলে, সকলো মানসিক সমস্যাৰে জড়িত আছিল কেৱল কেৱল ঔষধ খাই নিৰাময় কৰাটো সম্ভৱ আছিল। মই যেনেকৈ আগতে কৈছিলোঁ, একো নিৰাময় নাছিল, কেৱল পৰিস্থিতিয়ে মোক মানসিক সন্তুলনৰ ভাৰসাম্য নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ সহায় কৰিলে, মোক ঔষধৰ পৰা বেয়া প্ৰভাৱ পৰি আছিল, আৰু সেইবিলাকৰ পৰা মোৰ কোনো উপকাৰ হোৱা নাছিল। আৰু চালে, সেই ঔষধবিলাকৰ কাৰণে আৰু অন্য লক্ষণ দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। এই ঔষধবোৰৰ পৰা মই এনে অনুভৱ কৰিছিলোঁ যে মই কুৱলিত জীয়াই আছোঁ, সঘনাই ভয়তুৰ চিন্তাধাৰাৰে কেকাই আছিলোঁ যিটো মই নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা নাছিলোঁ। মোৰ ওচৰত একো উত্তৰ নাছিল, আৰু একোৱে সহায় কৰা নাছিল। কিছু সপ্তাহলৈকে চলিল, আৰু মোৰ ডিপ্ৰেশ্বন বাঢ়ি গল আৰু তাৰ লক্ষণ আৰু ভয়ে জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাবলৈ ধৰিলে।

কিন্তু এটা ৰাতি, যেতিয়া মই উত্তৰৰ বাবে ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলোঁ তেতিয়া মই বহুত ডাঙৰ সফলতা পালোঁ। মই নিজৰ স্বাধীনতাৰ চাবিকাটি পালোঁ। মই আমাৰ পাৰিবাৰিক গীৰ্জাত বুধবাৰৰ ৰাতিৰ আৰাধনাত আছিলোঁ। স্তুতি আৰাধনাৰ সময়ত, মোক বহুত ভয়ঙ্কৰ পেনিক এটেক হল, মই একো বুজিব পৰা নাছিলো যে এতিয়া মই কি কৰিম। চিন্তিত আছিলোঁ, মই জানিছিলোঁ যে মোক প্ৰাৰ্থনাৰ প্ৰয়োজন আছে, এইকাৰণে মই গীৰ্জাৰ আগলৈ গলো। মই জানিছিলো যে মই আৰাধনাত বাধাৰ উৎপন্ন কৰিছোঁ, কিন্তু মই এই কথাৰ বাবে চিন্তিত নাছিলোঁ। মই এখন বহুত ডাঙৰ গীৰ্জাৰ আৰাধনাত আছিলোঁ আৰু পাষ্টৰে মোক ব্যক্তিগতভাৱে জনা নাছিল, কিন্তু স্তুতি প্ৰশংসাৰ গ্ৰুপৰ এজন সদস্যই মোক জানিছিল। যেতিয়া মই নিৰাশ অৱস্থাত মঞ্চত খোজ কাঢ়ি গৈ আছিলোঁ সকলো থমকি ৰৈছিল আৰু সকলোৱে মোৰ চাই আছিল। ষ্টাপৰ সদস্য যিসকলে মোক জানিছিল তেওঁলোকে মোক দেখা পালে যে সুৰক্ষা অধিকাৰীয়ে মোক বাধা দিবলৈ ওচৰলৈ আহি আছে, তেতিয়া তেওঁ সোনকালে মোৰ সহায় কৰিবলৈ আমাৰ মাজত আহি গল।

যেনেকৈয়ে তেওঁলোকে পাষ্টৰক মোৰ স্থিতিৰ বিষয়ে অৱগত কৰালে, মই দেখিলোঁ যে পাষ্টৰে নম্ৰ হৈ পৰিল। তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। মোৰ বন্ধুৱে পাষ্টৰক কৈ আছিল যে মই বহুত সময়ৰ পৰা ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ আছোঁ। পাষ্টৰে মোৰ ফালে চাই কলে, তেওঁৰ

তাত দুৰ্বলতাৰ আত্মাৰ নিবাস আছে। এইবুলি কৈ তেওঁ মোৰ মূৰত হাত থলে আৰু সেই আত্মাক ওলাই যাবলৈ আজ্ঞা দিলে। সেই সময়ত এটা অবিশ্বাসযোগ্য ঘটনা হল-মই স্বাধীন হৈ পৰিলোঁ। কেইবামাহ আগতে প্ৰথম বাৰ মই সামান্য অনুভৱ কৰিছিলোঁ, কোনো কষ্টদায়ক চিন্তাধাৰা নহয়, একো ভয় নথকা, মাত্ৰ এটি গভীৰ শান্তি। সচাকৈ যদি কওঁ তেনেহলে মই কৃতজ্ঞ আছিলো এইবুলি কোৱাটো বহুত কম সংখ্যকলোক হ'ব। এইটো কোৱা যে মই উ-সাহিত আছিলোঁ, এইখিনি কলে এই কথাৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্লেষণ হ'ব নোৱাৰে যে মই কেনেকৈ অনুভৱ কৰিছিলোঁ, মোৰ মূৰ ঘূৰাই আছিল, পাংখাৰ দৰে পাতল অনুভৱ কৰিছিলোঁ, আৰু মই আনন্দৰে ভৰি পৰিছিলোঁ।

গীৰ্জাৰ পাছত, ডেড্ৰা আৰু মই কিছুমান বন্ধুবিলাকক লৈ পিজা হাটলৈ আনন্দ কৰিবলৈ গলোঁ। যেতিয়া মই তাত নিজৰ পিজা খাই আছিলো, তেতিয়া মোৰ মনত আছে তাত ৰেডিঅত এটি গান বাজি আছিল, আৰু অক্লমতে, মই ভৱিলো যে ভয়ৰ সেই ভয়ঙ্কৰ ভাৱনা মোৰ ওপৰত কন্ডলৰ দৰে আহি পৰিল। এইটো আকৌ ঘূৰি আহি গৈছিল, সেই সময়ত মই বুজি পোৱা নাছিলো যে এইটো এটা আত্মা হয় বুলি। পাষ্টৰে কৈছিল দুৰ্বলতাৰ আত্মা, কিন্তু মই গম পোৱা নাছিলো যে ইয়াৰ বাস্তৱিকতাত অৰ্থ কৰি, আৰু অলপ ভ্ৰমিত আছিলোঁ। মই ভৱিছিলোঁ যে আৰাধনাৰ সময়ত মই সুস্থ হৈ গৈছিলোঁ, কিন্তু এনে হোৱা নাছিল। পিছ দিনাখন মই আকৌ পেনিক অটেকৰ সৈতে যুজি আছিলো, কিন্তু বাৰে বাৰে এইটোৱেই ভৱি আছিলো যে সেই ৰাতিৰ আগতে গীৰ্জাত কি হৈছিল। যেতিয়া পাষ্টৰে মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ এইটো প্ৰাৰ্থনা কৰা নাছিল যে মই সুস্থ হৈ যাম। তেওঁ এটা আত্মা নিজৰ বসত কৰিছিল। তথ্যটো আছিল যে মোৰ অৱস্থা চাই মোৰ পাষ্টৰৰ এইটো প্ৰতীত হৈছিল হয়তো এইটো বেমাৰৰ কাৰণ এই আত্মাটোৱে আছিল। (আকৌ, আপুনি দেখা পাব যে এই কথাটো অনুভৱ নকৰিবলৈ মই খ্ৰীষ্টত কিমান অপৰিপক্ক আছিলোঁ।)সেই সময়ত, মই আত্মিক যুদ্ধৰ বিষয়ে বহুত কমকৈ জানিছিলোঁ, কিন্তু মই জানিছিলোঁ দুষ্টত্বাবোৰ প্ৰকৃততে আছে। মই দেখা পাইছিলোঁ। নিজৰ কিশোৰ অৱস্থাত, মই নিজৰ পিতৃ-মাতৃৰ দুটা পিজা দোকানৰ এখনত মই প্ৰৱন্ধক আছিলো, এজনো লোক আহিল আৰু তেওঁ মোক কলে যে তেওঁ এই ৰাষ্ট্ৰৰ কাষতে অলপ আগত মেথডিচ গীৰ্জাত আত্মিক জাগৃতিৰ সভাৰ আয়োজন কৰিছে। তেওঁ মোক সেই গীৰ্জালৈ গৈ সভাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনালে। তেওঁ নিমন্ত্ৰণ দি শেষত কলে, যীচুৱে এতিয়াও সেইখিনিকে কৰি আছে যিবোৰ তেওঁ বাইবেলত কৰিছিল। তেতিয়া এই কথাত মোৰ মন আকৰ্ষিত হল। মোৰ পালন পোষন গীৰ্জাতেই হৈছিল। যেতিয়া মই পঞ্চম শ্ৰেণীত আছিলোঁ তেতিয়া মই ছুটাৰ বাইবেল স্কুলৰ সময়ত নিজৰ হৃদয় প্ৰভুক সমৰ্পিত কৰিছিলোঁ। কিন্তু তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈকে ঈশ্বৰৰ সামৰ্থ্যৰে কাকো সুস্থ হোৱা দেখা পোৱা নাছিলোঁ, এইটো ঈশ্বৰৰ পৰা হোৱা তেনে কোনো কথাত মোৰ মন আকৰ্ষিত হোৱা নাছিল। এই কাৰণে মোৰ স্কুলৰ সময়ত মোৰ জীৱন প্ৰভুৰ পৰা বহুত দূৰত গুচি গল। সেই সময়ত মই প্ৰত্যেকবাৰ গীৰ্জাত যাবলৈ নতুন পদ্ধতিৰে সমৰ্পিত কৰিছিলোঁ, কিন্তু তাত মোৰ অভ্যাসটো বহু সময়লৈকে স্থিৰ হৈ থকা নাছিল। কিন্তু এই মানুহজন কিছু পৃথক যেন লাগিছিল। যীচুৱে এতিয়াও সেই কামকেই কৰি আছে যিটো তেওঁ বাইবেলত কৰিছিল- মই সেইটো চাবলৈ

আগ্ৰহী আছিলো যে তেওঁ কাৰ বিষয়ে কথা কৈ আছে। মোৰ কেইবাজনো কৰ্মচাৰী সেই গীৰ্জাৰ সভাত অংশগ্ৰহণ কৰিলে, আৰু তেওঁলোকে মোকো তাতলৈ যাবলৈ উ-সাহিত কৰিলে, সেয়ে মই তাত যাবলৈ সিদ্ধান্ত ললোঁ।

প্ৰথম দিনাৰ ৰাতি যেতিয়া মই তাত আছিলোঁ, তেতিয়া মই ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিক এইদৰে অনুভৱ কৰিছিলোঁ যিটো আগতে মই কেতিয়াও অনুভৱ কৰা নাছিলো। এনে লাগিছিল যেন মই বাস্তৱিকতে ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিৰ অনুভৱ কৰি আছোঁ। এইটো সচাই আছিল। সেই ব্যক্তিয়ে যি সংবাদ দিছিল সেই সামৰ্থ্যৱান আছিল, আৰু যেতিয়া তেওঁ সুধিলে যে কোনোবাই নিজৰ জীৱন যীচুক দিব বিচাৰেনেকি, বা সমৰ্পিত কৰিব বিচাৰিছে নেকি, তেতিয়া মই হাত উঠালো, ৱাহ! কি সুন্দৰ ৰাতি আছিল সেইটো। মই বহুত ৰোমাঞ্চিত আছিলোঁ। মই সকলোকে কব বিচাৰিছিলোঁ যে ঈশ্বৰ কিমান মহান।

সেই সময়ত ইণ্টাৰনেট নাছিল, চিডি বা কেচেটৰ টেপ নাছিল, আৰু আমাৰ টি,ভিত কেৱল তিনিটা চেনেল আছিল। আমাৰ চহৰখনো সৰু আছিল, সেই কাৰণে টি, ভিৰ কাৰ্য্যক্ৰম শেষ হোৱাৰ পাছত কৰিবলৈ একো নাছিল। সেয়ে যুৱক যুৱতী বিলাকে প্ৰায়ে বহুত ৰাতিলৈকে মনোৰঞ্জন কৰিবলৈ পিজা দোকানত বহি থাকিছিল। আমি শুক্ৰবাৰ আৰু শনিবাৰে ৰাতি প্ৰায়ে ৰাতিপূৱা 1 বজালৈকে দোকান বন্ধ কৰি দিছিলোঁ, আৰু আমাৰ পাৰ্কিং যুৱক যুৱতীৰে ভৰি পৰিছিল। বহুত বাৰ মই তেওঁলোকক খেদাব লগীয়া হৈছিল, কিয়নো মোৰ গ্ৰাহকসকলক পাৰ্কিং কৰিবলৈ ঠাই বিচাৰিবলৈ কষ্ট হৈছিল। বহুত বাৰ ৰাতি পুলিচ বিলাকে কাজিয়া সমাপ্ত কৰাই যুৱক বিলাকক ঘৰলৈ পঠিয়াব লগীয়া হৈছিল। কিন্তু মোৰ লগত এটা পৰিকল্পনা আছিল। সেই যুৱক বিলাকক যীচু বিষয়ে শুনোৱাবলৈ। এইকাৰণে মই গৈ সেই যুৱক বিলাকক কলোঁ যে যদি তেওঁলোকৰ ভিতৰত কোনোবাই ৰব বিচাৰে তেতিয়াহলে দোকান বন্ধ হোৱাৰ পাছত পিজা দোকানত বাইবেল অধ্যয়ন কৰাম। মন কৰিব, এইটো ৰাতিপূৱা প্ৰায় 1:30 বজাৰ সময় আছিল, কিয়নো 1 টাৰ পৰা 1-30টা লৈকে চাফা কৰিবলগীয়া হৈছিল আৰু আমি দোকান বন্ধ কৰিছিলোঁ। মই জনা নাছিলো যে তেওঁলোকৰ ভিতৰত কোনোবাই আহিব নে নাই, কিন্তু আপুনি জানেনে, তেওঁলোকৰ ভিতৰৰ কিছুমান যুৱক আহিলে, আৰু মোৰ কিছুমান কৰ্মচাৰীও ৰলে। প্ৰথম ৰাতি মই সভা পাতিলো, আৰু এজন কিশোৰে কলে যে তেওঁ যীচুৰ পৰিচৰ্যা কৰিব বিচাৰে আৰু তেওঁ মোৰ সুধিলে যে মই কি কৰিব লাগিব। এতিয়া মোৰ কাৰণে এইটো গভীৰ সমস্যাৰ কাৰণ হৈ পৰিল, কিয়নো তেতিয়ালৈকে মই এই প্ৰশ্নৰ বিষয়ে চিন্তাই কৰা নাছিলোঁ। মন কৰিব, মই কেৱল মূলত বাইবেলৰ বিষয়ে একো জনা নাছিলোঁ, কিন্তু মই এনে এটা শাস্ত্ৰভাগ পঢ়িলো যিটোত মই মোৰ চিন্তাৰ আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি পালোঁ।

আৰু যি কোনোৱে প্ৰভুৰ নাম গ্ৰহণ কৰিব, তেওঁ উদ্ধাৰ পাব।

-পাৰ্চনি কৰ্ম 2-21

এইটো একেবাৰে সহজযেন লাগিছিল, এই কাৰণে মই ভাবিলো যে মইও এনেকৈয়ে কৰিম।

যেতিয়া সেই যুৱকজন এই প্ৰশ্নটো লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিল তেতিয়া আন বিলাকে গুচি গৈছিল, এইকাৰণে মই তেওঁক কলো, যে চকীত বহা আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নাম কোৱা। মই ভাৱিছিলোঁ যে এইটো সাধাৰণ কথা বুলি, কিন্তু মই তাত প্ৰায় দুই মিনিটলৈকে বহি থাকিলো, কিন্তু তেওঁ একো নকলে। তেতিয়া মই ভাৱিলো যে তেওঁ মোৰ কথা শুনা নাই পোৱা চাগে, মই কোৱা কথাখিনি আকৌ পুনৰ কলোঁ। তেতিয়াও একো নকলে। তেতিয়া মই দেখিলোঁ যে তেওঁ কঁপি আছে। মই তেওঁৰ আকাৰ ইংগিতত বুজি পাইছিলোঁ যে তেওঁ যীচুৰ নাম নিজৰ মুখৰ পৰা উচ্চাৰণ কৰিবলৈ সমস্যা হৈ আছে। অক্লমতে সেই বন্ধন চিঙি গল, আৰু তেওঁ যীচুৰ নাম বৰ জোৰেৰে কলে, আৰু তেওঁৰ চেহেৰাত শান্তি বিৰাজমান হল, আৰু পদ্ধতিটো কাম কৰিলে! যেতিয়া কোনোবাই নিজৰ মন প্ৰভুক দিবলৈ বিচাৰিছিল তেতিয়া মই এই পদ্ধতিটোৱে অৱলম্বন কৰিছিলোঁ। মই এখন চকীত বহিবলৈ দিছিলোঁ আৰু কৈছিলো যে যীচু নাম উচ্চাৰণ কৰিবলৈ, প্ৰায়ে তৎক্ষণাত যীচুৰ নাম কবলৈ পৰা নাছিল তেওঁলোক কঁপিছিল, আৰু এনে লাগিছিল যে তেওঁলোকে বহুত কষ্ট হৈ আছে কবলৈ, আৰু তেওঁলোকে অক্লমতে কব ধৰিছিল, আৰু তেওঁলোকে শান্তি প্ৰাপ্ত কৰিছিল।

এদিনাখন যেতিয়া মই পিছফালৰ কোঠাত আটা গুথি আছিলোঁ, তেতিয়া মই দুৱাৰৰ টুকুওৰিয়া মাত শুনিলো, যেতিয়া মই দুৱাৰ খুলিলোঁ, মই দেখিলো দুজন যুৱক থিয় হৈ আছিল, মই তেওঁলোকক চিনি পালোঁ, সিহঁতক মই আগতে যীচুৰ বিষয়ে কৈছিলোঁ। মই তেওঁলোকক ভিতৰলৈ মাতিলো, তেওঁলোকৰ এজনে কলে যে তেওঁ নিজৰ হৃদয় ঈশ্বৰক দিবলৈ বিচাৰিছে। সেয়ে মই তেওঁক চকীত বহিবলৈ দিলোঁ, আগৰ দৰেই, তেওঁ কপিবলৈ ধৰিলে শেষত তেওঁ যীচুৰ নাম উচ্চাৰণ কৰিলে। যেতিয়া মই ওপৰলৈ চালোঁ, তেতিয়া দেখিলোঁ যে আনজন যুৱকে মোৰ পৰা দূৰলৈ আঁতৰি গৈছিল। আৰু এটা চকুত বহি আছিল, তেওঁ পিঞ্জাৰাত আৱদ্ধ হৈ থাকা প্ৰাণীৰ দৰে লাগিছিল, সি দেৱাটো খান্দিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল, যেন সি মোৰ পৰা দূৰত যাবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। তেওঁ বৰ অদ্ভুত আছিল, আৰু যি ঘটি আছিল তাৰ বাবে মোৰ ওচৰত কোনো স্পষ্টীকৰণ নাছিল।

মই তাত থিয় হৈ তেওঁক চাই আছিলোঁ, অক্লমতে মোৰ মনত এটা ধাৰণা আহিল, মই ভাৱিলো যে এইটো এটা দুষ্টত্ব। এতিয়া মোৰ কোনো দুষ্টত্বৰ বিষয়ে অনুভৱ নাছিল, সেয়ে ইয়াৰ বাহিৰে আন একো ভাৱিব পৰা নাছিলোঁ। যি ধৰণে তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰি আছিল, তেতিয়া মই কলোঁ যীচু কি এইটো দুষ্টত্ব হয় নেকি? আৰু যেনেকৈ এখন পৰ্দা আঁতৰ কৰা হল, মই সেই যুৱকজনত এটা দুষ্টত্বাক লাগি থকা দেখিলোঁ, সেই দুষ্টত্বা প্ৰায় তিনি ফুট দীঘল আছিল, আৰু সি নিজৰ দুখন ভৰি ওপৰলৈ টানি ৰাখিছিল আৰু সেই যুৱক জনক আগচি ধৰি ৰাখিছিল। লোক বিলাকে প্ৰায়ে মোক সুখে, সেইটো দেখিবলৈ কেনেকুৱা আছিল? সেইটো বান্দৰৰ দৰে দেখা পোৱা গৈছিল কিন্তু কিবা এটা অন্য ধৰণে লাগিছিল। তাৰ বান্দৰৰ দৰে চুলি আছিল, বান্দৰৰ দৰে দীঘল হাত আছিল, কিন্তু চকু একেবাৰে ৰঙা আৰু অদ্ভুত ধৰণৰ বিকৃত আছিল, মই তাৰ চকুত ঘূণা দেখা পাইছিলোঁ, সেইটো ইমানেই ভয়ানক আছিল যিটো মই চম্ভালিবলৈ সক্ষম নাছিলোঁ। মই তাৰ চকুত যি দেখা পাইছিলোঁ যেন সেইটো এটা তৰল পদাৰ্থ, আমি এইটো তৰল ঘূণা বুলি কব পাৰোঁ, যিটো মৃত অৱস্থাত আছিল, এনে লাগিছিল

যেন তাক স্পৰ্শ কৰিব পাৰি।মই তৎক্ষণাত জানিলো যে এই বস্তুক দেখা পোৱাৰ লগে লগে কেৱল ঘৃণাই নহয় কিন্তু বহুত খং উঠিছিল। এতিয়া আগলৈ কি? এই বস্তুটোক দেখা পোৱাৰ পাছত মই জনা নাছিলো যে এতিয়া কি কৰিব লাগিব। কিন্তু মই ভাৱিলো যে যদি যীচুৰ নামেৰে আমি ৰাজ্যত যোগ হৈছোঁ, তেনেহলে এই দুষ্টত্বাৰ ওপৰত তেওঁৰ অধিকাৰ নিশ্চয় হ'ব, সেয়ে মই জোৰেৰে কলোঁ, যীচুৰ নামেৰে, আৰু তৎক্ষণাত সেই পৰ্দা বন্ধ হৈ গল। যদি আপোনাৰ পুৰনা কলা-বগা টি, ভি মনত আছে, যেতিয়া আপুনি সেইটো বন্ধ কৰিছিল, তেতিয়া আপুনি যি দেখা পাইছিল, তাৰ খুৱলি চাঁ লাহে লাহে নুমাই গৈছিল, আৰু এই বস্তুটো একেবাৰে এনেকুৱাই দেখাইছিল। পাছত মই সেইটো দেখা নোপোৱা হলোঁ, কিন্তু তথাপিও পাতল চাঁ দেখা পাই আছিলোঁ। যেনেকৈয়ে পৰ্দা বন্ধ হল, সেই যুৱক জন অক্সমাতে তাৰ পৰা বাহিৰলৈ পলাই গল।

তেনেহলে হয়, মই জানিছিলো যে দুষ্টত্বা বাস্তৱত আছিল। যদি মই এইটো কব পাৰিলোহেঁতেন যে এতিয়া, যেতিয়া মই বুজি পালোঁ যে মোৰ সমস্যা দুষ্টত্বাৰ হয়, আৰু মই ইয়াৰ পৰা উদ্ধাৰ পাইছো আৰু সেই সময়ৰ পৰাই স্বাধীন হৈ পৰিছো। কিন্তু এনে তৎক্ষণাত. সেই সময়ত নহল। এইটো দুখৰ বিষয়, ইমান বছৰলৈকে মই খ্ৰীষ্টত কোন হয় আৰু কেতিয়াও এইটো বুজিবলৈ চেষ্টাও নকৰিলো যে বিৰোধীৰ বিপক্ষে নিজৰ আইনী অধিকাৰ বোৰ কেনেকৈ সাৱাস্থ কৰা হয়। কিন্তু এই সময়লৈকে মই অনুভৱ কৰিব পাৰিছিলো বা কম সন্দেহ হৈছিল যে মোৰ জীৱনত দুষ্টত্বাৰ কাম হৈ আছে বুলি, সেয়ে মোত প্ৰেৰণা জাগৃত হল আৰু মই সেই দুষ্টত্বাক হৰুৱাব শিকিব পাৰোঁ। মই যথেষ্ট মাত্ৰাত এইটো জানিছিলো যে দুষ্টত্বাই মোৰ অধিকাৰৰ প্ৰতি নিশ্চয় প্ৰতিক্ৰিয়া ব্যক্ত কৰিব, কিন্তু মন বিচলিত আছিল কিয়নো এনে হোৱা নাছিল। কিছু দিনৰ পাছত, মই এটা ধনাত্মক অনুভৱ কৰিলো যাৰ দ্বাৰা এইটো পুষ্টি হল যে মোৰ সমস্যা বাস্তৱত দুষ্টত্বাই আছিল।

মই মোৰ শোৱা কোঠাত আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো আৰু মই সেইটো সিদ্ধান্ত লৈছিলো প্ৰাৰ্থনাত ইমান সময় কটাম যে অৱশেষত মোৰ লগত হ'বলগীয়া উত্তৰটো পাম কি হৈ আছে। সেই প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত হঠাতে মই নিজকে মুক্ত অনুভৱ কৰিলোঁ ঠিক যেতিয়া পাষ্টৰে মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।সেই নিশা মই প্ৰায় দুঘণ্টামান মুক্ত আছিলো, কিন্তু এতিয়া মই সেইটো সম্পূৰ্ণ নিশ্চিত হৈ পৰিছিলোঁ যে নিশ্চয় ই এটা আত্মা আছিল, কাৰণ তেওঁ মোৰ প্ৰাৰ্থনাৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাইছিল। মই আকৌ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও একো নহ'ল। গতিকে আধ্যাত্মিক যুদ্ধৰ ওপৰত যি পঢ়িলোঁ মই ইয়াক পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিব পাৰিলোঁহেঁতেন আৰু খ্ৰীষ্টত মই কেনেকৈ আছো সেই অনুশীলনত সময় কটাব পাৰিলোঁহেঁতেন।মই কোন? কিন্তু তথাপিও এই বস্তুটো অৰ্থাৎ দুষ্ট আত্মাটো একেবাৰেই লৰচৰ কৰা নাছিল। মাত্ৰ আন এটা সময়ত মই প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকোঁতে দেখিলোঁ যে এই দুষ্ট আত্মা মোৰ কৰ্তৃত্বৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিক্ৰিয়া কৰি আছে। মই বিভ্ৰান্ত হৈ প্ৰভুক আন্তৰিকতাৰে সুধিবলৈ ধৰিলোঁ যে মই এতিয়া কি কৰা উচিত।যদিও মই নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে মুক্ত কৰিব পৰা নাছিলো, তথাপিও মোৰ পেনিক এটেক বেছি হ'বলৈ ধৰিছিল আৰু সকলো পক্ষাঘাত নোহোৱা হৈ গৈছিল।কিন্তু ইতিমধ্যে কিছু ডাঙৰ বিজয় লাভ কৰি আছিলো। মই তেতিয়াও বেদনাদায়ক চিন্তা আৰু হতাশাৰ লগত যুঁজি

আছিলো, তথাপিও মই সেই কথা বিশ্বাস কৰিছিলো মই আৰু শক্তিশালী হৈ আহিছো। মই প্ৰতিদিনে বাইবেল পঢ়িছিলো আৰু চাবলৈ আৰু বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। খ্ৰীষ্টত আমাৰ কৰ্তৃত্বৰ বিষয়ে বাইবেলে কি কৈছে।

এদিন দুপৰীয়া মোৰ অফিচত কাম কৰি থাকোঁতে সেই ভয় আৰু শেহতীয়াকৈ অনুভৱ কৰা ভয়টোৰ সৈতে যুঁজিবলৈ ধৰিলোঁ। প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ আৰু ভয়ৰ অনুভূতিয়ে মোক আদেশ দিলে যে মোক এৰি নাযাব আৰু মোৰ পৰা আঁতৰি নাযাব, কিন্তু চিৰদিনৰ বাবে নহয়। ইয়াৰ কোনো প্ৰভাৱ নাছিল, কোনো ফলাফল দেখা নাছিল। হঠাৎ মই প্ৰভুৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ মাতটো শুনিলে। তেওঁ মোক সেই আত্মাটোক মোক এৰি যাবলৈ আদেশ দিবলৈ কৈছিল আৰু মইও এৰি দিলোঁ জোৰেৰে আৰু কৰ্তৃত্বৰে চিঞৰি কৰক। তাৰ পিছত তেওঁও মোক কিবা এটা ক’লে যিটো... আধ্যাত্মিক কৰ্তৃত্বৰ প্ৰতি মোৰ চোৱাৰ ধৰণ সলনি হ’ল। তেওঁ তেনেকৈয়ে কৈছিল যেতিয়া মই... যেতিয়া তেওঁ মোক যাবলৈ দিয়ে, তেতিয়া মই মোৰ অনুভৱত নহয়, তেওঁৰ কথাতহে গুৰুত্ব দিওঁ। কিন্তু মই যি দেখিছো বা অনুভৱ কৰিছো তাৰ ওপৰত নহয়, অটল হৈ থাকক। মই নিজৰ গতিৰে কাম কৰো গতিকৈ মই তেতিয়াই চয়তানক চিঞৰি চিঞৰি আদেশ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিব নোৱাৰো। কাৰণ মোৰ অফিচৰ কৰ্মচাৰীও তাত আছিল। গতিকে মই উঠিলোঁ, আৰু বাথৰুমলৈ গ’লোঁ, আৰু মই চিঞৰি চিঞৰি, “যীচুৰ নামত মই তোমাক বান্ধি ৰাখিছো, হে ভয়ৰ আত্মা। আপুনি কি কৰি আছে একেবাৰে ভুল, আৰু এতিয়া মই আপোনাক যীচুৰ নামত যাবলৈ আজ্ঞা দিছো।” একো নহ’ল। “কোনো পৰিৱৰ্তন অনুভৱ কৰা নাছিলো। কিন্তু ঈশ্বৰে মোক কি কৈছিল মনত পেলাব পৰা নাছিলোঁ সেয়া আছিল, “নিজৰ অনুভৱবোৰত গুৰুত্ব নিদিবা।” গতিকে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিলোঁ যে তেওঁ মোক দিলে এই আত্মাৰ ওপৰত মোক কৰ্তৃত্ব দিয়া হৈছে আৰু মই মুক্ত বুলি ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। মই পুনৰ নিজৰ অফিচলৈ গৈ কামবোৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। যেতিয়া মই মোৰ চকীত বহি আছিলো, আৰু কোনো পৰিৱৰ্তন অনুভৱ নকৰিলেও মই কেৱল ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিম যেতিয়াই ভয়ে মোৰ মন আৰু হৃদয়ত আক্ৰমণ কৰিছিল তেতিয়াই মই কৈছিলোঁ যে মই মুক্ত হৈ পৰিছো। মই এজন ক্লায়েন্টৰ বাবে ফাইল এটাৰ কাম কৰি আছিলো, হঠাতে মই সেইটো বুজিলোঁ ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য মোৰ ভিতৰত আছিল, আৰু মই দেখিলোঁ যে এটা ক’লা ধূসৰ ডাৱৰে মোক এৰি থৈ গৈছে। মোৰ অফিচৰ চালৰ পৰা কৰ নোহোৱা হৈ গ’ল।

মই মুক্ত হৈ গলোঁ!

ভয় কৰা যে সেই ভয়ংকৰ দুষ্ট আত্মাটো গুচি গ’ল, আৰু ঘূৰি আহিলেও, মই জানিছিলোঁ তেওঁৰ লগত কেনেকৈ মোকাবিলা কৰিব লাগে। মই বৰ উত্তেজিত হৈ পৰিলোঁ! মই ডেপ্তাক ফোন কৰি এইমাত্ৰ কৈ হৈছে তাইক কলো। তাই ক’লে, মই এতিয়াই তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছো, আৰু আমি চীনা ৰেষ্টুৰেণ্ট (মোৰ প্ৰিয়) এখনত দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি দিনটো উপভোগ কৰিলোঁ, সেইদিনা ইয়াৰ পিছত সেই ভয় অনুভৱৰ বিৰুদ্ধে নিজকে স্থিৰ আৰু দৃঢ় কৰি ৰাখিব লগা হ’ল কাৰণ... দুষ্ট আত্মাই সহজে পৰাজয় গ্ৰহণ নকৰে। আৰু যদিও এই দুষ্ট আত্মা নোহোৱা হৈ গ’ল, কিন্তু মোৰ আৰ্থিক

স্থিতি আগৰ দৰেই আছিল। সেইবাবেই মোৰ আৰ্থিক অৱস্থাৰ প্ৰতি মোৰ মনত ভয় লাগি আছিল। মই নিজকে পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি থাকিলোঁ, আৰু শিকিলোঁ যে মনৰ এই অস্থিৰতাৰ সৈতে কেনেদৰে মোকাবিলা কৰিব আৰু ইয়াক কেনেকৈ শান্তিত ৰাখিব পাৰি।

আন কিছুমান সংগ্ৰাম আছিল যিবোৰৰ সন্মুখীন হ'বলৈ শিকিব পৰা নাছিলো, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে আধ্যাত্মিক কথাবোৰ শিকিবলৈ মোৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় আছিল যদিও এই কথা আপোনালোকক কোৱাৰ মোৰ উদ্দেশ্য হৈছে অৰ্থনৈতিক চাপে আমাক কেনেদৰে প্ৰভাৱিত কৰে সেই কথা বুজিবলৈ সহায় কৰা। এইটোৱে জীৱনত প্ৰভাৱিত কৰে আৰু জীৱনটো ভয়ংকৰ ভয়ত আৱৰি ধৰে।

মই সুনিশ্চিত কৰিব বিচাৰিছো যে আপোনালোকে এইটো জানক যে মই পৰিস্থিতিৰ মাজেৰে পাৰ হৈ আহিছোঁ।

এইকাৰণে আজি আপুনি লাগিলে যি ধৰণৰ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈ আছে, আপোনাৰ আশা আছে। যদি মই নিজৰ জীৱনত আৰম্ভনিৰে পৰা ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে নিশ্চিত ৰূপে জানিলোহেঁতেন। এইটো ভাৱি দুখ পাওঁ যে ডেপ্তা আৰু মই সেই ন বছৰ আৰ্থিক সমস্যাত থাকিবলগীয়া হৈছিল যেতিয়া এইধৰণৰ আৱশ্যকতা নাছিল।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে আমাৰ অৰ্থনীতিৰ অৱস্থা কিছুদিন গতিত নাছিল; গতিকে নিজেই ভুল হ'ল। আমি এনেকৈয়ে জীয়াই আছিলো। জীৱন জীয়াবলৈ ন বছৰ ভিক্ষা কৰি, অপমান কৰি কটালেও পৰিঘটনা আৰু পৰিস্থিতি। এই ঘটনাবোৰ মই অতি সোনকালে পাহৰি যাম। ধন্য হওক মোৰ পত্নী! সেই বছৰবোৰত তেওঁ বহুত কষ্ট পাইছিল। সেইবাবেই আজি যেতিয়াই সুযোগ পাওঁ মই আশীৰ্বাদ দিবলৈ চেষ্টা কৰো।

যিদৰে প্ৰভুৱে মোক ভয়ৰ দুষ্ট আত্মাৰ সৈতে কেনেকৈ মোকাবিলা কৰিব লাগে শিকাইছিল, এতিয়া তেওঁ শিকাইছে আধ্যাত্মিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা আপোনাৰ আৰ্থিক অৱস্থাৰ সৈতে কেনেকৈ মোকাবিলা কৰিব লাগে। ঈশ্বৰে ড্ৰেপ্তা আৰু মোক কি শিকাইছিল, আৰু আমাৰ আৰ্থিক অৱস্থাৰ বিষয়ে কি কৈছিল দেখা গৈছে যে ই ইমানেই জীৱন সলনি কৰা আৰু ইমানেই অলৌকিক আছিল যে আমি বাকী জীৱনটো নাজানিছিলো সেয়ে আমি মানুহৰ জীৱনত এই উপাদানসমূহ বিচাৰি উলিওৱাত সহায় কৰিবলৈ উৎসৰ্গিত।

ড্ৰেপ্তা আৰু মই এতিয়া আৰ্থিকভাৱে ভাঙি পৰা অৱস্থাৰ পৰা উলাই আৰু আমাৰ গাড়ীৰ নগদ ধন পৰিশোধ কৰিবলৈ আৰু নিজৰ ঋণমুক্ত সপোনৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ বহু কোম্পানী আৰম্ভ কৰা আৰু আমাৰ ফিল্মিং দ্য মানি থিং দৈনিক টিভি সম্প্ৰচাৰ পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো সময় মণ্ডলত। উন্মোচনৰ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছিলোঁ। ডেপ্তাই এবিচি ফেম লি নেটৱৰ্কত ডেপ্তা টিভিও প্ৰচাৰ কৰিছিল। পৰিয়ালসমূহক কেনেকৈ জীয়াই থাকিব পাৰি সেই বিষয়ে জানিবলৈ সাপ্তাহিক সম্প্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰা কেনেকৈ জীয়াই থাকিব লাগে আৰু নাৰীক উৎসাহিত কৰিব লাগে। আমি অনুভৱ কৰিছিলো যে ঈশ্বৰে আমাক ফেইথ লাইফ চাৰ্চ আৰম্ভ কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছে, য'ত আমি প্ৰতি সপ্তাহত হাজাৰ হাজাৰ লোকৰ ওচৰলৈ যাওঁ। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শিকাওক। আমি এতিয়া কৰা কামটো কৰিবলৈ লাখ লাখ লোকৰ প্ৰয়োজন

হয়, প্ৰতিমাহে এই কিতাপখন লিখাৰ সময়ত এটা টিভি অনুষ্ঠান কৰিবলৈ খৰচ 2 লাখ ডলাৰতকৈ অধিক। অৰ্থাৎ যদি ঈশ্বৰে আমাক শিকাই নিদিলেহেঁতেন তেন্তে কি হ’লহেঁতেন এই ধাৰাবাহিক গ্ৰন্থৰ জৰিয়তে আমি আপোনালোকক যি শিকাৰ বিচৰাটো সেয়া কেতিয়াও সম্ভৱ নহলহেঁতেন।মই নিবিচাৰো যে আপুনি এই কিতাপখনক অহনীতিৰ বাদে আন এখন কিতাপ হিচাপেহে চাব।বাজেট কেনেকৈ বনাব লাগে সেই বিষয়ে শিকাবলৈ বা বুজাবলৈ এইখন আন এখন কিতাপ নহয় যদিও... ইয়াৰ প্ৰয়োজন আছে চাগে। একেটা পুৰণি, “পৰ্যাপ্ত আয় নহয়” গতিকে আমি ক’ৰ পৰা কৰ্তন কৰিম পাৰিম, পুনৰ বিক্ৰী কৰিব নোৱাৰিম। নাই, এই কিতাপখন এক বিপ্লৱৰ বিষয়ে, আত্মাৰ বিষয়ে ৰাষ্ট্ৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আৰু ইয়াৰ শ্বাসৰুদ্ধকৰ দৰিদ্ৰতাৰ কথা। এই কিতাপখন দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত চৰকাৰৰ বাধা আঁতৰাই নতুন জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰাৰ কথা।মোৰ উত্তৰ কোনো সাধাৰণ অৰ্থনৈতিক পৰামৰ্শ নহয়। মই দেখিলোঁ যে মোক সম্পূৰ্ণ অৰ্থনৈতিক সংস্কাৰৰ প্ৰয়োজন।

এটা বিত্তীয় বিপ্লৱ!

ঈশ্বৰৰ সম্ৰাজ্য

মই আপোনালোকক প্ৰস্তাৱনা কৈছিলো যে মোৰ আত্মা কেনেকৈ ভয়ত জুৰুলা হৈছিল। গতিকে মোৰ বিশ্বাস কৰক যে আপোনাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাটো এটা বক্তব্যৰে যে...আচলতে আপুনি কি বুজিব লাগিব: ভয়ত জীয়াই থাকিবলৈ শিকিব নালাগে! সকলো ধৰণৰ ভয় আসুৰিক প্ৰভাৱ, বিভ্ৰান্তি আৰু হতাশাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে, যিদৰে আপুনি মোৰ আৰু আন লাখ লাখ লোকৰ বাবে, মানুহৰ জীৱনত ঘটি থকা দেখিছে। মই বিশ্বাস কৰোঁ যে অৰ্থনৈতিক জোকাৰণি মানুহৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ জোকাৰণি এটা ডাঙৰ ভয়। মই মোৰ আৰ্থিক পৰিকল্পনাৰ সৈতে কাম কৰি আহিছো 34 বছৰতকৈও অধিক সময় ধৰি। মই ব্যক্তিগতভাৱে মানুহৰ বিত্তীয় ক্ষেত্ৰত সহায় কৰি আহিছো আৰু সেইটো পাইছো যে মোৰ জীৱনত মই একমাত্ৰ ব্যক্তি নহয় যাৰ আৰ্থিক সমস্যা আছে বা আছে। সংগ্ৰাম চলি আছে।

আচলতে মোৰ গৱেষণাৰ ভিত্তিত মই দেখিলোঁ যে আমেৰিকাৰ জনসংখ্যাৰ 23 শতাংশই নূন্যতম ঋণও পৰিশোধ নকৰে আৰু লাহে লাহে আৰ্থিক বিস্মৃতিৰ মাজলৈ গৈ আছে। আৰু এই দেশখন ই এটা এক চতুৰ্থাংশহে। সোতৰ নিযুত, জনসংখ্যাৰ এক ষষ্ঠাংশ, খাদ্য টিকটেৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে, আৰু দহটা পৰিয়ালৰ ভিতৰত আঠটা পৰিয়ালৰ মজুৰিৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে। আমাৰ দেশ আমেৰিকাৰ 18 ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ ঋণৰ কথাও নকওঁ, যিটো তেওঁলোকে কেতিয়াও পৰিশোধ কৰা নাছিল। আনকি 120 ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ আৰ্থিক বাধ্যবাধকতাৰ কথাও মই উল্লেখ নকৰো, যাৰ বাবে আমি দেশখনে নিজকে কোনো চি ফাণ্ডিং মেকানিজমৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে। 3 আমি গুৰুতৰ অৰ্থনৈতিক সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈ থকা দেশত বাস কৰক! মোৰ জীৱনত যি পাইছো সেয়া হৈছে সেই অমীমাংসিত আৰ্থিক সমস্যা আৰু আৰ্থিক চাপে জীৱনটোক ভয়ংকৰ জীৱনশৈলীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে।

কিন্তু কোনো উত্তৰ নাই! আপুনি মুক্ত হ'ব পাৰে! এই বিষয়ত বাইবেলে স্পষ্টকৈ কৈছে: যীচু শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ আহিছিল!

“প্ৰভু যিহোৱাৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে; কিয়নো যিহোৱাই এই লোকসকলক শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ অভিষেক কৰিলে।”

—যিচয়া 61:1

দুখীয়াৰ বাবে কি ভাল খবৰ? যে তেওঁ মুক্ত হ'ব পাৰে! আজি তুমি নাজানিব পাৰা যে এইটো কেনেকৈ হ'ব পাৰে। জীৱনৰ এটা সময়ত মই সম্পূৰ্ণ অসহায় হৈ পৰিছিলো। মোৰ হাতত মাত্ৰ 100

**প্ৰভু যিহোৱাৰ আত্মাক
মোৰ ওপৰত আছে, কিয়নো
যিহোৱাই এই লোকসকলক
শুভবাতী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ
মোৰ অভিষেক কৰিলে।
-যিচয়া 61:1**

ডলাৰ আছিল আৰু মই একো ধাৰ ল'ব পৰা নাছিলো। মোৰ হিচাপত নাছিল যে দিব লাগে, যদি এইটো এই বস্তুটো যদি ইমান ভয়ংকৰ আৰু দুখজনক নহ'লহেঁতেন। সেই ন বছৰৰ ভিতৰত অস্তিত্ব আছিল সংগ্ৰামৰ ফলত মোৰ ওপৰত বিধ্বংসী প্ৰভাৱ পৰিল। আৰ্থিক চাপে আমাক সকলো ভাল বস্তুৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছিল সেই বছৰ যেতিয়া আমাৰ ঘৰৰ অৱস্থা

চাওঁ, ঘৰতে বনোৱা চিনেমা চালে মোক বৰ লাজ লাগে। সেই ভিডিঅ' বোৰত চাব পাৰিব যে দিনটো অফিচত কাম কৰি ঘৰলৈ আহোঁ, গাড়ীৰ পৰা নামি আৰু বহুমূলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মোক লগ কৰিবলৈ দৌৰি মোৰ ভৰিত আঁকোৱালি লৈ “বাবা বাবা!” চিঞৰ-বাখৰ কৰে। ভিডিঅ' টোত আপুনিও দেখিব পাৰিব যে মই তেওঁলোকৰ উত্তৰো দিয়া নাছিলোঁ আৰু তেওঁলোকৰ ফালে চোৱাও নাছিলোঁ। মই ইমানেই মানসিক চাপ আৰু হতাশাত হৈ পৰিছিলো যে মই গম পোৱাও নাছিলো কি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

মোৰ মনৰ চিন্তাই আকৌ এবাৰ সাঁতোৰৰ ক্লাছত শিকি অহা কথাবোৰ মনত পেলাই দিয়ে। যদি কোনোবাই ডুব গৈ আছে আৰু সহায় বিচাৰি চিঞৰি আছে, আৰু যদি আপুনি তেওঁক সহায় কৰিবলৈ আহে তেন্তে সাৱধান হৈ যাওক কিয়? কাৰণ তেওঁলোক নিজকে বক্ষা কৰাত ইমানেই আকৰ্ষিত যে ইচ্ছা নকৰিলেও তেওঁলোকে আপোনাক তললৈ টানিব। মোৰো একেই আছিল, জীৱনৰ প্ৰতি অজ্ঞাত।

জন্মৰ দৰে খোজ কঢ়া, কোনো আৱেগ নথকা মানুহৰ দৰে। এজন স্বামী হিচাপে মই কৰ্তব্য পালন কৰা নাছিলোঁ। পিতৃ হিচাপে মোৰ কৰ্তব্য পালন কৰা নাছিলোঁ।

মই এজন প্ৰদানকাৰী হিচাপে মোৰ কৰ্তব্য পালন কৰা নাছিলো। মোৰ জীৱনৰ ভাৱশীলতা, ভৱিষ্যতৰ বিনা চিন্তাৰ কথা নাভাবি জীয়াই থকা আৰু হতাশাৰ সৈতে জীয়াই থকাটো দৈনন্দিন কামত পৰিণত হৈছিল।

সেই সময়ত কলম্বাচ, অহিঅৰ আবাস ফলপ্ৰস্ৰু আছিল। ঘৰৰ দাম প্ৰত্যেক ঠাইত বাঢ়ি আছিল, আৰু এই কাৰণে আমাৰ চহৰ সঘনাই অনেক বৰ্ষৰ পৰা হাউচ পেৰেড আয়োজিত কৰি আছিল। যদি আপুনি নাজানে যে এইটো কি, তেনেহলে মই আপোনাক বুজাম। হাউচ পেৰেড বিশেষ ঘৰ বোৰৰ এটা সমূহ যিটো বিভিন্ন নিৰ্মাতাই নিজৰ আতকধুনীয়া আৰু ক্ষমতাৰ সৈতে সকলো নতুন ব্যৱধাৰণৰ প্ৰদৰ্শিত কৰিবলৈ কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰৰ সকলো লোকৰ বাবে এইটো বহুত ডাঙৰ কথা আছিল আৰু হাজাৰ হাজাৰ লোকে ইয়াৰ আনন্দ উপভোগ কৰিছিল। কিন্তু মোৰ এই ঘৰ বিলাকৰ গাথনিত ভয় লাগিছিল। আমি অতিকৈ দৰিদ্ৰতাত জীৱন কটাইছিলোঁ, এই কাৰণে মই এই ঘৰবোৰ চাবলৈ ডেডাৰ

সৈতে যাবলৈ বিচাৰা নাছিলোঁ। যোৱাৰ আগতে নিজৰ আৰ্থিক দুৰৱস্থাৰ বাবে বেয়া অনুভৱ কৰিছিলোঁ, আৰু বিচৰা নাছিলো যে সেইবোৰ পুনৰাই আকৌ মোৰ জীৱনত আবৃত্তি হোৱাটো। কিন্তু মই বৰ্তমান গম পাইছো যে সেইটো মোৰ জীৱনত আটাইতকৈ মুখ্যতাপূৰ্ণ আছিল, কিন্তু সেই সময়ত এইটোৱেই মোৰ সিন্ধু আছিল। মই জানিছিলো যে যদি তেওঁ তাত যোৱাহলে তেওঁ এটা ঘৰ পাবলৈ ইচ্ছা হ'লহেঁতেন। তেনেহলে প্ৰত্যেক বৰ্ষত, মই “নহয়,” কৈ থাকিল, কিন্তু অন্তত এক বৰ্ষত মই হাৰ মানি লোঁ আৰু সেই পেৰেডত যোৱাৰ সিন্ধু লোঁ।

সেইটো ঘৰৰ নিচিনা আপুনি কল্পনা কৰিব পাৰে, আটকধুনীয়া মহলা। সেই ঘৰ বোৰৰ আগত 1800 শতাব্দীৰ আমাৰ পজাঘৰ, যিটো অতি বেয়া হৈ পৰিছিল, আৰু অতিকৈ বেয়া লাগিছিল। প্ৰথমে আমি কিছুমান ঘৰ বোৰ দেখাৰ পাছত আমি ফুটপাটত আগলৈ গৈ থাকিলো আৰু অক্সমাতে মই অনুভৱ কৰিলো যে ডেঙা আমাৰ লগত নাই। তাই কত আছে এইটো চাবলৈ মই পিছলৈ ঘূৰি চালো আৰু তাই সেই ঘৰৰ আগত থিয় হৈ আছিল যিখিনিৰ পৰা অলপতে আমি পাব হৈ আহিছিলো, তাইক তাত থিয় হৈ থকা দেখা পাই মই অতি দুখ অনুভৱ কৰিলো। তাইৰ চকুলোৰে চকুপানী হৈ আহিছিল। মই আকৌ তাইৰ ওচৰলৈ গলো আৰু মুখ্যতাপূৰ্ণ প্ৰশ্ন সুধিলো, “কি হ'ল?” এনে লাগিছিল যে মই সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ গম পোৱা নাছিলো। তাই সেই মাত্ৰ মোৰ ফালে চাই আছিল আৰু সুধিলে, “মোৰ ঘৰ কেতিয়া পাম?” মোৰ মূৰ ঘূৰি গ'ল, ঘৰ, এনেকৈ, এইটো তো 500000 পৰা 700000 ডলাৰৰ ঘৰ হয়” মই এইটো ভাৱি আছিলো আৰু আমি যি পুৰনি পজাঘৰত থাকিছিলো তাৰ 300 ডলাৰ মাহেকীয়া ভাড়া কেনেকৈ দিব পাৰিম? মই জানিছিলো এইটো বহুত দুখজনক কিন্তু মই তাৰ পৰা উলাই আহিবলৈ একো বাট দেখা পোৱা নাছিলো, আৰু মই নিজৰ ধুনীয়া, মূল্যবান পত্ৰীৰ পৰা একো উপেক্ষা দেখা নাপালো। ভয় আৰু অসফলতা মোৰ মস্তিষ্কক জোকাৰি গৈছিল। এইটো মই নাছিলো, মোৰ সুখ, মোৰ আনন্দক কি হ'ল? মোৰ ওচৰত কেৱল আৰ্থিক সমস্যা আছিল, আৰু তাৰ আগত মই একো দেখা পোৱা নাছিলো।

ৰাতিপূৱাৰ 2 নে 3 বাজিছিল আৰু মই টোপনি যোৱা নাছিলো। বিষ মোৰ পেটত আৰু চেহেৰাত বেজীৰ দৰে খুছিছিল আৰু মোক এই বিষৰ পৰা সকাহ পাবলৈ অত্যন্ত প্ৰয়োজন আছিল। চয়ব্ৰিশ ঘণ্টাৰ আগতে, সংক্ৰামনক ৰুধিৰলৈ মোৰ ৰোট কেনান কৰা হৈছিল, যাৰ দ্বাৰা মোৰ চেহেৰা বেলুনৰ দৰে ফুলি গৈছিল। বিষ অসহনীয় হৈ পৰিছিল। বিষৰ পৰা উপশম পাবলৈ মই প্ৰত্যেক চাৰি ঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে টাইলেনাল ঔষধ খাবলগীয়া হৈছিল, কিন্তু তাৰ পৰাও উপশম পোৱা নাছিলো। মই মোৰ ঘৰৰ বাহিৰ চৰাত বহি আছিলো, মোক টোপনি লগা নাছিল, এই কাৰণে মই আন এবাৰ ঔষধ লবলৈ ধৰিলো, তেতিয়া মোৰ চকু টাইলেনাল ঔষধৰ বাকচৰ ফালে গ'ল আৰু মই তাৰ ওপৰত লিখা নিৰ্দেশনাবোৰ পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। এই কাৰণে নহয় যে টাইলেনাল কেনেকৈ লোৱা হয় এইটো জনা নাছিলো, কিন্তু এই কাৰণে কিয়নো মই অসুস্থ পাই আছিলো, যেনেকৈ আমি ৰাতিপূৱা চিৰিয়েল খোৱা সময়ত চিৰিয়েলৰ টেমাত লিখা নিৰ্দেশনাক পঢ়ো। এই কাৰণে নহয় যে মই পঢ়াৰ ওপৰত মন দিছিলো, কিন্তু এই কাৰণে সেই বাকচটো সন্মুখত আছিল, আৰু সেইটো আপুনি পঢ়ি আছিলো। হা,

হা, প্ৰত্যেক চাৰি ঘণ্টাৰ মূৰত 2 টেবলেট, কিন্তু আৰু কি লিখা আছিল? 24 ঘণ্টাৰ ভিতৰত 10 টা কৈ অধিক টেবলেট লব নালাগে- মই সোনকালেই জানিব পাৰিলো যে যদি এজন ব্যক্তি 4 ঘণ্টাত 2 টেবলেট লয় তেনেহলে তেওঁ কিমানটা টেবলেট লব, যেনেকৈ মই আগতে 2 দিনত 12 টেবলেট লৈছিলো, নিম্নতমতকৈ 2 টেবলেট অধিক লৈছিলো। অক্সমাতে মোৰ পেটত পকোৱাৰ দৰে অনুভৱ হ'ল মই ভয় খাই গলো।

ন বছৰলৈকে প্ৰত্যেক দিনৰ জীৱিকাৰ যোগাৰ কৰি জীয়াই থকা, স্বামীৰ হিচাপে বিফল, পিতৃৰ হিচাপে বিফল, প্ৰৱন্ধকৰ্তা হিচাপে বিফল, এইবোৰ কাৰণত মই আগৰ পৰাই ভাৱনাত্মক ভাৱে দুৰ্বল আছিলো। ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিবলৈ মোক সহায় কৰিবলৈ ডাক্তৰে এন্টিডিপ্ৰেচমেন্ট দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু একো উপকাৰ নহ'ল। মই সেই নিশা দাতৰ বিষৰ বাবে বহি আছিলো, মই দুদিনলৈকে একেবাৰে শুব পৰা নাছিলো। আৰু বিষ ইমানেই আছিল যে মই শুবলৈ পৰা নাছিলো। এতিয়া টাইলেনালৰ বাকচৰ সেই নিৰ্দেশনা পঢ়ি মই অনুভৱ কৰিলো যে এতিয়া টাইলেনালৰ সম্ভাৱিত মাত্ৰাত কৈ অধিক লবলৈ মোৰ সমস্যা বাঢ়ি গ'ল। মই জনা নাছিলো যে টাইলেনালৰ অধিক মাত্ৰাৰ প্ৰভাৱ মোৰ ওপৰত কি হ'ব, কিন্তু মোৰ বিশ্বাস আছিল যে এইটো এটা সাধাৰণ ঔষধ, কিয়নো যি কোনোৱে এই ঔষধ টো যি কোনো দোকানৰ পৰা কিনিব পাৰিছিল। মই ভাবিছিলো যে নিয়মবোৰ পালন কৰিবলৈ সেইবোৰ বাকচত সাৱধানতা সুমুৱাই থয়। কিন্তু মোৰ মনত ভয় সোমাই পৰিছিল, আৰু যদি এনেকৈ হয় তেতিয়া কি হ'ব? এই চিন্তাত মই বহুত নিৰাশ আছিলো, সেয়ে মই নিজকে শান্ত কৰিবলৈ মই ভাবিলো যে মই বিষ নিয়ন্ত্ৰণ কেন্দ্ৰলৈ ফোন কৰিম।

যেতিয়া মই ফোন কৰিলো তেতিয়া আনফালৰ পৰা এজনী মহিলাই উত্তৰ দিলে, তেতিয়া মই অনুভৱ কৰিব পাৰিলো যে তাই নিজৰ কামত বহুত অনুভৱী আছিল, তাই মোক সুধিলে মই আপোনাৰ সহায়ৰ বাবে কি কৰিব পাৰোঁ, আৰু মই ক'লো যে মই যোৱা 36 ঘণ্টাৰ ভিতৰত প্ৰত্যেক 4 ঘণ্টাৰ মূৰত টাইলেনালৰ টেবলেট লৈছো, এই ধৰণে মই 10 টাৰ সলনি দিনত 12 টাকৈ টেবলেট ল'লো। মই তাইক ক'লো যে মই নিম্নতমতকৈ দুটা টেবলেট অধিক লৈছো। মই এইটো জানিবলৈ ফোন কৰিছো যে কি ইয়াৰ পৰিণাম কি হ'ব পাৰে। ফোনৰ আনফালে সম্পূৰ্ণ ভাৱে নিস্তব্ধ আছিল, আৰু মই কম্পিউটাৰত কিবা লিখি থকাৰ শব্দ শুনিবলৈ পাইছিলো। আকৌ ফোনত মই এই শব্দ শুনিলো, মহাশয়, ইমান অধিক ঔষধ লোৱাৰ পাছত আজিলৈকে কোনো ব্যক্তিয়ে যে বাছি আছে আমি বৰ্তমানলৈকে শুনা নাই। মই তাইক সঠিক কোৱা শুনিলো- নহয়, মই তাইক বিশ্বাস কৰালো যে মই 24 ঘণ্টাৰ ভিতৰত কেৱল 2 টেবলেট অধিক লৈছোঁ আৰু এনেকৈ মই কেৱল দুদিন কৰিছিলো।

এইবাৰ তাই বহুত টানকৈ উত্তৰ দিলে, মহাশয় ইমান অধিক টেবলেট লোৱাৰ পাছত কোনো ব্যক্তিক আমি বাছি থকা দেখা নাই, আপুনি এতিয়াই তৎক্ষণিক এমাৰ্জেন্সি আৰ্হি লাগে, মই তাইক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলো, কি হৈছে, কিয়নো তাই তেতিয়াও মোক বুজিব পৰা নাছিলে যে মই কি কবলৈ বিচাৰিছো। তাই মোক ৰখিবলৈ কলে আৰু কলে, আপুনি নিজেই হস্পিতাললৈ যাওক বা মই আপোনাৰ বাবে গাড়ী পঠিয়াম। মই বিভ্ৰান্ত হৈ পৰিলো, মই নিজেই গাড়ী চলাই হস্পিতাললৈ

যাম, মই খৰখেদাকৈ কলো, আপুনি কোনটো হস্পিতালত গৈ আছে, তাই সুধিলে। মই তাইক কলো যে মই কোনটো হস্পিতাললৈ গৈছো তাৰ পাছত ফোন কাটি দিলে।

মই তাতে নিস্তব্ধ হৈ থিয় হৈ থাকিলো। সেই দিনা ৰাতিপূৱা ৭ টা বজাত মোৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈঠক আছিল। আৰু তেতিয়া ৰাতিপূৱা প্ৰায় ৩ বাজি ৩০ মিনিট হৈছিল। মই কোনোমতে চিৰিত উঠি শুৱা কোঠালৈ গলো আৰু ডেণ্ডাক উঠালো, আৰু তাইক কলো যে কি হৈছিল। তাই নিৰাশাত দয়নীয় দৃষ্টিৰে মোৰ ফালে চালে। তাইৰ স্বামীয়ে অভিনয় কৰি আছিল আৰু গোটেই মাহ ধৰি অন্য ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰি আছিল, আৰু তাই সকলোখিনি নিয়ন্ত্ৰণ কৰি ভাগৰি পৰিছিল, আৰু এতিয়া এইটো, গেৰী, ইমানেই তুমিতো কেৱল দুটা টেবলেট হে অধিক লৈছা। তুমি জানা ইয়াৰ দ্বাৰা তুমি মৰি নোযোৱা। তাইক আকৌ ফোন কৰি কোৱা, তাই কলে। কিন্তু ভয় তৰ্কহীন আৰু বিষজনক আছিল। “সেই মহিলাগৰাকীয়ে কৈছিল যে ইয়াৰ দ্বাৰা মৃত্যুও হব পাৰে, আৰু মই হস্পিতাল যোৱাটো প্ৰয়োজন বুলি।” মই শুৱাকোঠাৰ পৰা বাহিৰত যাবলৈ ঘূৰিলো, মই মোৰ পত্নীৰ ফালে চালো, তুমি ধেমালী কৰি আছা।

যেতিয়া মই হস্পিতাল গৈ পালোঁ, তেতিয়া আপাতকালীন দুৱাৰৰ বাহিৰত বগা কোট পৰিধান কৰা দুজন ব্যক্তি মোৰ অপেক্ষা কৰি আছিল। যেতিয়া মই ওপৰলৈ গলো, তেতিয়া তেওঁলোক মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কলে, কেনেকৈ আছে আপুনি, গেৰী? তেওঁলোকে মোক সেই কক্ষলৈ লৈ গল। তাত সময় পাৰ হওঁতে মই দেখিলো যে আপাতকালীন কক্ষৰ ব্লেকবৰ্ডত মোৰ নাম আগৰ পৰাই লিখা আছিল। তাত লিখা আছিল, গেৰী কিবা অধিকমাত্ৰাত, মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল, সংক্ষিপ্তে এইটো মই তাত গৈ পোৱাৰ পাছত, তেওঁলোকে মোৰ তেজৰ নমুনা ললে আৰু ডাক্টৰে আহি মোক কলে, “তুমি ইয়ালৈ কিয় আহিছা? আপোনাৰ তেজত টাইলেনলৰ স্তৰ মুৰৰ বিষ ঠিক কৰিবলৈ পৰ্য্যাপ্ত মাত্ৰাতকৈয়ো কম আছে। যেতিয়া মই বিষ নিয়ন্ত্ৰণ বিভাগৰ সৈতে যি কথাবতৰা হৈছিল তেওঁক কলো, তেওঁ হাহিব ধৰিলে। মইও আনন্দ ললো, আৰু যেতিয়া মোৰ মেলত ২০০০ টকাৰ বিল আহিল, সেইটোতো তাতোতকৈয়ো আচৰিত আছিল। চয়তানে মোৰ বিৰোধে আকৌ এবাৰ ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে আৰু মোকেই আতঁৰাই নিলে।

মই আপোনাক এই কাহিনীৰ সম্পূৰ্ণ জাননীৰ সৈতে কবলৈ চেষ্টা কৰি আচোঁ যাতে আপোনাক এইটো বুজিবলৈ সহায়ক হব যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰাৰ আগতে মোৰ জীৱন কেনেকৈ আছিল, হয় মই এজন খ্ৰীষ্টীয় আছিলো, মই দশমাংশ দিছিলো, মই কিছুসমৰ বাবে নিজৰ গীৰ্জালৈ আৰাধনাৰ নেতৃত্বও কৰিছিলো, মই ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰিছিলো। কিন্তু কৰবাত কিবা ভুল হৈ আছিল, কৰবাত ভয়ঙ্কৰ চলনা চলি আছিল। মই আপোনাক কৈছিলো যে ঈশ্বৰে মোক শিকালে যে ভয়ৰ ভাৱনাত কেনেকৈ যুজিব লাগে আৰু মই কেনেকৈ এন্টিডিপ্ৰেশ্বনত আৰু পেনিক এটেকৰ পৰা মুক্তি পালো। কিন্তু মই এতিয়াও সেই স্থিতিৰ পৰা মুক্ত হব পৰা নাছিলো যিটো মোৰ হৃদয়ত ভয় উৎপন্ন কৰিছিল আৰু সেই ভয়ৰ সৈতে মোৰ সংঘৰ্ষ আৰম্ভ হল, সেইটো মোৰ নিৰাশাজনক আৰ্থিক স্থিতি হয়। মই দৈনিক ভূগতান কৰা আৰু সকলো বিলবোৰ পৰিশোধ কৰাৰ অধিকৈ হেচা পৰিছিল, মোৰ দহত

কৈয়ো অধিক ক্রেডিট কাৰ্ড নাকচ হৈছিল, মোৰ ওপৰত তিনিটা বিত্তীয় কোম্পানীয়ে, আইআৰএসৰ ধাৰ আছিল, সমন্ধিয়বিলাকৰ ধাৰ, আৰু কেইবাটাও মুকদমা আৰু গৃহগাধিকাৰৰ মোকদমা আছিল।

মই যেনেকৈ কলো, আমাৰ জীৱন বিত্তীয় উত্থান-পতনেৰে ভৰি পৰিছিল। হতাশা আৰু মানসিক উত্থল মাখলৰে মাজৰে মোৰ জীয়াই থকাৰ পদ্ধতি হৈ পৰিছিল। খ্ৰীষ্টীয় হোৱাৰ পাছতো আমি আৰ্থিক ভাৱে মৰি গৈ আছিলো আৰু মোৰ ক্রেডিট কাৰ এটা এটাকৈ নাকচ কৰা হৈছিল। মোকদমা তৰা হল

**মোৰ ঈশ্বৰে তোমালোকৰ
সকলো অভাৱ প্ৰতাপেৰে
নিজ ধন অনুসাৰে খ্ৰীষ্ট যীচুত
পূৰ্ণ কৰিব।**

-ফিলিপীয়া 4:19

ক্রেডিট কাৰ্ড নাকচ কৰা হল আৰু ধাৰ লোৱাবিলাকে
সঘনাই ফোন কৰি আছিল। আমি আৰ্থিক বৰ্বাদৰ
সীমাৰেখাত পাইছিলো, আৰু আমাৰ ব্যৱসায়ৰ আয়
কম হোৱাৰ বাবে আমি খোৱাটোও কিনিব পৰা
নাছিলো। মোৰ পৰিয়ালক গৰমত ৰাখিবলৈ ঘৰৰ
কোঠাত কাঠৰ চোকাৰ চাৰিওফালে বহি থাকিছিলো,

কিয়নো ইন্ধনৰ তেল কিনিব পৰা নাছিলো আমি। আমি চকীত আৰু চফাবোৰত পইচাবোৰ বিচাৰি
ফুৰিছিলো, আশা কৰিছিলো যে আমাৰ সন্তানবোৰক মেকডনল্ডৰ পৰা কিছু আহাৰ কিনি দিব পাৰিম
নেকি বুলি।

যেতিয়া মানুহ বিলাকে পইচা বিচাৰি ফোন কৰিছিলে তাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ মই চতুৰ হৈ
গৈছিলো, কিন্তু এদিন মই এজনৰ পৰা ধাৰ লোৱা ব্যক্তিয়ে ধাৰ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ অধিবক্তাক নিয়োগ
কৰিলে। সেই অধিবক্তাই মোক ফোন কৰিলে আৰু তেওঁ অন্য ধৰণৰ ব্যক্তি নাছিল। কিন্তু তেওঁ
মোক কলে, মোক তিনি দিনৰ ভিতৰত টকা লাগে নহলে মই অধিবক্তাৰ হতুৱাই মোকদমা তৰিম।
মই হাৰ মানিলো। মোৰ আনৰ পৰা ধাৰ লোৱাৰ বাহিৰে একো উপায় নাছিল, কিন্তু এতিয়া মই কাৰো
পৰা ধাৰ লবও পৰা নাছিলো, মই আগতেই নিজৰ সকলো বন্ধু বিলাকৰ পৰা ধাৰে টকা লৈ থৈছিলো,
আৰু এই সময়ত মই অনুভৱ কৰিলো যে সকলো শেষ হৈ পৰিল, একো পথ দেখা পোৱা নাছিলো।
মই যেনেতেনে নিজৰ শুৱা কক্ষলৈ গলো আৰু নিজৰ বিচনাত শুই পৰিলো আৰু ঈশ্বৰক মাতিলো,
মই তৎক্ষণাত ঈশ্বৰৰ বাণী শুনিবলৈ পালো, এটা শাস্ত্ৰভাগ যিটো মই আগতেও শুনিছিলো, মোৰ
মস্তিকত আহিলে,

*আৰু মোৰ ঈশ্বৰে তোমালোকৰ সকলো অভাৱ, প্ৰতাপেৰে নিজ ধন অনুসাৰে খ্ৰীষ্ট
যীচুত পূৰ্ণ কৰিব।*

-ফিলিপীয়া 4:19

মই প্ৰভুক কলো, যে মই সেই শাস্ত্ৰভাগক জানো কিন্তু মোৰ প্ৰয়োজন সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই, তেওঁ
তৎক্ষণাত মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিলে, হয়, কিন্তু এইটো মোৰ ভুল নহয়। তুমি কেতিয়াবা এইটো জানিবলৈ
চেপ্টা কৰা নাই যে মোৰ ৰাজ্যত কেনেকৈ কাম হয়। বাস্তৱত মোৰ অধিকাংশ মণ্ডলীবোৰ আজি সেই

ধৰণেই ব্যৱহাৰ কৰে যি দৰে ইশ্ৰায়েলী বিলাকে পুৰনি নিয়মত ব্যৱহাৰ কৰিছিল? গোলাম হৈ থকা। তেওঁলোকে ধৰোৱা আৰু দাসত্বৰ জীৱনত জীয়াই থাকে। মই বিচাৰো যে সকলোৱে স্বাধীন হোৱাটো।

মই সোনকালে তললৈ নামি ডেপ্তাৰ ধৰিলো আৰু তাইক কলো যে প্ৰভুৱে মোক কি কলে। মই স্বীকাৰ কৰিলো যে মই কেতিয়াও ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাক জানিবলৈ চেষ্টা কৰা নাছিলো আৰু কেতিয়াও এইটো জানিবলৈ চেষ্টা নকৰিলো যে তেওঁৰ ৰাজ্যত কেনেকৈ কাম হয়। সচা কবলৈ হলে সেই সময়ত মই বাস্তৱত এইটো কথা বুজিব পৰা নাছিলো, আপুনি এইটো জানিবলৈ কেতিয়াও চেষ্টা কৰা নাই যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত কাম কেনেকৈ হয়, ইয়াৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ কি সম্বন্ধ। আমি নিয়মীয়া ভাৱে গীৰ্জালৈ গৈছিলো, আমি যথেষ্ট দশমাংশ দিছিলো, আৰু আমি ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰিছিলো। আমি ভাৱিছিলো যে আমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ চিন্তা কৰোঁ। যি সমস্যা বিষয়ে মই সোনকালেই বুজি পাবলৈ ধৰিছিলো, সেইটো এইটো আছিল যে স্বৰ্গৰ পথত আছিল কিন্তু মই গম পোৱা নাছিলো যে মোৰ জীৱনত স্বৰ্গীয় সামৰ্থ্যৰ আৰু অধিকাৰ কেনেকৈ আনিব পৰা যায় আৰু এইটো মোৰ প্ৰাকৃতিক স্থিতিক কেনেকৈ প্ৰভাৱিত কৰিব। এইকাৰণে মই বাইবেলৰ অধ্যয়ন আৰম্ভ কৰিলো আৰু ঈশ্বৰে মোৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু মোক এইটো বুজিবলৈ সহায় কৰিলে যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কি অৰ্থ আছে। মই যি শিকিলো সেইটো অতিকৈ আচৰিত আছিল, ধৰক কোনোবা অন্ধকাৰ কোঠাত ৰশ্মি আহিল। মোৰ জীৱনত প্ৰথমবাৰ, মই নিজৰ বিত্তীয় জীৱনৰ বিষয়ে উত্তৰ পালো।

হে ঈশ্বৰ, বাস্তৱত ৰাজ্যৰ লগত আপোনাৰ কি সম্বন্ধ আছে?

যেতিয়া ঈশ্বৰে মোক কলে যে মই কেতিয়াও এইটো শিকা নাই যে তেওঁৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, তেতিয়া মই বিভ্ৰান্তিত পৰিলো, ৰাজ্য? ডেপ্তা আৰু মই একো বুজি পোৱা নাছিলো। আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিলো আৰু ঈশ্বৰক নিবেদন কৰিলো যে তেওঁ আমাক শিকাওক ইয়াৰ অৰ্থ কি? হে প্ৰভু, আমাক সঠিক কৈ কওক যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য মানে কি, তেতিয়া মই প্ৰথমে শিকিব বিচাৰিছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কি। মই ভাৱিছিলো আমাৰ পশ্চিমীয়া মস্তিষ্ক, লোকতন্ত্ৰত থকা আমেৰিকাবাসী আৰু স্বাধীন মনোভাৱৰ বাবে এই অৱধাৰণাটো বুজিবলৈ কঠিন। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য লোকতন্ত্ৰ নহয়। এইটো এজন ৰজাৰ দ্বাৰা পৰিচালনা কৰা ৰাজ্য। ৰজাৰ অধিকাৰৰ প্ৰয়োগ ৰাজ্যৰ বিভিন্ন বিভাগবোৰ আৰু সেই অধিকাৰৰ সৈতে কাম কৰা লোকবিলাকক অধিকাৰ চমজি দি কৰা হয়। জনবহুল হোৱাটো কোনো ৰাজ্য নহয়। জনবহুলত লাখ লাখ লোক হব পাৰে, কিন্তু সেইটো ৰাজ্য হব নোৱাৰে। এটা ৰাজ্যৰ আইন বা চৰকাৰৰ দ্বাৰা একে লগে ৰখা লোক এটা সমূহ। শব্দকোষত ৰাজ্যৰ পৰিভাষা এনেধৰণৰ দিয়া আছেঃ “ৰাজ্য এখন ৰাজ্য বা চৰকাৰ যাৰ প্ৰমুখ্য এজন ৰজা বা ৰাণী হয়।”

তথাপিও আমি বৰদিনত এজন কেচুৱাৰ ৰূপত যীচুৰ এই পৃথিৱীলৈ অহাৰ উল্লাস কৰো, কিন্তু আমি এইটো বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰো যে তেওঁ শাসকৰ ৰূপে সম্পূৰ্ণ অধিকাৰৰ নিজৰ সৈতে লৈ আহিছিল। বাইবেলৰ এই বিষয়ে যিচয়া ৯:৬-৭ পুস্তকত বৰ্ণনা কৰিছে।

কিয়নো আমালৈ এটি লৰা জন্মিল, আমাক এটি পুত্ৰ দান কৰা হল, আৰু তেওঁ কান্ধত

শাসনভাৰ অপৰিত হব, আৰু তেওঁ আশ্চৰ্য্য, মন্ত্ৰী, পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰ, অনন্তকালস্থায়ী পিতৃ, আৰু শান্তিৰাজ নামেৰে প্ৰখ্যাত হব। এতিয়াৰে পৰা চিৰকাললৈকে সুবিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই দায়ুদৰ সিংহাসন আৰু ৰাজ্য সুস্থিৰ আৰু দৃঢ় কৰিবলৈ, সেই সিংহাসনত আৰু ৰাজ্যত তেওঁৰ ৰাজ্যশাসন আৰু শান্তিবৃদ্ধিৰ শেষ নহব। বাহিনীবলকৰ যিহোৱাৰ মৰ্য্যদা ৰখা উৎসাহে ইয়াক সিদ্ধ কৰিব।

যীচু এই ৰাজ্যৰ প্ৰমুখ্য আৰু যেতিয়া আমি যীচুক নিজৰ ব্যক্তিগত উদ্ধাৰকৰ্তা ৰূপে গ্ৰহণ কৰোঁ তেতিয়া আমি এই ৰাজ্যৰ অংশ হৈ পৰোঁ, আমি নাগৰিক হৈ যাওঁ। আমি কেৱল নাগৰিক নহয়, কিন্তু আমি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আৰু পুত্ৰী ৰূপে ঈশ্বৰৰ নিজৰ ঘৰৰ অংশ হৈ পৰোঁ।

তথাপি যিমান মানুহে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে, অৰ্থাৎ তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে সেই সকলোকে ঈশ্বৰৰ সন্তান হবলৈ তেওঁ ক্ষমতা দিলে। তেওঁবিলাকে তেজৰ পৰা বা মাংসৰ ইচ্ছাৰ পৰা বা মানুহৰ ইচ্ছাৰ পৰা জন্ম পালে এনে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰাহে পালে।

-যোহন 1:12-13

এতেকে তোমালোক এতিয়াৰে পৰা অতিথি আৰু প্ৰবাসী নোহোৱা, কিন্তু পবিত্ৰ লোকৰ সহবাসী আৰু ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালস্বৰূপ হৈছা।

-ইফিচীয়া 2:19

ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালৰ সদস্য হিচাপে আমি সেই পৰিয়ালৰ অংশ হৈ পৰোঁ আৰু এই ধৰণে ঈশ্বৰৰ সকলো বস্তুৰ স্বামীৰ ভাগৰ অংশ হৈ পৰোঁ। কিন্তু আমিও তেওঁৰ মহান অধিকাৰৰ চৰকাৰৰ নাগৰিক হৈ পৰোঁ। ইয়াৰ পৰা স্পষ্ট যে তেওঁৰ চৰকাৰত আমাৰ আইনী অধিকাৰ আছে আমি তাৰ লাভ উঠাব পাৰোঁ। মই যি বিষয়ে কথা পাতি আছোঁ, এইটো ভালকৈ বুজিবলৈ হলে প্ৰথমে মই আপোনাক কব বিচাৰোঁ যে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ এজন স্বাভাৱিক নাগৰিক হোৱাৰ কি অৰ্থ আছে। আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ নাগৰিক হিচাপে আপোনাৰ ওচৰত আইনী অধিকাৰ আছে। আপোনাৰ আইনী অধিকাৰ আমাৰ সংবিধান আৰু আমাৰ চৰকাৰৰ দ্বাৰা পাৰিত আইনত নিহিত আছে। এই আইন আৰু লাভবোৰ প্ৰত্যেক নাগৰিকে আনন্দৰে গ্ৰহণ কৰে, লাগিলে যিয়েই নহওক। তেওঁলোকে অধিকাৰৰ ভাৱনাত বা আপুনি কিমান জ্ঞানী, এইটোৰ ওপৰত আধাৰিত নহয়, নহয়, সেইবোৰ আইনৰ দ্বাৰা স্থাপিত কৰা হৈছে, আইনী ভাৱে প্ৰত্যেক নাগৰিকৰ কাৰণে উপলব্ধ যি আমেৰিকাক নিজৰ ঘৰ বুলি কয়। এইটো সম্ভৱ যে এজন নাগৰিকে এইটো বিষয়ে নাজানিবও পাৰে যে তেওঁৰ আইনী অধিকাৰ কি আছে, কিন্তু তথাপিও তেওঁৰ ওচৰত সেই অধিকাৰ কেৱল এই কাৰণে আছে কিয়নো তেওঁ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ নাগৰিক।

ইয়াত ভাৱিবলগীয়া কিছু কথা আছে, আৰু মই আশা কৰিছোঁ যে এইটো ঈশ্বৰৰ বিষয়ে আপোনাৰ দৃষ্টিকোন আৰু ঈশ্বৰৰ পৰা আমি কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰোঁ ইয়াৰ বিষয়ে আপোনাৰ দৃষ্টিকোন সলনি কৰি দিব। ইয়াত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত যদি আমি পাওঁ যে কোনো ব্যক্তিয়ে বা আন কোনোবাই আমাৰ আইনী অধিকাৰবোৰ কাঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰি আছে বা আমাৰ সৈতে অন্যায় কৰি আছে, তেন্তে আমি (ন্যায়ৰ অৰ্থ আইন প্ৰৱৰ্তন বা প্ৰশাসনিক সহায়েৰে) আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ মাধ্যমেৰে ন্যায় প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰোঁ। যেতিয়া আপুনি আদালতত যায়, তেতিয়া ন্যায়ধীশ এই কথাত মন নিদিয়ে আপুনি কেনেকৈ দেখাত বা আপুনি কিমান ধনী বা দুখীয়া আছে। তেওঁ কেৱল আইন চাই। তেওঁ প্ৰত্যেকবাৰ আইনৰ আধাৰত ন্যায় কৰে। এইটো আমাৰ সুৰক্ষাৰ কাৰণে। যি আইনী অধিকাৰ আমাক দিয়া হৈছে আৰু আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত আমাৰ চৰকাৰক সুনিশ্চিত কৰিবলৈ দিয়া হৈছে যে আমাৰ আইনী অধিকাৰ ন্যায়িক প্ৰক্ৰিয়াৰ মাধ্যমেৰে সংলগ্ন হয়। এই কথাৰ প্ৰতি মন কৰি আহক যিচয়া ৭ ওচৰত চকু দিও। কিয়নো ইয়াত যিচুৱে এই পৃথিৱীত আহিবলগীয়া নতুন শাসন ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে কৈ আছে।

এইকাৰণে তেওঁ (যিচু) এতিয়াৰ পৰা চিৰকাললৈকে সুবিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই দায়ুদৰ সিংহাসন আৰু ৰাজ্য সুস্থিৰ আৰু দৃঢ় কৰিবলৈ সেই সিংহাসনত আৰু ৰাজ্যত তেওঁৰ ৰাজ্যশাসন আৰু শান্তিবৃদ্ধিৰ শেষ নহব....

-যিচয়া ৭:৭

এই শাস্ত্ৰৰ বাক্যই কৈছে যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ন্যায় আৰু ধাৰ্মিকতাৰে দৃঢ় হয়। প্ৰশাসন আপোনাৰ আইনী অধিকাৰবোৰ সংলগ্ন কৰা বা সংলগ্ন কৰাৰ প্ৰক্ৰিয়া। আপোনাৰ আইনী অধিকাৰ সেইটো যিটো ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাই কয় বা যিটো তেওঁ সঠিক বুলি গণ্য কৰে, অৰ্থাত তেওঁৰ ব্যৱস্থা। এইটো সুনিশ্চিত কৰিবলৈ যে আপোনাক তেওঁৰ ৰাজ্যত যি সচা আৰু ৰাজ্যৰ নাগৰিক হিচাপে আইনীভাৱে যি আপোনাৰ সেইটো আপুনি প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে, ঈশ্বৰে আপোনাক ন্যায় আৰু ন্যায়ৰ প্ৰক্ৰিয়ালৈকে গৈ পাবলৈ শক্তি প্ৰদান কৰিছে আৰু নিশ্চিত কৰে যে আপুনি সেইটো পাব যিটো তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। ঈশ্বৰে নিজৰ বাক্য, অৰ্থাত বাইবেলৰ মাধ্যমেৰে আমাৰ ওপৰত নিজৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছে, যাতে আপুনি তেওঁৰ ৰাজ্যত নিজৰ অধিকাৰবোৰ জানিব পাৰে। এইটো ভাল কথা, ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ বিষয়ে যি খিনি আপুনি বাইবেলত পঢ়ে সেইবোৰ আইনী ভাৱে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ নাগৰিক হিচাপে আপোনাৰ হয়।

২ কুৰিন্থীয়া ২:২০ এইটো স্পষ্ট কৰে যে প্ৰত্যেক শব্দ- প্ৰত্যেক শব্দ-হয়, আৰু আমেন। এইটো প্ৰথমতেই নিশ্চিত হৈ গৈছে, এইবোৰ আগৰ পৰাই আইনী ভাৱে আপোনাৰ হয়।

কিয়নো ঈশ্বৰৰ যিমান প্ৰতিজ্ঞা নহওক, সেই হয়, তেওঁতেই আছে, এই কাৰণে আমাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ হবলৈ তেওঁৰ দ্বাৰাই আমেনো হয়।

-২ কুৰিন্থীয়া ২:২০

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ ভেটী ন্যায় আৰু ধাৰ্মিকতা হয়,-সেইবোৰ লৰচৰ নহয়। এই কাৰণে এইবোৰ এইধৰণে চিন্তা কৰক, যদি মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ ব্যৱস্থা(তেওঁৰ ইচ্ছা)ক জানো আৰু মোক আশ্বাস দিয়া হৈছে যে ন্যায় কৰা হব, আৰু আইনৰ পালন কৰা হব, তেতিয়া মই বিশ্বাস কৰো, আৰু মই কেতিয়াও ভয় নকৰো।

আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে আমি পোৱা সাহ এই যে, আমি যদি তেওঁৰ ইচ্ছাৰ দৰে কিবা যাচনা কৰোঁ, তেন্তে তেওঁ আমাৰ সেই যাচনা শুনে। আৰু আমি যি কোনো যাচনা কৰোঁ, আমাৰ সেই যাচনা তেওঁ শুনে, ইয়াকে যদি জানো, তেন্তে তেওঁত যি যাচনা কৰিলোঁ সেই সকলোকে পালোঁ বুলি আমি জানো।

-1 যোহন 5:14-15

এই উক্ত বাক্যই কৈছে, যে তেওঁ আমাৰ শুনে, তেওঁ জোৰেৰে শুনাৰ কথা কোৱা নাই, ধৰ্মনি
ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তৰংগৰ দ্বাৰা নিজৰ শব্দবোৰ শুনাৰ কথা কোৱা নাই, তেওঁ
অপৰিবৰ্তনীয় আইনৰ আমাৰ স্থিতি, আমাৰ মোকদমা নিজৰ হাতত লোৱাৰ কথা
আধাৰত কাৰ্য্য কৰে কৈছে। ন্যায় সুনিশ্চিত কৰিবলৈ যোৱাৰ কথাত নিৰ্ণয় কৰা
ন্যায়ধীশৰ বিষয়ে ভাৱক। আদালতত আৰু ন্যায়ধীশ এইটো
সুনিশ্চিত কৰিবলৈ যে প্ৰত্যেক নাগৰিকে ন্যায় পাপক। এজন ন্যায়ধীশৰ নিৰ্ণয় তেওঁৰ নিজৰ ভাৱনাৰ
ওপৰত নিৰ্ধাৰিত নহয় কিন্তু সেই আইনৰ ওপৰত আধাৰিত হয় যিটো প্ৰত্যেক নাগৰিকৰ ওপৰত
প্ৰযোজ্য হয় আৰু যি ধৰণে তেওঁ অধ্যক্ষতা কৰে। ন্যায়ধীশসকলক এইটো সুনিশ্চিত কৰিবলৈ নিযুক্ত
কৰা হয় যাতে ন্যায়(আইন প্ৰৱৰ্তন) লিখিত আইনৰ অনুসাৰে প্ৰশাসন হওক। ঈশ্বৰৰ বিষয়ে। যীচুৰ
লগত তেওঁৰ ৰাজ্যত অহা প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ লগত খ্ৰীষ্টৰ সিংহাসন(অধিকাৰৰ স্থান) আৰু ন্যায়
সুনিশ্চিত কৰিবলৈ তেওঁৰ শক্তি(তেওঁৰ ইচ্ছাৰ পূৰ্ণতা) আছে।

অনুগ্ৰহ কৰি সেই কথাটো বহুত মনেযোগে আকৌ পঢ়ক আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ বিষয়ে
আপোনাৰ দৃষ্টিকোন সলনি হবলৈ দিয়ক। প্ৰায় লোকবিলাকে ভাৱে যে ঈশ্বৰে প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ
পৰিস্থিতিবোৰৰ অনুসাৰে নিজৰ নিৰ্ণয় লয়, কিন্তু এইটো সত্য নহয়। তেওঁ সেই ৰাজ্যৰ ৰজা যত
আইন সলনি নহয়। তেওঁ নিজৰ আইনৰ বাহিৰত নিৰ্ণয় নকৰে আৰু কেতিয়াও তেনে নকৰে। এই
দৰে, আমি জানিব পাৰোঁ যে আমাৰ সুখৰ আগৰ উত্তৰ কি, আৰু আমি এইটো সুনিশ্চিত কৰিব পাৰোঁ
যে আমি এই নিয়মবোৰৰ অনুসাৰে প্ৰাপ্ত কৰিম, কিয়নো তেওঁৰ লগত আইন সংলগ্ন কৰাৰ সামৰ্থ্য
আছে।

যেনেকৈ ডেণ্ডা আৰু মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত নিজৰ আইনী অধিকাৰবোৰৰ বিষয়ে শিকিবলৈ আৰম্ভ
কৰিলো, ঈশ্বৰ আৰু বাইবেলৰ বিষয়ে আমাৰ দৃষ্টিকোন নাটকীয় ভাৱে সলনি হল। আমাৰ নতুন
বুজনিৰ প্ৰতিফল এইটো যে আমাৰ জীৱন সলনি হল। এতিয়া আৰু ভিক্ষা নিবিচাৰো। একো দলীল

নাই, আমি শিকিলো যে ঈশ্বৰে যি কৈছে তেওঁ নিজৰ ৰাজ্যৰ নাগৰিকৰ হিচাপে আইনী ভাৱে আগতেই দি দিছে। আমি এইটো শিকাৰ প্ৰয়োজন যে আইনী ভাৱে যি খিনি আমাৰ সেইবোৰৰ ওপৰত জোৰ কেনেকৈ কৰিব পৰা যায় আৰু এই পৃথিৱীৰ পৰা কেনেকৈ মুক্ত হব পৰা যাব। আপুনি চেক এখনৰ পৰা নগধ ধন প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে এই বিষয়ে ভাবক। আপোনাৰ সঞ্চয় বহীত লাগিলে বহুত টকা আছে, তথাপিও আইনী প্ৰক্ৰিয়া আছে যাৰ দ্বাৰা আপুনি সেই টকাৰ ওপৰত জোৰ কৰিব পাৰে আৰু চেকৰ জমা কৰি নগধ ধন উলিয়াব পাৰে। যি কোনো আইনী প্ৰণালীৰ এটা প্ৰক্ৰিয়া থাকে যাৰ দ্বাৰা আমি যি কোনো বস্তুৰ ওপৰত জোৰ কৰিব পাৰো, যদিও সেইটো আমাৰেই নহওক কিয়।

যি জনাই নিজ গৌৰৱ আৰু বীৰত্বৰে আমাক আমন্ত্ৰণ কৰিলে, তেওঁৰ তত্ত্ব-জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ ঐশ্বৰিক শক্তিয়ে জীৱনৰ আৰু ভক্তিৰ অৰ্থে সকলো বিষয় আমাক দান কৰিলে।

-2 পিতৰ 1:3

এইটো এটা ৰাজ্য যি সকল ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নাগৰিক, তেওঁলোকৰ লগত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অন্য যিকোনো নাগৰিকৰ সমান অধিকাৰ আছে। এই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিন্দুক ভালদৰে বুজোঁকঃ ৰাজ্যৰ আইনৰ দ্বাৰা সঞ্চালিত হয় আৰু কেতিয়াও সলনি নহয়। এইটো গুৰুত্বপূৰ্ণ কিয়? এইটো গুৰুত্বপূৰ্ণ এইকাৰণেই কিয়নো ইয়াৰ অৰ্থ এইটো যে যদি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অপৰিবৰ্তনীয় আইনৰ আধাৰত কাৰ্য্যকৰী হয় বা সঞ্চালিত হয় তেনেহলে সেই ৰাজ্যত ব্যক্তিবলীকৰ সন্মান নাই। তাৰ সলনি ৰাজ্যৰ সকলোকে নিজৰ নিজাববীয়াকৈ ৰাজ্যৰ আইনৰ আনন্দ উপভোগ কৰাৰ সমান অধিকাৰ আছে, যেনেকৈ আন বীলাকৰ আছে।

এই কথাত গীৰ্জাৰ জীৱনত বস্তুবোৰ সিফাল ইফাল হয়। অধিকাংশ খ্ৰীষ্টীয় লোকে অনুভৱ কৰে যে ঈশ্বৰে এই বিষয়ে অনিশ্চিত যে তেওঁ কোনো এজন মানুহৰ লগত কি কৰিব বিচাৰে। আন কথাত তেওঁলোকৰ মতে ঈশ্বৰে এজন ব্যক্তিক আশীৰ্বাদ দিবলৈ নিৰ্ণয় কৰে আৰু আনজনক আশীৰ্বাদ নিদিবলৈ সিদ্ধান্ত লয়। তেওঁলোকে ভাবে যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ জীৱনত এনে ঘটনা ঘটিবলৈ দিয়ে যিটোৰ নিজৰ কোনো নিয়ন্ত্ৰণ নাই। তেওঁলোকে ভাবে যে ঈশ্বৰে এজন ব্যক্তিক সুস্থতা প্ৰদান কৰে আৰু আনজনক নকৰে। অধিকাংশ খ্ৰীষ্টীয় লোকে সহায় পাবলৈ ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰে, কিন্তু তেওঁ আগতেই তেওঁলোকৰ সহায় কৰিবলৈ সকলোখিনি কৰি ৰাখে। তেওঁ তেওঁলোকক নিজৰ ৰাজ্য, সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য দিছে।

যেতিয়া ঈশ্বৰে মোৰ আৰ্থিক স্থিতি আৰু মোক দিয়া ৰাজ্যৰ বিষয়ে আৰু জানিবলৈ আৱশ্যকতাৰ বিষয়ে কথা পাতিলে, তেতিয়া তেওঁ মোক এই শাস্ত্ৰবাক্য দিলে।

ধন্য দৰিদ্ৰবীলাক, কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ।

-লুক 6:20

ঈশ্বৰে মোক কৈ আছিল যে মোৰ আৰ্থিক স্থিতিৰ কাৰণে মোৰ উত্তৰ তেওঁৰ ৰাজ্য। আৰু এইটো শিকি যীচুৰ দৰে সংসাৰিক ক্ষেত্ৰত ৰাজ্যৰ নিয়মৰ ব্যৱহাৰ কেনেকৈ কৰা যাব। আপুনি তাত আৰু কিছু সংযোগ কৰিব পাৰে। মই এইটো জানো যে আগতে মই একো জনা নাছিলো যে এইবোৰৰ অৰ্থ কি। কিন্তু যি ঈশ্বৰে মোক কৈছিল তাৰ ওপৰত যেতিয়া মই ধ্যান কৰিলো, তেতিয়া মই অনুভৱ কৰিলো যে ৰাজ্য আইনৰ দ্বাৰা সঞ্চালিত হয়। কিবা বিশেষ আইনৰ কাৰ্য্যৰ আৰু পৰিণামক প্ৰত্যেক বাৰ সেই ধৰণেই কাম কৰিবলৈ চিনি পাব বা জুখিব পাৰি, কিয়নো আইন সলনি নহয়। আত্মিক দৃষ্টিৰে মই এনেকৈ কেতিয়াও ভবা নাছিলো। যদিও, যদি এনে হয় আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য বাস্তৱত এই ধৰণে কাম কৰে, তেতিয়াহলে মই জানো যে মই সেই আইনবোৰ শিকাটো, সেইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰা আৰু সেই আইনবোৰৰ দ্বাৰা লাভান্বিত হোৱাত সক্ষম হম যিবোৰ মোৰ জীৱনত কাম কৰে।

মই জানো যে এই পৃথিৱীত শাসন কৰা আইন সলনি নহয়। বাস্তৱত, সেইবোৰৰ নিৰন্তৰ আৰু অপৰিবৰ্তনীয় কাৰ্যই কাৰোবাক চম্ভলৈ পঠিয়াবলৈ বা বিমান উৰুৱাৰ কাৰণ হব পাৰে। কিন্তু অধিকাংশ খ্ৰীষ্টই এইটোব বুজিও ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ নাযায়। তাৰ সলনি, যেতিয়া তেওঁলোকক কিবা বস্তুৰ আৱশ্যকতা হয়, তেতিয়া তেওঁলোকে ভিক্ষা খুজে আৰু কান্দে, ঈশ্বৰক এইটো বুজাবলৈ চেষ্টা কৰে যে তেওঁলোকক এই বস্তুবোৰৰ আৱশ্যকতা আছে, এইটো ভাৱে যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ অনুসাৰে তেওঁলোকৰ চোৱা-চিতা কৰিবলৈ নিৰ্ণয় লয়।

উদাহৰণৰ বাবে, যদি মই এখন গীৰ্জাৰ সন্মিলনত প্ৰচাৰ কৰিবলৈ বিচাৰো, তেনেহলে কি সেই গীৰ্জাৰ সকলো লোকে সভাৰ কাৰণে লাইট জ্বলাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব? কি তেওঁলোকে উপবাস কৰিব আৰু ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিব, “হে পিতৃ তুমি জানা যে এই সভা কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু আমাক এই সভাৰ বাবে লাইট জ্বলাবলৈ আৱশ্যকতা আছে।” কি তেওঁলোকে কান্দিব আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিব? মই নাভাবো যে তেওঁলোকে এনে কৰিব বুলি। বাস্তৱত মোৰ সন্দেহ যে সেই সভাৰ পৰিকল্পনা কৰোতে লাইট অন কৰাৰ চিন্তাও তেওঁলোকৰ মনলৈ নাহিব। যদি তেওঁলোকে সন্মিলনৰ সেই ৰাতি আহে আৰু লাইট অন নহয় তেনেহলে আপুনি কি ভাৱে যে তেওঁলোকে বিজুলী কোম্পানীক মাতিব আৰু লাইট অন কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিব? নহয়। যদি তেওঁলোকে এনে কৰে তেনেহলে মোৰ বিশ্বাস যে বিজুলী কোম্পানীৰ কৰ্মচাৰীয়ে এসময়ৰ কাৰণে কোৱা জনৰ কথা মানিব। আকৌ নিজৰ সহকৰ্মীবিলাকলৈ ঘূৰি কব, এইজন পাগল ব্যক্তি। আকৌ তেওঁ ফোন কৰি সেই ব্যক্তিজনক কব, “মহোদয়া, বিজুলী চালিত আছে, সমস্যা আপোনাৰ লগত আছে।”

যেতিয়া মই নিজৰ সন্মিলনীবিলাকত এই উদাহৰণ লোক বিলাকক কওঁ তেতিয়া সকলোৱে হাঁহে। আপুনি জানেনে কিয়? কিয়নো তেওঁলোকে জানে যে বিজুলী কোম্পানীক মাতা, আৰু জোৰে জোৰে কন্দা, তেওঁলোকক লাইট অন কৰিবলৈ কোৱাটো মূৰ্খতা। প্ৰায় সকলোৱে জানে যে বাস্তৱত কি কৰিব লাগে। তেওঁলোকে লাইটৰ চুইচটো অন কৰিব লাগে। এইটো ইমানেই সহজ। তেওঁলোকে ভাবুক হৈ নাকান্দে। নিৰাশা নহয়। তেওঁলোকে চুইচ অন কৰিব। কি আপুনি জানিব বিচাৰে নেকি যে লাইট অন নোহোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে হতাশাত ভুগিব। কিয়নো তেওঁলোকে জানে যে লাইট অন

কৰা হব। এই কাৰণে তেওঁলোকে জানে যে বিজুলী কেনেকৈ কাম কৰে। তেওঁলোক বিশ্বাস কৰে যে লাইট অন হৈ যাব। তেওঁলোকে বিজুলী নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ আইনবোৰ জানে আৰু এইটোও জানে যে এই আইন কেতিয়াও সলনি নহয়।

কিন্তু যদি আপুনি এহেজাৰ বছৰ পিছলৈ যায় আৰু কাৰোবাক যদি কয় যে আপুনি গোটেই চহৰখনক সৰু কাচৰ বাস্কেৰে পোহৰাব বিচাৰিছে, তেতিয়া তেওঁলোকে ভাবিব আপুন এজন মূৰ্খ ব্যক্তি। আৰু যদি আপুনি চহৰখনৰ সৰু অংশক কাচৰ বাস্কেৰ দ্বাৰা পোহৰাই দিয়ে, তেনেহলে তেওঁলোকে কব যে এইটো এটা আচৰিত কৰ্ম। যিটো লোক বিলাকে বুজি নাপায়, সেইটো আচৰিত কৰ্ম বুলিয়েই কব। কিন্তু এইটো কোনো আচৰিত কৰ্ম নাছিল, এইটো কেৱল এটা বিজুলীৰ নিয়মহে আছিল। যেনেকৈ এইটো সেই লোক বিলাকৰ কাৰণে এটা নিয়ম আছিল বা প্ৰক্ৰিয়া আছিল যিটো জানিবলৈ চেষ্টা কৰে বা প্ৰশিক্ষণ লয় যে বিজুলীয়ে কেনেকৈ কাম কৰে।

আপুনি এতিয়া শিকিলে যে বিজুলীয়ে কেনেকৈ কাম কৰে, বা আপুনি কব পাৰে যে আপুনি বিজুলী নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলগীয়া আইনৰ বিষয়ে নিজৰ চিন্তাক নতুন কৰি লৈছে। এই কাৰণে আশা কৰিছো যে এইটো কাম কৰিব আৰু যেতিয়া এইটো কাম কৰে তেতিয়া আমি আচৰিত নহও। বাস্তৱত আপুনি এইটো জানি আশ্চৰ্য্য হব পাৰে যে এইটো বিফল হৈ গল বুলি। বিজুলী নিয়ন্ত্ৰিত কৰা নিয়মবোৰ জানি আৰু লিখি আমি গোটেই পৃথিৱীত বহুতো বিজুলী বাতি বনাব পাৰো। কেনেকৈ? এই আইন কেনেকৈ কাম কৰে এইটো আনক শিকাই আমি কৰিব পাৰো। আৰু বিজুলীৰ পোহৰৰ লাভ উঠাবলৈ তেওঁলোকক সহায় কৰিব পাৰোঁ। এই সকলো বিজুলীক নিয়ন্ত্ৰিত কৰাৰ নিয়মক বুজিবলৈ সম্ভৱ। আধ্যাত্মিক নিয়মবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো এই একেই কথা সত্য। যদি আপুনি বুজি নাপায়, তেনেহলে আপুনি সেইবোৰৰ লাভৰ আনন্দ লবলৈ বা আৱশ্যকতাত তাৰ অনুসৰণ কৰাৰ ক্ষমতা নাই।

যেতিয়া আপুনি এখন বিমানক উৰি থকা দেখিবলৈ পায়, তেতিয়া আপুনি এইটো নকয় যে ৱাহ কি আচৰিত কথা, আপুনি বিমানৰ উৰাৰ আশা কৰে, কিয়নো আপুনি জানে যে বিমান কেনেকৈ উৰে আৰু কিয় উৰে। আৰু যদি আমি এহেজাৰ বছৰ পিছলৈ যাওঁ আৰু ট্ৰী, টপ লেৱেলৰ পৰা নতুন ডবল ডেকাৰ এয়াৰবাহ 380 জেট বিমানক উৰাই দিওঁ, তেতিয়া লোক বিলাকে কি কব? তেওঁলোকে কব এইটো কি আচৰিত কথা। মই জানো যে 380 বছত প্ৰভাৱশীল, তাৰ ওজন 1.2 মিলিয়ন পাউণ্ড, আৰু 570 কি.মি. বেগেৰে প্ৰতি ঘণ্টাত 800 তকৈয়ো অধিক লোকক 9000 কি.মি লৈকে নিব পাৰে। এইটো ইমানেই আচৰিত যে প্ৰায় এটা অত্যন্ত আচৰিত কথাৰ দৰে। কিন্তু কথাটো সেইটো নহয়। আপুনি 380 বিমান বনোৱা অভিযন্তাক সুধিব পাৰে যে এইটো কেনেকৈ উৰে আৰু তেওঁলোকে আপোনাক ভৌতিক প্ৰত্যেক নিয়মবোৰ কব যে যিবোৰ তেওঁলোকে বিমানখন উৰুৱাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰে আৰু তেওঁলোকে ইয়াৰ প্ৰত্যেকটো অংশৰ স্ক্ৰু আৰু ব্যৱহাৰ কৰা আন অংশৰ বিষয়েও কব। বিমানৰ অভিযন্তাই প্ৰথম উৰাওতে আগফালে থিয় হৈ এইটো নকয় যে “ৱাহ এইটো চোৱা, মই বিশ্বাস কৰা নাছিলো যে এই বিমানখন উৰিব বুলি। “আকৌ, আমি জানো যে আমি বিমানখনত যাত্ৰা কৰো, কিয়নো আমি জানো যে ইয়াৰ উৰণ ক্ষমতা ভৌতিক নিয়মৰ ওপৰত আধাৰিত আৰু সেই নিয়ম

কেতিয়াও সলনি নহয়। আৰু যেতিয়ালৈকে আমি নিয়মৰ ভিতৰত থাকো, বিমান উৰি থাকিব। মন কৰিব, নিয়ম সলনি নহয়।

যদি আইন সুসংগত ভাৱে নাই, তেনেহলে আপুনি কেতিয়াও বিমানত নুঠে। যদি আপুনি এয়াৰলাইনৰ টিকেট কিনে আৰু আপোনাৰ চীটৰ ওচৰত যদি লিখা থাকে, এই বিমানখন নিজৰ দায়বদ্ধতাত যাত্ৰা কৰক, কিয়নো উৰুৱাৰ নিয়ম কেতিয়াবা কেতিয়াবা হে কাম কৰে। এদিনেই নিয়মৰ কাম কৰে আৰু আগদিনাখন কাম নকৰে। কেতিয়া কি হব কোনো নিশ্চিত ভাৱে নাজানে। ভাগ্যৱান অনুভৱ কৰক- এখন ভাল উৰনৰ লাভ লওক। তেনেহলে আপুনি সেই বিমানখনত কেতিয়াও নুঠে। আগৰ বাৰ আপোনাক কেতিয়া ভয় লাগিছিল যে আপুনি বিমানত নিজৰ চীটৰ পৰা তললৈ সৰি পৰিব বুলি? কেতিয়াও নহয়? কিয়নো আপুনি জানে যে এই গুৰুত্বাৰ্ণৰ নিয়ম কেতিয়াও সলনি নহয়।

এই পৃথিৱীৰ ভৌতিক নিয়ম আছে যিবোৰ ঈশ্বৰে সৃষ্টি কৰিছে। কিন্তু কি আপুনি কল্পনা কৰিব পাৰে? তেওঁৰ ৰাজ্যৰ আত্মিক নিয়মো এই ধৰণেই কাম কৰে? সেইবোৰ সলনি নহয়। ইয়াৰ আগতে যেতিয়া ঈশ্বৰে মোৰ সৈতে কথা পাতিলে আৰু মোক নিজৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে কলে, মই বহুত ভালকৈ অধ্যয়ন কৰিছিলো যে পৃথিৱীৰ ভৌতিক নিয়ম কেনেকৈ কাম কৰে, কিন্তু মই ভাবিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য অলপ পৃথক বুলি। কিন্তু মই অনুভৱ কৰিলো যে এইটো সত্য নহয়। যেতিয়া মই দেখিলো যে ঈশ্বৰৰ আত্মিক ৰাজ্যৰ নিয়ম সলনি নহয় আৰু সেইবোৰ শিকি আৰু বুজি আৰু সংলগ্ন কৰিব পৰা যায়, তেতিয়া মই বুজিলো যে যীচুৱে কিয় এনেকৈ কৈছে, এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য। আকৌ তেওঁ সেই ৰাজ্যৰ তুলনা প্ৰাকৃতিৰ ক্ষেত্ৰৰ কিবা বস্তুৰ সৈত কৰিছে যাতে লোকবিলাকে বুজি পাওক এইটো কেনেকৈ কাম কৰে। অক্সমাতে মোৰ মস্তিষ্কৰ ফিৰিঙতি জ্বলিবলৈ ধৰিলে। মোৰ মনলৈ চিন্তা আহিল, যদি ঈশ্বৰে আমাক ৰাজ্য দিছে, আৰু তেওঁ আমাক চমজি দিছে, আৰু এই ৰাজ্য অপৰিবৰ্তনীয় আইন, নিয়মৰ দ্বাৰা শাসিত, তেনেহলে মই সেই নিয়মবোৰ শিকিব পাৰো আৰু সেইবোৰ নিজৰ জীৱনত সংসগ্ন কৰিব পাৰো।

হে তাকৰ জাকটি ভয় নকৰিবা কিয়নো তোমালোকক ৰাজ্য দিবলৈ তোমালোকৰ পিতৃ
প্ৰসন্ন হৈছে।

-লুক 12:32

সেই দিনাখন মই আত্মিক বৈজ্ঞানিক হৈ পৰিলো। মই পবিত্ৰশাস্ত্ৰক সম্পূৰ্ণ ৰূপে অন্য জ্যোতিৰে দেখা পালো। বাইবেল পঢ়াৰ পাছত, মই সুধিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো, এই মাছবোৰৰ সংখ্যা কিয় নবাটিল? সেইজন ব্যক্তি কিয় সুস্থ হ'ল? সেই পিঠাবোৰ কিয় বাঢ়ি আছিল? আৰু ইমানবোৰ অনেক প্ৰশ্ন। যেতিয়া মই সেই ধৰণে বাইবেলখন পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলো, তেতিয়া মই ঈশ্বৰৰ সৈতে মোৰ সেই স্থিতিত কাম কৰা আইনবোৰ দেখুৱাবলৈ কলো, ৱাহ!

যিদিনা উকীলে মোৰ মাতিলে, যি দিনা প্ৰভুৱে মোৰ সৈতে কথা পাতিলে আৰু কলে যে মোৰ

সমস্যা এইটো আছিল যে মই এইটো জানিবলৈ চেষ্টা কৰা নাই, যে তেওঁৰ ৰাজ্য কেনেকৈ কাম কৰে, এই কাৰণে যেনেকৈ মই আগতে কৈছিলো, মই ততক্ষণত তললৈ গলো আৰু ঈশ্বৰক নিবিচাৰি আৰু ঘৰৰ সকলো বিত্তীয় হতাশা আৰু নিৰাশা আৰু সংকটত লৈ যোৱাৰ বাবে নিজৰ পত্নীক ক্ষমা বিচাৰিলো।

কিন্তু মই জনা নাছিলো যে নিজৰ উত্তৰবোৰ কাৰণে ৰাজ্যত ভাৰসা কৰাৰ কি উদ্দেশ্য হয়। মই গীৰ্জালৈ গৈছিলো, মই স্বৰ্গৰ পথত আছিলো, আৰু ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰিছিলো, সেই সময়ত মই জনা নাছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অৰ্থ কি। মোৰ আগত এটা সমস্যা আছিল, যেনেকৈ উকীলে কলে যে মই টকাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিছিল আৰু তাৰ বাবে মোৰ ওচৰত কেৱল তিনি দিন আছিল, আৰু যদি মই টকা পৰিশোধ কৰিবলৈ তিনিদিনৰ ভিতৰত নগলে মোৰ ওপৰত মোকদমা তৰিব।

এইটো এটা ভাল পৰীক্ষা আছিল, টকাৰ সমস্যাৰ ক্ষেত্ৰত এইটো মোৰ প্ৰথম অনুভৱ আছিল, আৰু মই বিচাৰিছিলো যে ঈশ্বৰে মোক কওক যে ৰাজ্যৰ অৰ্থ কি। আহক আপোনাক কও কি হৈছিল। মনত ৰাখিব উকীলে কলে যে মোৰ লগত বিল পৰিশোধ কৰিবলৈ কেৱল তিনিদিন আছে, আৰু মোৰ লগত একো টকা নাই! সেই হতাশাই মোক নিজৰ শয়নকক্ষত যোৱা আৰু প্ৰভুৰ মাতিলৈ প্ৰেৰণা যোগালে, মই সমস্যাত আছিলো, আৰু সেই সময়ত তেওঁ মোক কলে, যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য মোৰ উত্তৰ। আৰু মই জনা নাছিলো যে ইয়াৰ অৰ্থ কি কিন্তু মই নিশ্চিত ভাৱে ইয়াৰ বিষয়ে জানিবলৈ প্ৰস্তুত আছিলো।

দুদিনৰ পাছত, সন্ধিয়া মই এজন ব্যক্তিৰ ওচৰত জীৱন বিমাৰ বিষয়ে লগ কৰিবলৈ তেওঁৰ ঘৰলৈ গৈছিলো। সেইদিনা খন মই নিজৰ গাড়ীখন ঘৰৰ পৰা দূৰত এটা চুকত থিয় কৰাইছিলো, কেতিয়াও ঘৰৰ সন্মুখত থিয় কৰা নাছিলো। মই যি মিনি গাড়ীখন চলাইছিলো তাত অলপ সমস্যা আছিল, গাড়ীখনক যেতিয়া অন কৰা হৈছিল তেতিয়া গোটেই ৰাস্তাত ধুৱাবে ভৰি পৰিছিল, আৰু অলপ নহয় কিন্তু অধিক ধুৱা উলাইছিল। মই সদায় ভাৱিছিলো যে যদি মই মোৰ গাড়ীখন গাড়ীৰখা ঠাইত থিয় কৰাওঁ আৰু বাহিৰ যোৱা সময়ত চলাওতে ধুৱাৰে ভৰি পৰি যায়, তেন্তে যত মোৰ লাভৰ কথা তাত লোকচানহে হব। কিয়নো মই যাৰ ওচৰলৈ গৈছিলো তেওঁলোকক কৈছিলো যে বিমাত হাজাৰ হাজাৰ ডলাৰ বিনিয়োগ কৰক আৰু মোৰ গাড়ীৰ অৱস্থা তেওঁলোকে যদি দেখা পায় তেনেহলে মোৰ ব্যৱসায়ৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰিব। তেওঁলোকে নিশ্চয়ে কব যদি মই ইমান ডাঙৰ বিত্তীয় প্ৰৱন্ধক তেনেহলে মোৰ লগত এই বেকাৰ গাড়ীখন কিয় আছে? এইৰাতিও আন একো পৃথক নাছিল।

মই নিজৰ গ্ৰাহকৰ ঘৰৰ পৰা বাহিৰ ওলালো আৰু দেখিলো যে তেওঁ মোৰ সৈতে বাহিৰলৈ ওলাই আহিছে, এতিয়া মোৰ এইটো ভাৱি ভয় লাগিছিল যে তেওঁ মোৰ সৈতে গাড়ীৰ ওচৰলৈ আহিব। তেওঁ জানিবুজি এনেকুৱা কৰা নাছিল, তেওঁ কেৱল মোৰ সৈতে কথা পাতি মোৰ সৈতে আহি আছিল। কিন্তু মোক চিন্তা হৈ আছিল যে যেতিয়া মই গাড়ীখন ষ্টাৰ্ট কৰিম তেতিয়া তেওঁ তাতে থিয় হৈ মোৰ গাড়ীৰ অৱস্থাক যাতে নাচাওক। যেতিয়া মই নিজৰ গাড়ীত বহিলো, তেতিয়াও তেওঁ মোৰ সৈতে কথা পাতি আছিল। মই ভাৱিলো যে কিছু সময় কথা পতাৰ পাছত তেওঁ মোক শুভবাতি বুলি

কৈ গুচি যাব। আৰু তেওঁ ঘৰলৈ যোৱাৰ পাছত মই গাড়ীখন ষ্টাৰ্ট কৰিম, কিন্তু এনে নহল। অৱশেষত তেওঁ শুভবাতি কলে, কিন্তু তেওঁ মোৰ গাড়ীখন কিছু দূৰৰ পৰা থিয় হৈ আছিল। মই জানিছিলো এতিয়া মোৰ হাতত একো উপায় নাই। মই গাড়ীখন ষ্টাৰ্ট কৰিলো, আশা কৰিছিলো যে এইবাৰ বগা ধূৱী যাতে নোলায়, কিন্তু মোৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ নহল, চাওঁতে চাওঁতে ধূৱাই ভৰি পৰিল যিটো চকুত জ্বলন হবলৈ ধৰিলে।

মোৰ গ্ৰাহকে তৎক্ষণাত মোক ৰখিবলৈ কলে। তেওঁ পুনৰ মোৰ গাড়ীৰ থিৰিকিৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু মোক গাড়ীৰ বনেট খুলিবলৈ কলে। আৰু তেওঁ মোক কলে যে তেওঁ এজন অটো মেকানিক ৰূপে পাৰ্ট টাইম কাম কৰে আৰু তেওঁ চাব বিচাৰিছিল যে গাড়ীত কি বেয়া হৈছে। এক মিনিট পাছত তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহি কলে, মই যেনেকৈ ভৱিছিলো, আপোনাৰ গাড়ীৰ হেড গেচকেট বেয়া হৈছে। গাড়ীখন এতিয়াই লৈ গৈ ঠিক কৰাওক। মই ধন্যবাদ দিলো আৰু গুচি গলো, তেওঁ মোক কলে যে গাড়ীত কি বেয়া হৈছে। কিন্তু মোৰ লগত সেইটো মেৰামতি কৰিবলৈও টকা নাছিল।

মোক গ্ৰাহকৰ ঘৰ মোৰ কাৰ্য্যালয়ৰ পৰা ছয় মাইল দূৰত আছিল, আৰু যেনেকৈ মই নিজৰ কাৰ্য্যালয়লৈ ঘূৰি গলো, নিৰাশাই মোক সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিজৰ কৱলত লৈ ললে। কিন্তু গাড়ী চলোৱা সময়ত মোৰ মনত আহিল যে ঈশ্বৰে মোক কি কৈ আছিল আৰু মই সেইটো নিজৰ গাড়ীৰ বিষয়ে কথা পাতিব ধৰিলো। “হে প্ৰভু,” মই কলো, মোৰ লগত এই গাড়ীখন ঠিক কৰিবলৈ টকা নাই। বাস্তৱত মই এতিয়া গাড়ীৰ কাৰণে যি ঋণ লৈছিলো তাৰ পৰিশোধ কৰিবলগীয়া আছে আৰু মই এনে অৱস্থাত বিক্ৰীও কৰিব নোৱাৰো। মই একো বুজি পোৱা নাই কি কৰিম। হয়তো এইটোৱেই ভাল হল যে গাড়ীটোত জুই লাগক আপু জ্বলি যাওক। এইভাৱে বীমা কোম্পানীয়ে গাড়ীৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিব আৰু মই মুক্ত হৈ যাম।”

মই কাৰ্যালয়ৰ পৰা প্ৰায়ে তিনি মাইল দূৰত আছিল, আৰু মই নিজৰ গাড়ীৰ বোনেটত এটা কিবা ফুলি থকা দেখিলো যিটো মই কেতিয়াও দেখা নাছিলো। মই দেখাৰ পাছত চেপ্টা কৰিছিলো যে

**সেই সময়ত মই নিজকে
প্ৰমান কৰি দিলো যে
ঈশ্বৰৰ আইন কাম কৰি
আছে, আৰু সেই ক্ষণৰ
পৰা আমি শিকিবলৈ আৰু
ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰণালীৰ
ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ প্ৰতিবদ্ধ
হৈ পৰিলো।**

সেইটো কি হয় জানিবলৈ। তেতিয়াই কিবা ফুলি থকাটো ডাঙৰ হৈ গৈ থাকিল, যেনেতেনে মই গাড়ীটো নিজৰ কাৰ্য্যালয়ত পাৰ্কিং কৰিবলৈ সক্ষম হলো, আৰু অক্লমতে সেই বেলুনৰ দৰে ফুলি থকাটো ফাটি গল আৰু জুই লাগিল। মই আচৰিত হৈ গলো। গাড়ীৰ আগঅংশ ছয় ফুট ওখ জুইয়ে আৱৰি ধৰিলে। মই সোনকালে কাৰ্য্যালয়ৰ ভিতৰলৈ গলো আৰু দমকল বিভাগত ফোন কৰিলো। পিছ দিনা বীমা কোম্পানীয়ে মুঠ ধনৰ পৰিমাণৰ কিছু কাৰ্ট আৰু মোক এখন চেক দিলে, যিহেৰে মই তিনি দিন

আগতে যি অধিবস্তাই ফোন কৰিছিল তাক সম্পূৰ্ণ ধন পৰিশোধ কৰিলো, আৰু আমাৰ লগত এতিয়াও কিছু টকা আছিল। ডেণ্ডা আৰু মই আচৰিত হলো। গম পোৱা নাছিলো কি আৰু কেনেকৈ চিন্তা কৰিব

লাগে। আমি জানিছিলো যে ঈশ্বৰে আমাৰ বাবে কাম কৰি আছে আৰু কিছু সলনি হৈছে। কিন্তু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰতি আমাৰ সমৰ্পিত অন্য ধৰণেৰে পৰীক্ষা হ'ব, যিটো আহিবলগীয়া বহুত আমাৰ বাবে পথ নিৰ্ধাৰিত কৰিব।

গাড়ীত জুই লগাৰ পাছত, আমি নিশ্চিত ভাৱে আনন্দিত আছিলো। কিন্তু আমাক অক্সমাতে অনুভৱ হ'ল যে আমাৰ লগত এতিয়া গাড়ী নাই। এতিয়া গাড়ীৰ সকলো পৰিশোধ হৈ গৈছিল আৰু ক্রেডিট কাৰ্ডৰ অটোমটিক টকা পৰিশোধ কৰা হৈ গৈছিল, এতিয়া আমাৰ লগত নতুন গাড়ী কিনিবলৈ টকা বাকী থকা নাছিল। আমাৰ গাড়ীত জুই লাগিল এই কথা শুনি মোৰ পিতৃয়ে ফোন কৰিলে আৰু কলে যে তেওঁ এখন নতুন গাড়ী কিনিবলৈ আমাৰ সহায় কৰিব বিচাৰিছে। এই খবৰ শুনি আমি বহুত আনন্দিত হ'লো। সেয়ে মোৰ পিতৃয়ে স্থানীয় গাড়ী ডিলাৰত গ'ল আৰু ডেপ্তা আৰু মোক আমাৰ পছন্দৰ গাড়ী আমি পাই গ'লো। মোৰ পিতৃয়ে কলে যে সেই গাড়ীক কিনিবলৈ তেওঁ আমাক 5000 ডলাৰ সহায় কৰিব। আৰু সেই গাড়ীটো প্ৰায়ে 17000 ডলাৰৰ আছিল। তাৰ মানে আমি 12000 ডলাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। মই অনিচ্ছাৰে ঋণৰ বাবে আবেদন কৰিলো আৰু মোৰ পিতৃয়ে স্বাক্ষৰ কৰিলে। আৰু আগ দিনা ৰাতিপূৰা গম পালো হয় যে আমি ঋণ পাম নে নাই।

মই সেই ৰাতি শুবলৈ নোৱাৰিলো। আমি জানিছিলো যে আমি সেই ঋণ লব নোৱাৰো। যিহোৱাই মোক বিনা গাড়ীৰে কাম কৰিবলৈ কলে। কিন্তু কিয়নো মোৰ লগত গাড়ী নাছিল, মই বাধ্য হৈ ঋণ লবলৈ হয় ভৰ দিবলগীয়া হ'ল। এই চিন্তাৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ ৰাতি ভয়ংকৰ আছিল। এইকাৰণে ৰাতিপূৰা উঠাৰ পাছত ডেপ্তা আৰু মই এই কথাৰ ওপৰত একমত হ'লো যে আমি সেই ঋণ নলও। মই মোৰ পিতৃক ফোন কৰিলো আৰু তেওঁৰ সহায়ৰ বাবে ধন্যবাদ দিলো, কিন্তু তেওঁক ক'লো যে আমি গাড়ীৰ খৰচ উঠাব নোৱাৰো। আৰু মই ডিলাৰত ফোন কৰিলো আৰু তেওঁলোকক সেই কথাই ক'লো। সেই ৰাতিপূৰা আমাৰ ঋণ অনুমোদন হৈ গৈছিল আৰু আমি সেই গাড়ী ঘৰলৈ লৈ যাব পাৰিলোহেতেন, সেইকাৰণে ডিলাৰৰ লোকবিলাক নিৰাশ হৈ গ'ল। যদিও আমি এই কথাৰ অনুভৱ কৰা নাছিলো। যে ঈশ্বৰে গাড়ী কিনিবলৈ আমাৰ সহায় কেনেকৈ কৰিব, কিন্তু আমাৰ মনত সচাকৈয়ে শান্তি আছিল।

গাড়ীখন জুই লগাৰ এমাহ আগতে, ডেপ্তাই গম পাইছিল যে এজন লোকে তিনিটা কোঠাৰ ভাৰা ফাৰ্নিচাৰ বিক্ৰি কৰি আছে। আৰু তাই তেওঁক ফোন কৰি কৈছিল যে তাই সেইবোৰ কিনিবলৈ বিচাৰিছে, কিন্তু পাছত তাই তেওঁৰ সৈতে সম্পৰ্ক কৰিব নোৱাৰিলে। গাড়ীত জুই লগাৰ কিছু দিন পাছত, সেই ব্যক্তিয়ে ফোন কৰিলে আৰু তেওঁ তিনিটা কোঠাৰ আচ-বাব ডেপ্তাক 1000 ডলাৰতকৈ কমত বিক্ৰী কৰিবলৈ সন্মত হ'ল। ডেপ্তাই নিজৰ চিন্তাৰে আচ-বাব বিক্ৰি কৰিবলৈ এটা নীলামি কোম্পানীৰ সৈতে বুজাবুজি কৰিলে, আৰু নিজৰ কমিচনক নগদ ধনত সলনি কৰিলে, তাই পুৰনি কিন্তু ভাল অৱস্থাত থকা গাড়ীৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে। আৰু সেই বুজাবুজিৰ কাৰণে আমাক এখন ভাল ষ্টেশ্বন ৱেগন গাড়ী পালো যাৰ বাবে আমাক একো পৰিশোধ কৰিবলগীয়া নহ'ল। ক্রেডিট কাৰ্ডৰ পইচা পৰিশোধ হৈ গ'ল। আৰু পুৰনি গাড়ীৰ ধাৰো পৰিশোধ কৰি দিছিলো।

বহুত ভাল, এইদৰেই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কাম কৰে। সেই সময়ত আমি নিজকে প্ৰমাণ কৰিলো

যে ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থাই কাম কৰি আছে। আৰু আমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ ব্যৱস্থাক শিকা আৰু তাৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ নিজকে প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ কৰিলো। আপুনি হয়তো সুধিব, “আমি কি সিদ্ধান্তৰ ব্যৱহাৰ কৰিলো?” সকলোতকৈ ডাঙৰ কথা এইটো যে ঋণৰ ওপৰত ভাৰসা নকৰিবলৈ, কিন্তু নিজৰ প্ৰয়োজনীয়বোৰ ঈশ্বৰৰ আগত ৰাখিব লাগে আৰু তেওঁক এইটো দেখুৱাবলৈ কব লাগে যে তেওঁৰ পুৰস্কাৰ কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিম।

গাড়ীৰ ঘটনাই মোক প্ৰবোৎসাহিত কৰিলে আৰু কিছু মাহৰ আগতে এটা আৰু ঘটনাই আমাক মজবুত কৰিলে। কিন্তু সেই সময়ত মই একো বুজি পোৱা নাছিলো যে ঈশ্বৰে মোক কি দেখুৱাই আছে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সিদ্ধান্তৰ অৰ্থ এতিয়াও মোৰ মস্তিকত বিন্দু ক্ৰমাগত ভাৱে সংযুক্ত হোৱা নাছিল।

মই হৰিণ চিকাৰ কৰি ভাল পাওঁ কিন্তু কেইবাবছৰ ধৰি মই ইয়াত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা নাছিলো। মই শুদা হাতে উভতি আহিছিলো। মই চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিলো, ঠাণ্ডাত বহি থাকিছিলো আৰু চিকাৰৰ অপেক্ষা কৰিছিলো, কিন্তু একো লাভ নহল। এনে নহয় যে মই কেৱল চিকাৰ কৰাটো পচন্দ কৰিছিলো, কিন্তু মোৰ সন্তানবোৰ আছিল তেওঁলোকক আহাৰৰ আৱশ্যকতা আছিল সেইবাবে। এইকাৰণে চিকাৰ কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো যাতে তেওঁলোকক আহাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰো। মই বহুত আগতে সফলতা পাইছিলো, কিন্তু যোৱা কেইবা বছৰ ধৰি চিকাৰ কৰি হৰিণাৰ মাংস ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিলো। এদিন যেতিয়া মই হৰিণাৰ চিকাৰ কৰাৰ বতৰৰ বিষয়ে ভাবি আছিলো, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ শব্দ শুনিিলো। তেওঁ কলে, কি তুমি মোক এই বছৰ হৰিণাৰ চিকাৰ কেনেকৈ কৰিব লাগে সেইটো তোমাক শিকাবলৈ দিবানে? মই এইটো শুনি আচৰিত হলো? ইয়াৰ অৰ্থ কি? সেই শব্দৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি, মই হৰিণাৰ সঠিক চিকাৰ কৰিবলৈ বৰলৈ অৰ্থাত আৰ্থিক ৰূপে দান কৰাৰ ইচ্ছা তীব্ৰতাৰে অনুভৱ হল। মই ভাবিলো যে প্ৰভুৱে মোক কৈ আছে যে যেতিয়া মই নিজৰ হৰিণাৰ কাৰণে নিজৰ বীজ বহিছিলো অৰ্থাত পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে দান দিছিলো, সেয়ে মাৰ্ক 11:24 ৰ অনুসাৰে মই দৃঢ়তাৰে বিশ্বাস কৰিব লাগিব। যে এইটো মই পালো বুলি।

সেয়ে মই তোমালোকক কৈছোঁ, যে তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা ত যি বিচৰা, বিশ্বাস কৰা যে তোমালোকে সেইবোৰ পালো আৰু সেইবোৰ তোমালোকৰ হব।

যদিও মই নিজৰ গীৰ্জাত এজন খ্ৰীষ্টান হোৱা হেতুকে দান দিছিলো। গীৰ্জাৰ সকলো কামত সহভাগিতা কৰিছিলো। এইটো মোৰ বাবে নতুন আছিল যে কিবা কাৰ্য্যৰ বাবে নিশ্চিতভাৱে দান দিয়া আৰু সেইটো মোক প্ৰাপ্ত হৈ গৈছে এই বিশ্বাস কৰা। মই চেক ললো আৰু চেক মেমোৰ বিভাগত লিখিলো, মোৰ 1987 ত হৰিণাৰ বাবে। মই তাৰ ওপৰত হাত ৰাখিলো আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, সেইটো ডাক যোগে পৰিচৰ্যালৈ পঠিয়াই দিলো। মোৰ বিশ্বাস আৰু ভাৰসা আছিল, আৰু মই ঘোষণা কৰি আছিলো যে যেনেকৈয়ে মই চেক পঠিয়াইছিলো তেনেকুৱাই মই মোৰ হৰিণা পাই গলো।

সেই সময়ত মই টুস্চা অক্লাহমাত থাকিছিলো। তাত চিকাৰ কৰাৰ কোনো ঠাই নাছিল, কিন্তু মোৰ গীৰ্জাৰ এজন বন্ধুৱে মোক ধন্যবাদজ্ঞাপনৰ কাৰণে চহৰৰ পৰা দূৰৈত থকা নিজৰ আইতাৰ ঘৰ যাবলৈ আমন্ত্ৰিত কৰিলে। তেওঁ কলে যে পথাৰৰ আশে-পাশে কিছুমান হৰিণা আছে। এইকাৰণে মোৰ পৰিয়ালে ধন্যবাদজ্ঞাপনৰ ৰাতিপুৱা জলপান কৰিবলৈ আৰু সিহঁতৰ সৈতে সংগতিৰ আনন্দ লবলৈ আৰু মোৰ সৈতে হৰিণাৰ চিকাৰ কৰিবলৈ তালৈ যাবলৈ ওলালো।

মোৰ বন্ধুৱে গম পোৱা নাছিল যে মোক চিকাৰৰ বাবে কত পঠিয়াব, কিন্তু এখন ঘাঁৰ পথাৰ আছিল আৰু তাৰ চাৰিওফালে জংঘল আছিল। তেওঁ মোক ঘাঁহৰ পথাৰলৈ গৈ ডাঙৰ ডাঙৰ গছৰ ওচৰত বহিবলৈ কলে। এতিয়া, মই বিচাৰো যে আপুনি এই ছৰিটো বুজক। মই ঘাঁহৰ পথাৰত বহি আছিলো যত ঘাঁহবোৰ সম্পূৰ্ণলৈকে কাটি পেলোৱা হৈছিল আৰু তাৰ মাজত এটা ডাঙৰ গছ আছিল। মই সেই গছৰ তলত বহি আছিলো আৰু হয়তো মোক 130 গজৰ দূৰত থকা জংঘলৰ ফালে চাবলৈ ধৰিলো। আজি, যেতিয়া মই পিছলৈ ঘূৰি সেই স্থিতিক মনত পেলাওঁ, তেতিয়া আপুনি বুজি পাইছে যে এই চিকাৰৰ বাবে বহুত অনুকূল স্থিতি নাছিল।

ৰাতিপুৱা প্ৰায়ে 30 নে 40 মিনিট, মই গমেই পোৱা নাছিলো, এটা হৰিণা মোৰ পাছফালে পথাৰত মোৰ ওচৰৰ জংঘলৰ ফালে দৌৰি আহিছিল। গছটো মোৰ আৰু হৰিণাৰ মাজত আছিল, এইকাৰণে হৰিণাই মোক দেখা পোৱা নাছিল আৰু মইও তাক দেখা নাছিলো। সি দেখা পোৱা নাছিল যে মই তাত আছোঁ। সি চিখাই গছটোৰ ফালে দৌৰিলে। যেনেকৈ হৰিণাই গছৰ ওচৰ পালে, সি মোৰ গোলক পালে আৰু মই কত আছো জানিবলৈ ৰখি হ'ল। হৰিণাই গছৰ চাৰিওফালে চালে, আৰু কেৱল পাঁচ গজ দূৰত আমি দুয়োটাই একেলগে আনজনক দেখিলো। এতিয়া মই গম পোৱা নাছিলো যে আমাৰ দুয়োটাৰ মাজত কোনে অধিক চিন্তিত আছিল, কিন্তু হৰিণাই জাপ মাৰিবলৈ সময় বৰ্বাদ নকৰিলে। সি জোৰে জোৰে চিঞৰি তীব্ৰতাৰে সৈতে জংঘললৈ দৌৰিব ললে। মই তেতিয়া তাতে বহি আছিলো। হৰিণাই তেতিয়া সম্পূৰ্ণ তীব্ৰতাৰে দৌৰি আছিল আৰু মোৰ পৰা পলাই আছিল, মই ৰাইফল উঠালো আৰু যেতিয়ালৈকে সি মোৰ সীমাৰ ভিতৰত আছিল তেতিয়ালৈকে তাক মাৰিবলৈ চেষ্টা কৰি থাকিলো।

এতিয়া, পূৰ্ণ গতিৰে দৌৰি থকা সেই বগা হৰিণাটোৰ ওপৰত অফহেণ্ড শ্বট এটা মাৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো সহজ নাছিল। সাঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে মই আগতে কেতিয়াও দৌৰি থকা হৰিণাক গুলীয়াই মৰা নাছিলো।হত্যা কৰা নাছিল। মই জানিছিলোঁ যে মই সেই হৰিণাটো মোৰ পথাৰত ৰাখিব নোৱাৰো কাৰণ বগা ঠেংৰ হৰিণাৰ দৰে হৰিণাটোৱে বতাহত ওখকৈ জপিয়াই আছিল।ঠিক তেনেকৈ যেনেকৈ বগা নেণ্ডৰ থকা হৰিণাক সম্পূৰ্ণ বোৱাৰ চলোৱা সময়ত কৰা হয়। কিন্তু যেতিয়া মই ট্ৰিগাৰ টানিলো সি পৰি গল আৰু একো লৰচৰ নকৰিলে।মই স্তম্ভিত হৈ পৰিলোঁ! এই সকলোবোৰ এক চেকেণ্ডতে হৈ গ'ল। মই 110 গজ শ্বট কৰিছিলো কিন্তু আঘাতপ্ৰাপ্ত হ'ল।

ৰাইফলৰ শব্দ শুনি বন্ধুজন ওলাই আহি দেখিলে যে হৰিণাটো পৰি আছে।মোক অভিনন্দন জনালে। তেতিয়াও বন্ধুক কোৱা নাছিলো যে মোৰ হৰিণাটো কেনেকৈ পালো।মই ভাবো ঈশ্বৰে

মোক এই বিষয়ে কি কৈছিল, কিন্তু তেতিয়া মই তেওঁৰ ফালে চালো আৰু ক'লো, “মোৰ চিকাৰ ক্ষমতাৰ বাবেই এই হৰিণটোক মৰা হৈছে বুলি মই নাভাবো।” তাৰ পিছত মোৰ চিকাৰীৰ কোটৰ পৰা কাগজ এটুকুৰা উলিয়াই আনিলোঁ, য’ত ডাকযোগে পঠোৱা চেকখনৰ তাৰিখ লিখা হৈছিল। লিখা আছিল, “মই বিশ্বাস কৰোঁ যে মই কৰিব লাগিব 1987 চনৰ হৰিণটো যীচুৰ নামত পোৱা গৈছে।” প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পথ আৰু সময়ো শিকিলোঁ তাতেই লিখা হৈছিল। কাগজখন বন্ধক দেখুৱাই তাৰ পিছত ক'লো যে ঈশ্বৰে মোক কি কৰিবলৈ কৈছিল?

এই ঘটনাই মোৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলে। মই জানো এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ পৰা আছিল। কিন্তু কিবা কাৰণত মই নাজানিছিলো যে মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিধান ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিম। আচলতে মই “ৰাজ্য” শব্দটোৰ কথাও ভবা নাছিলোঁ। সেই হৰিণটো পাওক আচৰিত আছিল, কিন্তু আকৌ হ’বনে? ৰাজ্যৰ আইনৰ ধাৰণা অবিহনে মই নকৰোঁ গম পালেহেঁতেন কেনেকৈ আৰু কি আইন অনুসৰি হৰিণটো হঠাতে তালৈ আহিল। গতিকে মই সেইটো বিশ্বাস কৰিলোঁ ঈশ্বৰৰ হস্তক্ষেপৰ বাবেই এনে হৈছিল, আৰু পিছৰ বছৰ হৰিণ চিকাৰৰ সময়ত আকৌ এবাৰ পৰীক্ষা কৰাৰ কথা ভাবিবলৈ ধৰিলোঁ। কিন্তু চিকাৰৰ বতৰ অহাৰ আগতে নহয়, মোৰ ভ্যানখন জ্বলি ছাই হৈ গ’ল। যেতিয়া ভ্যানখনত জুই লাগিছিল আৰু মই ষ্টেচ ৰেগনখন প্ৰাপ্ত কৰিছিলো, মোৰ সমগ্ৰ মনোযোগ ঈশ্বৰৰ ওপৰত আছিল। এতিয়া মই আগৰ চিকাৰৰ বতৰৰ বাবে চিকাৰ কৰিবলৈ আৰু হৰিণা আনিবলৈ বহুত উৎসুক আছিলো। মই মোৰ সিন্ধান্তৰ পৰীক্ষণ কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে জানিব বিচাৰিছিলো। হৰিণাৰ বতৰ বেছি দূৰ নাছিল!

মই মোৰ প্ৰথম হৰিণাৰ চিকাৰ 1987 ত হৰিণা চিকাৰৰ বতৰত অক্লান্তক্ৰমে কৰিছিলো। কিন্তু জুলাই 1988 ত, আমি অহিয় গুচি গলো, যত মই ডাঙৰ হৈছিলো। যদিও মই তাত ডাঙৰ দীঘল হৈছিলো, কিন্তু মই সেই ঠাই এৰা 12 বছৰ হৈছিল। এজন লৰাৰ ৰূপে, মই অহিয়ত হৰিণা চিকাৰ কৰিছিলো। যদিও মই কেইবাবাৰ চেষ্টা কৰিছিলো, কিন্তু মোৰ এটা শ্বটো নালাগিল। এতিয়া যেতিয়া আমি অহিঅত আহিলো আৰু এটা টাউনঘৰ ভাড়াত ললো, আৰু মই আৰামেৰে বহি আছিলো, তেতিয়া মই একো গম পোৱা নাছিলো যে কত চিকাৰ কৰিব লাগে। যেতিয়া মই সৰু আছিলো, তেতিয়া মোৰ পিতৃৰ ঘৰৰ পৰা বাটৰ পাৰত এটা নলাত শহাপশুৰ চিকাৰ কৰিছিলো। যেতিয়া মই ডাঙৰ হৈছিলো তেতিয়া মই কেইবাবছৰলৈকে জাল চলালো। কিন্তু সেই ক্ষেত্ৰত এবাৰো হৰিণা বা পশুৰ কোনো সংকেত দেখা নাপালো। এদিন যেতিয়া মই কলেজত আছিলো, মোৰ ককায়ে বহুত উ-সাহেৰে ফোন কৰিলে। তেওঁ কলে, বাস্তৱত মোৰ পিতৃৰ ঘৰৰ আশে-পাশে নলাৰ কিনাৰত এটা হৰিণা দেখিছিল। আমি দুয়ো আচৰিত হৈ স্তম্ভিত হৈ পৰিলো।

সেই কথা বতৰাক মনত পেলাই, মই সিন্ধান্ত ললো যে মই হৰিণাৰ চিকাৰৰ বতৰত আগতেই নলাৰ ফালে যাম। মোৰ ককাকক ফোন কৰিলো আৰু কিছু পৰামৰ্শ বিচাৰিলো যে সেই জংঘলত কত যাব লাগে। যদিও তেওঁৰ তাত যোৱাটো কিছু বছৰে হৈছিল। কিন্তু তেওঁ নলাৰ ওচৰৰ জংঘলৰ পাৰত এটা ডাঙৰ মেপলৰ গছ মনত পৰিল। আৰু তেওঁ ভাবিলে যে এইটো এটা ভাল ঠাই হ’ব পাৰে। নিজৰ

লৰালিকালত মই গোটেই জংঘল ফুৰিছিলো, মোৰ জংঘলৰ গোটেই পথ মনত আছিল। আৰু মই সঠিককৈ গম পাইছিলো যে মই কত যাবলৈ বিচাৰি আছোঁ।

ডেপ্তা আৰু মই সেইটোৱেই পুনৰাবৃত্তি কৰিলো যিটো প্ৰভুৱে আমাক এক বছৰ আগতে অক্লাহামাত দেখুৱাইছিল- এটা বীজ ৰোপন কৰা, অৰ্থাত দান দিয়, এইটো কাগজত লিখিলো আৰু বিশ্বাস কৰিলো যে এইটো মাৰ্ক 11:24 ৰ অনুসাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি প্ৰাপ্ত কৰিছিলো। সেই সময়ত অহিঅত এটা সময়ত একে লিংগৰ কেৱল দুটা হৰিণা চিকাৰ কৰাৰ অনুমতি আছিল। কিন্তু আমি ভৱিলো যে আমি এটা হৰিণাৰ বাবে ৰোপন কৰিম, মানে দান কৰিম, আৰু আনটো হৰিণাৰ বাবে চিকাৰ কৰিবলৈ চিন্তা কৰিম। ডেপ্তা আৰু মই হৰিণাৰ বাবে বীজ ৰোপন কৰিলো, অৰ্থাত আমি নিজৰ দান এটা পৰিচৰ্যাতে দি দিলো আৰু যেতিয়া আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিলো তেতিয়া বিশ্বাস কৰিলো যে আমি সেইটো পাই গলো। আচৰিত কথাটো হল এইটো যে যি দিনা হৰিণাৰ চিকাৰৰ বতৰ আৰম্ভ হল, সেই দিনা 40 মিনিটত এটা নহয় কিন্তু দুটা হৰিণা পালো। ৱাহ, আমি জানিছিলো যে নিশ্চিত ভাৱে কিবা হৈ আছে।

এমাহৰ পাচত, মই এটা ব্যৱসায়ৰ কৌশলৰ বাবে সপোন দেখিলো। ব্যৱসায়ত বীমা ব্যৱসায়ৰ পৰা প্ৰাপ্ত সকলো বিত্তীয় জ্ঞান সমিল আছিল। কিন্তু সপোনত ইয়াৰ এটা অন্য উদ্দেশ্য আছিল। মই এইটো সম্পূৰ্ণ ৰূপে বুজি নাপালো, কিন্তু মোৰ বিশ্বাস আছিল যে ঈশ্বৰে মোক নিজৰ ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিবলৈ সেই ফাৰ্মক এৰিবলৈ প্ৰেৰণা দি আছে যত মই আঠ বছৰ আছিলো। যেতিয়া মই এই সপোন দেখিলো তেতিয়া মই এতিয়াও জীৱন বীমা আৰু চিকিউৰিটিজৰ চেলচ বিভাগত কাম কৰি আছিলো।

যি সপ্তাহত মই এই সপোন চাইছিলো, সেই সপ্তাহতে মই এটা পৰিয়ালৰ ওচৰলৈ জীৱন বীমাৰ বিষয়ে কথা পাতিবলৈ গৈছিলো। আৰু যদিও আমি জীৱন বীমাৰ বিষয়ে কথা পাতিলো, কিন্তু মই গম পালো যে জীৱন বীমা লোৱাটো তেওঁলোকৰ বাস্তৱিক আৱশ্যকতা বা সমস্যা নাছিল। তেওঁলোকৰ মাহেকীয়া বাজেট আৰু কৰত লিপ্ত হৈ পৰিছিল। নিজৰ গ্ৰাহকৰ পৰা মোৰ সামান্য যোজনাৰ এটা অংশ আছিল এখন ফৰ্মত তেওঁলোকৰ বিত্তীয় স্থিতিৰ বিষয়ে জনাটো। ইয়াৰ দ্বাৰা মই গম পাইছিলো যে তেওঁলোকক কিমান জীৱন বীমা কৰিব

লাগিব বা নালাগে। মই সেই ৰাতি এই পৰিয়ালক লৈ বহুত চিন্তিত আছিলো। মই তেওঁলোকক সহায় কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো কিন্তু মই গম পোৱা নাছিলো যে কেনেকৈ। মই তেওঁলোকৰ ডেটশীচ ললো আৰু চাবলৈ বহিলো যে কিবা বিকল্প আছে নেকি? যেতিয়া মই নিজৰ বিত্তীয় কেলকুলেটৰত কাম কৰি আছিলো, মই এইটো চাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো যে জীৱন বীমাৰ চকুৰে নেদেখালৈ তেওঁলোকৰ মাহেকীয়া বাজেটত কিছু বিত্তীয় যোগদান দিব পাৰে। কিছু বস্তুবোৰো পুনৰ্যৱস্থিত কৰি আৰু কেলকুলেটৰত কিছু জমা ঘটাই, মই এইটো চাই আচৰিত হৈ পৰিলো যে এই পৰিয়ালে 7 বছৰতকৈ

**মই এইটো দেখা পাই
আচৰিত হৈ পৰিলো যে
এই পৰিয়ালে 7 বছৰতকৈ
কম সময়ত ঋণ মুক্ত
হব পাৰে, একো বন্ধকত
নথোৱাকৈ বা নিজৰ আয়ৰ
সলনি নকৰাকৈ।**

কম সময়ত ঋণ মুক্ত হ'ব পাৰে, একো বন্ধকত নথোৱাকৈ বা নিজৰ আয়ত একো সলনি নকৰাকৈ।

এই ঘটনাৰ সময়, মই ৪ বছৰ বিত্তীয় ক্ষেত্ৰত আছিলো আৰু মই কেতিয়াও কাকো এইটো কোৱা শুনা নাছিলো যে এইটো সম্ভৱ। মই এই বিষয়ে বাৰে বাৰে অধ্যয়ন কৰিলো, আৰু মই কেৱল এটাই উত্তৰ পালো, 6.2 বছৰ আৰু তেওঁলোক ঋণ মুক্ত হ'ব। আকৌ মই নিজৰ ফাইল ড্ৰাইভাৰৰ দ্বাৰা আন গ্ৰাহকৰ তথ্য শ্বিট উলিয়ালো। মই সেইটোৱেই গণনা কৰিলো আৰু সেইটোৱেই উত্তৰ পালো সি 7 বছৰৰ ভিতৰত ঋণ মুক্ত হৈ যাব। সচা কথাটো হল যে মই এই তথ্য চাই আচৰিত হৈ পৰিছিলো।

মই ভৱিলো যে মোৰ গ্ৰাহকে এইটো চাই আনন্দিত হ'ব। এইকাৰণে মই এটা ভাল প্ৰস্তুতি টাইপ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো আৰু যেতিয়া মই তেওঁলোকক জীৱন বীমাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে লগ পাম তেতিয়া মই যি পাইছো সেইটো প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো। মোক এই পৰিয়ালৰ বাবে বহুত দুখ লাগিছিল। মই জানিছিলো যে বিত্তীয় হতাশা জীৱনত প্ৰত্যেকটো ক্ষেত্ৰক প্ৰভাৱিত কৰে আৰু সেই কাৰনে মই তেওঁলোকক ক'ব বিচাৰিছিলো যে এইটো নিৰাশ হোৱাৰ ইমান বেয়া স্থিতি নহয়। এইকাৰণে মই নিজৰ গ্ৰাহকক নিজৰ টাইপ কৰা প্ৰস্তুতি দেখুৱালো আৰু যেতিয়া মই তেওঁলোকক বুজালো তেতিয়া তেওঁলোকে আচৰিত হৈ শুনি আছিল। যেতিয়া মই দেখুৱালো যে তেওঁলোকে কিমান সোনকালে ঋণ মুক্ত হ'ব পাৰে। তেতিয়া সেই ঘৰৰ স্বামীয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু আনন্দত নাচি নাচি ধন্যবাদ দিব ধৰিলে। এইটো ঠিক এনেকুৱাই আছিল যেতিয়া আপুনি টিভিত কোনো পৰিয়াল কোলাটৰী বা গেম শ্বত এটা ভাব্য পুৰস্কাৰ জিকাৰ পাছত আনন্দ কৰা দেখা যায়। তেওঁলোকে মোৰ কথাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিল। এইটো তেওঁলোকৰ বাবে আৰু মোৰ বাবেও এটা অদ্ভুত অনুভৱ আছিল।

সেই দিনা গধূলি যি হল তাৰ বিষয়ে যেতিয়া মই ভাৱি আছিলো, তেতিয়া মই এইটো ভাৱি আচৰিত আছিলো যে কেনেকৈ মই গ্ৰাহকৰ সম্পত্তি আৰু আৰ্থিক সংখ্যাবোৰ পুনৰ্যৱস্থাপিত কৰি এইটো দেখুৱাব পাৰিলো যে তেওঁলোকে 7 বছৰত কৈ কম সময়ত ঋণ মুক্ত হ'ব পাৰিব। মই দেখিলো যে ইয়াৰ প্ৰভাৱ কি আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক বহুত ডাঙৰ আশা প্ৰাপ্ত হ'ব। এইটো জানিবলৈ যে 7 বছৰৰ সময়ত কিমান গ্ৰাহকে সম্ভৱত, “ঋণমুক্ত” হোৱাৰ স্থিতিত আছে, মই নিজৰ গ্ৰাহকৰ ফাইল আকৌ চাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো আৰু মই এইটো জানি আচৰিত হলো যে তাৰ ভিতৰত ৪5 শতাংশ লোক এই স্থিতিত আছে। কিন্তু লোক বিলাকক তেওঁলোকৰ স্থিতিৰ বিষয়ে কোনে কৈ আছে? সেই বাতিৰ পাছত নিজৰ গ্ৰাহকবোৰক আৰু নিজৰ পুৰনি গ্ৰাহকবোৰৰ ফাইলত কাম কৰাৰ পাছত, মই অনুভৱ কৰিলো যে মই এটা এনে ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিম যিটো লোকবিলাকক এইটো যোজনাৰ মাধ্যমেৰে ঋণ মুক্ত হ'বলৈ পদ্ধতিক জনাব।

এতিয়া, এই সময়ত মই নিজেই ঋণৰ পৰা মুক্ত হোৱা নাছিলো, কিন্তু মই নিশ্চিত ভাৱে বিত্তীয় হতাশাত লোকবিলাকৰ প্ৰতি সহানুভূতি আছিলো। আৰু মই জীৱন বীমা বেচাৰ তুলনাত এইকাম অধিক আকৰ্ষণীয় লাগিল। মই নিজৰ সকলো বীমা গ্ৰাহকবোৰক এই জাননীৰ বিষয়ে প্ৰিন্টআউট দেখুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো যে তেওঁলোকে ঋণৰ পৰা কেনেকৈ বাহিৰ ওলাব পাৰিব আৰু তেওঁলোক

সকলোৱে এই কথাত চাই আচৰিত হৈছিল।

মই জনা নাছিলো যে এই ব্যৱসায় মণ্ডল কেনেকৈ বনোৱা হয়, মোৰ বাবে এইটো এটা সমস্যা আছিল। প্ৰথমে হাতেৰে হিচাপ কৰা আৰু আকৌ এইটো প্ৰস্তুতিৰ বাবে টাইপ কৰাত কিছু সময় লাগিছিল। দ্বিতীয়তে, মই এনেকৈ কৰি কেনেকৈ টকা উপাৰ্জন কৰিব পাৰিম? অৱশেষত মই এটা কম্পিউটাৰ চফ্টৱেৰ ডিজাইনাৰৰ সৈতে সংকল্পবদ্ধ হলো আৰু এটা প্ৰগ্ৰাম বনোৱালো, যাৰ ব্যৱহাৰ মই এই কামক তীব্ৰতাৰ বাবে কৰিব পাৰো। মোৰ দ্বিতীয় সমস্যা এইটো আছিল যে মই জানিছিলো যে যেতিয়া এই লোকবিলাকৰ লগত আৰম্ভত পৰিশোধ কৰিবলৈ টকা নাথাকিব, তেতিয়া মই ঋণৰ পৰা বাহিৰলৈ উলাবলৈ কেনেকৈ সহায় কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ পৰা টকা লব পাৰো। মই এই বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলো।

এদিনাখন মোৰ মস্তিকত বহুত খিনি চিন্তা আছিল। মই সচাকৈয়ে ভাবিলো যে ঈশ্বৰে মোক নিজৰ কোম্পানী চলাবলৈ বিনা টকা থকালোকৰ সহায় কৰিবলৈ আৰু আকৌ নিজৰ বাবে টকা উপাৰ্জন কৰিবলৈ উপায় দিছে। নিজৰ যোজনাতে মই নিজে হেৰুৱা টকা, যি টকা গ্ৰাহকৰ ওচৰত আগৰ পৰাই আছে, কিন্তু তেওঁলোকে সেইটো দেখা পোৱা নাছিল। ইয়াৰ প্ৰতি ধ্যান দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। উদাহৰণৰ বাবে, মই অট, ঘৰ জীৱন আৰু স্বাস্থ্য বীমাৰ দৰৰ তুলনা কৰি এইটো জানিবলৈ চেষ্টা কৰিলো যে কেনেকৈ সঞ্চয় কৰিব পৰা যাব। মই বন্ধক দৰৰ তুলনাত এইটো চাবলৈ কৰিছিলো যে পুনৰিত্তৰ কিবা লাভ হৈছে নে নাই। এই ধৰণৰ বহুত খিনি নীৰিক্ষণ কৰিছিলো। যদিও যি ব্যৱসায়ত আশা কৰি আছিলো, তাৰ প্ৰত্যেকটো ক্ষেত্ৰত মই ব্যক্তিগতভাৱে কেতিয়াও দায়িত্ব লোৱা নাছিলো। মই নিজৰ গ্ৰাহকৰ ঘৰলৈ গৈছিলো, তেওঁলোকক দেখুৱাইছিলো যে কিমান সঞ্চয় হৈ আছে আৰু আকৌ সিহঁতক নিজে বাহিৰলৈ গৈ এটা এনে কোম্পানীৰ বিচাৰিবলৈ কোৱাটো যি মোৰ বিচাৰধাৰাক সংলগ্ন কৰিব পাৰে বা এজন এনে প্ৰতিনিধি বিচাৰিব যি মই যি কামৰ বাবে কম খৰচত কাম কৰা কোম্পানীক বিচাৰিছিলো তাৰ তুলনাত কম টকাত কাম খৰচত কাম কৰা প্ৰতিনিধিক বিচাৰিবলৈ। অক্লমতে মই অনুভৱ কৰিলো যে এই গ্ৰাহকক সেই কোম্পানীবোৰত পঠিয়াবলৈ মোক কেৱল এটা ৰেফাৰেল ধন পাব পাৰো।

সংক্ষেপে মই নিজৰ গ্ৰাহকবোৰক তেওঁলোকৰ কোম্পানী আৰু উৎপাদৰ কাৰণে বেচিবলৈ সকলো কাম আগতে কৰি লৈছিলো। তেওঁলোকে কেৱল নিজৰ স্বাক্ষৰ কৰিব লাগে। এইকাৰণে মই নিজৰ গ্ৰাহক সকলক পৰামৰ্শ দিবলৈ বিক্ৰেতাৰ, এজেন্ট আৰু পেচাদাৰী লোকক সম্পৰ্ক কৰিলো আৰু তেওঁলোকক কলো যে মই কি কৰি আছিলো আৰু তেওঁলোকক সুধিলো যে কি এই কাম চিফাৰিচ শুক্ল পৰিশোধ কৰাৰ যোগ্য নেকি। সকলোৱে কলে হয়, তেতিয়া মই এনে কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। মই নিজৰ পুৰনি কোম্পানী এৰি দিলো আৰু লোক বিলাকক ধাৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ নিজৰ কোম্পানী আৰম্ভ কৰিলো। আমাৰ ব্যৱসায় বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু এই ব্যৱসায়ৰ পৰা ডেণ্ডা আৰু মই চাৰে দুবছৰত ঋণ মুক্ত পালো ইমানেই টকা উপাৰ্জন কৰিলো। আমি বহুত আনন্দিত আছিলো। (যদি আপুনিও বিনামূল্যে এই যোজনা বনাব বিচাৰে তেনেহলে, 1-800-815-0818 ত কল কৰিব।

আমি ২৪ বছৰ পাছত আজিও এইটো কৰি আছো।

প্ৰত্যেক দিন নতুন আছিল কিয়নো ঈশ্বৰে আমাক অধিকাধিক দেখুৱাইছিল যে তেওঁৰ ৰাজ্য কেনেকৈ কাৰ্য কৰে। যেতিয়া মই কোনো অন্য গ্ৰাহকৰ ওচৰলৈ গলো, তেতিয়া ঈশ্বৰে মোক লোকবিলাক কামত ৰাখিবলৈ আৰু মোৰ সৰু ব্যৱসায়ক এটা পূৰ্ণ ব্যৱসায় বনোৱাৰ বিষয়ে মোক সৈতে কথা পাতিলে। মই নিজৰ সৈতে কাম কৰিবলৈ লোকবিলাকক কামত ৰাখিলো আৰু আমাৰ ব্যৱসায় আৰু অধিক বাঢ়িব ধৰিলে। মই আপোনাক পৰিচয়ত কৈছিলো যে আমি নিজৰ গাড়ীৰ বাবে নগদ ধন পৰিশোধ কেনেকৈ কৰিব পাৰিলো আৰু আমি নিজৰ সপোনৰ ঘৰ কেনেকৈ বনালো। মই নিজৰ মাহেকীয়া ব্যৱসায় মিটিংগত, নতুন কৰ্মচাৰীবোৰক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে কৈছিলো, আৰু লোক বিলাকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে আৰু অধিক শুনিবলৈ আৰু এইটো নিজৰ জীৱনত সংলগ্ন কৰাৰ পদ্ধতি জানিবলৈ মোৰ কোম্পানীৰ ফালে আকৰ্ষিত হৈছিল। আৰু কেৱল এই কথাৰ বাবে নহয় কিন্তু ব্যৱসায়ৰ সোনালী সুযোগ বিচাৰিবলৈয়ো।

ঈশ্বৰে মোক শিক্ষা দি আছিল সেইটো বহুত অদ্ভুত আছিল নিশ্চিত ভাৱে, ইয়াতকৈ বহুত শিক্ষা মই প্ৰত্যেক বছৰ চিকাৰ কৰা সময়ত শিকিছিলো। চিকাৰৰ সময়ত যিবোৰ ঘটনা হৈছিল চালো, সেইবোৰ বিভ্ৰান্তি কৰা ধৰণৰ আছিল। মই সেইবোৰত তেতিয়ালৈকে বিশ্বাস কৰা নাছিলো যেতিয়ালৈকে মই নিজ চকুৰে প্ৰকাশ হোৱা দেখা পোৱা নাছিলো। প্ৰত্যেক কাহিনীয়ে মোক সেই ৰাজ্যৰ বিষয়ে কিবা নতুন শিকালে যিবোৰ মই আগতে জনা নাছিলো আৰু দেখা নাছিলো। মই ভৱিছিলো যে মই তাত কিছুমান এই কিতাপত আপোনাৰ সৈতে ভাগ-বতৰা কৰিম, কিন্তু যদি আপুনি বাস্তৱত মোৰ চিকাৰৰ কাহিনীবোৰক পঢ়িবলৈ বিচাৰে তেনেহলে আপুনি মোৰ ৱেবচাইটৰ পৰা ফেথ হাণ্টৰ এটা কপি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে।

এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নতুন জ্ঞানৰ ব্যৱহাৰ কৰি হৰিণৰ চিকাৰৰ কিছু বছৰ পাছত হল। যেনেকৈ মই আপোনাক আগতে কৈছিলো যে ঈশ্বৰে মোক শিকালে যে কেনেকৈ মোৰ হৰিণাৰ বাবে টকা বইছিলো আৰু কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব লাগে যে যেতিয়া মই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো তেতিয়া সেইটো মই পাই গৈছিলো। আৰু প্ৰত্যেক বছৰ ৩০ৰ পৰা ৪৫ মিনিটৰ ভিতৰত মোৰ হৰিণা মই পাই গৈছিলো। ২৪ বছৰৰ পৰা মোৰ বিশ্বাস আছিল যে মই এটা হৰিণা পাম। সেইঅনুসাৰে কিছু মিনিটত মই নিজৰ চুবুৰীয়াৰ চোতালত এটা হৰিণা যোৱা দেখিলো, যিটো মোৰ পৰা প্ৰায়ে ২০০ গজ দূৰত আছিল। মই জানিছিলো যে এবাৰ যদি হৰিণা জংঘললৈ গুচি যায় তেতিয়া আৰু কেতিয়াও ঘূৰি নাহে। কিন্তু তথাপিও মই জানিছিলো যে এইটো মোৰ হৰিণা। এইটো তেতিয়াৰ কথা যেতিয়া মই ধনুৰে চিকাৰ কৰিবলৈ গ্ৰট কলৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বা হৰিণাক নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰাৰ বিষয়ে একো জনা নাছিলো। মই জানিছিলো যে এই হৰিণাৰ বতৰ মোৰ বাবে, কিন্তু মই অসহায় হৈ চালো যে হৰিণা মোৰ চুবুৰীয়াৰ ঘৰৰ ওচৰত গছৰ গুৰিলৈ গৈ আছিল। আৰু অক্সমাতে মই নিজৰ আত্মাক শুনিলো, “হৰিণাক নিজৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ কোৱা, কি? হৰিণাক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ কম, ইয়াৰ অৰ্থ কি? মই জনা নাছিলো যে কি কৰিব লাগে, এইকাৰণে মই চিঞৰিলো, কিন্তু ইমান জোৰেৰে নহয়

যে হৰিণাই শুনি পাব, “হৰিণ মই তোমাক ৰখিবলৈ আৰু ঘূৰি মোৰ গছৰ তলত থিয় হবলৈ আঙা দিছো।” মই ধনুৰে চিকাৰ কৰিছিলো এইকাৰণে মই হৰিণাক যি কলো তাত গছৰ তলত থিয় হবলৈ শেষ বাক্য যোগ কৰিলো। কিয়নো মই বিচাৰিছিলো যে বাস্তৱত হৰিণা মোৰ একেবাৰে ওচৰলৈ আহক। মই ভাবিছিলো যদি বিশ্বাসেৰে সেই হৰিণা মোৰ ওচৰলৈ আহে, তেতিয়া মই তাক বিশ্বাসেৰে নিজৰ গছৰ তলত আনিব পাৰো যত মই তাক সহজতেই মাৰিব পাৰিম।

আচৰিত কথাটো হল, যেতিয়া মই শব্দ কলো, তেতিয়া হৰিণাই তৎক্ষণাত বৈ গল, আৰু ঘূৰিলে আৰু চিধাই মোৰ গছৰ ফালে যাবলৈ ধৰিলে। মই আচৰিত হলো, কিয়নো হৰিণ চিধাই গছৰ তলত 200 গজ দূৰৈত পাৰ কৰি আহিছিল আৰু হয়, মোৰ গছৰ তলত থিয় আছিল, মই তাৰ কেৱল 12 ফুট উপৰত আছিলো। মোৰ লগত কোনো ক্ৰমো অন নাছিল, কোনো গোলক এৰিবলৈ পদ্ধতি নাছিল, কোনো গ্ৰন্থ কল নাছিল। কেৱল মই আৰু ঈশ্বৰ আছিলো, আৰু তথাপিও সেই হৰিণা এতিয়া চিধাই মোৰ তলত থিয় আছিল। মই নাভাৱো যে কোনোবাই তাক ষ্ট মাৰিব নোৱাৰে। মই আনন্দেৰে হৰিণাক ঘৰলৈ লৈ গলো। কিন্তু যি মই দেখিলো সেইটো মোৰ মস্তিষ্কৰ পৰা আঁতৰি যোৱা নাছিল। যেতিয়া মই হৰিণাৰ সৈতে কথা পাতিলো তেতিয়া হৰিণা সচাকৈয়ে মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু সি মোৰ কথা পালন কৰিলে? হয় ঠিক এনেকৈয়ে হৈছিল।

অহিঅত মই যি পথাৰ ভাৰত লৈছিলো, সেইটো ৪9 একৰত আছিল আৰু কিছু জংঘল, কিছু জোপোহা, আৰু কিছু মুকলি পথাৰ আছিল। ঠাণ্ডাৰ মাহৰ সময়ত আৰু বিশেষকৈ যদি মাটিত বৰফ পৰে, তেতিয়া আমি শহাপশুৰ চিকাৰ কৰিবলৈ বাহিবলৈ যাবলৈ পচন্দ কৰিছিলো। অহিঅত বিং-নেকড বাট চৰাইৰ বতৰ হয় আৰু শহাপশুৰ চিকাৰৰ বতৰৰ সৈতে একেলগে চলে। কিন্তু আমি হয়তু কেতিয়াও নিজৰ পথাৰত বাট চৰাই দেখা নাছিলো।

এটা বিশেষ দিন, আমি শহাপশু চিকাৰ কৰিবলৈ ওলাইছিলো আৰু ক্ৰিকৰ তলেৰে চিকাৰ কৰি আছিলো তেতিয়াই এটা বাট চৰাই ধৰফৰালে। মই সোনকালে তল হৈ পক্ষীটোক গুলি মাৰি দিলো। যেতিয়া মই ট্ৰিগাৰ টানিলো, সেই ক্ষণতে মই জানিলো যে মই পক্ষীৰ কেৱল ডেউকাত হে মাৰিলো। বাট চৰাই পৰিল যদিও যেনেকৈ মাটিত লাগিল, সি তীব্ৰতাৰে দৌৰিবলৈ ধৰিলে। এটা বাট চৰাই প্ৰতি ঘণ্টাত 35 কি.মি তীব্ৰতাৰে দৌৰিব পাৰে, আৰু এইটো প্ৰমাণ কৰিবলৈ সি সকলোখিনি কৰি আছিল যিখিনি সি কৰিব পাৰে। মাটিত অলপতে নিয়ৰেৰে ঢাক খাই আছিল, আৰু এই পক্ষী মুকলি ঘাঁহনিৰ পথাৰত অলপ ওপৰ ভাগত পলাই আছিল, এইকাৰণে মই সহজতে তাৰ প্ৰতিটো খোজ দেখা পাইছিলো।

মই এক্সপেক্টৰ বাবে অসহায় হৈ তাত থিয় হৈ আছিলো, এইটো ভাৱি যে পক্ষী এতিয়া গুচি যাব, কিন্তু অক্সমাত মোৰ আত্মাত প্ৰেৰণা পালো। মোৰ মনত আছিল যেতিয়া হৰিণক ৰবলৈ আৰু মোৰ ফালে আহিবলৈ আদেশ দিছিলো তেতিয়া কি হৈছিল। মই ভাবিলো যে মই এইটো পুনৰ পৰীক্ষা কৰিব লাগে, সেয়ে মই চিঞৰিলো, “বাট চৰাই যীচুৰ নামেৰে বৈ যোৱা,” এক্সপেক্টে মই চালো যে পক্ষী ওচৰতে আছিল আৰু এতিয়া নোহোৱা হল। মই গোটেই পথাৰ পৰিষ্কাৰকৈ দেখা

পাই আছিলো, আৰু যি ক্ষণত মই চিঞঁৰিলো, বাট চৰাই বৈ গৈছিল। মোৰ লৰা টিম মোৰ লগত আছিল আৰু তেওঁ কলে, পিতৃ আপোনাৰ চিঞঁৰাৰ পাছত বাট চৰাই বৈ গল। কিন্তু সি কত আছিল? মই আৰু টিম তাৰ পিছে পিছে পথাৰত গলো, যত সেই বৰফৰ ওপৰত বহিছিল। তাৰ মূৰটো প্ৰায়ে আধা বৰফত ঢাক খাই গৈছিল। কিন্তু তাৰ গোটেই শৰীৰ বৰফৰ ওপৰতে আছিল। সি ঘাঁৰ আঁৰত আছিল, এইকাৰণে মই তাক দেখা পোৱা নাছিলো। কি সেই পক্ষী মৰি গৈছিল? মই উঠালো, আৰু সি নিজৰ পাখিৰে ধৰফৰালে, ক্ৰকচ শব্দৰে চিঞঁৰিবলৈ ধৰিলে। পক্ষী তেতিয়াও জীয়াই আছিল, যেতিয়া আমি পক্ষীৰ পৰীক্ষণ কৰিলো তেতিয়া মই দেখিলো যে চিকাৰৰ সময়ত কেৱল তাৰ সোঁ পাখিহে কটা হৈছিল। টিম আৰু মই বিশ্ময়ৰ এজনে আনজনক চালো। আমি এতিয়া যি দেখিলো তাৰ ওপৰত কোনোৱে বিশ্বাস নকৰিব কোনোৱে নহয়।

যেনেকৈ মই আগতে উল্লেখ কৰিছিলো, অহিঅত যিকোনো লিঙ্গৰ দুটা হৰিণাই চিকাৰ কৰাৰ সীমা আছিল। কিন্তু মই এবছৰ হে কেৱল হৰিণাৰ বাবে বীজ ৰোপন কৰিছিলো। অহিঅ ৰাজ্যত হৰিণা আৰু হৰিণাৰ সংখ্যাক কম কৰিবলৈ চেষ্টাৰ ওপৰত ধ্যান কেন্দ্ৰিত কৰা হৈছিল। এইকাৰণে মই নিজৰ পইচা হৰিণাৰ বাবে ৰোপন কৰিলো, আৰু ঘটীৰ কাটাৰ দৰে, হৰিণা প্ৰথমে 30 ৰ পৰা 40 মিনিটত বাহিৰলৈ আহিল আৰু সোনকালেই। এদিন মই ভাৱিলো, “এক মিনিট ৰবা, যেতিয়া মই পইচা ৰোপন কৰিছিলো তেতিয়া যি মই লিখিছিলো, সেই ক্ৰমানুসাৰে হৰিণা আহি আছিল। কি এইটো সচা হব পাৰে? যদি মই আদেশক উলটাই দিওঁ তেনেহলে কি হব? প্ৰায়ে মই হৰিণাৰ বাবে বীজ সিচিছিলো, আৰু সেইবোৰ সেই অনুসাৰে ওলাইছিল। এইবাৰ মই হৰিণা সলনি হৰিণিৰ সলনি হৰিণ আৰু হৰিণীৰ ক্ৰমে টকাৰ বীজ বলো। অৰ্থাত মোৰ দান আছিল। আৰু হৰিণা আহিল, কিন্তু এইবাৰে হৰিণী প্ৰথমে আহিল আৰু পাছত হৰিণা আহিল। মই এইটো কিছু বছৰত এইধৰণেই সলনি কৰিছিলো, নিজৰ সিদ্ধান্তৰ পৰীক্ষণ কৰিলো, আৰু প্ৰত্যেকবাৰ এইটো সমালেই ওলাল। যেতিয়া মই এই কথাবোৰ প্ৰকাশ হোৱা দেখিলো, তেতিয়া মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰতি বিচুতি খালো আৰু অনুভৱ কৰিলো যে মই ইয়াৰ বিষয়ে কিমান কম জানিছিলো। এটা কথা সত্য আছিল, ঈশ্বৰে দেখুৱাইছিল যে মোৰ জীৱন কেনেকৈ চলে, ইয়াৰ বিষয়ে যিমানেই ভাৱিছিলো, তাতকৈ বহুত অধিক অধিকাৰ মোৰ লগত আছে।

এটা বিশেষ টোকা, এইটো 2015 বৰ্তমানত হৰিণা চিকাৰৰ বতৰ আছিল। মই নিজৰ টকাৰ চাৰি গুণন বা তাতকৈ ডাঙৰ হৰিণা, এক বছৰীয়া হৰিণা আৰু এক বছৰীয়া পখৰা হৰিণাৰ বাবে দান ৰূপে পৰিচৰ্যা দিলো। ঘড়ীৰ কাটা দৰে পখৰা হৰিণা চিধাই মোৰ গছৰ তলত আহিল। তাৰ পাছত মই এবছৰীয়া হৰিণা পালো। সি অকলে মোৰ গছৰ তলত আহিল। মই জানিছিলো যে এতিয়া আগত পখৰা হৰিণা দেখা পাম। মই জানিছিলো যে এইটো পাগলৰ দৰে লাগে, কিন্তু মই আপোনাক কেৱল সেইটোৱেই কৈছো যিটো হৈ আছে।

কিন্তু এটা হৰিণাৰ চিকাৰে এই সকলো খিনি ইমানেই স্পষ্ট কৰি দিলে যে ই মোক প্ৰায়ে ভয় খুৱাইছিল। মই নিজৰ বীজ অৰ্থাত দান চাৰি পইন্ট বা তাতকৈ ডাঙৰ হৰিণাৰ বাবে দিছিলো আৰু আকৌ পখৰা হৰিণাৰ বাবেও(পখৰা হৰিণাত হৰিণীৰ ৰূপে গন্য কৰা হৈছিল কিয়নো ইয়াৰ শিং বহুত

তলত থাকে আৰু কেৱল সৰু বুটামৰ দৰে দেখায়।) মই আগৰ দৰেই চিকাৰ কৰিবলৈ ওলাইছিলো আৰু ধনুৰ চিকাৰৰ বতৰত মই নিজৰ আঠ পইন্টৰ হৰিণা কেৱল 15 মিনিটত পাই গলো। আগৰ বাৰ যেতিয়া মই চিকাৰ কৰিবলৈ বাহিবলৈ গলো, তেতিয়া মোৰ বিশ্বাস নাছিল যে মই এটা পখৰা হৰিণা পাম।

দুসপ্তাহৰ পাছত আকৌ চিকাৰ কৰিবলৈ ওলালো, আৰু যেনেকৈয়ে মই ট্ৰী ষ্টেডত বহিছিলো, মই দেখিলো যে পথাৰত প্ৰায়ে 300 গজ দূৰত এটা ভাল আঠ পইন্টৰ আহি আছে। সি চিধাই মোৰ গছৰ ফালে আহি আছিল। সি চিধাই সেই পথাৰত মোৰ গছৰ তলত আহিল আৰু প্ৰায়ে 20 চেকেণ্ডলৈকে তাতে থিয় হৈ থাকিল। আৰু ঘূৰিলে আৰু সেই দিশতেই পুনৰ যাবলৈ ধৰিলে যৰ পৰা সি আহিছিল। মন কৰিব, অহিতত কেৱল এটা হৰিণক মাৰিবলৈ অনুমতি আছিল আৰু মই আগতে আঠ পইন্টৰ চিকাৰ কৰিছিলো। এইকাৰণে মই তাত বহি তাক পুনৰ যোৱা দেখা পাই আছিলো কিন্তু শ্বুট কৰিবলৈ পৰা নাছিলো। মই বহুত বিব্ৰান্তিত আছিলো। এইটো প্ৰথমবাৰ আছিল যেতিয়া মই চিকাৰ কৰিবলৈ গলো আৰু মোৰ ওচৰলৈ পৰা হৰিণা আহিল, সেইটো হৰিণা নাছিল, যাৰ বাবে মই বীজ সিচিছিলো, অৰ্থাত যাৰ বাবে মই দান দিছিলো। হৰিণা যি ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল, সি পথাৰত চিধাই আহিল আৰু ঠিক মোৰ গছৰ তলত থিয় হল, আৰু ঘাঁহনি পাৰ কৰি সেই বাটেৰে পুনৰ গুচি গল যৰ পৰা আহিছিল। এইটো একেবাৰে আচৰিত। হৰিণা এনে ব্যৱহাৰ কৰি আছিল যেনেকৈ তাক কিবা কাৰ্য্যৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছে। মই ৰাতিপূৰাৰ অপেক্ষা কৰি আছিলো কিন্তু পখৰা হৰিণা নাহিল।

সেই ৰাতি যেতিয়া মই কাৰ্য্যালয়ত আছিলো, সেই ঘটনাৰ পৰা মই বহুত চিন্তিত আছিলো। কিবা ভুল আছিল, পখৰা হৰিণা আহিবলগীয়া আছিল। আৰু তাৰ ঠাইত সেই আঠ পইন্টৰ কিয় দেখা দিলে- মই তাতে বহিলো আৰু আত্মাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, আৰু ঈশ্বৰক কলো, যে যি হল কি সেইটো মোক বুজাব। মই এটা শব্দ শুনিলো, “তুমি কি দান দিছা সেইটো ভালৈ চোৱা,” মই নিজৰ দান চাম? মই জানিছিলো যে মই কি দান দিছিলো। মোৰ বেঙ্ক মোৰ চেক কপি বনাই, এইকাৰণে মই ভাবিলো যে মই নিজৰ ষ্টেটমেন্ট উলিয়ালো আৰু হৰিণাৰ বাবে দানৰ যি চেক আছিল সেইটো চালো। মই ভাবিলো যে মই মোৰ দান দুটা হৰিণাৰ বাবে দিছিলো, এটা চাৰি পইন্ট বা তাতকৈ ডাঙৰ আৰু আনটো এটা পখৰা হৰিণাৰ বাবে। যিটো হৰিণী বুলি কোৱা হয় যেনেকৈ মই আগতে উল্লেখ কৰিছো। কিন্তু মোৰ চেকত লিখা আছিল দুটা হৰিণা, চাৰি পইন্ট বা তাতকৈ ডাঙৰ, আৰু এটা পখৰা হৰিণী। আচলতে মোৰ মতে আছিল “দুটা হৰিণ এটা চাৰি পইন্টৰ বা তাতকৈ ডাঙৰ আৰু আনটো পখৰা হৰিণ।” কিন্তু এইটো সেইধৰণে লিখা হোৱা নাছিল। ইয়াত লিখা আছিল দুটা হৰিণা চাৰি পইন্ট বা তাতকৈ ডাঙৰ আৰু এটা পখৰা হৰিণ কিমান হল? তিনি আৰু আনটো চাৰি পইন্ট বা আগতে যিমান ডাঙৰ আছিল। এইটো চাই মই আচৰিত হলো, সেই আঠ পইন্টৰ আহিছিল তাক তালৈ যাবলৈ নিযুক্ত কৰা হৈছিল। সেইটো ৰাজ্যৰ আইনৰ কাৰণে তাত আছিল। মই জপিয়ালো আৰু চিঞৰি ঘৰৰ চাৰিওফালে দৌৰিব ধৰিলো, বহুত ভাল!!!

লগতে মই যি দেখিলো চাই হতভম্ব হৈ পৰিলো। যদি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ঠিক সেইধৰণে কাম কৰে

যেনেকৈ মই এতিয়া দেখিলো, তেতিয়া মই আৰু সাৱধান থকাৰ আৱশ্যকতা আছে। মই নজনাকৈ এই কথাটো কৰিছিলো, কিন্তু মই বিচাৰা নাছিলো যে সেইটো ঘটিত হওক। তথাপিও সেইটো হল, কিয়নো মই আত্মাৰ অনুসাৰে তাক স্বতন্ত্ৰ কৰিছিলো। মই অনুভৱ কৰিলো যে মোৰ দৰে বহুত লোকে ইয়াৰ অনুভৱ কৰি আছিল, তেওঁলোক বাস্তৱত ভৱা নাছিল যে এনে হোৱাটো, কিন্তু সেইটো হোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকে হৈ পৰিছিল। মন কৰিব যীচুৱে নিজৰ শব্দৰে ডিমৰুৰ গছক মাৰি পেলালে আৰু অন্য সময়ত লাভাৰক কৰৱৰ পৰা বাহিৰলৈ মাতিলে। দুয়োটা বিষয়ত এটাই আইনৰ ব্যৱহাৰ পৃথক-পৃথক উদ্দেশ্যৰ বাবে কৰা হৈছে। আগৰ বাৰ যেতিয়া মই চিকাৰলৈ গলো, যেনেকৈ মই সিচিছিলো, মানে যি কামৰ বাবে মই দান দিছিলো, সেই অনুসাৰে পথৰা হৰিণ বাহিৰলৈ আহিল।

ঘটনাবোৰ এই গোটেই শৃংখলাই মোক আশ্চৰ্যকিত কৰি দিলে আৰু ইয়াৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে মোৰ দৃষ্টিকোণত বহুত গভীৰ প্ৰভাৱ পৰিল। মোৰ মনত কোনো একো ভ্ৰম বা দ্বিধাৰে, এতিয়া মই **মই মনত একো বিভ্ৰান্তি বা কুণ্ঠাবোধে, এতিয়া মই জানিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য বাস্তৱত বিশেষ।** জানিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য বাস্তৱত বিশেষ। কি আমি এতিয়াও ইয়াৰ ওপৰত আচৰিত হব লাগে? পৃথিৱীত প্ৰত্যেক ভৌতিক নিয়ম অদ্বিতীয়। মই কেতিয়াও অনুভৱ কৰা নাছিলো আধ্যাত্মিক নিয়ম, ভৌতিক নিয়মৰ দৰে, সেই বস্তুবোৰৰ অনুসাৰে কাম কৰে যিবোৰ আধ্যাত্মিক ভাৱে উপলব্ধ। মোৰ লগত সেইটো নাছিল যিটো মই বিচাৰিছিলো। কিন্তু এতিয়া মই জানো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিশেষত্ব, বহুত অতুলনীয়।

ঠিক আছে, আপুনি কৈছে, এইকাৰণে মই আপোনাক চিকাৰৰ এটা আৰু কাহিনী কৈছো। (চিকাৰ কৰা সময়ত মই যি শিক্ষা পালো, সেইটো মোৰ বহুত পচন্দ, এইকাৰণে আপোনাক এইটোত মোৰ সৈতে সহন কৰিব লাগিব।) মই কিছু আৰু বিশেষ প্ৰয়োগ কৰাৰ সিদ্ধান্ত কৰিলো কিয়নো মই দেখিছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেনেকৈ বিশেষ পদ্ধতিৰে কাম কৰে। এই বছৰ, মই সাত পইন্টৰ হৰিণাৰ বাবে বীজ সিচিলো, অৰ্থাত পৰিচৰ্যাৰ বাবে দান দিয়াৰ সিদ্ধান্ত ললো। প্ৰায়ে হৰিণবিলাকৰ দুয়ো ফালে সমান বিন্দু হয়। চাৰি পইন্টৰ প্ৰত্যেক ফালে দুটা বিন্দু থাকে, আঠ পইন্টৰ প্ৰত্যেক ফালে চাৰিটা চিন থাকে। কিন্তু কেইবা বাৰ কিবা কাৰণত কিছুমান হৰিণাৰ এটাও শিং নাথাকে আৰু সিবিলাকৰ প্ৰত্যেকফালে বেলেগ বেলেগ বিন্দু থাকে। যেনেকৈ মই কলো, সমান্য ভাৱে সিবিলাকৰ দুয়োফালে সমান বিন্দু থাকে।

মই নিজৰ বিশ্বাসক সামান্যৰ বাবে নহয় কিন্তু এটা বিশিষ্ট বস্তুৰ বাবে মুক্ত কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো, কিয়নো মই এটা প্ৰয়োগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো। মই আগতেই শিকিলো যে আপুনি যিমনেই বিশিষ্ট, আপুনি এইটো সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰে অধিক সঠিক নিৰ্দেশৰ প্ৰতীক্ষা কৰিব লাগিব আৰু অধিক সঠিক নিৰ্দেশনাক প্ৰাপ্ত কৰিব লাগিব। তেনেহলে ধনুৰ চিকাৰৰ বতৰত আগ দিনা, মই জানিছিলো যে চিকাৰলৈ যাব নালাগে, মই জানিছিলো যে তাত হৰিণা নাছিল। বাস্তৱত মই গোটেই অক্টোবৰ অপেক্ষা কৰিলো, আৰু মই নিজৰ আত্মাত অনুভৱ কৰিলো, নহয়, সেই হৰিণা এতিয়ালৈকে

তাত নাই। এইটো নিৰাশাজনক আছিল। বসন্তৰ ঋতুত গছৰ ৰং সলনি, সেই জংঘল, এই পৰিৱেশত মই বাস্তৱত বাহিৰলৈ গৈ চিকাৰ কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো। কিন্তু তথাপিও মই অপেক্ষা কৰিলো।

আৰু সেইটো হল, এটা ৰাতি যেতিয়া মই নিজৰ পত্নীৰ পিতৃ-মাতৃৰ সৈতে বৈঠকত বহিছিলো, যি জৰ্জিয়াৰ পৰা আমাক লগ কৰিবলৈ আহিছিল, মই সেইটো শুনিছো। কালি ৰাতিপূৱা চিকাৰৰ দিন হয়। সাত পইন্টাৰ তাত আহিবলগীয়া আছিল! মই পৰিয়ালৰ সকলোকে কলো যে মই কালি মই মোৰ চিকাৰ পাই যাম। মই বহুত আনন্দিত হলো আৰু অন্ধাৰ শেষ হোৱাৰ আগেয়ে বাহিৰলৈ গুচি গলো। মোৰ জংঘলৰ সীমাৰ ওচৰত দহ একৰৰ দলদলী আছিল, মই নিজৰ ক্ৰোচবোৰ সৈতে গছৰ ওপৰত বহি আছিলো আৰু তাৰ পৰা চিকাৰ কৰিব বিচাৰিছিলো। চিকাৰৰ বাবে ভাল ঠাই আছিল। যেতিয়া তুমি বাহিৰত বহি থাকা তেতিয়া হাঁহ উৰি আহিল। কস্তুৰী আৰু মিকো জংঘলত ফুৰা দেখিবলৈ পাব। দলদলীৰ সীমাত বহুত জোপোহা আছিল, আৰু হৰিণবোৰৰ আৰাম কৰিবলৈ এইটো বহুত ভাল ঠাই আছিল। মই নিজৰ গছৰ ওপৰত বহি আছিলো, কিন্তু একো নহল। মই 45 মিনিট অপেক্ষা কৰিলো, আৰু এক ঘণ্টা অপেক্ষা কৰিলো, কিন্তু একো নহল।

মই নিজৰ ঘৰৰ চোতালত গাড়ীৰ দুৱাৰ খুলা আৰু বন্ধ কৰা শুনিছো, আৰু মই অনুমান কৰিলো যে ডেপ্তাৰ পিতৃ-মাতৃ জৰ্জিয়া পুনৰ গৈ আছে। তেওঁলোকৰ যোৱাৰ আগতে মই তেওঁলোকৰ সৈতে জলপান কৰাৰ কথা দিছিলো আৰু মই এজন ৰান্ধনি আছিলো। মোৰ মূল পৰিকল্পনা ৰাতিপূৱা সোনকালে হৰিণা চিকাৰ কৰি জলপানৰ বাবে ঘৰলৈ উভতি অহাটো আছিল। কিন্তু হৰিণ এতিয়ালৈকে অহা নাছিল, আৰু মই অনিচ্ছাৰে গছৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ নামি ঘৰলৈ গুচি গলো। সেই ঠাইত নিজৰ অনুভৱেৰে মই জানিছিলো যে হৰিণা দলদলীৰ ক্ষেত্ৰত ৰাতিপূৱাৰ পাছত আহিব, কিয়নো এইটো হৰিণাৰ বিশ্ৰামৰ বাবে ভাল ক্ষেত্ৰৰ ভিতৰত আছিল অন্যতম যেনেকৈ মই আগতে উল্লেখ কৰিছো। সেয়ে, মই জানিছিলো যে হৰিণা যি কোনো সময়ত তাক আহিব, কিন্তু মই এতিয়া আৰু অপেক্ষা কৰিবলৈ নোৱাৰিছিলো। মোক পিছদিনা ৰাতিপূৱা আকৌ বাহিৰলৈ আহিব লাগিব।

মই ঘৰৰ সকলোকে অভিবাদন কৰিলো আৰু জলপান বনাবলৈ ধৰিলো। মই আগৰ দৰেই ঘৰত জলপান বনাও আৰু যেনেকৈ মোৰ মনত আছে কেইবা বছৰ এনেকৈয়ে হৈ আহিছে। মোৰ লগত ৱহীট বৈফলসৰ নিজৰ এটা ভাল মচলা আছে যি বিফলচক স্বদিষ্ট বনাই। এইটো মোৰ নিজৰ কথা। মেনুত কণী, চাচেদ আৰু চিজৰ টুকুৰা থাকে, কিন্তু মুখ্য ঘটক যি মোৰ জলপানত আৰু বেচি ভাল হয় সেইটো মেপল মচলা। অহিঅ মেপল মচলাৰ ৰাজ্য আৰু মোৰ আশে-পাশে থকা লোক মেপল মচলা বনাই আৰু বিক্ৰি কৰে। মই ঘৰত কোনো নকল মেপল মচলা আনিবলৈ অনুমতি নিদিওঁ, কেৱল আচল মেপল মচলা অহা হয়। সেয়ে মই জলপান বনাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো আৰু আমাৰ ৰান্ধনিৰ খিৰিকিৰ আগত জংঘল আৰু দলদলী ক্ষেত্ৰ দেখা পোৱা গৈছিল। অক্সমাতে মই দেখিলো যে এটা হৰিণা পথাৰৰ পৰা দলদলীত আহি আছে। মই চিঞৰিলো “মোৰ হৰিণা আহিল,” মই পৰিয়ালক কলো যে এতিয়া এই জলপান আপোনালোকে বনাওক কিয়নো মই সেই হৰিণাৰ পিছত যাব বিচাৰো।

অতীতৰ অনুভৱেৰে, হৰিণাক পথাৰত পাৰ কৰা দেখা পাই, মই সঠিক অনুমান কৰিব পাৰিছিলো

যে সি কত গৈ আছে আৰু তাত পাবলৈ মোৰ বিশ্বাস আছিল যে সি চিধাই মোৰ গছৰ তলত হৈ যাব। মই ভাবিলো যে যদি মই নিজৰ গছৰ পিছফালে বহিব পাৰিম তেনেহলে ভাল হব মই তাৰ পৰা ভাল ষ্টা মাৰিব পাৰিম, হৰিণৰ অহাৰ আগতে বাহিৰলৈ ওলোৱা আৰু গছত উঠাটো সম্ভৱ নহব, এইকাৰণে মই এতিয়া বাহিৰলৈ ওলাব লাগিব। বাহিৰলৈ ওলাওতে, মই নিজৰ ধনু উঠালো আৰু দুৱাৰেদি বাহিৰলৈ গলো। মই পথাৰত গলো আৰু যিমান হব পাৰে মনে মনে গছৰ ওচৰত গলো লাহেকৈ ওপৰলৈ উঠিলো। তেতিয়ালৈকে সকলো ঠিক আছিল, কিন্তু মই হৰিণাক অহাৰ কোনো সংকেত দেখা নাছিলো।

মই গছত উঠিলো আৰু বহিলো আৰু মই দেখিলো যে এটা হৰিণী দলদলৰ পৰা চিধাই সেই গছৰ ফালে আহি আছে যত মই বহিছিলো। হৰিণাই কেৱল সেই হৰিণীক পিছ লৈ আছিল আৰু তাৰ ধ্যান আৰু কতো নাছিল, সি মোক দেখা নাপালে আৰু মোৰ গোক্কাও নাপালে। দলদলী ক্ষেত্ৰত যাবলৈ হৰিণী মোৰ গছৰ তলত আহিল আৰু হৰিণাই তাৰ ফালে আহি আছিল। ইয়াতকৈ ভাল আৰু মোৰ বাবে হব নোৱাৰে। এতিয়া মই 25 গজ দূৰত হৰিণাৰ ওপৰত, সাৱধানে নিজৰ ক্ৰোচবোক লক্ষ্য কৰিলো আৰু এটা বান চলালো। যেনেকৈয়ে মই বান টানিলো, মই অনুভৱ কৰিলো যে বান গুচি গল। কি হ'লহেতেন এইটো চোৱাৰ বাহিৰে এতিয়া আৰু একো চিকিসা নাছিল। যেতিয়া মই ঘৰৰ বাহিৰলৈ ওলালো আৰু পথাৰৰ পৰা বাহিৰলৈ গলো তেতিয়া মোৰ উশাহ ছুটি হৈছিল।

মই এইটো চাই নিৰাশ হলো যে বানটোৰ গতি বহুত কম আছিল আৰু মই জানিছিলো যে মই বান চলোৱা সময়ত গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাত মন নিদিলো। বানৰ লাগোতেই হৰিণাই দলদলীৰ ফালে ঘন জোপোহাত দৌৰি গল আৰু লাহে লাহে নেদেখা হল। ইয়াৰ আগতে চিকাৰ কৰা সময়ত মই যি দেখিছিলো, সি এইটো যে বান লগাৰ পাছত প্ৰায়ে হৰিণাই গমেই পোৱা নাছিল যে কি হৈ আছে। অধিকাংশ সময়, যদি সি আপোনাক দেখা নাই বা সি আপোনাৰ গোক্কা নাপায়, তেনেহলে সি দুৰলৈ গুচি যায়। মই এইটো জানিছিলো যে প্ৰায়ে আঘাতপ্ৰাপ্ত হৰিণা জোপোহাত গৈ শুই যায়। আৰু বহুত দূৰ নাযায়। এই হৰিণাও এইটোৱেই কৰি আছিল, কিয়নো হৰিণে মোক দেখা নাছিল। মই মনে মনে গছৰ তললৈ নামি আহিলো আৰু হৰিণাই ভয় নাখাওক বুলি এই কথাত সাৱধানে যি বাটেৰে সি আহিছিল সেই বাটতে কিন্তু অলপ দীঘলীয়া বাট লৈ ঘৰৰ ফালে যাবলৈ ধৰিলো।

যেতিয়া ঘৰলৈ গলো তেতিয়া সকলোৱে সুধিলে যে কি হ'ল আৰু কি মই হৰিণা পালো? মই সকলোকো কলো যে কি হৈছিল আৰু নিজৰ সন্তানবোৰক মোৰ সৈতে যাবলৈ আৰু জোপোহাত হৰিণাক বিচাৰিবলৈ সহায় কৰিবলৈ কলো, কিয়নো মই ভাবিছিলো যে যদি হৰিণা জোপোহাবোৰ এতিয়াও আছে তেনেহলে মই তাক গুলিয়াই নিজৰ চিকাৰ পূৰ্ণ কৰিম। আমি জোপোহাবোৰৰ ক্ষেত্ৰক ঘেৰি পেলালো আৰু লাহে লাহে ওলাই আগলৈ গলো। মই দেখিলো যে মোৰ লৰাই হৰিণাৰ ওচৰলৈ আহি আছে, আৰু হৰিণাই দৌৰিলে, আৰু দীঘলীয়া জোপোহাত বাহিৰলৈ দৌৰি গল। সি মোৰ পৰা 70 গজ দূৰত আছিল, মোৰ বাওঁফালে আৰু মোৰ সোঁফালে যাবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল।

অক্সমাতে হৰিণাই মোৰ আন জন লৰাক দেখিলে, যি পথাৰৰ কিনাৰত আছিল। সি গম পালে যে

যাৰ কাৰণে মই পলাই আছো সেইজন এইজন নহয়, কিন্তু সি বুজি পোৱা নাছিল যে কোনটো বাটেৰে যাব লাগে, এইকাৰণে নিজৰ যি অনুভূতি আছিল তাৰে অকালন কৰিবলৈ সি তাতে বন্ধি থাকিল। মই জানিছিলো যে এইটো তাক মাৰিবলৈ ভাল সুযোগ। সি মোকো দেখা নাছিল। সি মোৰ ওচৰত 70 গজ দূৰত থিয় আছিল আৰু মোৰ লৰাক চাই আছিল। সিমান দূৰত এটা হৰিণাক মাৰিবলৈ ক্ৰোচবোত বহুত অধিক জোৰ দিব লগীয়া হৈছিল, কিন্তু বান 70 গজ দূৰৰ আগতে কিছু ইঞ্চি বা কিছু ফুট পৰাৰ সম্ভাৱনা হয়।

মই আগতে কেতিয়াও সিমান দূৰত ধনুৰে মৰা নাছিলো, আৰু এইটো এটা নতুন 185 পাউণ্ড ড্ৰ ক্ৰোচবো নাছিল যি প্ৰতি চেকেণ্ডত 400 ফুটত কৈ অধিক গতিত বান চলাব পাৰে। ইয়াৰ সঠিকতা প্ৰায় 35-40 গজলৈকে সীমিত আছিল।

কিয়নো হৰিণা বহল ঠাইত আছিল আৰু স্থিৰে থিয় হৈ আছিল, এইকাৰণে মই ষ্টল লবলৈ সিদ্ধান্ত ললো। মই ধনু উঠালো, অনুমান কৰিলো, হৰিণাৰ ওপৰত ধ্যান কেন্দ্ৰিত কৰিলো আৰু বান এৰি দিলো। মই বানটো হৰিণাৰ ফালে উৰি যোৱা দেখিলো আৰু আচৰিত কথা যে বান হৰিণাৰ ডিঙিত লাগিল। বান হৰিণাৰ ডিঙিত আধা অংশ সোমাই গল(সকলো জাননীৰ বাবে দুখিত) বান এতিয়া হৰিণাৰ দুয়োফালে দেখা পোৱা গৈছিল। মই গম পোৱা নাছিলো যে হৰিণা কত গল কিয়নো সি গছৰ জোপোহাত সোমাই গৈছিল। মই লাহে লাহে সেই জোপোহাৰ ফালে গলো যত হৰিণা লুকাই গৈছিল। সি তাতে আছিল! বান কাম কৰিলে আৰু মই মোৰ হৰিণা পাই গলো।

যেনেকৈয়ে মোৰ লৰা টিম মোৰ লগত আহি থিয় হল, মই এই সময়ত যি কোনো বস্তুৰ তুলনাত হৰিণাৰ শিংৰ প্ৰতি অধিক আৱৰ্ষিত আছিলো। মই বাস্তৱত সেইবোৰ গনিবলৈ সুবিধা পোৱা নাছিলো। কিন্তু যেতিয়া মই সেইবোৰ গণিলো তেতিয়া সেইটো কেৱল সাতটা শিং আছিল। হৰিণাক ওচৰৰ পৰা দেখাৰ পাছত গম পালো যে হৰিণাটো বাস্তৱত আঠটা শিং থকা আছিল কিন্তু তাৰ এটা শিং ভাঙি গৈছিল, যাৰ বাবে সি সাত শিংৰ হৈ গল। মই আৰু টিম যেতিয়া তাত থিয় হৈ আছিলো, তেতিয়া মই অনুভৱ কৰিলো, যে “কোনে মোৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব?” কি কাৰোবাই গম পায় যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এই ধৰণে কাম কৰে?”

মই ভাৱো আপুনি কথাটো বুজি পাই গৈছে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নিৰ্ধাৰিত কৰাৰ বহুত বিশিষ্ট আইনবোৰৰ দ্বাৰা সঞ্চালিত হয় আৰু প্ৰত্যেকবাৰ সেই দৰেই কাৰ্য্য কৰিব এই কথাৰ বাবে আমি আশা কৰিব পাৰো। আৰম্ভণিত যেতিয়া অনুভৱ হল যে এই আইন টকাৰ ক্ষেত্ৰৰ সৈতে যি কোনো বস্তুৰ বাবে কাম কৰিব তেনেহলে এইটো বহুত ৰহস্যজনক আছিল। মই এই আইনবোৰক শিকিব পাৰিম। মই এজন আধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিক হৈ এইটো জানিবলৈ বিচাৰিলোহেতেন যে ঈশ্বৰৰ এই ৰাজ্য কেনেকৈ সঞ্চালিত হয়। আৰু ইয়াত ঈশ্বৰে মোৰ সহায় কৰিব।

অধ্যায় ২ নীলা কুঁৱলি

যেতিয়া ডেপুটা আৰু মই আমাৰ জীৱনত ৰাজ্যখন চলি থকা আৰু কাম কৰা দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ গতিকে, আমি সম্পূৰ্ণ ঋণমুক্ত হৈ পৰিলোঁ, আৰু আমি সকলোৱে যি শিকিলোঁ তাকেই শিকিলোঁ। আমি আমাৰ গীৰ্জা আৰম্ভ কৰিলোঁ আৰু মই মোৰ ব্যৱসায় চলাই গ'লোঁ, আৰু আমি শুনিব বিচৰাসকলক নক'বলৈ শিকিছিল। কিন্তু মোৰ আত্মাত নহয় অনুভৱ কৰিলে আৰু কিবা এটা আছে; মই নাজানিছিলো কি, কিন্তু মইও নাজানিছিলো যে মানুহবোৰ তেওঁ মোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আনৰ লগত ভাগ কৰিবলৈ নেতৃত্ব দিছিল।

২০০৫ চনৰ ভিতৰত মই পাঁচ দিন ধৰি অনুষ্ঠিত হোৱা অৰ্থনৈতিক বিপ্লৱ সন্মিলনৰ পৰা অনুপ্রাণিত হৈছিলো। বিচাৰিছিলোঁ, য'ত মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ যে সেই নীতিবোৰ মানুহক বুজাবলৈ মোৰ বহুত ক্ষমতা আছে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে যিখিনি শিকিলোঁ, তাৰ বাবে সময় থাকিব। সৰুৰে পৰা মেথডিষ্ট চাৰ্চত পঢ়ি আহিছোঁ। মই গৈ আহিছোঁ, আৰু আগতে আত্মাৰ জীৱনৰ সাপ্তাহিক সভা হৈছিল। মই মোৰ আত্মা লৈ গ'লোঁ এই ধৰণৰ মডেলৰ পৰিকল্পনা কৰাৰ কথা ভাবিলোঁ, পাঁচটা অধিবেশন য'ত মোৰ সেইবোৰ আছিল ই হ'ব মানুহক এনে ধাৰণা আৰু নীতিৰ মাজেৰে পথ প্ৰদৰ্শন কৰাৰ সময় যিয়ে... আৰ্থিক ক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰে মোক শিকাইছে। এই সময়লৈকে মই এই নীতিসমূহ পদ্ধতিগতভাৱে প্ৰকাশ কৰিছোঁ। তেতিয়াৰ পৰাই একেলগে ৰখা হোৱা নাছিল। কিন্তু মোৰ আত্মাত নহয় মই দেখি আছিলো যে মই আৰ্থিক বিষয়ত আছোঁপাঁচটা অধিবেশনৰ এখন সভা অনুষ্ঠিত কৰিছোঁ।

এই বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকোঁতে হঠাতে মোৰ বন্ধু লেৰীক লগ পালোঁ যিয়ে... বহু দিন ধৰি তেওঁক দেখা নাছিলোঁ। তেওঁ মোক ক'লে যে তেওঁৰ আলবানি বা... আয়োজন কৰি আছে, আৰু তেওঁ মোক ইয়াত ভাষণ দিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছিল। লেৰী প্ৰায় ১২ বছৰ ধৰি আলবেনিয়াৰ মিছন ফিল্ডত আছিল, আৰু সেই দেশত অতি প্ৰভাৱশালী আছিল। ৰ পৰা সেৱা কৰি আছিল। দীৰ্ঘ দূৰত্ব ভ্ৰমণ কৰাৰ ধাৰণাটো মোৰ বাবে অলপ নতুন আছিল। মই কেতিয়াও ইমান দিন আৰু ইমান দূৰ ভ্ৰমণ কৰা নাছিলোঁ, আৰু আলবানি বা... আৰু আচলতে আলবানি ক'ত আছে তাকো নাজানিছিল। লেৰীয়ে মোক উৎসাহিত কৰিলে আৰু ক'লে যে তেওঁ এখন দেশজোৰা সন্মিলনৰ আয়োজন কৰিছে য'ত বহু দেশৰ পাষ্টৰে কৰিব উপস্থিত আছিল আৰু ভাবিছিলোঁ যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিত্তীয় পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে মোৰ অন্তৰ্দৃষ্টিই মানুহক সহায় কৰিব উপযোগী হ'ব। লেৰীয়ে ক'লে যে তেওঁ মোক সন্মিলনত পঢ়াবলৈ দুটা বা তিনিটা অধিবেশন দিব বিচাৰিব। দিয়া হ'ব। যদিও মোৰ পাঠদানৰ পাঁচটা অধিবেশন

নাছিল, তথাপিও মই যিমান পাৰো অধিবেশন শিকাইছিলো। মই তেওঁলোকৰ মাজত পঢ়ুৱাবলৈ আগ্ৰহী হৈ পৰিছিলো। গতিকে মই লেৰীক ক’লোঁ যে মই আহি ভাল পাম।

অ’ আৰৰ আলবানীত যেতিয়া মই বিমানৰ পৰা নামিলোঁ, তেতিয়া লেৰীয়ে মোক আচৰিত আতিথ্যৰে আদৰি লৈছিল। কৰিছিল, তাই ক’লে, “গেৰী, “মোৰ এজন স্পীকাৰে শেষ মুহূৰ্তত তেওঁৰ ভ্ৰমণ বাতিল কৰিলে, আৰু এতিয়া এই সন্মিলনত আপোনাৰ পাঁচটা অধিবেশন হ’ব।” মোৰ হৃদস্পন্দন যেন লাগিল। এইটো কেৱল তেন্তে! মই জানিছিলোঁ যে এইটো ঈশ্বৰৰ পৰিকল্পনা, আৰু এতিয়া মই আত্মাত সেইটো দেখিব পাৰিলোঁ এইটো কেনেকৈ সম্পন্ন হৈছিল? মোৰ টোকাবোৰ আছিল যদিও পাঁচটা অধিবেশনৰ বাবে নহয়। সেইবাবেই মই প্ৰতি... ডেই শিকাইছিল, তাৰ পিছত নিজৰ কোঠালৈ উভতি গৈ আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল আৰু পৰৱৰ্তী অধিবেশনৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাব। ক’ৰ বাবে টোকা লিখিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। প্ৰতিটো অধিবেশনত ঈশ্বৰৰ অভিষেক অবিশ্বাস্য আছিল।

আৰু আগবাঢ়ি যোৱাৰ আগতে কওঁ যে মই যেতিয়া তালৈ গৈছিলো, তেতিয়া আলবানি বা... বৰ দুখীয়া দেশ আছিল। গড় মহিলা দৰমহা আছিল প্ৰায় 500 ডলাৰ, আৰু উৎকোচ আছিল জীৱনৰ এক পদ্ধতি আছিল। যেতিয়া মই মানুহক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অৰ্থনৈতিক খণ্ডৰ বিষয়ে কওঁ মই যেতিয়া পঢ়োৱাৰ কথা ভাবি আছিলো তেতিয়া মই নাজানিছিলো যে তেওঁলোকে কেনে প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰিব। মই জানো যে ঈশ্বৰৰ বাক্যই যিকোনো ব্যক্তিৰ বাবে কাম কৰে, কিন্তু মোৰ বাবে এইটো এটা নতুন অভিজ্ঞতা আছিল। প্ৰথম অধিবেশনত শিক্ষকতা কৰি থাকোঁতে প্ৰথম অৱস্থাত অনুভৱ কৰিছিলো যে তাত এখন বেৰ থিয় হৈ আছে। দ্বিতীয় অধিবেশন তেতিয়ালৈকে মই অনুভৱ কৰিছিলো যে মানুহে আত্মাৰ বাবে ক্ৰমান্বয়ে ভোকাতুৰ হৈ পৰিছে, আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভোক লাগিছিল তেওঁলোকে ৰাজ্যৰ শুভবাৰ্তা শুনি তেওঁলোকৰ মুখত বিশ্বাস দেখিবলৈ পালোঁ। প্ৰতিদিনে যেতিয়া

মই যেতিয়া মানুহক শিকাইছিলো তেতিয়া তেওঁলোক অধিক আনন্দিত হৈছিল আৰু মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ যে তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অধিক প্ৰেমত পৰিছিল। ৰাজ্যখনক লৈ উত্তেজিত আছিল। অধিবেশনৰ আগৰ নিশা প্ৰভুৱে মোক স্থানীয় গীৰ্জাৰ বাবে অনুদান সংগ্ৰহ কৰিবলৈ ক’লে। মই এই কামটো কৰিব লাগে নে নাই, আৰু কৰিব লগা হ’লে কেনেকৈ কৰিব লাগে, মোৰ মনত এটা দ্বিধাদ্বন্দ্ব আছিল। কাৰণ, প্ৰথম কথা, মই এই সন্মিলনৰ আয়োজন কৰা নাছিলো; আৰু আনটো কথাটো হ’ল, মানুহে কেনে প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰিব সেয়া নিশ্চিত নাছিলোঁ। লেৰী আৰু মই স্থানীয় পাষ্টৰসকললৈ তেওঁলোকক সন্মিলনলৈ আনিবলৈ তেওঁলোকৰ থকাৰ ব্যৱস্থা আৰু ভ্ৰমণৰ ব্যৱস্থাত বহুত টকা খৰচ কৰিবলগীয়া হৈছিল। মই লেৰীৰ লগত এই বিষয়ে কথা পাতিলোঁ আৰু তেওঁ মোক ক’লে যে আপোনাক ভাল লাগিছে যদি ঠিক আছে কৰক, আৰু দানটো লওক।

গতিকে এই অধিবেশনত মই সন্মিলনৰ বাবে এটা অনুদান লৈছিলো, আৰু অভিষেক ইমানেই ফলপ্ৰসূ আছিল যে...মোৰ বাবে থিয় হোৱাটো কঠিন নাছিল। কোঠাটোৰ সকলোৱে নাচি চিঞৰি আছিলকাৰণ তেওঁলোকে নিজৰ ধন বেদীত উৎসৰ্গ কৰিবলৈ লৈ আহিছিল। যেতিয়া মানুহে অনুদান

আগবঢ়াই আছিল, টাবটো যিসকলৰ হাতত দানৰ বাকচটো আছিল তেওঁলোকে আনন্দত কান্দি কান্দিছিল আৰু তেওঁলোকৰ বাবে থিয় হোৱাটো কঠিন হৈ পৰিছিল। এনে দৃশ্য আগতে কেতিয়াও দেখা নাছিলোঁ, অন্ততঃ বিক্ষোভৰ সময়ত দেখা নাছিলোঁ। আনকি এইয় কেৱল নহয়। এতিয়া যেতিয়া দেখিলোঁ মানুহে নাচি আৰু উল্লাস কৰি দান আগবঢ়াইছে চাওক, মানুহৰ প্ৰকৃত বিশ্বাস আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত বিশ্বাস দেখি বহুমূলীয়া বীজ সিঁচা মই। অভি শেষৰ বাবেই অতিভূত হৈ পৰিলোঁ।

সেই উপাসনাৰ সময়ত লেৰীয়ে যি দেখিছিল, সেই বিষয়ে তেওঁ আশ্চৰ্য হৈছিল। আমাৰ সন্ধিয়াৰ সভামই দানেৰে ভৰা দুটা বেগ লৈ লেৰীৰ এপাৰ্টমেন্টলৈ উভতি আহিলোঁ আৰু লেৰীয়ে দানবোৰ লৈ গ'ল। তেওঁ দেখি আচৰিত হৈছিল। লেৰীয়ে মোক কৈছিল যে আমি যেতিয়া অনুদান লওঁ তেতিয়া আমি সাধাৰণতে কেৱল এটা বেগ আধা ভৰ্তি। লেৰীৰ সৰু এপাৰ্টমেন্টটোলৈ যোৱাৰ বাটত ৰাস্তাত যথেষ্ট ভিৰ হৈছিল, গতিকে আমি সেই বেগবোৰ অতি নিৰাপদে ৰাখি যিমান পাৰো সোনকালে সেই পথটোত যাবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। এপাৰ্টমেন্টৰ ফালে গ'ল।

লেৰীৰ এপাৰ্টমেন্ট পাওঁতে আমি তেওঁৰ ড্ৰয়িং ৰুমত বহি টকা গণিবলৈ বেগটো খুলিলে লেৰীয়ে টেবুলত থকা বেগৰ পৰা সকলো টকা ঢালি দিলে কি হ'ল? এতিয়াও মোৰ বাবে প্ৰকাশ কৰাটো কঠিন।

হঠাতে পাতল নীলা কুঁৱলী এটাই কোঠাটো ভৰি পৰিল, আৰু আমি ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যৰে ভৰি পৰিলোঁ। ঠাইখন অভিষেকৰে ভৰি আছিল আৰু আমি মাত্ৰ বহি আছিলোঁ। প্ৰচাৰ বা মানুহৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ সময়ত মই যি অনুভৱ কৰিছিলো তাৰ পৰা এই অভিষেক আছিল বহুত বেলেগ। এই অভিষেকত ঈশ্বৰ উপস্থিত আছিল। এই অভিষেক পবিত্ৰ আছিল আৰু মোৰ এনে লাগিল যেন মই নিজেই ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত আছোঁ। আমি তেতিয়াও সেই কোঠাটোত বহি আছিলোঁ আৰু কোঠাটোৰ নীলা কুঁৱলী আৰু অধিক তীব্ৰ হৈ পৰিল। কাষতে বহি কেৱল আনন্দত কান্দি আমি আৰু কি কৰিব লাগে বুজিব পৰা নাছিলোঁ। তেনেতে দেখিলোঁ টকাখিনি টেবুলত পৰি আছে। স্তূপটোৰ মাজত, কাৰোবাৰ বিয়াৰ আঙঠিটো। সেই নিশা সেইটো দেখি মই আচৰিত হৈছিলোঁ তেওঁৰ হাতত চাগে পইচা নাছিল গতিকে তেওঁৰ হাতত থকা একমাত্ৰ আটাইতকৈ মূল্যবান বস্তুটো দান হিচাপে দি গ'ল। সেই সময়ত ঈশ্বৰে মোৰ লগত কথা পাতি ক'লে।

“মই তোমাক শিকাই দিয়া নীতিসমূহ শিকাবলৈ বহু দেশলৈ তোমাক মাতিছোঁ। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু বিত্তৰ বিষয়ে শিকাইছিল। আজি ৰাতি এই আঙঠিটো বহুত বিশ্বাসেৰে সৈতে উৎসৰ্গা কৰা হৈছে। কিন্তু মই নিবিচাৰোঁ এই ৰাতিটো এই কথাৰে মনত ৰাখিবলৈ সদায় সন্মুখত ৰাখিবা। লগতে মনত ৰাখিবা যে দুজন মানুহৰ মাজত হোৱা বিবাহ চুক্তিৰ দৰে মাজৰ চুক্তি প্ৰকাশ কৰে তেনেকুৱাই তুমি মোৰ বিষয়ে ঘোষণা কৰিবলৈ ওলাইছা। আৰু লগতে মনত ৰাখিবা যে মই তোমাক য'তেই পঠাওঁ, ঠাইখনৰ সকলো খৰচ পূৰাবলৈ পইচাৰ ব্যৱস্থা কৰিম।”

গোটেই ৰাতিটো মোৰ টোপনি নাছিল। সেই নিশা মই লেৰীৰ এপাৰ্টমেন্টত থাকিলোঁ আৰু

আমি এতিয়াও আছিলো অভিশেষ লৰচৰ কৰা যেন লাগিছিল। ঘৰলৈ উভতি অহাৰ পথত মই সমগ্ৰ আটলাণ্টিক মহাসাগৰ পাৰ হ'ব লাগিব আৰু গোটেই সময়খিনি মোৰ টোপনি নাছিল। গোটেই ৪ ঘণ্টাৰ বিমানখনৰ সময়ছোৱাত মই মাত্ৰ খিৰিকীৰে বাহিৰলৈ চাই আছিলো।

চাই আছিলো আৰু কান্দি আছিলো। সেই নিশা ঈশ্বৰে মোৰ লগত কথা পতাৰ ৪৬ ঘণ্টাৰ পিছত মই...শুব পৰা নাছিল। সেই নিশাৰ পিছত বহু মাহ ধৰি যেতিয়াই এই ঘটনাৰ কথা ভাবিছিলো, সেই উপস্থিতি অনুভৱ কৰি কান্দিবলৈ ধৰোঁ।

সেই আঙুঠিটোৰ বিষয়ে প্ৰভুৱে মোক যি কৈছিল মই লেৰীক কোৱা নাছিলো। দান-বৰঙণিৰ টকাখিনি চাৰ্চ অৱ এলবানি, অ' আৰৰ বাবে আছিল আৰু মই জানিছিলোঁ যে আঙুঠিটো অতিৰিক্ত টকাত বিক্ৰী কৰিব পৰা যাব। কিন্তু মই নাজানিছিলো যে প্ৰভুৱে মোক এই বিষয়ে কি কৈছিল। লেৰীয়ে মোক ক'লে ফোন কৰি ক'লে যে ঈশ্বৰে তেওঁৰ লগত কথা পাতিলে আৰু তেওঁক সেই আঙুঠিটো মোক দিবলৈ ক'লে, এই কথা শুনি বৰ ভাল লাগিল। সেই আঙুঠিটো লৈ মই মোৰ অফিচত এনেকুৱা ঠাইত ৰাখিলোঁ যে মই দেখা পাওঁ। বহুবাৰ এনেকুৱা হৈছে যে সেই আঙুঠিটোলৈ চাই মনত পৰে সেই নিশা প্ৰভুৱে মোক কি কৈছিল সেই কথা মোৰ মনত আছে, কাৰণ তেতিয়াৰ পৰা বহু বছৰ ধৰি মই নিজকে মহান অনুভৱ কৰি আহিছোঁ অৰ্থনৈতিক প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছে। কাৰণ সেই নিশা ঈশ্বৰে মোক দিয়া নিৰ্দেশনাৰ বাবে মোক অনুসৰণ কৰিবলগীয়া সকলোখিনি দিবলৈ, কোনো বাধা নোহোৱাকৈ তেওঁ বিশ্বাসী আছিল। আলবানীত সেই নিশা ইয়াই মোৰ জীৱন সলনি কৰিলে, কিন্তু অনাগত দিনবোৰত ঈশ্বৰে মোক আৰু বহু কথা দেখুৱাবলৈ ওলাইছিল।

আলবেনিয়াৰ পৰা ঘৰলৈ উভতি আহোঁতে মই য'তেই যাওঁ তাতেই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাৰ্তা লৈ যাব বিচাৰিছিলো। তালৈ যাব পাৰিছিলো এই বাৰ্তা তালৈ নিয়াৰ প্ৰবল ইচ্ছা অনুভৱ কৰিলো। তেওঁৰ শিক্ষাবোৰ মানুহৰ লগত ভাগ-বতৰা কৰাৰ মোৰ প্ৰবল ইচ্ছা আছিল, আৰু পাঁচটা ঋতুৰ ভিতৰত কি হ'ল চাবলৈ মই আগ্ৰহী আছিলো। এই শিক্ষা দিয়াৰ পিছত সেই সন্মিলনত যিটো ঘটিছিল, সেইটোৱেই পুনৰ হ'ব। বেছি সময় বৈ থাকিব নোৱাৰিম আমেৰিকাৰ উটাহৰ এজন পাষ্টৰে মোক তেওঁৰ গীৰ্জাত একে পাঁচটা সুত্ৰ শিকাবলৈ অধিবেশনত মাতিছিল। এই শিক্ষাই জীৱন সলনি কৰা বুলি লেৰীৰ পৰা শুনিছিল, আৰু তেওঁ বিচাৰিছিল যে মই গৈ তেওঁলোকৰ গীৰ্জাত এই শিক্ষা দিব লাগে। তেওঁ এটা সৰু ভাৰতীয় গীৰ্জাৰ এজন পুৰোহিত আছিল আৰু সেইটো আছিল অতি দুখীয়া গীৰ্জা। তেওঁলোকক আৰ্থিক সহায়ৰ প্ৰয়োজন আছিল, আৰু তেওঁলোকে ভাবিছিল যে যদি লেৰীয়ে তেওঁলোকক কোৱা কথাখিনি সাঁচা হয় তেন্তে মই তেওঁলোকক সহায় কৰিব পাৰিম।

গতিকে বিমানেৰে আৰু দেওবাৰে পুৱাৰে পৰা দেওবাৰৰ নিশাৰ পৰা বুধবাৰলৈকে তাত উপস্থিত হ'লোঁ। গভীৰ নিশালৈকে সভা অনুষ্ঠিত কৰিছিল। আলবেনিয়াৰ দৰে ইয়াতো পাঁচটা সুত্ৰৰ অধিবেশন আছিল, আৰু ইয়াতো মই একেই সঁহাৰি পাইছিলোঁ। সভাৰ শেষ নিশা মানুহে এক বৃহৎ অভিষেক লাভ কৰে। তেওঁলোকে আনন্দত চিঞৰি উঠে তেওঁলোকে নাচিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ অনুদান আগবঢ়ালে। এইবাৰ নীলা কুঁৱলী দেখা নাপালোঁ, কিন্তু সকলোৱে দেখা নাপালোঁ পাঁচটা

অধিবেশনত মই অনুভৱ কৰিলোঁ এক অতি শক্তিশালী অভিষেক। শেষৰ অধিবেশনৰ পিছত দেখিলোঁ যে মাত্ৰ 17টা দম্পতীয়ে দিয়া অনুদান ইমানেই আছিল যে মইও সমানেই আচৰিত হৈছিলো আলবানীত লেৰী আৰু মই সেইটোৱেই কৰিলোঁ। দানখিনি ছীল কৰা বেগত ভৰাই দিলোঁ আৰু... অধিক ব্যৱস্থাৰ বাবে কক নিজৰ কাৰ্যালয়লৈ লৈ গ'ল।

সেইদিনা ৰাতিপুৱা মোৰ অফিচৰ পৰা ফোন আহিল। মোৰ চেক্ৰেটাৰী ফোনত কথা পাতি আছিল, মই বুজিলোঁ যে কিবা এটা অদ্ভুত হৈ আছে। তাইৰ মাতটো কঁপি উঠিছিল আৰু তাই কান্দিছিল। তাৰ আগতে কথাবোৰ আছিল, “পাষ্টৰ, আপুনি অনা টকাৰে কিবা এটা বিশেষ ঘটছে।” “আপোনাৰ বিষয়ে কি?” মানে ট্ৰেচি?” মই সুধিলোঁ তাৰ পাছত তেওঁ টকাখিনি গণি বেংকত জমা কৰি দিয়া বুলি ক'লে। তাৰ বাবে বেগটো খুলিলে, কিন্তু বেগটো খুলি দিয়াৰ লগে লগে ঈশ্বৰৰ আটাইতকৈ ফলপ্ৰসূ অভিষেক ঘটিল আৰু তাই মাটিত পৰিল। সেই মাতবোৰ শুনি মোৰ দ্বিতীয় সম্পাদক যেতিয়া তাই তাত উপস্থিত হ'ল, তাইও ধন্য হৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে। ট্ৰেচীয়ে ক'লে, “এই টকা ইউটাত সম্পৰ্কত কি হ'ল?” মই একো নাজানো বুলি কলো।

কেই সপ্তাহমানৰ পাছত মই অহাইঅ'ৰ দক্ষিণে থকা এটা সৰু গীৰ্জাত একেবোৰ নীতি শিকাই আছিলো। এই গীৰ্জাত আমি ইতিমধ্যে তেওঁলোকক চাৰিটা ছিজন ডিভিডিত পঠিয়াইছিলোঁ, আৰু মই আহি পোৱাৰ চাৰি সপ্তাহ আগতে তেওঁলোকে দেখিছিল পাঁচটা অধিবেশন সম্পূৰ্ণ কৰি দেওবাৰে নিশা তাত আছিলো। মই জানিছিলোঁ যে আমি আকৌ কৰিম অভিষেকক গ্ৰহণ কৰিবলৈ ওলাইছে। সেই নিশা যেতিয়া মই দান কৰিছিলো গতিকে ইয়াতো আন সভা অনুষ্ঠিত কৰিলোঁ মানুহবিলাকে বহুত দান দিবলৈ কৌতুহলী আছিল। অনুদান গ্ৰহণ কৰিবলৈ, গীৰ্জা ৰাইজৰ সন্মুখত এটা পাচি ৰখা হৈছিল। এইবাৰ আকৌ একেটা নীলা কুঁৱলীৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। মানুহে যেতিয়া দান কৰি আছিল, পাচিটোৰ চাৰিওফালে প্ৰায় পাঁচ ফুট পোহৰৰ পোহৰৰ বৃত্ত এটা দেখা গৈছিল। অভিষেক ইমানেই ফলপ্ৰসূ আছিল যে সভাৰ শেষত পিছত মই নিজে খোজ কাঢ়িব নোৱাৰাৰ বাবে গাড়ীৰ ওচৰ পাবলৈ মানুহে সহায় কৰিবলগীয়া হ'ল।

এইবোৰ যেতিয়া ঘটি আছিল, তেতিয়া মই নাজানিছিলো যে আচলতে কি হৈছে, আৰু... আৰু এনেকুৱা হোৱাৰ কথা আগতে কেতিয়াও শুনা নাছিলোঁ। মই সন্মিলন অনুষ্ঠিত কৰি থাকিলোঁ আৰু আমি... বহুতো আকৰ্ষণীয় অভিষেক লাভ কৰিছিলো। আৰু হয়, একেটা নীলা কুঁৱলীই কিছুমান সন্মিলনীত পুনৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটিছিল। কিন্তু মোৰ বাবে আটাইতকৈ আচৰিত কথাটো হ'ল যে টকাখিনি অভিষেক কৰা হৈছিল। সন্মিলনৰ পিছত মোৰ কৰ্মচাৰীসকলে দান কৰা ধন গণনা কৰাত অসুবিধা পাইছিল। আগতে এনেকুৱা হৈছিল। আলবানি, অ' আৰৰ সেই এপাৰ্টমেন্টটোৰ সেই দৃশ্যটো মনত

**কিন্তু যীচুৱে কেৱল স্বৰ্গলৈ
যোৱাই নহয় আমাৰ যোৱাৰ
অধিকাৰৰ পেইড ফৰ, তেওঁ
ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বা কন্যা হিচাপে
পৃথিৱীৰ পথাৰত আৰু
পথাৰত বাস কৰা ঈশ্বৰৰ
ৰাজ্যৰ উপকাৰৰ বিষয়ে
লগতে উপভোগ কৰাটোও
সম্ভৱ কৰি তুলিলে।**

আছেনে যেতিয়া লেৰীয়ে দান দিছিল?টকা টেবুলত ৰখা হৈছিল? এই দান কৰা ধন উটোৱাৰ লগে লগে অভিশেষেৰে কঁপনি অনুভৱ কৰিব আৰু কঁপিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। মই জানো পাগলৰ দৰে শুনা যায়, কিন্তু সেয়াই হ’ল এইখিনি মই এতিয়ালৈকে দেখি আহিছো।

এজন আধ্যাত্মিক বিজ্ঞানী হিচাপে এই সকলোবোৰ ঘটি থকা এই কথাবোৰত মই আচৰিত হৈছিলো আৰু ঈশ্বৰক এই বিষয়ে সুধিলোঁ। তেওঁ মোৰ লগত কথা পাতি কলে যে এই দান এই বলিষ্ঠ অভিষেক কয় দেখা গৈছে? তেওঁ মোক ক’লে যে অধিক মানুহে নিজৰ কৰ্তব্যতকৈ বেছি দিয়ে। কিছুমানে নিয়ম মানি চলিবলৈ দিয়ে, কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে দিয়ে তেতিয়া নহয় তেওঁলোক প্রকৃততে বিশ্বাসত নাই। বহুতে দিয়ে কাৰণ তেওঁলোকে অনুভৱ কৰে যে যদি...

যদি তেওঁলোকে দান নকৰে তেন্তে ভগৱানে তেওঁলোকৰ ওপৰত খং উঠিব। কিছুমানক বিল যেন লাগে যিটো তেওঁলোকে নিদিলে ঈশ্বৰে খং কৰিব। ঈশ্বৰে মোক সেই কথা কৈছিল যেতিয়া মই তেওঁৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শিকাইছোঁ আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ লুকাই থকা আৰ্থিক নীতি প্রকাশ কৰিছো, তেতিয়া লোকবিলাকৰ হৃদয়ত বিশ্বাসৰ সৃষ্টি হৈছে। তেতিয়া যেতিয়া তেওঁলোকে দিয়ে তেতিয়া তেওঁলোক সঁচাকৈয়ে বিশ্বাসত থাকে বুলি, আৰু তেওঁলোকৰ...ইয়াৰ লগে লগে ৰাজ্যৰ সম্পৰ্কও আহে, আৰু এইদৰে অভিষেকৰ প্ৰবাহ হয়।

2005 চনত আলবেনিয়ালৈ সেই ভ্ৰমণৰ পিছৰ পৰা মোৰ জীৱনটো বহুত সলনি হৈছিল। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবৰ্তা মানুহৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ মোৰ ইচ্ছাই ডেপ্তা আৰু মোক এই শুভবৰ্তা ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে। টিভিৰ ব্যৱহাৰক জাতিসমূহৰ মাজলৈ যোৱাৰ বাবে অনুপ্রাণিত কৰিলে। সঁচাকৈ, এতিয়া আমি বছৰ বছৰ আগতে যি ৰাজ্যৰ বিষয়ে জ্ঞান পাইছিলোঁ, সেই ৰাজ্যৰ বিষয়ে মানুহক ক’বলৈ একত্ৰিত হৈছো।বছৰত লাখ লাখ টকা খৰচ কৰা। কিন্তু আপুনি হয়তো এতিয়াও ৰাজ্যৰ শুভবৰ্তা শুনা নাই।শুনা নাই নেকি? আমিও তেনেকুৱাই আছিলো – বিশ্বাসীসকল স্বৰ্গৰাজ্যৰ বাটত আছিল যদিও সেই কথা নাজানিছিল।

তেওঁলোকে ভাবি আছিল যে সেই ৰাজ্যখন কেনেকৈ পৃথিৱীত মুক্ত হ’ব পাৰে। কিন্তু যীচু কেৱল স্বৰ্গলৈ যোৱা নাছিল। তেওঁ আমাৰ অধিকাৰৰ বাবে কষ্ট পোৱা নাছিল, তেওঁ ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বা কন্যা হিচাপে জীয়াই থাকিবলৈ বাছি লৈছিল আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা পাৰ্থিৱ ৰাজ্যত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ উপকাৰ পোৱাটোও সম্ভৱ হৈছে। কিন্তু এইটোৰ সৈতে নহয় ইয়াৰ উপৰিও গুৰুত্বপূৰ্ণ যে আমি শুভবৰ্তাৰ শুভবৰ্তা দি লাখ লাখ মানুহৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। হয়, আৰু তেনে কৰিবলৈ টকাৰ প্ৰয়োজন। মানুহে আমাক চাই আছে। আমাৰ জীৱনটোও বেলেগ নহয় দেখা পোৱা উচিত নহয়!

মই আলবানীত কি শিকাইছিলোঁ যিয়ে সেই অভিষেকৰ সূচনা কৰিছিল? যে কি ঈশ্বৰে মোক জাতিবোৰৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিবলৈ কি কৈছিল? হয়, এই কিতাপখনৰ বিষয়ে এইটোৱেই। উদ্দেশ্য, আৰু মই বিশ্বাস কৰোঁ যে ই মোৰ জীৱনটোও সলনি কৰাৰ দৰেই আপোনাৰ জীৱনটোও সলনি কৰিব।

অধ্যায় 3

হে প্ৰভু, দয়া কৰা!

জেৰীয়ে মোৰ কাৰ্য্যালয়ত ফোন কৰি সুধিলে যে মই তেওঁৰ অঞ্চলত যদি আছোঁ তেনেহলে তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহিব আৰু লগতে আমি আহাৰ গ্ৰহণ কৰিম। মই ওচৰৰে এখন চহৰত টেলিভিছন ষ্টেশ্বনত সাক্ষাতকাৰ দি আছিলো আৰু তেওঁ কবলৈ বিচাৰিছিল যে কেনেকৈ মোৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা আৰু টেলিভিছন প্ৰচাৰণে তেওঁৰ জীৱন সলনি কৰিব দিলে। মই জেৰীৰ সৈতে আগতে কেতিয়াও লগ পোৱা নাছিলো, কিন্তু ফোনেৰে এক নে দুই বাৰ কথা হৈছিল। মই কলো, নিশ্চয়, আমি সেয়ে দুপৰীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কথা আছিল। মই ভৱিলো যে যদি মই ইয়াত আছোঁ তেনেহলে মই তেওঁৰ জীৱনৰ পৰিবৰ্তনৰ কাহিনী শুনিবলৈ নিশ্চয় ভাল পাম।

দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণৰ সময়ত মই জেৰী আৰু তেওঁৰ সৰু লৰাটোৰ সৈতে লগ কৰিলো, আৰু জেৰীয়া নিজৰ কাহিনী কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। জেৰী এজন পুৰোহিত আছিল যি 30 বছৰ পুৰোহিতৰ কাৰ্য্য কৰিছিল, কিন্তু এটা ষ্ট্ৰকৰ কাৰণে তেওঁ কাম কৰিবলৈ অসমৰ্থ আছিল, এই কাৰণে তেওঁক পৰিচৰ্যা এৰিবলগীয়া হ'ল। এই ষ্ট্ৰকৰ পাচত তেওঁৰ জীৱন বহুত অসহায় হৈ পৰিছিল। কাম কৰিবলৈ অসমৰ্থ, তেওঁ আৰ্থিক ভাৱে দুৰ্বল হৈ পৰিছিল আৰু ধাৰ পৰিশোধ কৰা আৰু আহাৰৰ বাবে ব্যয় কৰাটো তেওঁৰ বাবে বহুত প্ৰত্যাহ্বান আছিল। জেৰীয়ে কলে যে স্থিতি ইমানেই বেয়া হৈছিল, যে এদিন এটা হাতত ওজনৰ ভৰ 45 আৰু আন হাতত বাইবেল লৈ বহি গল আৰু নিজৰ আত্মহত্যাৰ বিষয়ে ভাবিবলৈ ধৰিলে।

হতাশাত জেৰীয়ে টেলিভিছন প্ৰচাৰণ চালে, আৰু মোৰ কিছুমান কিতাপ অৰ্ডাৰ কৰিলে। তেওঁ কলে যে যেতিয়া তেওঁ এই কিতাপখিনি প্ৰাপ্ত হ'ল, তেতিয়া বিল পৰিশোধ কৰিবলৈ আৰু আহাৰ কিনিবলৈ প্ৰায় 2000 ডলাৰৰ আৱশ্যক আছিল। তেওঁ সাহিত্যিক বাবে বাবে তেতিয়ালৈকে শুনিলে যেতিয়ালৈকে তেওঁৰ হৃদয়ত বিশ্বাস জাগৃতি নহ'ল। তেওঁক 2000 ডলাৰৰ আৱশ্যকতাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিবলৈ সিকান্ত ললে। আৰু সেইটোৱেই কৰিলে যিটো ডেপ্তা আৰু মই প্ৰথম অৱস্থাত কৰিছিলো। তেওঁ সেই 2000 ডলাৰৰ বাবে বীজ সিচিলে, অৰ্থাত তেওঁ নিজৰ বিত্তীয় দান দিলে। মাৰ্ক 11:24 ৰ অনুসাৰে বিশ্বাসেৰে সৈতে সেই তাৰিখ আৰু সময়ক কাগজত লিখিলে যিটোৰ ওপৰত তেওঁৰ বিশ্বাসৰ অনুসাৰে ধনৰাশি প্ৰাপ্ত হ'বলগীয়া আছিল, আৰু চেক এখন আমাৰ পৰিচৰ্য্যালৈ পঠিয়াই দিলে।

মই বহুত দিনলৈকে জেৰীৰ সৈতে কথা পতা নাছিলো, এই কাৰণে মই গম পোৱা নাছিলো যে

এইখিনি হৈ থকাটো। তেওঁ কলে যে ডেঢ় সপ্তাহৰ পাছত এজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ ঘৰলৈ আহিল আৰু কলে যে তেওঁৰ জেৰীৰ সৈতে কথা পাতিব বিচাৰিছে। জেৰীয়ে সেই মানুহজনক জানিছিল, কিন্তু বহুত দিন ধৰি তেওঁৰ সৈতে কথা পতা নাছিল। তেওঁ কেতিয়াবা অলপ কথা পাতিছিল, কিন্তু অধিক নহয়। সেই ব্যক্তিজনে কলে যে তেওঁ জেৰীক 2000 ডলাৰৰ চেক দিবলৈ আহিছে। তেওঁ কলে যে ডেঢ় সপ্তাহৰ আগৰ বিশেষ দিন, আৰু বিশেষ সময়ত পবিত্ৰ আত্মাই তেওঁক জেৰীক 2000 ডলাৰ দিবলৈ প্ৰেৰণা কৰিছিল।

জেৰীয়ে তাতে নিস্তব্ধ হৈ থিয় হৈ থাকিল। তেওঁ সোনকালে নিজৰ পাৰ্ট উলিয়ালে আৰু সেই কাগজৰ টুকুৰাটো চালে তাত সেই তাৰিখি আৰু সময় যি লিখা আছিল যিটো সেই ব্যক্তিজনে কৈ আছিল যে পবিত্ৰ আত্মাই তেওঁক জেৰীক 2000 ডলাৰ দিবলৈ প্ৰেৰণা দিছিল। জেৰী জানিছিল এইটো কোনো সংযোগ নাছিল, তেওঁ জানিছিল যে এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য, বিশেষকৈ ৰাজ্যৰ নিয়মৰ পুনৰুৎপাদন প্ৰতিক্ৰিয়া আছিল।

তেওঁ নিজৰ কাহিনী কৈ থাকিল আৰু মোক কলে যে তেওঁৰ সাতজন সন্তান আছে, এজন 16 বছৰীয়া লৰা (যি এতিয়া খাবলৈ তেওঁলোকৰ লগত আছে) তাক বাদ দি সকলোৱে বিবাহিত আছিল, আৰু এই লৰাজন নিজৰ পিতৃৰ এনে ভয়ঙ্কৰ পৰিস্থিতিৰ মাজেৰে পাৰ হোৱা দেখি ঈশ্বৰৰ পৰা দূৰ হৈ গৈছিল। এই লৰাজন ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নিৰাশ আছিল কিয়নো তেওঁৰ পিতৃয়ে 30 বছৰ ধৰি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পৰিচৰ্যা কৰিলে আৰু তেওঁ ভাৱিলে যে ঈশ্বৰে এতিয়া তেওঁক এৰি দিলে।

জেৰীয়ে নিজৰ লৰাক পুনৰাই ঈশ্বৰৰ নিকটলৈ আনিবলৈ বাট বিচাৰি আছিল, আৰু তেওঁৰ মনলৈ এটা কল্পনা আছিল। মই মোৰ সাহিত্যত হৰিণৰ চিকাৰৰ বিষয়ে বহুত খিনি কওঁ আৰু এইটোও যে কেনেকৈ ঈশ্বৰে মোক বিশ্বাসেৰে চিকাৰ কৰিবলৈ শিকালে। জেৰীৰ লৰাটোক হৰিণৰ চিকাৰ কৰা বহুত পচন্দ আছিল, এইকাৰণে তেওঁ নিজৰ লৰাক বুজালে যে কেনেকৈ হৰিণত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ মাধ্যমেৰে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি। লৰাই এই বিষয়ে ভাৱিলে আৰু শেষত এইটো কবলৈ সম্মত দিলে, আৰু তেওঁ আৰু জেৰীয়া বিশ্বাস মুক্ত কৰিলে। যেনেকৈ জেৰীয়ে নিজৰ 2000 ডলাৰৰ কাৰণে কৰিছিল। এই লৰাজনে আঠ মিনিটত এটা ভাৰ হৰিণ পালে। যেতিয়া জেৰী আৰু তেওঁৰ লৰাই হৰিণক কচাইব দোকানলৈ লৈ গৈ আছিল, মোৰ চিডি জেৰীৰ গাড়িত চিডি প্লেয়াৰত আছিল। যেতিয়া হৰিণক দোকানত লৈ গল, তেতিয়া লৰাই কলে যে তেওঁ গাড়িত ৰখিব বিচাৰে আৰু অলপ সময় চিডি শুনিবলৈ বিচাৰিছিল। যেতিয়া জেৰীয়ে ঘূৰি আহিল, তেতিয়া তেওঁৰ লৰাই কলে, পিতৃ মই ভাৱো যে আমি ইমান বছৰত বহুত খিনি হেৰুৱাইছো। মই জানিছো যে হৰিণ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পৰিনাম হয়।

তেওঁৰ লৰাই নিজৰ জীৱন ঈশ্বৰক সমৰ্পিত কৰি দিলে আৰু নিজৰ পিতৃক কলে যে যদি ঈশ্বৰে তেওঁক 2000 ডলাৰ আৰু হৰিণ দিব পাৰে, তেনেহলে তেওঁ ঘৰৰ ধাৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ আৱশ্যক 17000 ডলাৰো প্ৰদান কৰিব। এইটো মোৰ প্ৰথম লগ জেৰীৰ সৈতে হৈছিল। মোৰ মনত আছে যে জেৰীয়ে নিজৰ ঘৰৰ ধাৰৰ পৰা ওলাই আহিবলৈ সহায় প্ৰাপ্তিৰ বাবে বিশ্বাসেৰে সৈতে যি দান পঠিয়াইছিল সেই চিঠিখন তেওঁৰ হাতত আছিল। চিঠিখন সৰু আছিল কিন্তু তাত স্পষ্টকৈ লিখা আছিল

যে তেওঁ কি বিচাৰিছে। আৰু অন্য কথাৰ উল্লেখ নাছিল, কেৱল ইমানেই আছিল যে তেওঁৰ ঘৰৰ ধাৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ টকাৰ প্ৰয়োজন আছে। মোৰ মনত আছে যে মই চিঠিখনত হাত ৰাখিলো আৰু তেওঁৰ অনুৰোধৰ সৈতে সন্মতি হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। মই সেই প্ৰাৰ্থনাৰ সঠিক ক্ষণ আৰু সময় মনত আছে।

এই বাৰো জেৰীয়ে মোক কলে যে প্ৰায় দুসপ্তাহৰ পাছত আন এজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ দুৱাৰমুখত আহিল। জেৰীয়ে এই ব্যক্তিক আগৰ পৰাই জানিছিল। সেই ব্যক্তিজনে কলে যে তেওঁ নীলামী তালিকাত বিক্ৰী কৰিবলৈ তেওঁৰ ঘৰ চালে, আৰু জেৰীক সুধিলে যে তেওঁক ঘৰৰ ধাৰ ফ্লেক্সজৰ পৰা মুক্ত হবলৈ কিমান টকাৰ প্ৰয়োজন আছে। জেৰীয়ে কলে 17000 তকৈ অধিক পৰিমাণ কলে।

সেই ব্যক্তিয়ে সম্পূৰ্ণ ধন চেকত লিখিলে আৰু গুচি গল। জেৰীয়ে চেকখন চাইয়েই থাকিল। এই কথা কৈ থাকোতে জেৰীয়ে ৰেষ্টুৰাত মোৰ আগত চকীখনত বহি আছিল। আৰু কান্দি আছিল আৰু লোক বিলাকক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শিকোৱাৰ বাবে মোক ধন্যবাদ দি আছিল। জেৰীয়ে কলে যে তেওঁ এই কথাৰ বাবে অত্যন্ত আনন্দিত আছিল যে এই ঘটনাত তেওঁৰ সকলো সন্তানবোৰে ঈশ্বৰৰ অদ্ভুত কৰ্মক দেখা পালে। যিহৰ বাবে তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে কবলৈ সুযোগ পালে। মই এইটো বহুত ভাল পাওঁ। এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাস্তৱিকতা, আৰু মই এইটো লোকবিলাকৰ মাজত ভাগ-বতৰা কৰা আৰু বৰ্তমান তেওঁলোকৰ জীৱনত যি ঘটি আছে, সেইবোৰ শুনিবলৈ পাইছো, এইকাৰণে মই বহুত ধন্যবাদিত। মন কৰিব জেৰীক কাৰোবাৰ দয়াৰ প্ৰয়োজন নাছিল, তেওঁক উত্তৰ লাগিছিল, আৰু তেওঁ সেইটো উত্তৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত পালে।

এতিয়া মই ভাৱো যে মই জেৰীৰ কাহিনীত আৰু কিছু সংলগ্ন কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। যদিও এইটো প্ৰথম দেখাতেই লাগিব পাৰে যে লোকবিলাকে জেৰীৰ দুৱাৰ মুখত আহিলে আৰু তেওঁক টকা দি গুচি গল, আপোনাক এইটো ভুল ধাৰণা হব লাগিব যে আপুনি আৰামত বহি কক পান কৰি আছে। আৰু যি আৰ্থিক সহায়ৰ আপোনাক প্ৰয়োজন আছে সেইটো অক্সমাতে আপোনাৰ ওচৰলৈ আহি গৈছে।

নহয়, আপোনাক যি সহায়ৰ প্ৰয়োজন সেইটো প্ৰাপ্ত কৰাত আপোনাৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। জেৰীয়ে এই ক্ষেত্ৰত, জেৰীয়ে 30 বছৰ মণ্ডলীৰ পৰিচৰ্চাত পাষ্টৰ হিচাপে কাম কৰিছিল। তেওঁ এই লোক বিলাকক মাজত দীঘলীয়া সময়লৈকে পৰিচৰ্চাৰ বীজ সিঁচিছিল। আৰু দ্বিতীয়তে জেৰীৰ ষ্টকৰ আঘাতৰ বাবে নিজৰ ঘৰ এৰিবলৈ অসমৰ্থ আছিল। জেৰীয়ে যত সিঁচিছিল তাতেই দালে, তেওঁ নিজৰ মণ্ডলীৰ লোকবিলাকৰ পৰা সহায় পালে, যত তেওঁ ইমান বছৰ ধৰি বীজ সিঁচিছিল। মই আপোনাক এইটোও কব বিচাৰো যে জেৰীয়ে ষ্টকৰ

**কিয়নো মই তোমালোকক
স্বৰূপকৈ কওঁ, এটি সৰিয়হৰ
গুটিৰ মানো তোমালোকৰ
যদি বিশ্বাস থাকে, তেন্তে
এই পৰ্বতটোকে ইয়াৰ পৰা
সৌ তালৈ যা বুলিলে সি
যাব, আৰু তোমালোকলৈ
একো অসাধ্য নহয়।**

-মথি 17:20

পৰা সম্পূৰ্ণ ৰূপে সুস্থ হৈ গল আৰু যি দিনা মই তেওঁক খাবলৈ মাতিছিলো, মই দেখিছিলো তেওঁৰ ওজন 70 পাউণ্ডত কৈ অধিক কমি গৈছিল। ঈশ্বৰৰ মহিমা হওক, এতিয়া তেওঁ সম্পূৰ্ণ ভাৱে বুজি পায় যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অৰ্থ কি।

আপুনি হয়তো কব, ঠিক আছে, জেৰী এজন পাষ্টৰ আছিল, সেয়ে নিশ্চয় তেওঁ ৰাজ্যৰ বিষয়ে সকলো খিনি জানিছিল। সচাকৈ কবলৈ হলে, নহয়, যেনেকৈ মই দেখিলো, তেওঁ অকল এজন ব্যক্তি নহয় যি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে সত্যতাক নাজানে। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে, মণ্ডলীৰ অধিকাংশ লোকে এইটো নাজানে যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত কেনেকৈ যাব লাগে আৰু উত্তৰ কেনেকৈ বিচাৰিব লাগে। মথিয়ে লিখা শুভবাৰ্তাৰ এটা কাহিনীয়ে কৈছে যে অধিকাংশ লোকে কেনেকৈ ভাৱে।

পাছে তেওঁলোক লোকসমূহৰ ওচৰলৈ আহিলত, এজন মানুহে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি কৰি কলে, হে প্ৰভু আপুনি মোৰ পুত্ৰলৈ দয়া কৰক। কাৰণ সি আঁৱৰীয়া হৈ অতিশয় দুখ পাইছে, কিয়নো সি বাৰে বাৰে জুইত, আৰু বাৰে বাৰে পানীত পৰে। পাছে মই আপোনাৰ শিষ্যবিলাকৰ ওচৰলৈ তাক আনিছিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকে তাক সুস্থ কৰিব নোৱাৰিলে।

তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, হে অবিশ্বাসী আৰু অপথে যোৱা বংশ মই কিমান কাল তোমালোকৰ লগত থাকিম? কিমান কাল নো তোমালোকক সহিম? তাক ইয়ালৈ আনা। তেতিয়া যীচুৱে ভুতক ডৰিয়ালত সি তাৰ পৰা ওলাই গল আৰু সেই মূহূৰ্তৰে পৰা লৰাটো সুস্থ হল।

পাছে তেওঁলোক লোকসমূহৰ ওচৰলৈ আহিলত এজন মানুহে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁৰ আগত আঠ লৈ কলে, হে প্ৰভু আপুনি মোৰ পুত্ৰলৈ দয়া কৰক, কাৰণ সি আঁৱৰীয়া হৈ অতিশয় দুখ পাইছে, কিয়নো সি বাৰে বাৰে পানীত পৰে। পাছে মই আপোনাৰ শিষ্যবিলাকৰ ওচৰলৈ তাক আনিছিলোঁ কিন্তু তেওঁলোকে তাক সুস্থ কৰিব নোৱাৰিলে।

তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, হে অল্লবিশ্বাসী আৰু অপথে যোৱা বংশ মই কিমান কাল তোমালোকৰ লগত থাকিম? কিমান কাল নো তোমালোকক সহিম তাক মোৰ ওচৰলৈ ইয়ালৈ আনা। তেতিয়া যীচুৱে ভুতক ডৰিয়ালত সি তাৰ পৰা ওলাই গল আৰু সেই মূহূৰ্তৰে পৰা লৰাটো সুস্থ হল।

তেতিয়া শিষ্য বিলাকে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, আমি নো তাক কিয় খেদাব নোৱাৰিলো? তাতে যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, তোমালোকৰ অবিশ্বাসৰ কাৰণে, কিয়নো মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এটি সৰিয়হৰ গুটিৰ মানো তোমালোকৰ যদি বিশ্বাস হয়, তেন্তে এই পৰ্বতটোকো ইয়াৰ পৰা সোঁ তালৈ যা বুলিলে সি যাব, আৰু তোমালোকলৈ একো অসাধ্য নহব।

এই ঘটনাত আমি এজন ব্যক্তিক দেখা পাইছোঁ যে তেওঁ হতাশাত আছে, তেওঁৰ লৰাটো দুষ্টত্বাৰ কৰলত, প্ৰায়ে মৃত্যুৰ সময়ত গৈ পাইছে। যীচুৰ পৰিচৰ্য্যাক দেখা পাই আৰু তেওঁৰ দুষ্টত্বাক দূৰ কৰাৰ সামৰ্থ্য আছে বুলি জানি, তেওঁ নিজৰ লৰাক যীচুৰ ওচৰলৈ যাবলৈ সিদ্ধান্ত ললে, এইটো আশাৰে যে যীচুৱে তেওঁক সুস্থ কৰিব বুলি। যদিও, যেতিয়া তেওঁ তাত গৈ পালে, তেওঁ দেখিলে যে যীচু তাত নাই, তেওঁ নিজৰ তিনিজন শিষ্যসকলৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ পৰ্বতলৈ গৈছিল। আৰু যি সকল তাত আছিল, তেওঁলোকে কলে, একো কথা নাই যীচুৱে আমাক দুষ্টত্বাক খেদাবলৈ অধিকাৰ দিছে, আৰু আমি আপোনাৰ লৰাক সুস্থ কৰিব পাৰিম। তেওঁলোকে লৰাজনৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু দুষ্টত্বাই তাক নেৰিলে। অনেক চেষ্টাৰ পাছতো দুষ্টত্বাই লৰাজনক মুক্ত নকৰিলে। লৰাজনৰ পিতৃয়ে নিৰাশ আছিল আৰু যীচুৰ পাছে পাছে যোৱা ভিৰৰ লোকবিলাকে তেওঁক চাই বিভ্রান্তিত আছিল।

কিন্তু সেই ক্ষণতে যীচুৱে তিনিজন শিষ্যৰ সৈতে পৰ্বতৰ পৰা নামি ঘটনাস্থললৈ আহিল। যীচুৱে লোকবিলাকক বিভ্রান্তিত দেখা পাই সুধিলে কি হৈ আছে। লৰাৰ পিতৃয়ে কলে যে তেওঁ নিজৰ লৰাক শিষ্য বিলাকৰ ওচৰলৈ এই কাৰণে আনিছিল যে তেওঁলোকে তাৰ পৰা দুষ্টত্বাক খেদায় দিব, কিন্তু তেওঁলোকে সেই দুষ্টত্বাক খেদাব নোৱাৰিলে। তাৰ পাছত লৰাজনৰ পিতৃয়ে কলে, অন্য বিলাকৰ দৰে, সংকটৰ সময়ত যেতিয়া কৰবাৰ পৰা একো উত্তৰ পোৱা নহয় তেতিয়া যি কৰিবলৈ থাকে তাকে কৰিলে। তেওঁ যীচুক চিঞৰি দয়া কৰিবলৈ মিনতি কৰিলে। যেতিয়া আপুনি হতাশাত থাকে তেতিয়া দয়াৰ বাবে ভিক্ষা বিচাৰে, কিন্তু এই ব্যক্তিৰ ওচৰত উত্তৰ নাছিল, আৰু আপোনাৰ বাবেও একেই উত্তৰ হব। পিতৃয়ে বিচাৰিছিল যে যীচুৱে তাৰ বাবে দুখ অনুভৱ কৰক, এই কাৰণে তেওঁ যীচুক কৈছিল যে কেনেকৈ দুষ্টত্বাই তেওঁৰ লৰাক কষ্ট দিয়ে, তাক জুইত পেলাই দিয়ে, আৰু তাক মাৰিবলৈ চেষ্টা কৰি থাকে। যীচুৱে সেই ব্যক্তিক কবলৈ নিদিলে। তেওঁ সেই ব্যক্তিৰ লৰাৰ কষ্টৰ বিষয়ে আৰু অধিক শুনাৰ প্ৰয়োজন নাছিল, নিৰাশাৰে সৈতে, যীচুৱে উচ্চ স্বৰে কলে, “হে অন্ধবিশ্বাসী লোকবিলাক, মই কেতিয়ালৈকে তোমালোকৰ সৈতে থাকিম? কেতিয়ালৈকে সহিম? তাক মোৰ ওচৰলৈ আনা,” নিজৰ এটি বাক্যত, যীচুৱে সম্পূৰ্ণভাৱে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে যে দুষ্টত্বাই সেই লৰাজনৰ পৰা কিয় বাহিৰলৈ ওলাই নগল।

কিন্তু ইয়াৰ আগতে যীচুৱে কি কৈছিল তাৰ অৰ্থক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ, আমি সেই মূল সিদ্ধান্তৰ পুষ্টি কৰাৰ আৱশ্যকতা যিহৰ ওপৰত আমি বিশ্বাস কৰো, আৰু সেইটো এইটো যে ঈশ্বৰে মিছা নকয় আৰু কেতিয়াও নকয়। তেওঁৰ সকলো কথাই সত্য হয়। এইখিনি স্পষ্ট হোৱাৰ পাছত যে, দুষ্টত্বাক বাহিৰ কৰে, এই কথাৰে আমি স্থিতিৰ অৱলোকন কৰিব পাৰোঁ। “আৰু যদি দুষ্টত্বা বাহিৰ নোলায়,” তেনেহলে কিবা ভুল আছে, আৰু তাত ঈশ্বৰৰ দোষ নাই। কিন্তু দোষ আমাৰ তাত। ঈশ্বৰৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰাটো সদায় আপোনাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। যীচুৱে স্পষ্টকৈ ইয়াৰ কাৰণ কৈছে যে দুষ্টত্বাই লৰাটোক কিয় এৰি দিয়া নাছিল, অন্ধবিশ্বাসৰ কাৰণে আৰু সন্দেহ। আমি এই শীঘ্ৰেই দুয়োটা কাৰণক অধিক স্পষ্টতাৰে চাম। কিন্তু এই বিন্দুত আমাৰ আলোচনাত মই এই ঘটনাত পিতৃ আৰু পুত্ৰৰ ওপৰত মন দিব বিচাৰোঁ।

এইটো সচা যে পিতৃয়ে নিজৰ লৰাজনৰ কাৰণে চিন্তিত আছিল। যেতিয়া শিষ্যবিলাকে তেওঁৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে তেতিয়া একো নহল, আৰু তেতিয়া এনে লাগিছিল যে কোনো আশা নাই। একো নিশ্চিত উত্তৰ নাছিল। যতি সহায়ৰ আশা আছিল, তাত একো নাপালে কেৱল এটাই কাম থাকি বৈছিল যে তেওঁ দয়াৰ ভিক্ষা কৰিবলৈ। দয়াৰ বাবে ভিক্ষা খুজা ইয়াৰ অৰ্থ কাৰোবাৰ সহায় কৰিবলৈ অধিকাৰ বা সামৰ্থ্য আছে কিন্তু সেইটো নকৰিবলৈ নিৰ্ণয় লোৱা। এনে অৱস্থাত পিতৃৰ ওচৰত কেৱল এটাই উপায় বাকী আছিল যে তেওঁ যীচুক লৰাৰ দুখ আৰু চিন্তাৰ বিষয়ে বিস্তাৰভাৱে কৈ তেওঁৰ সহানুভূতি গ্ৰহণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা।

মই এইটো স্পষ্ট কৰিব বিচাৰিছো যে অধিকাংশ লোকে এই ধৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰে, এইটো জানে যে ঈশ্বৰৰ লগত সহায় কৰিবলৈ সামৰ্থ্য আছে, কিন্তু কিয়নো তেওঁলোকে তেওঁৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ বিষয়ে অনিশ্চিত, তেওঁলোকে দয়াৰ ভিক্ষা খুজে। এই কাৰণে দীঘলীয়া প্ৰাৰ্থনা আৰু অধিক শব্দৰে সৈতে, তেওঁলোকে নিজৰ দুখ আৰু স্থিতিক বিৱৰণ দিয়ে। হে পিতৃ আপুনি জানে যে মোক শুক্ৰবাৰলৈকে টকাৰ প্ৰয়োজন আছে, হে ঈশ্বৰ মোৰ সহায় কৰা, বা ঈশ্বৰ দয়া কৰা, যদি আপুনি মোৰ লৰাক সুস্থ কৰিব তেনেহলে মই গোটেই জীৱন আপোনাৰ সেৱা কৰিম। “হে ঈশ্বৰ দয়া কৰক। লোকবিলাকক যি পৰিস্থিতিৰ সংঘৰ্ষ কৰিবলগীয়া হয় সেইটো মই সামান্য বা কম অংকিত নকৰো।” কিন্তু মন কৰিব যে যীচুৱে কিমান সোনকালে সেই স্থিতিক সহন কৰিবলৈ আৰু লৰাজনক মুক্ত কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ সামৰ্থ্যক ক্ৰিয়াশীল কৰিলে। এইটো ঈশ্বৰৰ হৃদয়, তেওঁৰ ইচ্ছা। কৰুণা শক্তি বা অধিকাৰৰ কোনো তাকৰতা নহয়। উপৰোক্ত বিষয়তো এইটো সমস্যা নাছিল। যীচুৱে তেওঁলোকক দেখুৱাইছিল যে তোমালোকৰ কুটিল চিন্তাধাৰা আৰু অল্লবিশ্বাসৰ সমস্যা আছিল। আন কথাত ভুল চিন্তা আৰু বিশ্বাস নোহোৱাৰ এই ঘটনাই ৰাজ্যৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত বাধাৰ উৎপন্ন কৰিলে।

যি কি নহওক, ইয়াত কথা পাতিবলৈ বহুত আছে, ৰাজ্যৰ বহুত খিনি বিষয় আৰু এইবোৰ কেনেকৈ কাম কৰে। মই সকলো কথাবোৰৰ আলোচনা কৰিবলৈ বিচাৰা নাই আপোনাক ইয়াত যিখিনি প্ৰয়োজন আছে, কিন্তু মই সেইবোৰৰ উল্লেখ কৰিম, আৰু আমি পাছত ইয়াত সংলগ্ন হবলগীয়া আইনৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিম।

পাছে ঈশ্বৰে কলে, আমি নিজৰ সাদৃশ্যৰে মানুহ নিৰ্মান কৰোঁহক, সিবিলাকে সমুদ্ৰৰ মাছ, আকাশৰ চৰাই, ঘৰচীয়া পশু, সমূদায় পৃথিৱী, আৰু পৃথিৱীত বগাই থকা ফুৰা সকলো জন্তুৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাওক।

-আদিপুস্তক 1:26

মই ভৱিছো যে ইব্ৰী 2:7-9 এইটোক ধুনীয়াকৈ স্পষ্ট কৰি দিছেঃ

তুমি দূতবিলাকতকৈ তেওঁক অলপহে সৰু কৰিলা, প্ৰতাপ আৰু সমাদৰস্বৰূপ মুকুটেৰে তেওঁক বিভূষিত কৰিলা তোমাৰ হাতে কৰা সকলো বস্তুৰ ওপৰত তেওঁক গৰাকী পাতিলা,

আৰু সকলোকে তেওঁৰ ভৰিৰ তলত ৰাখি, তেওঁৰ অধীন কৰিলা। কিয়নো সকলোকে তেওঁৰ অধীন কৰাতে তেওঁ তেওঁৰ অনাধীন একোকে এৰা নাই। কিন্তু এতিয়ালৈকে আমি সকলোকে তেওঁৰ অধীন কৰা দেখা নাই। তথাপি দূতবিলাকতকৈ যি জনাক অলপহে সৰু কৰা হ'ল, সেই যীচুক দেখিছোঁ তেওঁ মৃত্যুভোগৰ কাৰণে প্ৰতাপ আৰু সমাদৰস্বৰূপ মুকুটৰে বিভূষিত যাতে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত সকলোৰে কাৰণে তেওঁ মৃত্যুৰ আশ্বাদ পায়, এয়ে সেই মৃত্যুভোগৰ উদ্দেশ্য।

যিয়েই নহওক এতিয়াৰ কাৰণে, এইটো বুজি লওক যে ঈশ্বৰে পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত (পুৰুষবিলাকৰ ৰাজ্যত) নিজৰ অধিকাৰৰ প্ৰয়োগ তেতিয়ালৈকে কৰিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে কোনো পুৰুষ বা স্ত্ৰী যাৰ লগত আইনী অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰ আছে, স্বৰ্গৰ অধিকাৰক মুক্ত কৰিব নোৱাৰে।

এই কাৰণে যীচুৱে মথি 18:18 নিজৰ শিষ্য বিলাকক কৈছিলঃ

মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তোমালোকে পৃথিৱীত যিহকে বন্ধ কৰিবা, সেয়ে স্বৰ্গতো বন্ধ হ'ব, আৰু পৃথিৱীত যিহকে মুকলি কৰা, সেয়ে স্বৰ্গতো মুকলি হ'ব।

তথাপিও, স্বৰ্গৰ পৃথিৱীত কোনো অধিকাৰ নাই যেতিয়ালৈকে সেইটো পৃথিৱীত পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ দ্বাৰা মুক্ত কৰা নহয়। এইকাৰণে যীচুৱে ইয়াত কৈছে, যে যদি কোনো পুৰুষে বা স্ত্ৰী ইয়াত স্বৰ্গৰ অধিকাৰক মুক্ত কৰে তেনেহলে স্বৰ্গত তেওঁৰ সঙ্গী হ'ব। যদি আমি তেনেকৈ নকৰো তেনেহলে স্বৰ্গয়েও কৰিব নোৱাৰে। যদি এইটো চিন্তা আপোনাক আচৰিত লাগিছে, তেনেহলে অনুগ্ৰহ কৰি ইয়াতেই থমকি যাব নালাগে। মই পাছত এই বিষয়ে আৰু বিস্তাৰিত ভাৱে আলোচনা কৰিম। কিন্তু এতিয়াৰ বাবে, এই সত্যক স্বীকাৰ কৰক যে এইটোৱেই সেই কাৰণ যে দুষ্ট আত্মাই লৰাজনক এৰি দিয়া নাছিলে- এনেকৈ হ'ব নালাগিছিল তেওঁলোক তাত থকাৰ আইনী অধিকাৰত কাৰ্য্যৰত আছিল। আকৌ মন কৰিব, যীচুৱে কলে যে যি কাৰণে দুষ্ট আত্মাই লৰাজনক এৰা নাছিল সেইটো বিশ্বাস বা অধিকাৰৰ হ্ৰাস আছিল। যেতিয়া আদমে মূলতঃ নিজৰ বিদোহৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰক বাহিৰ কৰি দিলে, তেনেহলে ঈশ্বৰে মানুহৰ ওপৰত নিজৰ অধিকাৰ হেৰুৱালে। ইয়াতেই চয়তানে মানৱজাতিৰ ওপৰত নিজৰ অধিকাৰ সাৱস্ত্য কৰে।

**কিন্তু এইটো তুমি নোহোৱা
মোৰ বন্ধু, আপোনাৰ
ৰাজ্যত ন্যায় পাব পৰা
যায়। আপোনাৰ সমস্যাৰ
উত্তৰ আছে।**

আকৌ তেওঁক লৈ গৈ একে, নিমিষতে জগতৰ সকলো ৰাজ্য তেওঁক দেখুৱালে, আৰু চয়তানে তেওঁক কলে, এই সকলোৰে ক্ষমতা আৰু ইয়াৰ ঐশ্বৰ্য্য মই তোমাক দিম, কিয়নো ইয়াক মোৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে, আৰু যি জনক দিবৰ ইচ্ছা কৰোঁ, সেই জনকে মই

তাক দিওঁ। এই হেতুকে তুমি যদি মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰা, তেন্তে সকলো তোমাৰেই হ'ব।

-লুক 4:5-7

ফলস্বৰূপে, ঈশ্বৰে পৃথিৱীত নিজৰ বৈধতা হেৰুৱাই দিলে কিয়নো তেওঁ তেওঁৰ পালন কৰা ব্যক্তিক হেৰুৱাই দিছিল। আদম- আকৌ যেনেকৈ মই কৈছিলো, মই পাছত এই বিশিষ্ট আইনবোৰক অধিক গভীৰতাৰে আলোচনা কৰিম, কিন্তু এই ঘটনাক আপোনাৰ আগত ৰাখিবলৈ মোৰ মূখ্য কাৰণ এইটো যে পিতৃৰ ব্যৱহাৰ আৰু হতাশা কি ধৰণে আছে আৰু তেওঁ দয়াৰ বাবে ভিক্ষা খুজিবলৈ কেনেকৈ নত হয় সেইটো দৰ্শাইছে। অনুগ্ৰহ কৰি নিম্নলিখিত বাক্যবোৰ বহুত সাৱধানৰে পঢ়িব।

যি জনক ন্যায় দিয়াবলৈ আৰু তেওঁৰ সমস্যাৰ সমাধান কৰিবলৈ যদি অধিকাৰ বা আইন আৰু তত্ত্ব নাই, তেনেহলে তেওঁৰ লগত দয়াৰ ভিক্ষা খুজাটোৱে একমাত্ৰ উপায় থাকে। মই এই কথাটো আন ধৰণে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। যদি কোনো ব্যক্তিৰ লগত কিবা সমস্যাৰ একো আইনী সমাধান নাই আৰু ন্যায়ালয়লৈকে তেওঁ যদি গৈ নাপায়, তেনেহলে তেওঁ উত্তৰ পোৱাটো নিশ্চিত নহয়। তেওঁৰ ওচৰত এটাই উপায় আছে তেওঁ দয়াৰ ভিক্ষা বিচাৰক।

কিন্তু এইজন তোমালোক নহয় মোৰ বন্ধুসকল, আপুনি ৰাজ্যত ন্যায় পাব। আপোনাৰ সমস্যাবিলাকৰ উত্তৰ আছে। মনত ৰাখিব, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ এটা চৰকাৰ আছে আৰু এইটো সেই আইনবিলাকৰ দ্বাৰা কাৰ্য্য কৰে যিটো নিৰপেক্ষ আৰু সেই ৰাজ্যৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত থকা লোকৰ যি কোনো নাগৰিকৰ বাবে উপলব্ধ। যেনেকৈ মই এই পুস্তকত আগতে কৈছিলো, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ন্যায়ৰ ওপৰত আধাৰিত। (আইন প্ৰক্ৰিয়া যিটো সঠিক আছে সেইটো সংলগ্ন কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ অধিকাৰত প্ৰৱেশ কৰে।) আৰু ধাৰ্মিকতাৰ ওপৰত আধাৰিত। দুষ্টত্বাক বাহিৰ কৰিব নোৱাৰাৰ এটা কাৰণ আছিল আৰু সেইটো ঈশ্বৰৰ দুৰ্বলতা বা ইচ্ছাৰ পৰিবৰ্তনৰ কাৰণ নাছিল। যীচুৱে আমাক দেখুৱাইছে যে তেওঁ কিমান সোনকালে শিষ্য সকলক ধমক দিলে আৰু দুষ্টত্বাক বাহিৰ কৰি দিলে।

**কিয়নো মানুহৰ পৃথিৱীত
অধিকাৰ আছে, ঈশ্বৰৰ
চৰকাৰ আৰু পৃথিৱীত
তেওঁৰ অধিকাৰ নিজৰ
কাম তেতিয়ালৈকে কৰিব
নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে
পুৰুষ বা স্ত্ৰী স্বৰ্গৰ বাক্যত
পূৰ্ণ বিশ্বাস নকৰে।
তেতিয়ালৈকে এই অধিকাৰ
ইয়াত মুক্ত কৰা নহয়।**

অধিকাংশ খ্ৰীষ্টীয় বিলাকে কিয়নো তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অভিব্যক্তিক দেখা নাপায়, নিজৰ সিন্ধান্তক সলনি কৰে আৰু কয়, সকলো দুষ্টত্বা বাহিৰলৈ ওলাই নাহে, তেওঁলোকে জানে যে ঈশ্বৰৰ লগত সকলো সামৰ্থ্য আছে, এইকাৰণে তেওঁলোকে স্বীকাৰ কৰে যে ঈশ্বৰৰ পৃথিৱীত যি সম্ভৱ কৰিব পাৰে, এইকাৰণে যদি দুষ্টত্বা বাহিৰ নহয়, ইয়াৰ অৰ্থ এইটোৱেই যে ঈশ্বৰে সিন্ধান্ত কৰিছে যে সেইটো বাহিৰলৈ ওলাব নালাগে। মোৰ বন্ধুগন, এই ধাৰণাটো একেবাৰে ভুল। যীচুৱে কৈছিল যে তেওঁলোকৰ সন্দেহ, আৰু অল্পবিশ্বাসৰ কাৰণে, এই ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গীয়

ক্ষেত্ৰক বন্ধ কৰি দিয়া হৈছিল। মই এইটো কিছুমান সৰল শব্দত স্পষ্ট কৰিব বিচাৰিছোঁ। দুষ্টত্বাক বাহিৰলৈ ওলাই নহাৰ কাৰণ আইনী সমস্যা আছিল?

দুষ্টত্বা বাহিৰ ওলোৱা নাছিল কিয়নো সেই স্থিতিত কাৰ্য্য কৰিবলৈ কোনোৱে পৃথিৱীত স্বৰ্গীয় অধিকাৰ আৰু আইনী অধিকাৰক অনা নাছিল। কিন্তু গেৰী, সি দুষ্টত্বাৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। হয়, কিন্তু মই যেনেকৈ ক'লো, আইনী ভাৱে নহয়, সেই দুষ্টত্বা ওলায়েই আহক এইট ধাৰণাৰে নহয়। কিয়? আকৌ কৈছো, সেই স্থিতিত স্বৰ্গত সেই দুষ্টত্বাক উলিয়াই দিয়াৰ সামৰ্থ্য নাছিল।

মই এতিয়া যি ক'লো সেইটো পুনৰাবৰ্ত্তি কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ চিন্তা ঠিক নাছিল, তেওঁলোক সন্দেহ কৰিছিল, যি কোনো সমস্যাৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে যি কৈছিল তাৰ বিৰোধিতা কৰি এইটো কোৱাটো যে যি সঠিক নহয় সেইটোৱেই ভাল আৰু গ্ৰহণযোগ্য, এইটো কুটিলতা চিন্তা। অবিশ্বাসটো এটা ডাঙৰ সমস্যা আছিল কিয়নো স্বৰ্গক পৃথিৱীত নিজৰ অধিকাৰৰ প্ৰয়োগ কৰিবৰ বাবে বিশ্বাসৰ আৱশ্যক আছিল। শিষ্য সকলৰ এইটো বিশ্বাস নাছিল, যে এইটো কেনেকৈ কাম কৰে, আৰু তেওঁলোকে নাজানিছিল যে দুষ্টত্বা বাহিৰলৈ উলিয়াই দিব বুলি। কিয়নো তেওঁলোকে ভয় খাইছিল।

কিয়নো এই পৃথিৱীত মানুহৰ আইনী অধিকাৰ আছে, ঈশ্বৰৰ প্ৰভুত্ব আৰু অধিকাৰ এই পৃথিৱীত তেতিয়ালৈকে কাৰ্য্য কৰিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে এই পৃথিৱীৰ ওপৰত অধিকাৰ থকা পুৰুষ বা মহিলা স্বৰ্গৰ কথাবোৰ বিশ্বাস নকৰে আৰু পৃথিৱীত সেই অধিকাৰক মুক্ত কৰি নিদিয়ো। স্বৰ্গই যি কয় সেয়া সত্য আৰু সঠিক, এই কথাক যেতিয়া ব্যক্তিয়ে নিজৰ হৃদয়ত মানি ল'বলৈ কয়, সেইটোকে বিশ্বাস কোৱা হয়, আৰু সেই ঘটনাৰ দিনা এই ধৰণৰ বিশ্বাস কাৰোৱেই নাছিল। তেওঁলোকে সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসত পৰিপূৰ্ণ আছিল, এই ধৰণৰ স্থিতিত স্বৰ্গৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰ ভাঙি গল। কিন্তু যীচুৱে বিশ্বাস কৰিলে আৰু জানিছিল যে এই দুষ্টত্বা বাহিৰলৈ ওলাব। যীচুৱে এই স্থিতিক নিজৰ হাতত ল'লে আৰু দুষ্টত্বা ওলাই গুচি গল। কিন্তু গেৰী, যেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ডাবিলে তেতিয়া দুষ্টত্বাৰ ওলাই যোৱাৰ কাৰণ এইটো আছিল যে তেওঁ যীচু, সচাকৈয়ে, আহক মাৰ্ক 6:5 পদত চাওঁ কি হৈছিল যেতিয়া যীচুৱে নিজৰ ঠাইত পৰিচৰ্যা কৰি আছিল, যত তেওঁ ডাঙৰ দীঘল হৈছিল।

তাত কোনো আচৰিত কৰ্ম কৰিব নোৱাৰিলে, কেৱল কিছুমান ৰোগীয়াবিলাকৰ মূৰত হাত থৈ সুস্থতা কৰিলে।

আপুনি এইটো স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে যীচুৰ লগত সুস্থ কৰাৰ ক্ষমতা আছে, হয়নে? আকৌ আপুনি উত্তৰ দিব লাগিব যে তেওঁ এই ঠাইত যি কৰিব বিচাৰিছিল, তেওঁ কিয় কৰিব নোৱাৰিলে। সুস্থতা প্ৰাপ্ত কৰাটো তেওঁৰ ঠাইৰ প্ৰয়োজন আছিল, কিন্তু কিবা তু আছিল যেটোৱে তেওঁক কামত বাধা উৎপন্ন কৰি আছিল। তেওঁ পদ 6 উত্তৰ দিছে, আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসত আচৰিত হল। বিশ্বাস(স্বৰ্গৰ সৈতে সহমত হোৱা) স্বৰ্গক সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত বৈধতাৰ অধিকাৰ দিছে। উদাহৰণৰ বাবে আপুনি এই কথাটোৰ দ্বাৰা সহজতেই বুজি পাৰিব যে আপুনি উদ্ধাৰ কেনেকৈ পাইছে আপুনি

কেনেকৈ যীচুক গ্ৰহণ কৰি ওচৰলৈ আহিছে।

কিয়নো ধৰ্মিকতাৰ বাবে হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা হয়, আৰু পৰিত্ৰাণৰ বাবে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰা হয়।

-ৰোমীয়া 10:10

আপুনি নিজৰ হৃদয়ত বিশ্বাস কৰে, (স্বৰ্গত যি কোৱা হয় তাৰ ওপৰত), আৰু এইটোৱেই সত্য। এইটো এটা আইনী শব্দ, যাৰ অৰ্থ আইন প্ৰবৰ্তন, আৰু ইয়াৰ তাপৰ্য্য স্বৰ্গক এতিয়া পৃথিৱীৰ ওপৰত আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা কাৰ্য্য কৰাৰ অধিকাৰ আছে। যদি আমি এই সিদ্ধান্তক এক সৰল দৃষ্টিভংগীৰে চাওঁ, তেনেহলে আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আদমক ইয়াত পৃথিৱীত আইনী প্ৰভুত্ব দিয়া হৈছিল আৰু মানুহৰ লগত এতিয়াও সেই স্থান আছে। ইয়াত মানুহৰ আত্মিক ভাৱে শাসন কৰাৰ ক্ষমতা, যিটো তেওঁ বাগিচাত চয়তানৰ হাতত হেৰুৱালে, ইয়াৰ বিষয়ে বিভ্ৰান্তিত থাকিব নালাগে। ঈশ্বৰে এতিয়া সেই আইনী অধিকাৰৰ উল্লংঘন নকৰে যিটো পৃথিৱীত মানুহৰ লগত আছে। এই কাৰণে ঈশ্বৰক এনে পুৰুষ বা মহিলাৰ বিচৰাৰ আৱশ্যকতা আছিল যিয়ে আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰে সৈতে স্বৰ্গৰ সহমতত হৈ সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে আৰু কাৰ্য্য কৰিব পাৰে।

ৰোমীয়া 10:10ত আপুনি দেখা পাব যে সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গৰ অধিকাৰ আৰু সামৰ্থ্যক মুক্ত কৰাৰ আগতে প্ৰথমে দুটা কথাৰ আৱশ্যকতা আছে। প্ৰথম কথা যিটো মই আগতে কৈছোঁঃ স্বৰ্গই যি কয়, তাৰ প্ৰতি নিজে নিজকে হৃদয়েৰে পূৰ্ণ নিশ্চয়তা হব লাগিব আৰু সন্মতি হব লাগিব। ইয়াকেই বিশ্বাস বুলি কোৱা হয়। আনটো হৈছে, আমি এইটো বুজিব লাগিব যে কেৱল বিশ্বাসৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গক এই পৃথিৱীত মুক্ত কৰিব নোৱাৰো। আপুনি শুনি চাগে বিচুতি খাইছে? মই এই কথাৰ উদাহৰণৰ সৈতে বুজাবলৈ বিচাৰিছোঁ, লাইটৰ চুইচৰ বিষয়ে ভাৱক। সেই চুইচত বিজুলীৰ ক্ষমতা আছে, কিন্তু আপুনি পোহৰাবলৈ চুইচ টো অন কৰিব লাগিব। যেতিয়া আমি নিজৰ হৃদয়ত বিশ্বাস কৰো যে স্বৰ্গই কি কৈছে, তেতিয়া স্বৰ্গৰ সৈতে আমাৰ সমন্ধ আইনী বা ন্যায়সংগত হৈ পৰে। কিন্তু আকৌ আমি সেই অধিকাৰক ইয়াতে মুক্ত কৰিব লাগিব। যেনেকৈ ওপৰত দিয়া উদাহৰণত হৈছিল, আপুনি চুইচ টো অন কৰিব লাগিব। যেতিয়া আমি তেনে কৰোঁ, তেতিয়া আমি স্বীকাৰ কৰোঁ যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰ আছে আৰু তেওঁ সেই অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰে।

এই ৰাজ্য, যি দৰে যীচুৱে তাৰ বিষয়ে শিকালে আৰু প্ৰদৰ্শিত কৰিলে, শিষ্যবিলাকৰ কাৰণে একেবাৰে নতুন আছিল। বহুত বাৰ আমি দেখিবলৈ পাপোঁ যে যিখিনি শিষ্য সকলে দেখা পাইছিল তাৰ প্ৰতি ভ্ৰমিত হৈ পৰিছিল। যেনেকৈ আমি আগৰ শাস্ত্ৰবাক্যত পঢ়িছোঁ, মই ভাৱো যে শিষ্য সকলে দুষ্টত্বাবোৰৰ অস্তিত্ব আৰু সিবিলাকৰ প্ৰকাশিত হোৱাত ভয়াতুৰ হৈ পৰিছিল, আৰু তেওঁলোকৰ বুদ্ধি স্থিৰ হৈ পৰিছিল, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ বিশ্বাস শূন্য হৈ পৰিছিল। মই ভাৱো যে যেতিয়া তেওঁলোকে এই দুষ্টত্বাক বাহিৰ কৰিবলৈ আগলৈ আহিল, তেতিয়া সেই দুষ্টত্বা কাৰ্য্যাম্বিত হৈ পৰিল,

হয়তো সি লৰাজনক তললৈ পেলাই দিলে আৰু নিজৰ অস্তিত্বক প্ৰদৰ্শিত কৰিলে। এই কথাত তেওঁলোকৰ মনত ভয় উৎপন্ন কৰি দিছিল। মই ইয়াত কেৱল অনুমান কৰিছো, কিন্তু এটা কথা নিশ্চিত যে তাত এনে কিবা হৈছিল যাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ হৃদয় স্বৰ্গৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ পৰা পৃথক হৈ পৰিল আৰু তেওঁলোকৰ অবিশ্বাস উৎপন্ন হল।

আনফালে, যীচুৱে এই কথাত আশ্বস্ত আছিল যে এনে পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে স্বৰ্গৰ কি কথা আছে, আৰু তেওঁ দুষ্টত্বাক বাহিৰলৈ যাবলৈ আজ্ঞা দিলে। সেয়ে আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে দুষ্টত্বাবলাক বাহিৰ কৰাৰ সমস্যা পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত আছিল, স্বৰ্গৰ ক্ষেত্ৰত নাছিল।

পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কি ধৰণে কাৰ্য্য কৰে ইয়াৰ উত্তম উদাহৰণ দিবলৈ যদি মোক কোনো শাস্ত্ৰ বাক্যৰ নিৰ্বাচন কৰিবলৈ হলে মই মাৰ্ক 11:22-24 বাচনি কৰিম।

পৃষ্ঠভূমি বনাবলৈ আমি কিছুমান শাস্ত্ৰ বাক্যৰ আধাৰ বনাব লাগিব আৰু আমি দেখা পাইছো যে যীচুৱে ডিমৰু গছৰ লগত কথা পাতিলে আৰু সেইটো মৰি থাকিল। যীচুৱে গছত অভিশাপ দিলে কিয়নো তাত কোনো ফল লগা নাছিল, যেতিয়া শিষ্যবিলাকে আকৌ সেই গছৰ ওচৰেদি গৈ আছিল, তেওঁলোকে দেখিবলৈ পালে যে সেই গছটো মৰি গৈছে। পিতৰে বহুত আচৰিত হল আৰু বিস্ময়কৰ পৰিস্থিতিত তেওঁ যীচুক এই বিষয়ে সুধিলে।

যীচুৱৰ উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, তোমালোকে ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখা। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে এই পৰ্বতটোক কয় ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, আৰু মনত সংশয় নকৰি, যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে তেওঁলৈ সিদ্ধ হব। এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি যি যি খোজা, সেই সকলোকে পালোঁ বুলি বিশ্বাস কৰা, তেহে পাবা।

-মাৰ্ক 11:22-24

মন কৰিব যি খিনি হৈছিল তাৰ প্ৰতি পিতৰ আচৰিত আছিল। এইটো কেনেকৈ হল? যীচুৱে গছক কেৱল কৈছিল। আকৌ গছে একো সন্দেহ নকৰাকৈ শব্দৰ প্ৰতি নিজৰ আজ্ঞা পালন কৰিলে, আৰু গছটো মৰি গল। আকৌ যীচুৱে পিতৰক সত্য অৰ্থাত, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মবোৰ বিষয়ে কলে। ইয়াত যীচুৱে স্পষ্টীকৰণ দিলে যে তেওঁ এইটো বুজাবলৈ সহায় কৰিছিল যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য পৃথিৱীৰ সৈতে কেনেকৈ সংবাদ স্থাপিত কৰে। এই উদাহৰণত আমি দেখা পাওঁ যে যি আইনৰ আমি কথা পাতি আছোঁ সেইটোৱে ইয়াত কাম কৰি আছে, পৃথিৱীত কোনো পৰুষ বা মহিলাই সম্পূৰ্ণভাৱে এই

কথাত বিশ্বাস কৰক যে স্বৰ্গই কি কৈছে(এতিয়া ন্যায় কৰা হৈছে) আকৌ কৈছে বা স্বৰ্গৰ অধিকাৰক মুক্ত কৰিছে। এই ঘটনাত ব্যক্তি, স্বয়ং যীচুৱে, কিন্তু যীচুৱে নিজৰ শিষ্যবিলাকক এইটো স্পষ্ট কৰি দিলে যে যিটো তেওঁ অলপতে কৰিলে সেইটো “যি কোনোৱে” কৰিব পাৰে।

মোৰ বিশ্বাস যে আপুনি এই কথাৰ দ্বাৰা সহমত হব যে যদি লোকবিলাকে বাস্তৱত এইটো জানে আৰু সেই বিধিক বুজি পায় যিটো যীচুৱে তেওঁলোকক শিকাইছিল, তেনেহলে ইয়াৰে তেওঁলোকৰ জীৱনত এটা নাটকীয় প্ৰভাৱ পৰিব। মই নিজৰ পাৰিবাৰিক জীৱনত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱ দেখা পালোঁ, কিন্তু মই যি শিকিলো সেইখিনি আনকো শিকালো এই কাৰণে তেওঁলোকৰ পৰিয়ালত ইয়াৰ প্ৰভাৱ দেখা পোৱাটো আচৰিত আছিল। মোৰ মণ্ডলীত মই এই নিয়ম কেনেকৈ প্ৰদৰ্শিত হল ইয়াৰ বিষয়ে এটা ঘটনাক মই আপোনালোকক কবলৈ বিচৰিছোঁ। প্ৰায়ে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু এইটো কেনেকৈ কাম কৰে এই বিষয়ৰ জ্ঞানত ইমানেই পাৰ্থক্য আছে, যিমান জীৱন আৰু মৃত্যুৰ মাজত আছে। আৰু ঠিক তেনেকৈ যে এই ক্ষেত্ৰত হৈছিল।

জেনিফৰে মোৰ গীৰ্জালৈ আহিবলৈ ধৰিলে আৰু বিশ্বাস আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শুনিবলৈ ধৰিলে। যেতিয়া তেওঁ নিজৰ দ্বিতীয় সন্তানৰ সৈত গৰ্ভৱতী আছিল, তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত নিজৰ অধিকাৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ উৎসাহিত আছিল, আৰু তাই নিজৰ সন্তানক ঘৰত জন্ম দিবলৈ বিচাৰিছিল। এইকাৰণে তাই ঈশ্বৰৰ বাক্যই এটি সন্তানৰ জন্মৰ বিষয়ে কি কয় আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অভিবাৰ্য্য তাইৰ সন্তানত কেনেকৈ সংলগ্ন হয় এই বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাইৰ বিশ্বাস আছিল যে তাইৰ ঘৰতে এটি স্বাস্থ্যৱান সন্তান জন্ম হব পাৰে। তাই তেনে কৰিবলৈ এজনী ধাইৰ ব্যৱস্থা কৰিলে, আৰু আমাৰ গীৰ্জাত এজনী মহিলা যাৰ কেইবাজনো সন্তান ঘৰতে জন্ম হৈছিল, তাইক নিবেদন কৰিলে যে তাই সেই সন্তানবোৰ জন্মৰ বিষয়ে কিছু কথা কবলৈ আৰু প্ৰশিক্ষণ দিবলৈ।

নিজৰ প্ৰসূতিৰ পূৰ্ব সময়ত, তাই প্ৰত্যেক আৰাধনা সভাত ভাগ লৈছিল আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সিদ্ধান্তবিলাক আত্মহাত কৰি আছিল। এইটো অৱধাৰণা জেনিফৰৰ বাবে নতুন আছিল, আৰু তাইক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাস্তৱিক উত্তৰ প্ৰাপ্ত হয় এই বিষয়ে শিকিবলৈ বহুত ভাল পাইছিল। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে, এই সময়তে তাইৰ স্বামীক দেওবাৰে কামলৈ যাব লগীয়া হৈছিল আৰু তেওঁ তাইৰ সৈতে গীৰ্জালৈ যাব পৰা নাছিল। আৰু শেষত, সন্তানৰ জন্মৰ সময় হোৱাত। ধাই আৰু সহায়িকাৰ ঘৰলৈ মাতিলে।

ৰাতিপূৱা প্ৰায় 2.00 বা 3.00 বাজিছিল, মোৰ বিচনাৰ ওচৰৰ ফোনটো বাজিল। ফোনত মই জেনিফৰৰ প্ৰশিক্ষকক চিঞৰা শুনিবলৈ পালো, পাষ্টৰ অনুগ্ৰহ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰক, সন্তান মৃত জন্ম হৈছে। এই খবৰ পাই মই হতভম্ব হৈ পৰিলো,। প্ৰসূতি বিশেষজ্ঞই কৈছিল যে সন্তানটোক এতিয়াই এম্বুলেঞ্চত হস্পিতাল পঠিয়াই দিয়া হৈছে। তেওঁ মোক কলে যে আচলতে যেতিয়া মেডিকেল টীমে সন্তানটোক নিবলৈ আহিল তেতিয়া তেওঁলোকে সন্তানটোক মৃত বুলি ঘোষণা কৰিলে।

ডেপ্তা আৰু মই তৎক্ষণাত উঠিলো আৰু কাপোৰ পিন্ধিলো। মই আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলো, ঈশ্বৰৰ পৰা শুনিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো যে মই কি কৰিব লাগে। মই জানিছিলো যে ই ঘটনাৰ দ্বাৰা চয়তানে আমাৰ গীৰ্জাক নিন্দা কৰিবলৈ বিচাৰিছে, আৰু মই নিজৰ কল্পনাত বাতৰি

কাকতত এটা ডাঙৰ খৱৰ চপা দেখা পালো, ঘৰতে প্ৰসূতি কৰা ক্লট গীৰ্জাৰ প্ৰোবোৎসাৰত কাৰণে নৱজাতক শিশুৰ মৃত্যু। ঘৰত নে হস্পিতালত, কিন্তু বহুত মহিলাই অধিকাংশ ঘৰতেই জন্ম দিয়াৰ বিষয়ে নিৰ্ণয় লয়। এইটো সচা আছিল। যেতিয়া আমি গাড়ীত বহি হস্পিতাল গৈ আছিলো, যিটো 20 মিনিটৰ দূৰত আছিল, তেতিয়া ডেণ্ডা আৰু মই আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো। প্ৰায় আধা বাটত মই অক্সমাতে অনুভৱ কৰিলো যে ঈশ্বৰৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে আৰু মই এইটো অনুভৱ কৰিলো যে সন্তানটো ভাল হব। সেই সময়তে, মোৰ পত্নীয়ে মোৰ ফালে চাই কলে ঈশ্বৰে এই মাত্ৰ তাইক কলে যে সন্তানটি ভাল হব।

মই জানিছিলো যে ঈশ্বৰে মোৰ পত্নী আৰু মোক কি কৈ আছিল, এইকাৰণে যেতিয়া আপাতকালীন কক্ষত গলো এইটো চাবলৈ যে মই কি দেখিবলৈ পাম। আপাতকালীন কক্ষত, মই প্ৰায় সাত নে আঠ নাৰ্চবিলাকক একে ঠাইতে আৱৰি থিয় হোৱা দেখা পালো, তেওঁলোকৰ বিষয়ে সামান্য আছিল, গোলাপ ৰঙীয়া কান্দি থকা সন্তান আছিল। মই তেওঁলোকৰ চেহেৰাক ভালকৈ চালো। প্ৰায়ে যেতিয়া আপুনি কোনো কেচুৱাক নিজৰ হাতত উঠাই লয়, তেতিয়া আপুনি সেই কেচুৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ চেহেৰাত হাঁহি আৰু আনন্দ দেখিবলৈ পাব পাৰে। কিন্তু ইয়াত কাৰো চেহেৰাত এইধৰণৰ ভাৱনা নাছিল। কিন্তু সকলোৰে চেহেৰাত আচৰিত ভাৱ আছিল।

আমি সেই মহিলাক লগ কৰিলো যি আমাৰ লগত ফোনত কথা পাতিছিল। তাই আমাক আকৌ কলে যে যি ঘৰত সন্তানটিৰ জন্ম হৈছিল, যিটো হস্পিতালৰ পৰা 20 মিনিট দূৰত আছিল, সেই ঘৰত সন্তানটি জন্মৰ পাছত মৃত ঘোষণা কৰি দিয়া হৈছিল। কেচুৱাটি যেতিয়া হস্পিতাল গৈ পালে তেতিয়াও মৃত বুলিয়েই ঘোষণা কৰিলে, কিন্তু অক্সমাতে কেচুৱাটি জাগি উঠিল, ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ হওক! যেনেকৈ পবিত্ৰ আত্মাই আমাক কৈছিল, ডেণ্ডা আৰু মই কেচুৱাটিক জীৱিত আৰু সুস্বাস্থ্য দেখা পাই আনন্দিত হালোঁ।

সেই সময়তে সেই সন্তানটিৰ মাক জেনিফৰক এটা অন্য এম্বুলেঞ্চত উঠাই হস্পিতালৰ প্ৰসূতি বিভাগত লৈ যোৱা হল। তাইক নিজৰ কেচুৱাটিৰ বিষয়ে একো কোৱা হোৱা নাছিল। মোৰ পত্নী, ডেণ্ডা, প্ৰসূতি বিভাগত তাই কেনেকৈ আছে চাবলৈ গল। জেনিফৰে কোঠাত আৰাম কৰি আছিল। ডেণ্ডাই তাইক কলে, জেনিফৰ তোমাৰ কেচুৱাটি ভালেই আছে আৰু সি বহুত ধুনীয়া আছে। জেনিফৰৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা নাৰ্চ আচৰিত ভাৱে ডেণ্ডাৰ ফালে ঘূৰিলে আৰু লাহে কৈ কলে, নহয়, সি বেবী বডী বেগত আছে!, মোৰ পত্নীয়ে সেই নাৰ্চ জনীক তাইৰ ভুলটো ভালকৈ বুজাই দিলে। আজি, ঈশ্বৰৰ কাৰণে হেলী, এজনী ধুনীয়া যুৱ মহিলা আছে যি মস্তিকৰ ক্ষতি বা স্বাস্থ্য সমস্বীয় কোনো সমস্যা নাই। এইটো জানিও যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আত্মিক নিয়মৰ ওপৰত আধাৰিত, মই জানিছিলো যে এইটো কোনো সংযোগ নাছিল। এইকাৰণে মই এইটো জানিবলৈ বিচাৰিছিলো যে আধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিকৰ ৰূপে বাস্তৱত কি হৈছিল। (এজন খ্ৰীষ্টীয় বৈজ্ঞানিক নহয়, কিন্তু তেওঁ যি এই অধ্যয়ন কৰিছিল যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেনেকৈ কাম কৰে।)

মই জানিছিলো যে এম্বুলেঞ্চত ঘৰলৈ অহাৰ পাছত, তেওঁলোকে অধিকাৰিক ভাৱে বেবী

হেলীক, আগমনত মৃত ঘোষণা কৰি দিছিল। মই এইটো জানিছিলো যে হস্পিতালত গৈ পোৱাৰ পাছতো কেচুৱাটিক “মৃত বুলি ঘোষণা” কৰি দিয়া হৈছিল। আকৌ কি হল? মই তাত প্ৰসুতি-চিকিসকৰ সৈতে কথা পাতিলো, আৰু মই তেওঁক কলো যে মোক কওক আচলতে কি হৈছিল। মই প্ৰত্যেকটো সম্পৰ্কক সংলগ্ন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো। তেওঁ কলে যে কেচুৱাটি জন্ম হোৱালৈকে সকলো ঠিক আছিল। কিন্তু আমি পাছত দেখিলো যে জীয়াই থকাৰ একো চিহ্ন দেখা পোৱা নাছিলো আৰু তাৰ ৰং গভীৰ নীলা হৈ আছিল। ধাই জনীয়ে কেচুৱাটিক জীয়াই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু তাই একো কৰিব নোৱাৰিলে। চিকিসকে কলে যে জেনিফৰৰ পৰিয়ালৰ কোনোবা সদস্য তাত উপস্থিত আছিল আৰু সকলোৱে এইবোৰ দেখা পাই চিন্তিত হৈ আছিল। কিন্তু জেনিফৰে সকলোকে ধৈৰ্য্য ধৰি শান্ত থাকিবলৈ কলে, আৰু তাই নিজৰ স্বামীৰ ফালে নিজৰ আঙুলি ঘূৰালে আৰু কলে, আপুনি এটা শব্দও নকব? এই সন্তানটো ঠিক হৈ যাব।

মই কথাটো মাজতে তেওঁক ৰবলৈ কলো, আৰু তেওঁক আকৌ সুধিলো যে যিটো তেওঁ এইমাত্ৰ কৈছিল সেইটো পুনৰায় কবলৈ কলো, যিটো জেনিফৰে নিজৰ স্বামীক কৈছিল। তেওঁ মোক সেই সকলো খিনি আকৌ কলে যিটো তেওঁ অলপ আগতে কৈছিল, জেনিফৰে নিজৰ স্বামীক চেহেৰালৈ আঙুলি টুৱালে আৰু কলে, এটা শব্দও নকবা? এই সন্তানটি ভাল হৈ যাব।

ৱাহ, এইটোৱেই সেই কথাটো আছিল! সেইটোৱেই সেই ক্ষণ আছিল, এইটোৱেই সেই ঘোষণা আছিল যিটোৱে বেবী হেলীৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে। মই ভাবিলো যে মই এজন নিৰীক্ষণ কৰি যি অলপতে এটা ডাঙৰ সমস্যাৰ সমাধান কৰিছো! মই আনন্দিত আছিল, এইটো বহুত সৰল কথা, তথাপিও বহুত গভীৰ আছিল। সেই ক্ষেত্ৰত জেনিফৰে কেৱল আত্মিক নিয়মৰ সংলগ্ন কৰিছিল আৰু নিজৰ সন্তানৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিছিল। যিটো মই এইমাত্ৰকে শিকিলো, সেইটোৰ ওপৰত চিন্তা কৰিলে সকলো বুজিবলৈ পাৰিছিলো।

জেনিফৰে জানিছিল যে কামৰ বোজা আৰু সময়ৰ ব্যস্ততাৰ কাৰণে তেওঁৰ স্বামীয়ে যোৱা কিছু মাহত বিশ্বাসত সিমান দৃঢ় হব পৰা নাছিল যিমান তাই আছিল। তাই এইটোও জানিছিল যে তাইৰ পৰিয়ালৰ মূখীয়া হিচাপে সন্তানটি জন্মৰ সময়ত তেওঁৰ মূখৰ পৰা যি শব্দ ওলাব, সেইটো সেই ভয়ানক দৃশ্য দেখা পাই অনুভৱ কৰা শব্দই হব, আৰু সেই শব্দই সন্তানটিৰ ভাগ্যক মোহৰ মাৰি দিব। সেয়ে তাইৰ প্ৰথম প্ৰতিক্ৰিয়া নিজৰ স্বামীৰ সৈতে কথা আছিল আৰু সেই নিজৰ সন্তানটিক মৃত্যুৰ সৈতে একমত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰাটো। কিন্তু জেনিফৰ নিজকে দৃঢ় কৰিলে যে সন্তানটি জীয়াই থাকিব আৰু সুস্থাস্থ হব। আৰু তাই সাহসেৰে আৰু আত্মবিশ্বাসেৰে সৈতে ইয়াৰ ঘোষণা কৰিছিল।

যেনেকৈ জেনিফৰক হস্পিতালৰ পৰা ছুটি দিয়া হল, তাই এম্বুলেঞ্চৰ কৰ্মচাৰীবিলাকৰ ওচৰলৈ গল আৰু সুধিলে যে সেই ৰাতি হস্পিতাল যোৱা সময়ত বাটত কেচুৱাটিৰ বাবে কি কৰিছিল। তেওঁলোকে ভয়তুৰ চেহেৰাৰে তাইৰ ফালে চালে।

“একো নাই,” তেওঁলোকৰ এজনে শেষত ধৈৰ্য্যসহকাৰে কলে।

“আপুনি কিয় সুধিছে, একো নাই?” জেনিফৰে সুধিলে, “কি আপোনালোকে চি পিআৰ

কৰিছিলে?”

“নাই,” তেওঁলোকে কলে।

“আপোনালোকে সন্তানটিক ৰক্ষা কৰিবলৈ কিবা কৰিছিলে?”

“নাই” তেওঁলোকে আকৌ কলে

তেওঁলোকে কলে যে সন্তানটি মৰি গৈছিল আৰু তেওঁলোকে ভাৱিলে যে জীয়াই থকাৰ একো আশা নাছিল। কিন্তু, যেতিয়া হস্পিতাল গৈ পালে, কেচুৱাটি এনেকৈ জাগি উঠিল যে টোপনিৰ পৰা সাৰ পাইছে! এম্বুলেঞ্চ চালকৰ দলটি সেইবছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্যৰ বাবে হস্পিতাল আৰু অগ্নিনিৰ্বাপক বিভাগৰ পৰা প্ৰশংসা লাভ কৰিছিল। বহুত কঠিন পৰিস্থিতিত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্যৰ বাবে বাৰ্ষিক পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত হৈছিল। যদিও তেওঁলোকে স্বীকাৰ কৰিলে যে সেই স্থিতিক সমাধাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকে বাস্তৱত একো কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা নাছিল।

অলপ আগতেই আমি নিজৰ টেলিভিছন প্ৰদৰ্শনত হেলী আৰু তাইৰ মাক জেনিফৰৰ কাহিনী প্ৰচাৰিত কৰিলো। আৰু আমি সকলোৱে আনন্দৰে সৈতে চকুলোৰে সৈতে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে আনন্দিত হলো। আমি ঈশ্বৰৰ মহিমা কৰিলো আৰু এজন এনে ব্যক্তিৰ উপস্থিতিৰ বাবে আনন্দিত হলো যি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আত্মিক নিয়ম আৰু অধিকাৰৰ অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিবলৈ জানে।

এই কাহিনীত আমি দেখা পাইছো যে জেনিফৰে সম্পূৰ্ণভাৱে বুজি পাইছিল যে স্বৰ্গই কি কবলৈ বিচাৰিছে আৰু নিজৰ শব্দৰে সেই স্থিতিত সেই অধিকাৰক মুক্ত কৰি দিছিল। নিয়মেই কাৰ্য্য কৰে।

মোৰ গীৰ্জাত আৰু এটা পৰিয়ালে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ এই আইনক অনুভৱ এইধৰণে কৰিলে। এদিন দুজনী বাই ভনীয়ে নিজৰ পৰিয়ালৰ সৈতে মিলি এটি ভোজৰ আয়োজন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰিলে, এইটো কোনো সহজ কাম নাছিল, কিয়নো তেওঁলোকৰ দুয়োজনৰ মিলাই 12 নে 13 জন সন্তান আছিল। আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে দুপৰীয়া ভোজন কৰি আছিল, তেতিয়া অক্লমতে তেওঁলোকে চালে যে 4 বছৰীয়া যোৱেল তাত উপস্থিত নাছিল। তেওঁলোকে ঘৰৰ চাৰিওফালে বিচাৰিলে কিন্তু তাক বিচাৰি নাপালে। তেওঁলোকে ভাৱিলে যে সি কৰবাত লুকাই আছে, কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে খোজ বিচাৰ কৰিলে, তেতিয়া তাক নাপালে। যোৱেলৰ মাক টীনাক মনত ভয়ানক চিন্তা আছিল। হয়তো সি পিছফালৰ পুলত আছে নেকি?

তাই নিজৰ 13 বছৰীয়া ভতিজী কটনীৰ সৈতে পিছফালৰ দুৱাৰেদি দৌৰি ওলাই পুলৰ ওচৰ পালেগৈ। টিনাই যোৱেলক পুলৰ তলত থিয় হৈ থকা দেখিলে, সি একেবাৰে কঁপি আছিল আৰু যেতিয়া তাই এই দৃশ্য দেখা পালে তাই বহুত ভয় খালে। কোনোৱে জনা নাছিল যে সি কেতিয়াৰ পৰা তাত আছিল। টিনাই চিঞৰি কলে 911 ত কল কৰক, আৰু তাই যোৱেলক ৰক্ষা কৰিবলৈ পুলৰ তললৈ জাপ মাৰিলে, সি উশাহ লোৱা নাছিল একেবাৰে নিষ্ক্ৰিয় হৈ আছিল।

এই 13 বছৰীয়া ছোৱালীজনীয়ে আমাৰ লৰাছোৱালীবিলাকৰ পৰিচৰ্যাৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল তাই নিজৰ মামীক কলে, “নহয়” টিনা মামী আমি 911 ত কল কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। ইয়াত এই স্থিতিত আমাৰ অধিকাৰ আছে। আমি প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। সেয়ে দুয়োজনে প্ৰাৰ্থনা

কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু একো নহল। টিনাই আকৌ চিঞৰিলে, “৭১১ত কল কৰা!” কটনী তেতিয়া কলে, “যোৱেল যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে উঠি যোৱা!” অক্সমাতে যোৱেল সচেতন হল, সি মুখৰ পৰা পানী খুই দিলে, সি সচেতনতাত আহিল আৰু সম্পূৰ্ণ ৰূপে সামান্য অৱস্থাত আহিল।

যেতিয়া মই এই ঘটনাৰ বিষয়ে ভাৱো, তেতিয়া মই এই কথাত আচৰিত নহওঁ যে লৰাজন ঠিক হল, কিন্তু মই এই কথাত আচৰিত হওঁ যে ১৩ বছৰীয়া সেই ছোৱালীজনীয়ে সেই সময়ত যি কৰিলে সেই কঠিন পৰিস্থিতিত তাইৰ চিন্তাশীলতা বা তাইৰ এক্সপ্ৰেচকত চিন্তাৰ ক্ষমতা কিমান অদ্ভুত আছিল। জীৱন আৰু মৃত্যুৰ সৈতে সংঘৰ্ষৰ সেই স্থিতিত তাই এই অংকলন কৰিবলৈ সক্ষম আছিল একো ভয় নকৰালৈ কি কৰাটো আলশ্যকতা আছে। কটনীয়ে প্ৰমাণ কৰিলে যে এইটো জানিবলৈ যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, এটা ভাল প্ৰবচনত কৈ অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ, এই জীৱন আৰু মৃত্যুৰ পাৰ্থক্য।

আকৌ, চাওক যে ৰাজ্যৰ আইন কেনেকৈ কাম কৰে, কটনীয়ে আৰম্ভণিত কলে যে তেওঁলোকক প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে, যি তেওঁলোকে কৰিলে, কিন্তু একো নহল। কিয়নো যেতিয়া আমি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ অধিকাৰৰ আৰু শক্তিক মুক্ত নকৰোঁ। কিন্তু দিশানিৰ্দেশনা প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। ঠিক এই একে ধৰণে সেই সময়ত আৱশ্যক আছিল। আকৌ আপুনি এই ঘটনাত দেখিবলৈ পাব যে কটনীয়ে পাছত কলে যে তাৰ ওপৰত জীৱনক কবলৈ দৰকাৰ। যেতিয়া তাই তেনে কৰিলে, তেতিয়া লৰাজন সম্পূৰ্ণ ৰূপে ঠিক হল আৰু আজিও জীয়াই আছে।

এই বিন্দুত আমি আকৌ চাবলৈ পাওঁ, ইয়াত এটা হৃদয় যি স্বৰ্গই যি কয়, তাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিশ্বাস কৰে, কিন্তু তথাপিও একো হোৱা নাই যেতিয়ালৈকে সেই বিশ্বাস কৰাজন পুৰুষ বা মহিলা এই পৃথিৱীত সেই অধিকাৰক মুক্ত কৰি নিদিয়ে।

মই আপোনাক আৰু এটা কথা কব বিচাৰো, যিটো আমাৰ পৰিয়ালৰ কথা। ডেপ্তাৰ ভাই নিজৰ পত্নী কেভীক নিজৰ পঞ্চম সন্তানৰ জন্ম দিয়াবলৈ হস্পিতালত গল। কেভীক প্ৰসৱ বেদনা হৈ আছিল,

মনত ৰাখিব ৰাজ্যৰ

আইন প্ৰত্যেক

সময়ত কাৰোবাৰ

বাবে কাৰ্য্য কৰে!

আৰু ডেপ্তাৰ আৰু মই উসুকতাৰে নিজৰ পৰিয়ালত যোগ হবলগীয়া আৰু এজন সদস্যক চাবলৈ হস্পিতাল গলো। আমি ভাবিছিলো আমি তাত গৈ পোৱাৰ আগতেই কেচুৱাটিৰ জন্ম হৈ গৈছে বুলি। কিন্তু যেতিয়া আমি তাত গৈ পালোঁ, তেতিয়া আমি গম পালো যে কিবা কাৰণবশত কিছু দেৰি হৈ গল আৰু আমি গৈ পোৱাৰ অলপ আগতেই কেচুৱাটিৰ জন্ম হৈছে। আমি প্ৰসুতি বিভাগত গৈ আছিলো আমি দেখিলো যে বেবী হলেণ্ডক নাৰ্চৰীত লৈ গৈ আছিল। যেনেকৈ আপুনি জানে যে হস্পিতালত প্ৰসুতি বিভাগত সকলো খিৰিকি থাকে, যাৰ বাবে আমি নৱজাত শিশুবিলাকক তাত লৈ যোৱাটো সকলোৱে দেখা পাইছিলো।

যেতিয়া কেচুৱা হলেণ্ডক ভিতৰলৈ লৈ আহিলে, তেতিয়া মই তৎক্ষণাত দেখিলো যে সি বহুত বগা আছিল। জনীৰ সকলো সন্তানৰ চুলি বগা আৰু সোনালী বৰণৰ আছিল, এই কাৰণে প্ৰথমে মই ভাবিলো যে তাৰ সন্তানবোৰৰ জন্মৰ সময়ত বগা হোৱাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু মোক এই সকলো খিনি ভাল লগা নাছিল। কিবা এটাটো ভুল হৈছিল। অক্সমাতে সকলো ডাক্তৰ বিলাকে ইফালে সিফালে

দৌৰিবলৈ ধৰিলে। সেৱিকাবিলাকে পৰ্দাখন টানি দিলে সোনকালে, এইকাৰণে মই চাব পৰা নাছিলো যে নাৰ্চাৰীত কি হৈছে। আৰু মই গম পালো যে এইটো ভাল সংবাদ নহয়। যদিও পৰ্দাখন টানি দিয়া হৈছিল, কিন্তু পৰ্দাৰ মাজত অকনমান ঠাই আছিল তাৰ পৰা মই চাবলৈ সক্ষম হৈছিলো ভিতৰত কি হৈ আছে সেইটো। নাৰ্চাৰীলৈকে সজুলিবিলাকৰ উলিয়াবলৈ ধৰিলে আৰু ডাক্তৰে হলেণ্ডক চি পি আৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। মই নাৰ্চাৰীৰ আনখন দুৱাৰলৈ গলোঁ, যত মই ধুনীয়াকৈ শুনিব পাৰিছিলো যে ডাক্তৰে কি কৈ আছে। ডাক্তৰে কৈ আছিল যে কেচুৱাটিৰ হৃদয়খন স্পন্দন কৰা নাই কেচুৱাটিৰ হৃদয়খন সামান্যভাৱে কাম কৰিবলৈ অসুবিধা হৈ আছে। এইটো শুনাৰ পাছত মই আচৰিত হৈ পৰিলো। যেনেকৈ মই সিহঁতৰ মাত শুনিলো, মই কেচুৱাটিৰ স্পন্দন হোৱাৰ শব্দ শুনিবলৈ পালো। মই সেই মিনিটৰ মাত শুনিবলৈ পালো আৰু 15 নে 20 চেকেণ্ড পাৰ হোৱাৰ পাছত আকৌ মই সেই মাত শুনিলো, হলেণ্ডৰ হৃদয়ৰ স্পন্দন বন্ধ আছিল!

ডাক্তৰে কোঠাৰ পৰা বাহিৰলৈ আহিল আৰু জনীৰ ওচৰলৈ গল, স্থিতি ভাল নহয়, জনী মই দুখিত, কিন্তু আমি এতিয়াও চেষ্টা কৰি আছোঁ। আমাক নাৰ্চাৰীত যোৱাৰ অনুমতি নাছিল, এইকাৰণে ডেণ্ডা আৰু জনীয়ে নাৰ্চাৰীৰ এটা দুৱাৰত হাত থলে আৰু মই নাৰ্চাৰীৰ আনটো দুৱাৰত নিজৰ হাত ৰাখিলো। আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলো যে হলেণ্ড জীয়াই থাকিব আৰু নমৰে আৰু ভাল হৈ যাব। আমি সেই হৃদয়ক যীচুৰ নামেৰে স্পন্দন হবলৈ আজ্ঞা দিলো।

অলপ আগতে যি ডাক্তৰে জনীৰ সৈতে কথা পাতি আছিল, সি অক্সমাতে সোনকালে নাৰ্চাৰীৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। একো শব্দ নোকোৱাকৈ আমাৰ ওচৰৰ পৰা গুচি গল। কেই মিনিটত সি পুনৰ আহিল, আৰু তাৰ পিছফালে এজনী নাৰ্চাৰী চিএৰি চিএৰি গৈ আছিল, আৰু কৈ আছিল, ডাক্তৰ আপুনি তেনেকুৱা কৰিব নোৱাৰে। আমাৰ হস্পিতাল সেই প্ৰক্ৰিয়াক কৰিবলৈ অনুমতি প্ৰাপ্ত নহয়। মই আপোনাক সেই তেজ লবলৈ দিব নোৱাৰো। ডাক্তৰে একো নোকোৱাকৈ নাৰ্চাৰীত গুচি গল আৰু সেই নাৰ্চাৰী কথাত মন নিদিলে। তেওঁ এটা মেনুৱেল ললে আৰু মই দেখা পাইছিলো যে সি মনেযোগে সেইটো পঢ়ি আছিল যে এই প্ৰক্ৰিয়াটো কেনেকৈ কৰিব লাগে। দুখন পৰ্দাৰ মাজৰ পৰা মই ডাক্তৰক উঠি যোৱা দেখা পালো সি কেচুৱাটিক দীঘল টিউব লগালে। মই তেতিয়া গম পালো যে কেচুৱাটিক তেজ দি আছে।

অক্সমাতে মই হৃদয়ৰ স্পন্দন শুনিবলৈ পালো। তাৰ গতি তীব্ৰ হৈ গল আৰু নৱজাতৰ সামান্য তীব্ৰ গতিৰ স্পন্দন হবলৈ আৰম্ভ হল। ডাক্তৰে এক মিনিটত বাহিৰলৈ আহিল আৰু কলে, তাত স্বৰ্গদূত আছিল, ঈশ্বৰে এই সন্তানক ৰক্ষা কৰিবলৈ মোৰ সহায় কৰিলে। আমি ধুনীয়াকৈ দেখা পাইছিলো যে সি কপি আছিল। আমি পাছত গম পালো যে সেইজন ডাক্তৰ কৰ্মত নাছিল আৰু কেণ্ডীৰ ডেলীবেৰীত তাৰ একো হাত নাছিল। এই খিনি হৈ আছিল তেতিয়া তেওঁ আন ৰোগীক চাবলৈ হস্পিতাল গৈ পাইছিল। মই কেৱল ইমানেই কব পাৰো যে যি খিনি হল সেইটো দেখা পাই ডাক্তৰে তেতিয়াও বিস্মিত আছিল কিয়নো তেওঁ আমাক কলে যে হলেণ্ডৰ হৃদয়খন 36 মিনিটলৈকে স্পন্দন হোৱা নাছিল।

আজি হলেণ্ড চাৰি বছৰৰ সুন্দৰ আৰু সমান্য সন্তান। মোৰ ভাৱনা যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আইনৰ বিষয়ে আমাৰ বাবে সেই স্থিতিত এইটো উত্তৰ আছিল। মোৰ এতিয়াও মনত আছে মই নাচাৰীৰ দুৱাৰত যেতিয়া হাত ৰাখিছিলো আৰু নিজে নিজকে ভাৱি আছিলো। “আমি ডেব্ৰাৰ সৰু ভতিজীক কৰুৱাৰ দিবলৈ যোৱা নাই! আৰু এই স্থিতিত তো একেবাৰে নহয়।”

মই এতিয়া যি ঘটনাবোৰৰ বিষয়ে আপোনাক কলো, সেই সকলোতে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱ কেনেকৈ হৈ আছে তাৰ বিষয়ে এতিয়া আলোচনা সমাপ্ত কৰিম। কিন্তু মই আপোনাক মনত পেলাই দিব বিচাৰো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়ম প্ৰত্যেক সময়ত কাৰোবাৰ বাবে কৰ্ম কৰি থাকে। যেনেকৈ মই কিতাপৰ আৰম্ভণিত কৈছিলো, পৃথিৱীৰ প্ৰাকৃতিক নিয়ম প্ৰত্যেক বাৰ সেই পৰিনামৰ সৈতে কাম কৰে। সেইটো নিৰপেক্ষ আৰু সেই সকলোৰে বাবে কাম কৰিব যি সেই নিয়মবোৰ শিকিবলৈ আৰু সংলগ্ন কৰিবলৈ সময় দিয়ে। আফ্ৰিকাৰ দৰে সংযুক্ত ৰাজ্য আমেৰিকাত বিজুলীৰ কাম কৰে, তাৰ কাৰ্য্যপদ্ধতিত একো পাৰ্থক্য নহয়।

যেতিয়া মই গম পালো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এটা ৰাজ্য আৰু ইয়াত লুকাই থকা আইন আছে, তেতিয়া মই গম পালো যে এতিয়া মোৰ সমস্যাবোৰৰ উত্তৰ আছে। মই গম পালো যে ঈশ্বৰ নাছিল যি মোক আশীৰ্বাদ নিদিবলৈ বা মোৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ সময়ত মোৰ সহায় নকৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লয়। এতিয়া মই গম পালো যে ঈশ্বৰে মোক যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা সেই সকলো খিনি দিছে যিবোৰৰ মোৰ আৱশ্যকতা আছে, যি নিজৰ বলিদানৰ দ্বাৰা মোক স্বৰ্গৰ সকলো বস্তুবোৰৰ লৈকে ঢুকি পোৱাৰ ক্ষমতা দিছে। এতিয়া মই বুজি পাইছো যে এই ৰাজ্যৰ কিছুমান নিয়ম অনুসাৰে কাম কৰে যিটো মই শিকিব পাৰো আৰু নিজৰ জীৱনত সংলগ্ন কৰিব পাৰোঁ।

মই বাইবেলৰ প্ৰত্যেক কাহিনীবোৰ পৃথক দৃষ্টিকোণেৰে পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলো, এনে সুৰঙ্গবোৰ বিচাৰিবলৈ যিটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ এটা নিয়মক প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। মই নিজকে এজন আধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিক হ'বলৈ প্ৰতিবদ্ধতা কৰিলো যাতে মই জানিব পাৰো যে বাইবেলৰ কাহিনীবিলাকত এনে কিয় হৈছিল। 1 যোহনৰ এই বাক্য বহুতকৈ আচৰিত লাগে। মই জানো যে আপুনি এইটো আগতে পঢ়িছে, কিন্তু আহক এইটো আকৌ এবাৰ পঢ়ো কিয়নো সত্যতাক আকৌ কৈছে যিটো আমাৰ উত্তৰ হয়।

আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে আমি পোৱা সাহ এই যে, আমি যদি তেওঁৰ ইচ্ছাৰ দৰে কিবা যাচনা কৰোঁ, তেন্তে তেওঁ আমাৰ সেই যাচনা শুনে। আৰু আমি যি কোনো যাচনা কৰোঁ আমাৰ সেই যাচনা তেওঁ শুনে, ইয়াকে যদি জানো, তেন্তে তেওঁ যি যাচনা কৰিলো, সেই সকলোকে পালোঁ বুলি আমি জানো।

-1 যোহন 5:14-15

মই এই শান্ত্ৰভাগক ভাল পাওঁ, কিয়নো এইটো আইনৰ কথা কয়, আৰু আইন আমাক ন্যায্য পাবলৈ বিশ্বাস যোগায়। এইটো আমাৰ বিশ্বাস? যদি আমি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ অনুসাৰে যিকোনো যাচনা

কৰোঁ(আইন, যিটো ঈশ্বৰে সত্য কয়) তেতিয়া তেওঁ আমাৰ শুনিব। আকৌ ইয়াত আমাৰ শুনে, সেই শব্দবোৰক সংলগ্ন নকৰে যিটো “ঈশ্বৰে শুনি পায়,” তথাপিও এইটো সত্য যে তেওঁ সেই শব্দবোৰকো শুনে যিখিনি আমি কওঁ। কিন্তু সময়, ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা বিষয়খিনি নিজৰ হাতত লোৱাটোৰ কথা চলি আছে। যদি আপুনি এনে এজন ন্যায়দীশৰ বিষয়ে চিন্তা কৰে যি যিকোনো বিষয়ে সঞ্চালন কৰে আৰু আইনৰ অনুসাৰে সিদ্ধান্ত দিয়ে, নিজৰ ভাৱধাৰৰ অনুসাৰে নহয় (আৰু এনেকৈ হ'ব লাগে), তেনেহলে আপুনি এই শাস্ত্ৰভাগৰ অৰ্থ বুজি পাব। তেওঁ আমাৰ শুনে তেনেহলে আমাৰ বিষয়খিনি নিজৰ হাতত লয় বা শুনে। আৰু আমি ভাৱসা কৰিব পাৰোঁ যে আইনগতভাৱে আমাৰ ন্যায় হ'ব।

মোৰ বন্ধুগন, মই ভাৱো যে আপুনি অলপ সময় বৈ আকৌ এইটো লাহে লাহে পঢ়িব লাগে। যদি আপুনি এতিয়া যি পঢ়ি আছে সেইটো সত্য, আৰু বাস্তৱত এইটো সত্য, তেনেহলে জীৱনত আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যাব! যি সকলে এই জ্ঞানৰ অবিহনে প্ৰাৰ্থনা কৰে তেওঁলোকৰ আত্মবিশ্বাস নাথাকে, তেওঁলোকে কেৱল প্ৰাৰ্থনা কৰি বকবকাই থাকে। যীচুৱে ইয়াৰ বিষয়ে মথি 6:7-13 কৈছে।

প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত তুমি পৰজাতিবিলাকৰ নিচিনাকৈ অনৰ্থক পুনৰুক্তি নকৰিবা, কিয়নো তেওঁবিলাকৰ বেচি কৰাৰ কাৰণে শুনা যাব বুলি তেওঁলোকে ভাৱে।

-মথি 6:7

“বক-বকনি” এই শব্দৰ অৰ্থ হৈছে শব্দবোৰ বা কথাৰ অৰ্থহীন ভ্ৰম। অধিকাংশ লোকে এই ধৰণেই প্ৰাৰ্থনা কৰে। তেওঁলোকে এই কথাৰ একো জ্ঞাত নহয় যে তেওঁলোকৰ ন্যায়ৰ অধিকাৰ কি আছে বা ঈশ্বৰে তেওঁলোকক নিজৰ ৰাজ্যৰ আইনগত ভাৱে কি দিছে। আপোনাৰ লগত আগৰ পৰাই সংৰক্ষণ যিকোনো বস্তুৰ বাবে আপোনাক ভিক্ষা খুজাৰ বা কন্দাৰ প্ৰয়োজন নাই!

ধৰি লওক এজন পুলিচ অধিকাৰী বাটত থিয় হৈ আছে আৰু এখন ট্ৰাকক ৰখাবলৈ কয়, আৰু তেওঁ কান্দিব ধৰে আৰু ট্ৰাকটো ৰক্ষাবলৈ মিনতি কৰিব ধৰে, অনুগ্ৰহ কৰি ট্ৰাকটো ৰখাওক। মোৰ ওপৰত দয়া কৰক, “অনুগ্ৰহ কৰি অপেক্ষা কৰক।” এইটো সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ আমেৰিকা আৰু তাৰ আইনী ব্যৱস্থাৰ সকলোতকৈ দয়াৱান আৰু লজ্জাজনক অপমান হ'ব। নহয়, পুলিচ অধিকাৰী থিয় হৈ থাকিব আৰু ট্ৰাক ৰখাবলৈ কব, আৰু দেশৰ আইন আৰু দেশৰ চৰকাৰৰ দ্বাৰা প্ৰতিনিধিত্ব কৰা অধিকাৰীৰ দ্বাৰা দিয়া হোৱা আদেশৰ অনুসাৰে ট্ৰাক ৰখি যাব।

যি সকলে ঈশ্বৰক ভিক্ষা বিচাৰে তেওঁলোকে সেই ৰাজ্যৰ আইন বা তাৰ স্থিতিৰ বিষয়ে একো নাজানে। এজন পুলিচ অধিকাৰীয়ে ট্ৰাক খন ৰখাবলৈ এইকাৰণে ভিক্ষা বিচাৰে কিয়নো তেওঁ এজন এনে ৰাষ্ট্ৰৰ চিন্তিত কৰে যত আইন আৰু অধিকাৰ নাই। এনে ৰাষ্ট্ৰত আপোনাৰ কেৱল বিভ্ৰান্তি হ'ব। যেতিয়া এজন খ্ৰীষ্টীয়ই ভিক্ষা খুজে আৰু ভিক্ষা বিচাৰিয়েই থাকে, তেনেহলে এইটো দৰ্শাব বিচাৰে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত দুৰ্বল আছে, আৰু সেই ৰাজ্যৰ পৰা একো উত্তৰ নাপায়। ইয়াৰ দ্বাৰা লোকবিলাকৰ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা বা তেওঁৰ সহায় কৰাৰ ক্ষমতাত সন্দেহ হয়, বাস্তৱত তেওঁলোকে যি

বিচাৰি আছে সেইটোৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ আগৰ পৰাই আছে। যীচুৱে ভিক্ষা খুজা এই আচৰিত ভাৱধাৰৰ বিষয়ে স্পষ্টকৈ উত্তৰ দিছে- “ৰব!”

প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত তুমি পৰজাতিবিলাকৰ নিচিনাকৈ অনৰ্থক পুনৰুজ্জীৱনকৰিবা, কিয়নো তেওঁবিলাকৰ বেচি কৰাৰ কাৰণে শুনা যাব বুলি তেওঁলোকে ভাৱে। এতেকে তোমালোক তেওঁবিলাকৰ নিচিনা নহবা, কিয়নো তোমালোকৰ কি কি প্ৰয়োজন আছে, তাক তোমালোকে তেওঁক খোজাৰ আগেয়ে, তোমালোকৰ পিতৃয়ে জানে। এই হেতুকে তোমালোকে এই দৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা-

হে আমাৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃ, আপোনাৰ নাম পূজনীয় হওক, আপোনাৰ ৰাজ্য আহক, যেনেকৈ স্বৰ্গত, তেনেকৈ পৃথিৱীতো আপোনাৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ হওক। আমাৰ প্ৰয়োজনীয় আহাৰ আজি আমাক দিয়া। আমাৰ ধৰুৱাহঁতক আমি যেনেকৈ ক্ষমা কৰিলোঁ, তেনেকৈ আমাৰো ধাৰ ক্ষমা কৰা। আমাক পৰীক্ষালৈ নিনিবা, কিন্তু পাপ আত্মাৰ পৰা আমাক ধৰি ৰাখা।

-মথি 6:7-13

মনত ৰাখিব এই পদত যীচুৱে আমাক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ শিকাইছে, দুৰ্ভাগ্যবশত বহুত লোকৰ ঘৰত এই শব্দ দেৱালত এক সুন্দৰ ফ্ৰেমত লগাই থোৱা হয় কিন্তু তেওঁলোকে এই শব্দবোৰৰ অৰ্থক বুজি নাপায়। এই শাস্ত্ৰভাগক প্ৰভুৰ প্ৰাৰ্থনা কোৱা হয়, কিন্তু তেওঁ নিজৰ শিষ্য বিলাকক শিকাই আছিল যে সেই বিশিষ্ট শব্দবোৰৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কেনেকৈ কৰিব লাগে। তেওঁ সচাকৈয়ে তেওঁলোকক প্ৰাৰ্থনা কৰোৱা নাছিল, যেনেকৈ আমি গীৰ্জাত কৰোঁ। এই শব্দ কেৱল সেই পাঠৰ কাৰণে বা শব্দবোৰক মনত পেলাবলৈহে নহয়, কিন্তু প্ৰাৰ্থনা কেনেকৈ কৰিব লাগে আৰু পৰিনাম কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে, এই বিষয়ে নিদেশনাৰ পুস্তিকা হে।

আপোনাৰ ৰাজ্য আহক, আপোনাৰ ইচ্ছা যেনেকৈ স্বৰ্গত পূৰ্ণ হয় তেনেকৈয়ে এই পৃথিৱীতো হওক। এইটো প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ নিৰ্দেশনা, ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাক পৃথিৱীত আৰু আমাৰ পৰিস্থিতিবোৰৰ সীমাবদ্ধতাত আনিবলৈ আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে। তেনেহলে আপোনাৰ উত্তৰ কি হব? ঈশ্বৰে যি কয় তাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰক, আৰু স্বৰ্গ ৰাজ্যত নিজৰ অধিকাৰৰ ব্যৱহাৰ স্বৰ্গক পৃথিৱীত আনিবলৈ নিজৰ আৰু নিজৰ চুবুৰীয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তাখিনি পূৰ্ণ কৰিবলৈ কৰিব লাগে।

এক মিনিট ৰক আৰু ভাৱি চাওঁক। যদি আপুনি একো সন্দেহ নকৰাকৈ এইটো জানে যে আপোনাৰ প্ৰাৰ্থনা প্ৰভাৱী আৰু সম্পূৰ্ণ স্বৰ্গ তাৰ সৈতে আছে, তেনেহলে কি যেতিয়া আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰিব তেতিয়া আপোনাৰ আত্মবিশ্বাস বাঢ়িব? হয়!!! স্বৰ্গৰ নাগৰিক হিচাপে আপুনি আইনগত অধিকাৰবোৰক জনাৰ দ্বাৰা, যিটো আপোনাক আগৰ পৰা স্বতন্ত্ৰ ভাৱে দিয়া হৈছে সেইটো জানিবলৈ আৰু প্ৰাপ্ত কৰাৰ প্ৰক্ৰিয়াক জানি আৰু সেই আইনবোৰৰ লাভ উঠাই, আপুনি জীৱনত এটা নতুন

জীৱন যাপন কৰিব পাৰে? ৰাজপথত চলিব পাৰে। ভয় কৰিলে কি হয়? যদি আপুনি অনিশ্চয়তাত থাকিব তেনেহলে কি লাভ? সেই জ্ঞানে ভৱিষ্যতত বিশ্বাস আৰু ধুমুহাৰ সময়ত আত্মবিশ্বাস কেনেকৈ উৎপন্ন কৰিব? যেতিয়া আমি ইয়াৰ নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো তেতিয়া এইটো ডেপ্তা আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱ আছিল। আমি যি দেখিলো তাৰ পৰা আমি প্ৰায়ে আচৰিত হৈ পৰিছিলো। মই এইটো আকৌ কৈছোঁ। আমি সঘনাই আচৰিত আৰু বিস্মিত হৈ পৰিছিলো! ইয়াতকৈ অধিক আমি সেই অধিকাৰৰ পৰা আচৰিত হৈছিলো যিটো ঈশ্বৰে মণ্ডলীক পৃথিৱীত নিজৰ চৰকাৰৰ পৰা কাৰ্য্য কৰিবলৈ দিছে।

কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনময় আত্মাৰ বিধানে মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে।

-ৰোমীয়া ৪:২

আমাৰ বাবে এইটো নিৰীক্ষণ ভাৱনাৰিধিস্ত কৰি দিয়াৰ দৰে আছিল আমাক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধান। ৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়া হৈছে আৰু আমাক ৰাজ্য দি দিয়া হৈছে আৰু জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানত প্ৰৱেশ কৰোৱা হৈছে। আৰু যিবোৰ বস্তু আমাক আৰু অধিক ভাবুক কৰে সেইটো হৈছে আইন আমাৰ জীৱনত ৰাজ্যৰ নৈতিকতাৰ নিৰ্মান কৰে।

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই মোক এটা নতুন আশাৰ সৈতে শাৰীৰিক আৰু ভাৱনাত্মক ভাৱে ঠিক হবলৈ আৰু নিৰাশাগ্ৰস্থ পৰিস্থিতিৰ পৰা মুক্ত হবলৈ সামৰ্থ্য দিছে। মই দৰিদ্ৰতাৰ আৰু ১৮০০ দশকৰ সেই জৰাজিৰ্ণ ঘৰৰ ৩০০ ডলাৰ প্ৰতিমাহ ভাড়া পৰিশোধ কৰিবলৈ সংঘৰ্ষৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আনিলে আৰু ৫৭ একৰ ভূমিত ৭৭০০ বৰ্গফুটৰ এটা সুন্দৰ ঘৰৰ ধাৰৰ সৈতে নহয় কিন্তু সম্পূৰ্ণ ভাড়া পৰিশোধ কৰিবলৈ সহায়ক হল। মোৰ পত্নীয়ে এতিয়া মোক অধিক মৰম কৰে! ভঙা চিঙা গাড়ী, বা চিন্তিত প্ৰতিদিনৰ সমস্যাৰ পৰা উলিয়াই বহুত ভাল গাড়ীত যাত্ৰা কৰাটো আমাৰ বাবে অমূল্য আছিল। কিছু বছৰ আগতে আমাৰ বাবে শুভবাৰ্তাক প্ৰচাৰ কৰিবলৈ কেইবাহাজাৰ ডলাৰ দান দিয়াটো এটা অসম্ভৱ চিন্তা আছিল। জীৱন, ৰাজ্য ৰ প্ৰকাশ, অন্ধকাৰক গেলী পেলাইছিল। আৰু যেনেকৈ ঈশ্বৰে আদিপুস্তকত নিজৰ সম্পূৰ্ণ সৃষ্টিক দেখিলে, আৰু কলে, এইটো বহুত ভাল! ঠিক তেনেদৰেই মইও নিজৰ পৰিবৰ্তিত স্থিতিত দেখা পাই আচৰিত হৈ পৰিলো আৰু কলো, এইটো বহুত ভাল, বাস্তৱত এইটো বহুত ভালই।

ডেপ্তা আৰু মই ইমানেই উ-সাহিত আছিলো যে আমি প্ৰত্যেক জন ব্যক্তিক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে আৰু আমাৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা যি হৈছিল কৈছিলো। আমাৰ গীৰ্জাৰ লোকবিলাককো এই কথা কৈছিলো, আৰু তেওঁলোকে বুজি পাইছিল। আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনতো আমাৰ দৰেই প্ৰভাৱ দেখা পোৱা গৈছিল, আৰু সেইবিলাকৰ ভিতৰত আমাৰ নিজৰ ১৩ বছৰীয়া ছোৱালী আছিল। তাই ঈশ্বৰে কৰা বহুত কৰ্ম দেখা পাইছিল, আৰু সময়ে সময়ে তাই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অতুলনীয় নিয়মবোৰক

আমাৰ জীৱনত কাম কৰা দেখা পাইছিল। মই জানিছিলো যে তাই নিয়মবোৰ নিৰীক্ষণ কৰি আছে আৰু সেইবোৰৰ পৰা শিকি আছে, কিন্তু এটা ঘটনাই মোক স্পষ্ট কৰি দিলে যে তাই বাস্তৱত কিমান শিকি আছিল।

এদিন ৰাতি মই তাইৰ বিচনাকক্ষত তাইক শুভেচ্ছা কবলৈ গলো আৰু মই অনুভৱ কৰিলো যে তাত কিবা এটা বেলেগ আছিল। দেৱালত এটা পমেৰিয়ন কুকুৰৰ ছবি আছিল। যিকোনো পিতৃ-মাতৃয়ে জানে যে যেতিয়া নিজৰ সন্তানৰ বিচনা কক্ষত কুকুৰৰ ছবি দেখা পাই তেতিয়া এইটো নিশ্চিত সংকেত যে এতিয়া এইটো ঘৰত কুকুৰ বিচৰা হ'ব। আৰু মই বিচাৰা নাছিলো যে আৰু এটা কুকুৰ ঘৰত অহাটো, এই কাৰণে মই এই সংকেতক নেদেখা ভাও জুৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো। কষ্টনৰ ভনীয়েক পলীৰ ওচৰত আগৰ পৰাই এটা এনডোৰ কুকুৰ আছিল আৰু সেই কুকুৰটো তাইৰ বিচনাকক্ষত থাকিছিল, এই কাৰণে পলীৰ কুকুৰ প্ৰায়ে পলী আৰু কষ্টনৰ সৈতে থাকিছিল।

মই লাহেকৈ কষ্টনক কলো যে মোক সেই ছবিটো ভাল লাগিছে কিন্তু বাস্তৱত ঘৰত আৰু এটা কুকুৰ থকাটো নিবিচাৰো। মই তাইক কলো যে যদি তেওঁ এটা কুকুৰ ৰাখিব বিচাৰে তেনেহলে নিজৰ ভনীৰ ডচছগু কুকুৰৰ সৈতে নিজৰ কুকুৰ বুলি ভাৱি খেলিবলৈ অধিক সময় পাৰ কৰিব লাগে। সেই ৰাতি কষ্টনে একো নকলে, তাই মনে মনে মোৰ কথা শুনিলে। মই ভাৱিলো যে এতিয়া সমস্যা শেষ হল, কিন্তু কেইবাবাৰো পমেৰিয়নৰ বিষয়ৰ কথা আহি থাকিল। তাই কৈছিল, কি পমেৰিয়নক ৰখাটো ভাল নহয় নেকি? বা সেইবোৰ বহুত চুলি আৰু উত্তেজিত থাকে। আৰু কেতিয়াবা কষ্টন কুকুৰবোৰৰ ছবি অনলাইনত চাইছিল আৰু তাৰ পৰা মোক দেখুৱাইছিল। তেতিয়া মই মাত্ৰ ইমানেই কৈছিল নাই, মই এইটো ঘৰৰ অধিকাৰী আৰু আমি আন এটা কুকুৰ নাৰাখো।

মই ভাৱিছিলো যে এতিয়া বিষয়টো শেষ হৈছে, কিন্তু এদিন যেতিয়া আমি গীৰ্জাৰ পৰা ঘৰলৈ আহিলো, তেতিয়া কষ্টনে বহুত আত্মবিশ্বাসেৰে সৈতে মোৰ ওচৰলৈ আহিল। তাইৰ মুখত আনন্দৰ হাঁহি বিৰিঙি আছিল। তাই কলে, দেউতা, আজি মই মোৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰা পমেৰিয়ন কুকুৰৰ পোৱালি পাই গলো, ঠিক সেই বিশ্বাসেৰে যে নেকৈ আপুনি আমাক শিকায়। মই তাইৰ সোৱৰণ কৰালো যে ঘৰত আৰু এটা কুকুৰ নাৰাখিবলৈ মই কৈছিলো। তাই যিটো কলে সেইটো বিদ্ৰোহ নাছিল। সেইটো কেৱল প্ৰাৰ্থনাত নিজৰ মাকৰ সৈতে একমত আছিল, আৰু সেই সন্মতিতেই তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যে ঈশ্বৰে মোৰ হৃদয়ক সলনি কৰিব। মই এই কথাটো বুজি পালো। মই তেতিয়া বুজিলো যে তাই আৰু তাইৰ মাকে এই বিষয়ে আনজনৰ সৈতে কথা পাতিছিল আৰু তাইৰ মাকে তাইক উৎসাহিত কৰি কৈছিল যে ঈশ্বৰে বাস্তৱত মোৰ সিদ্ধান্তক সলনি কৰিব পাৰে।

সেই প্ৰেৰণাৰ অনুসাৰে, তাই সেই ৰাতিপূৰা গীৰ্জাত নিজৰ বিশ্বাস মুক্ত কৰিলে, তাৰ বাবে সিচাঁ অৰ্থাত দান অৰ্পন কৰিলে আৰু স্বীকাৰ কৰিলে যে তাইৰ বিশ্বাসৰ কুকুৰটো পাই গল। মই বহুত দৃঢ়তাৰে সৈতে তাইক ভাৰসা কৰিবলৈ কলো যে মই তাইক বহুত মৰম কৰো, কিন্তু তাইক কলো যে মই তাইক কুকুৰৰ বিষয়ে যি আগতে কৈছিলো, “কোনো আনটো কুকুৰ আমাৰ ঘৰত নাহিব।” মই তাইক কলো যে মই এইধৰণে কবলৈ দুখিত তথাপিও মই দৃঢ়তাৰে কলো যে এনে নহ'ব। মই যি

কৈ আছিলো সেইটোৰ ওপৰত তাই চিন্তিত নাছিল তাই হাঁহিলে আৰু গুচি গল। আকৌ এবাৰ মই ভৱিলো যে এই কুকুৰৰ সমস্যাটো অৱশেষত শেষ হৈ গল বুলি।

কিন্তু প্ৰায় এমাহৰ পাছত মই মিচিচিপীৰ এটা সৰু গীৰ্জাত বাক্য প্ৰচাৰৰ বাবে আমন্ত্ৰণ কৰিছিল।। এইটো এটা সৰু গাঁৱত এটা সৰু গীৰ্জা আছিল আৰু এই গীৰ্জাৰ চাৰিওফালে বহুত দুৰলৈকে খালী ঠাই আছিল। প্ৰথম ৰাতিৰ শিক্ষাৰ পাছত, পাষ্টৰে মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কলে যে পৰিচৰ্যাৰ সময়ত ঈশ্বৰে তেওঁৰ সৈতে কথা পাতিলে। তেওঁ কলে, মই নাজানো যে আপুনি এইটো জানে নে নাই, কিন্তু মই একটা পমেৰানিয়ন কুকুৰৰ ব্যৱসায়ও চলাও, আৰু ঈশ্বৰে মোক ছয়মাহৰ পোৱালিটোক আপোনাক দিবলৈ কৈছে। কিয়নো এতিয়া তাৰ বয়সৰ হিচাপত কোনোবা ঘৰত পঠিয়াই দিয়াটো আৱশ্যক। মই আচৰিত হলো, আৰু তাক চাই থাকিলো। মই এতিয়া কুকুৰৰ পোৱালিটো লবলৈ প্ৰস্তুত নাছিলো, এইকাৰণে মই কলো, “মই এই বিষয়ে পাছত কম।” মই জনা নাছিলো যে এই পাষ্টৰে কেনেকৈ কুকুৰৰ ব্যৱসায় কৰে, আৰু মই তাক লগ পাওঁতে কোৱা নাছিলো যে কষ্টনক এটা কুকুৰৰ পোৱালি লাগে বুলি।

অৱশেষত মোৰ মন ভাঙি পৰিল আৰু মই ডেণ্ডাক যি হৈছিল কলো আৰু মই তাইক এইটোও কলো যে মই এই কুকুৰটোক একেবাৰেই ঘৰলৈ লৈ যাব বিচৰা নাই। তাই মোৰ ফালে চাই কলে, কি আপুনি নিজৰ ছোৱালীৰ বিশ্বাসটোক ভাঙিবলৈ বিচাৰিছে নেকি? ডেণ্ডাও বাস্তৱিকত ঘৰত আৰু এটা কুকুৰ থকাটো বিচৰা নাছিল। কিন্তু তাই আনটো কুকুৰৰ কাৰণে হবলগীয়া যি কোনো অসুবিধাতকৈ কষ্টনৰ প্ৰতি নিজৰ প্ৰেমক অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি ভৱিলে। আৰু যেতিয়া কষ্টনৰ বিশ্বাসৰ কাৰণে ঈশ্বৰে তাইৰ বাবে এটা কুকুৰৰ ব্যৱস্থা কৰি দিছিল, তেতিয়া আমি তাইক সেইটো দিয়াটো কেনেকৈ বাধা দিব পাৰিম? সেয়ে মই পাষ্টৰক কলো যে মই সেই কুকুৰটোক লৈ যাম।

আমি কষ্টনক একো কোৱা নাছিলো কিন্তু তাইৰ বায়েকক কলো যে যেতিয়া আমি বিবানবন্দৰত পাম আৰু যেতিয়া আমাক লবলৈ আহিব তেতিয়া কষ্টনক লগত লৈ আহিব। কষ্টন বিমানবন্দৰত আহি পাইছিল, আৰু যেতিয়া আমাক লগ পালে তেতিয়া আমি তাইক এটা ট্ৰবল কেচ দিলো যিটো আমি কুকুৰটোক ৰাখিবলৈ কিনিছিলো। যেতিয়া কষ্টনে সেই সৰু পমেৰিয়ানক দেখা পালে তাই উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাত সকলো বাতাবৰণ থমকি গল। আশেপাশে থকা সকলো লোকে ৰৈ এই সকলো ঘটনা চাবলৈ ধৰিলে। সোনকালেই আমাৰ চাৰিওফালে ভিৰ জমা হৈ গল কিয়নো কষ্টনে কুকুৰৰ পোৱালিটোক ধৰি কান্দি আছিল আৰু ডেণ্ডা সকলোকে কৈ আছিল যে আমি কুকুৰটোক কেনেকৈ পালো আৰু কেনেকৈ কষ্টনে সেই কুকুৰৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিছিল।

সেই সময়ত মই অনুভৱ কৰিলো যে যদি আপোনাৰ হাতত কুকুৰৰ এটা পোৱালি আছে, আৰু আপুনি বিমানবন্দৰত এটা আত্মিক সঞ্জীৱনিৰ আৰাধনাও কৰিব পাৰে। প্ৰত্যেক ব্যক্তি সেই পোৱালিটোক চাবলৈ বিচাৰিছিল আৰু বিমানবন্দৰত আশে পাশে থকা সকলো লোকে কষ্টনৰ সৈতে কান্দি আছিল, ইয়াত এজন টি এচ এ অধিকাৰীও কান্দি আছিল। এইবাৰ মই ভৱিলো যে মই এজন ভয়ানক বেয়া পিতৃ। যেতিয়া মই চালো যে মোৰ ছোৱালী সেই পোৱালিটোৰ সৈতে কিমান আনন্দিত

হৈ আছিল তেতিয়া মই ভাবিলো যে যেতিয়া ঈশ্বৰে স্বয়ং সেই কুকুৰৰ পোৱালিটোক তাইৰ বিশ্বাসৰ কাৰণে তাইৰ জীৱনত আনিলে, তেনেহলে মই সেইটো ঘৰত আনিবলৈ কিয় কুষ্ঠাবোধ কৰিছিলো, যিটো বাস্তৱত সেইটো বহুত মূল্যবান আছিল। তাই তাৰ নাম চেক্সপিয়েৰ ৰাখিলে, সি বহুত আকৰ্ষণীয় আছিল। সি আমাৰ পৰিয়ালৰ বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ হৈ পৰিল। যদিও সি সৰু কুকুৰ আছিল, সি দিনে ৰাতিয়ে কষ্টৰ পিছে পিছে গৈছিল, তাই যত গৈছিল তাইৰ লগত তালৈকে গৈছিল।

যদিও এইটো এটা হৃদয় স্পৰ্শ কৰাৰ কাহিনী, মই এটা প্ৰশ্ন সুধিব বিচাৰো যিটোৰ উত্তৰ প্ৰাপ্ত কৰাটো আৱশ্যক আৰু এইটোৱেই এই কিতাপৰ উদ্দেশ্য। তাই সেই কুকুৰটো কেনেকৈ পালে? ইয়াৰ আগতে কোনোৱে মোক কুকুৰ দিয়া নাছিল। আৰু এইটো কেনেকৈ সম্ভৱ যে যি কুকুৰৰ বাবে মোৰ ছোৱালীয়ে নিজৰ বিশ্বাস মুক্ত কৰিছিল, সেইটোৱেই এই কুকুৰ আছিল- কি এইটো আত্মমিক ভাৱে ঘটিল নেকি? নহয় একেবাৰে নহয়। এইটো সেই ৰাজ্যৰ প্ৰত্যক্ষ পৰিণাম আছিল যিটো মোৰ পাৰিবাৰিক জীৱন আৰু ইয়াক নিয়ন্ত্ৰিত কৰা আইনত সম্ভৱ হৈছিল। এইটো সেই সকলোৰে সৈতে হয় যি সকলে বিশ্বাস কৰে আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰক বিশ্বাসেৰে সৈতে এই পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰৰ পৰা মুক্ত কৰে, আৰু এইটো আমাৰ পৰিয়ালৰ সৈতেও হ'ল। আমি স্বীকাৰ কৰিছো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই এই কুকুৰত সৃষ্টি কৰিছিল। কিন্তু কেনেকৈ? সেইটো কেনেকৈ আইন আছিল যাৰ বাবে এইখিনি হ'ল? আশা কৰো এই কিতাপ আপোনাক কিছু স্পষ্ট উত্তৰ প্ৰদান কৰিব যিটো আপোনাক বুজিবলৈ সহায় কৰিব যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আনন্দ কেনেকৈ লব পাৰোঁ। অৱশেষত, আপুনি সেই ৰাজ্যৰ নাগৰিক যি আইনী অধিকাৰবোৰ আৰু লাভবোৰৰ আনন্দ লব পাৰে! কিন্তু প্ৰথমে মই আপোনাক আমাৰ পাৰিবাৰিক জীৱনত ৰাজ্যৰ আন এটা উদাহৰণ দিবলৈ বিচাৰিছো।

অধ্যায় 4 বিশাল মাছ

যেতিয়া ডেড্ৰা আৰু মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু পৃথিৱীত আমাৰ অধিকাৰৰ বিষয়ে শিকিলো, আমি এই তথ্যৰ বিষয়ে অধিক সচেতন হৈ পৰিলো যে আমি নিজৰ কাৰণে সিদ্ধান্ত লওঁ যে কেনেকৈ জীয়াব লাগে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আমাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণক প্ৰভাৱিত কৰে, কিন্তু ইয়াৰ বাবে আমি সেই প্ৰৱন্ধ বোৰ মুক্ত কৰাৰ আৱশ্যকতা আছে যিবোৰ আমাৰ গোটেই জীৱন লাগে বা আৱশ্যক আছে। এইখিনি নিজেই নহয়। আমাৰ ছোৱালীৰ সৰু কুকুৰটোৰ দৰে, ৰাজ্যক নিজৰ অধীনত আনিবলৈ লাগিলে সেইটো যিমানেই সৰু বা কম গুৰুত্বপূৰ্ণ নহওক কিয়। যেতিয়া আমি এই কথাৰ অনুভৱ কৰিলো তেতিয়া আমাৰ বাবে একো অসম্ভৱ নাছিল। নিজৰ অধিকাংশ জীৱনত মই বাস্তৱত এই কথাৰ অনুভৱ নাছিল যে ঈশ্বৰে আমাক ৰাজ্য, তাৰ সম্পূৰ্ণ ৰাজ্যৰ আনন্দ লবলৈ দিছে। এইকাৰণে আমাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণত ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱক দেখা পোৱাটো আনন্দৰ কথা, আনকি সেই সৰু সৰু কথাতো যিবোৰ বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়। আগৰ কাহিনীৰ দ্বাৰা মই এইটো বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছো। মই এই বিশাল মাছৰ কাহিনীটোৰে সৈতে।

এইটো তেতিয়া হৈছিল যেতিয়া আমাৰ পৰিয়াল অসম্ভৱত ছুটীত আছিলো। এইটো আমাৰ বাবে এটা সপোনৰ দৰে আছিল যে আমি তাত ছুটী উপভোগ কৰিবলৈ গৈছিলো। আমি এক্সৰেজত নামিলো আৰু তিনি সপ্তাহৰ বাবে এটা আৰৱী ভাড়াত ললো আৰু অধিকাংশ পশ্চিম দিশত ফুৰিলো। এইটো সম্পূৰ্ণ প্ৰদেশ বহুত সুন্দৰ আছিল! এদিন যেতিয়া আমি কেনই প্ৰায়দ্বীপত নৌকাচলাই আছিল, আমি দেখিলো যে এটা সৰু নাওৰ বাহিৰত এটা ডাঙৰ মাছ এখন কিনাৰত লাগি আছে। অধিকাংশ সৰু নাও বোৰ এই মাত্ৰকে আহিছিল, আৰু বন্দৰৰ উপৰ আৰু তল অংশত বহুত অধিক মাত্ৰাত ডাঙৰ মাছ দেখা পোৱা গৈছিল। এনে লাগিছিল যেন মাছ বিলাকে আগবাঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। মই প্ৰথমে কেতিয়াও হলিবিট মাছ দেখা নাছিলো আৰু মই জনাও নাছিলো যে এই মাছটো কেনেকৈ দেখিবলৈ বা কেনেকে থাকে, কিন্তু সেই মাছটো বহুত ডাঙৰ আছিল। আমি এইটো চাই আচৰিত হালোঁ যে সেই দিনা প্ৰত্যেক সৰু নাওৰ কোম্পানীয়ে হলিবিট ধৰাটো অভ্যাস কৰি আছিল। অক্সমতে মোৰ পত্নীয়ে মোৰ ফালে চালে আৰু কলে, মই এটা হলিবিট ধৰিবলৈ বিচাৰিছো আৰু মই সেইটো সেই নায়কৰ সৈতে ধৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। তাই হলিবিট ধৰা বিজ্ঞাপন কৰা সৰু নাওৰ ফালে সংকেত দিলে, যত মাছৰ খ্ৰীষ্টীয় প্ৰতীক আছিল।

এইটো শুনি প্ৰথমে মই আচৰিত হৈ গলোঁ! কি তুমি হলিবিট ধৰিবলৈ বিচাৰিছা? তাই ইয়াৰ

আগতে কেতিয়াও মাছ ধৰাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰা নাছিল। কিন্তু তাই জোৰ কৰাত তাইক অফিচলৈ লৈ গলো। অফিচৰ কৰ্মচাৰীয়ে আন এজন গ্ৰাহকৰ সৈতে ব্যস্ত আছিল, এই কাৰণে আমি জননী বৰ্ভত লোক বিলাকৰ দ্বাৰা লিখা টিপনীবোৰ চাই আৰু ইফালে সিফাল চাওঁতে সময়ত কটাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মই দেখিলো যে হলিৰটৰ ধৰাৰ সময় চলি আছিল, কিন্তু তাত এইটোও লিখা আছিল এই সময় সোনকালেই বন্ধ হৈ যাব। আমি জনা নাছিলো যে এইটো কি আছিল, আৰু হয়তো আপুনিও নাজানে যে সেইটো কি, সেয়ে আহক মই বুজাইছো। হলিৰট সৰু নাৱৰ নায়কৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ মাহত সকলোতকৈ ডাঙৰ হলিৰট ধৰাৰ প্ৰতিযোগিতা হয়, আৰু আজিও সেইটো চলি আছে। বিজেতাক এখন চেক দিয়া হয় আৰু তাৰ ফটো বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ কৰা হয়। ডেপ্তা আৰু মই সৰু নাৱত প্ৰৱেশ কৰাৰ বিষয়ে কথা পাতিলো, কিয়নো আমি তো তাত ফুৰিবলৈহে আহিছো। ডৰীত প্ৰৱেশ মাচুল বহুত কম আছিল, আৰু তাৰ পাছত যি মই আগৰ কাহিনী কবলৈ গৈছো সেইটো হল।

ডেপ্তা, মোৰ মৰমৰ পত্নী, বহুত কাষত থাকা জনীয়ে মোৰ ফালে চালে আৰু কলে যে তাই সেই ডৰীত ভাগ লবলৈ আৰু জিকিবলৈ দৃঢ় যাতে এই নায়ক জনৰ ব্যৱসায় আন কোনো নায়কৰ তুলনাত অধিক প্ৰসিদ্ধ আৰু বিকাশিত হওক। কিয়নো তেওঁ এজন খ্ৰীষ্টীয় আৰু তাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ মহিমা হব। এই কাৰণে যেতিয়া টেবুলত চহী কৰাৰ আমাৰ সময় আছিল, তেতিয়া ডেপ্তাই সাহসেৰে সৈতে ঘোষনা কৰিলে যে তাই ঈশ্বৰৰ মহিমা আৰু সেই নায়ক জনৰ ব্যৱসায়ক অধিক বিকশিত কৰিবলৈ হলিৰট ডৰীত জিকিবলৈ গৈ আছে। কিয়নো তেওঁ এজন খ্ৰীষ্টীয়। আপুনি অনুমান কৰিব পাৰে যে তাই কি অনুভৱ কৰিছিল। যেনেকৈ আপুনি জানে। প্ৰত্যেকেই হলিৰট ডৰী জিকিবলৈ বিচাৰে, আৰু মোৰ বিশ্বাস যে সি বহুত পৰ্য্যটকক কোৱা শুনিছে যে মই এই ডৰী জিকিবলৈ গৈ আছো আৰু যদিও সকলোৱেই এনে কোৱা নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ ওচৰলৈ অহা কিছুমান পৰ্য্যটকে নিশ্চয় এনেকৈ কৈছিল। কিন্তু মোৰ বিশ্বাস যে তেওঁলোকৰ ভিতৰত কোনোৱে এইটো কোৱা নাছিল যে আমি এই ডৰীক ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ বাবে জিকিবলৈ গৈ আছোঁ।

তেওঁলোকে ডৰীৰ বিষয়ে ডেপ্তাৰ কথাত বিশেষ মন নিদিলে। আমি বাহিৰলৈ গলো, আৰু মাছ ধৰিবলৈ ধৰিলো, আমি এটা হলিৰট ধৰিলো, আৰু ডেপ্তাই নায়কক সুধিলে, যি তাৰ মালিক আছিল, ডৰী জিকিবলৈ হলিৰট কিমান ডাঙৰ হব লাগে। আৰু তেওঁ কেৱল এইটোৱেই কৈ থাকিল যে সেই হলিৰটতকৈ ডাঙৰ হব লাগে। যিটো আমি অলপতে ধৰিলো। সেয়ে যেতিয়া তাই 40 পাউণ্ডৰ মাছ ধৰিলে, তেতিয়া তাই কলে এইটো জিকিবলৈ এইটো ডাঙৰ নহয়নে। যেতিয়া তেওঁ 70 পাউণ্ডৰ মাছ ধৰিছিল, সেইটোও সেই প্ৰতিযোগিতাত জিকিবলৈ সিমান ডাঙৰ নাছিল। হলিৰট খাবলৈ বহুত সোৱাদ, আৰু এইটো সকলোৱে জানে, সেয়ে আমি যি মাছ ধৰিছিলো সেইখিনি ঘৰলৈ পঠাবলৈ সিকান্ত ললো। এজন ব্যক্তিয়ে কেৱল দুটা মাছহে লগত লৈ যাব পাৰে। নিয়মানুসাৰে সেইটো সীমিত আছিল। সেয়ে আমি 70 পাউণ্ডৰ মাছ নিজৰ বাবে ৰাখিলো।

দিন গধূলিলৈ ৰূপান্তৰ হল, আৰু এতিয়া আন্ধাৰ হবলৈ ধৰিছিল, মোৰ লৰা, টম, ছোৱালী, পলী, আৰু মই আমাৰ লগত নিয়মানুসাৰে দুটাকৈ মাছ আছিল। মোৰ আন দুজন লৰা, এমী, আৰু টিম এটা

সন্মিলনীত ভাগ লবলৈ বিচাৰিছিল, সেয়ে তেওঁলোকে সোনকালে ঘৰলৈ গল, আৰু তেওঁলোকে মাছ ধৰাৰ সময়ত আমাৰ লগত নাছিল। ডেপ্তাৰ লগত 70 পাউণ্ডৰ মাছ আছিল, কিন্তু আমাৰ লগত যি মাছ আছিল, সেইখিনি ডৰী জিকিবলৈ একেবাৰে যোগ্য নাছিল। কিন্তু ডেপ্তাক তেতিয়াও বিশ্বাস আছিল যে তাই সকলোতকৈ ডাঙৰ মাছ ধৰিব। যেনেকৈ গধূলি হল, নায়কে আমাক সকলোকে কলে যে নিজৰ নিজৰ বৰশীক থৈ দিবলৈ কিয়নো ঘূৰি যাবলৈ সময় হৈছিল। নায়কে আমাৰ সকলো বৰশীক থবলৈ আৰু সেইবোৰ ভিতৰত ৰাখিবলৈ আৰু অন্য সকলো বস্তু ভিতৰত ৰাখিবলৈ সহায় কৰি আছিল। কিন্তু ডেপ্তাই তাৰ আদেশক শুনা নাছিল। তাই নায়কক কিছু মিনিট দিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে কিয়নো তাই ঘোষনা কৰিছিল যে তাই প্ৰতিযোগিতাক জিকাৰলৈ হলিৰট মাছক ধৰিবলৈ গৈ আছে বুলি। নায়কে কিছু সময় অপেক্ষা কৰিলে, শেষত তেওঁ ডেপ্তাৰ ফালে গৈ কলে, “মোক ক্ষমা কৰিব, কিয়নো এতিয়া আমি ঘূৰি যাব লাগিব।”

নায়ক তাইৰ বৰশীৰ ওচৰত গৈ পোৱাৰ আগতে অক্সমাতে পৰিস্থিতি সলনি হৈ গল। স্পষ্টভাৱে বুজি পাইছিলো যে এইটো এটা ডাঙৰ মাছ আছিল কিয়নো বৰশীৰ ডাং ঘূৰি গল আৰু ডাংটো ঘূৰোতে শব্দ হৈছিল। নায়কে এইটো জানিবলৈ খুটাত উঠিল চাবলৈ যে মাছটো কিমান ডাঙৰ আৰু তেওঁ স্বীকাৰ কৰিলে যে বাস্তৱত এইটো এটা ডাঙৰ মাছ কিন্তু তেওঁ কলে যে এইটো তিৰি মাছ। তেওঁ কলে যে যেনেকৈ সেইটোৱে মাছটোক টানিলে, সেইটো চাই সি কব পাৰে যে সেইটো কি মাছ হয়। ডেপ্তাক মাছটোক বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিবলৈ সময় লাগিল। মাছটোক 300 ফুট তলৰ পৰা উপৰলৈ উঠাবলৈ তাই নিজৰ সকলো শক্তি ব্যৱহাৰ কৰিলে। যেতিয়া মাছটো বাহিৰলৈ আহিল, তেতিয়া সকলোৱে চালে যে এইটো বাস্তৱত এটা ডাঙৰ হলিৰট, যিটো ডেপ্তাতকৈয়ো ডাঙৰ আছিল।

মাছটোক নৱত টানিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছিল, সেই সময়ত নায়কে কলে ইমান ডাঙৰ মাছক নৱত জীৱিত অৱস্থাত টানিব পৰা নাযাব, এনে কৰিলে সি নিজকে বচাবলৈ সংঘৰ্ষ কৰিব আৰু কিয়নো এইটো ইমানেই ডাঙৰ যে যিকোনো ব্যক্তিক আঘাত কৰিব পাৰে বা নৱক লুকাচান কৰিব পাৰে। ইমান ডাঙৰ মাছৰ কাৰণে তাৰ ওচৰত এটা বিশেষ উপকৰণ আছিল। প্ৰোডত এটা সৰু বিস্ফুটক বিন্দু আছিল যিটো মাছৰ মূৰত লাগিলে ফাটি গৈছিল, যাৰ বাবে মাছটো মৰি গৈছিল। নায়কে সেই মাছৰ মূৰত প্ৰোড লগালে আৰু সেইটো দৰাবলৈ যাওঁতে তাত বিস্ফুট হল কিন্তু সেই সময়তে মাছটো তীব্ৰ গতিৰে জাপ মাৰিলে আৰু বিস্ফুটোৰ লক্ষ্যৰ পৰা আঁতৰি গল।

শব্দৰ লগে লগে মাছটোৱে নিজৰ সম্পূৰ্ণ জোৰেৰে সৈতে আকৌ তললৈ গুচি গল। ডাং 300 ফুট তললৈ হাউলি আছিল ইমান তললৈ হাউলি যোৱাত তাৰ পৰা শব্দ হবলৈ ধৰিলে। আমি ভয় কৰিছিলো যে ডাংটোৱে এতিয়া মাছটোক ধৰি ৰাখিব পাৰিবলনে নোৱাৰে বা মাছটোৱে ইমান তীব্ৰতাৰে জাপ মাৰিছে যে ডাংটোৱে যিটো মাছটোক ধৰি ৰাখিছিল সেইটো ওলাই যাব আৰু মাছটোক ধৰিব পৰা নাযাব। সেয়ে ডেপ্তাই সেই ডাঙৰ মাছটোক আকৌ ওপৰলৈ টানিবলৈ ধৰিলে। এবাৰ তাই মাছটোক উঠাবলৈ চেষ্টা কৰিলে যে মাছটোৱে আকৌ ওলাই যাবলৈ ধৰিছিল। এইকাৰণে আমি চাৰিওফালে নিজৰ হাত থলো, আৰু তাইৰ হাতত নিজৰ হাত থৈ লাহে লাহে মাছটোক উপৰলৈ

লৈ আহিলো। এইবাৰ নায়কে মাছটোক ভালকৈ নৱত লৈ ৰাখিবলৈ পাৰিলে। আমি সেই বিশাল মাছটোক চাই আচৰিত হৈ পৰিলো।

আমি সেই বিশাল মাছটোক চহৰৰ দাঁতিত লৈ গলো, আৰু তাত ওজন জুখিবলৈ প্ৰৱন্ধ কৰিলো। মাছৰ ওজন আছিল 123 পাউণ্ড আৰু এইটো ডেপ্তাতকৈয়ো দীঘল আছিল। এইটো জুখা মানুহজনে কলে যে এই বছৰৰ প্ৰতিযোগিতাত সকলোতকৈ ডাঙৰ মাছ, কিন্তু প্ৰতিযোগিতা সমাপ্ত হবলৈ এতিয়াও দুসপ্তাহ বাকী আছিল, আমি জনা নাছিলো যে আমি এই মাছৰ প্ৰতিযোগিতাত জিকিম নে নাই। আচৰিত কথাটো হল এদিন ডেপ্তাৰ নামত এটা চেক আমি পালো, আৰু আমি বাতৰিকাকতৰ লেখনিও পালো, যত তাইৰ ফটো আছিল। এইটো দেখাৰ পাছত আমি সকলোৱে আনন্দিত হৈ উঠিলোঁ।

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই আকৌ কাম কৰিলে! আৰু মই আকৌ সুখিৰ বিচাৰিছো যে, তাই সেই মাছটো কেনেকৈ ধৰিলে? মই মোৰ বৈবাহিক জীৱনত তাইক কেৱল দুবাৰেই মাছ ধৰিবলৈ দেখিছিলো, আৰু বাস্তৱত তাই মাছ ধৰিবলৈ ভাল পোৱা নাছিল। মই এতিয়াও আচৰিত যে হলিৰটক ধৰিবলৈ তাই কেনেকৈ প্ৰস্তুত হল। কিন্তু এনে কৰাৰ বাবে তাইৰ এটা কাৰণ আছিল। তাইৰ বিশ্বাস আছিল যে তাই ডৰীত জিকা মাছটো ধৰিব, আৰু তাই তেনে কৰিলে। যেতিয়া আমি আলস্কাত নায়কৰ সৈতে কথা পাতি আছিলো, তেতিয়া তাইৰ লগত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিলো আৰু আমি সেই মাছটো কেনেকৈ ধৰিলো এইটোও কলো। যদিও আমি মাছটো ধৰিলো সেইটো অধিকাৰীত্ব বাবে আমি বিজেতা নাছিলো, কিন্তু আমি সেই দিনা নায়কৰ সৈতে কথা পাতি তাৰ পৰা গুচি গলো, সি মাছটোৰ ফালে চালে আৰু তেওঁ ভাৱিবলৈ ধৰিলে, কিয়নো এই মাছটো ইমানেই বিশাল আছিল আৰু সেই মাছটোৱে শেষত প্ৰতিযোগিতা জিকিলে।

আপুনি হয়তো ভাবি আছে যে এইটো আমাৰ, বা বাস্তৱত ডেপ্তাৰ ডাঙৰ মাছ ধৰাৰ কাহিনীৰ শেষ। মই জানো যে মানুহবিলাকে কব যে তাই সেই মাছটো ধৰিবলৈ ভাগ্যৱান আছিল, কিন্তু কি এনেকৈ দুবাৰ হব পাৰেনে, যি কি নহওক, আকৌ, প্ৰায় পাঁচ বছৰ পাছত, ডেপ্তা আৰু মই নিজৰ এজন পাষ্টৰ বন্ধুক অলস্কাত চমন মাছ ধৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিলো। আগৰ বাৰ যেতিয়া আমি নিজৰ পৰিয়ালৰ সৈতে আৰ, ভি যাত্ৰাত গৈছিলো, তেতিয়া সেই ঠাইত পুনৰ উভতি যোৱা নাছিলো, আৰু তেতিয়াৰে পৰা তালৈ যাবলৈ আমি কিছু আজুহা বিচাৰি ফুৰিছিলো। আমি আকৌ এটা আৰ, ভি, ভাড়াত ললো, আৰু চমন মাছ ধৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰিলো, সেই সময়ত বহুত চাৰী, চাকী(নীলা- পিঠিৰ চমন মাছ) মাছ আছিল। আৰু যেতিয়া আমি চমন ধৰি আছিলো, আমাৰ চৰ্চাৰ কথাবোৰত কেনেকৈ হলিৰট মাছ ধৰিবলৈ বৰশী পেলোৱা হয় আৰু ডেপ্তাই কেনেকৈ সেই মাছটো ধৰিছিল। আমাৰ বন্ধুৱে আগতে কেতিয়াও হলিৰট মাছ ধৰা নাছিল, এই কাৰণে আমি কলো, ঠিক আছে বলা তালৈকে যাওঁ। আমি সেই ঠাইতে যাবলৈ সিদ্ধান্ত ললোঁ, যত ডেপ্তাই বিশ্বাস মাছ ধৰিছিল আৰু সেই ঠাইৰ নায়কজন তেতিয়াও সেই ব্যৱসায়ত আছিল, সেয়ে সেই নায়কজনৰ ওচৰলৈ যাবলৈ নিৰ্ণয় কৰিলো।

যেতিয়া আমি সেই ঠাইত গলো, যত নায়ক জন আছিল, তেতিয়া আমি দেখিলো যে তেওঁ

তাত এতিয়া নাই, আৰু আমি ভৱিলো যে আমি আন এজন নায়কক ব্যৱহাৰ কৰিবলগীয়া হব পাৰে। কিন্তু এনে কৰাৰ আগতে আমি ভৱিলো যে আমি ইণ্টাৰনেটত তাৰ নাম বিচাৰি চাওঁ, কিয়নো আমাৰ তেওঁৰ নাও বা বঠ কোম্পানীৰ নাম মনত নাই। কিছু বিচাৰাৰ পাছত, আমি বাতৰি কাকতৰ লেখনি পত্ৰ দেখা পালো, যত পাঁচ বছৰ আগতে ডেপ্তাই যি মাছ ধৰিছিল তাৰ ফটো আছিল। তাত সেই বট, বা নাও কোম্পানীৰ নাম উল্লেখ আছিল, সেয়ে আমি তৎক্ষণাত এটা ফোন কৰিলো, আৰু সকলোখিনি এক পলকতে ঠিক হৈ গল। কোম্পানীৰ ব্যৱসায় এতিয়াও চলি আছিল, কিন্তু তেওঁলোকে নিজৰ ব্যৱসায় পাঁচ মাইল দূৰত স্থানান্তৰিত কৰি দিছে।

যেতিয়া আমি সেই ঠাইত গৈ পালোঁ যত নায়কজনৰ কাৰ্যালয় আছিল, চকীত বহা এজনী মহিলা, যি সেই নায়ক জনৰ পত্নী আছিল, তাই ওপৰলৈ চালে আৰু বহুত আনন্দৰে কলে, হলিবিট বিজেতা, আমি ডাঙৰ হলিবিট আৰু পিছৰ পাঁচ বছৰত কি চলি আছে, এই বিষয়ে কথা পাতিবলৈ ললো। এইটো আৰ্থিক সমস্যাৰ সময় আছিল আৰু ব্যৱসায় ভাল চলি থকা নাছিল। তাই কলে যে লোকবিলাকে বেছি যাত্ৰা নকৰে আৰু মাছ ধৰিবলৈ পইচা খৰচ নকৰে, আৰু এই কাৰণে মোৰ স্বামী বহুত নিৰাশাত আছিল। আমি তেওঁক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে সোৱণৰণ কৰালো, আৰু তাই কলে যে তাইৰ স্বামীয়ে ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যাৰ প্ৰতি একেবাৰে মন নিদিয়ে।

যেতিয়া আমি নাওত উঠিলো তেতিয়া তাই ডেপ্তাৰ সেই ধৰা ডাঙৰ মাছটোৰ মনত পৰিল। ডেপ্তাই তাৰ ওচৰত গৈ সুধিলে যে মাছ ধৰাৰ কাম কেনে চলি আছে, আৰু তেওঁ কলে যে বৰ্তমান আগৰ সেই ধৰণৰ ডাঙৰ মাছ ধৰা হোৱা নাই যিটো তাই ডৰীৰ বাবে ধৰিছিল, কিন্তু সৰু মাছ ধৰি থকা হৈ আছে। তেওঁ কলে যে এই অঞ্চলত কোনো ডাঙৰ মাছ নাই কিয়নো এই অঞ্চলটো বেছি গভীৰ নহয়। তেওঁ আৰু কলে যে যি ঠাইত তাই ডৰীত সেই ডাঙৰ মাছটো ধৰিছিল সেই ঠাইটো বহুত গভীৰ আছিল আৰু তাত অধিকাংশ তিমি মাছ থাকে, আৰু সেইকাৰণে তেওঁ নিজৰ ব্যৱসায়টো তাৰ পৰা আঁতৰাই এই স্থানলৈ স্থানান্তৰিত কৰি দিছে।

মাছবোৰ ধৰিবলৈ যি দানা দিয়া হৈছিল সেইবোৰ তললৈকে গৈ পোৱাৰ আগতে তিমি মাছবোৰে সেইবোৰ খাই পেলাইছিল, আৰু আন মাছবোৰ জালত নপৰে, আৰু মাছ ধৰিবলৈ দানা কিনিবলৈ বহুত পইচাৰ প্ৰয়োজন হৈছিল আৰু মাছ ধৰিবলৈ বহুত সময় লাগিছিল।

সেয়ে আমি তেওঁক সুধিলো যে তেওঁ এই অঞ্চলত কি আকাৰৰ মাছ ধৰি আছে, আৰু তেওঁ কলে যে এমাহত মই 20 পৰা 30 পাউণ্ডতকৈ ডাঙৰ মাছ কেতিয়াও দেখা নাই। তেতিয়া ডেপ্তাই তাৰ ফালে চালে আৰু কলে, ঠিক আছে মই আজি ইমান ডাঙৰ মাছ ধৰিম যিটো আপুনি বহুত সময়ে দেখা পোৱা নাই। যাতে আপুনি জানিব পাৰিব যে ঈশ্বৰ বিশ্বাসযোগ্য। কিন্তু তেওঁ ডেপ্তাক ধেমালী কৰিলে। দিনটোত কেৱল 20 পাউণ্ডৰ মাছেই ধৰি থাকিলো, যেনেকৈ নায়কে কৈছিল যে সেই ঠাইত কেৱল সিমান আকাৰৰ সৰু মাছেই পোৱা যায়, আৰু নায়কে দিনটো ডেপ্তাক তাই যি ডাঙৰ মাছ ধৰাৰ বিষয়ে যি কৈছিল তাৰ ঠাট্টা কৰি আছিল। এইটো আমাৰ পাছৰ যাত্ৰাৰ পুনৰাবৃত্তি আছিল।

যেনেকৈয়ে গধূলি হবলৈ ধৰিলে, নায়কে আমাক সকলো ডাং উলিয়াই সামৰিবলৈ কলে, আৰু

এইবাৰো ডেণ্ডাই তাৰ কথাত মন নিদিলে, তাই কেৱল ইমানেই কলে যে তাইক ডাঙৰ মাছ ধৰিবলৈ কেৱল এক বা দুই মিনিট লাগিব। নায়কে এক মিনিটৰ বাবে বলে কিন্তু আকৌ তেওঁ কলে যে তেওঁ এতিয়া যাবলৈ বিচাৰিছে। সেই সময়তে, তাইৰ মাছ ধৰা ডাং হাউলী গল, আৰু সম্পূৰ্ণ দীঘন কাহিনী কোৱাৰ সলনি মই কেৱল ইমানেই কম ডেণ্ডাই 70 পাউণ্ডৰ মাছ ধৰিলে। নায়কে আকৌ আচৰিত হৈ পৰিল।

যেতিয়া আমি মাছ ধৰাৰ পাছত এখন ৰেষ্টোৰাত গলো, তেতিয়া আমি দেখিলো যে তাত এখন নাওৰ নায়কে আহাৰ গ্ৰহণ কৰি আছিল, আমি তেওঁৰে সৈতে কথা বতৰা আৰম্ভ কৰিলো, যেতিয়া তেওঁ শুনিলে যে ডেণ্ডাই 70 পাউণ্ডৰ মাছ ধৰিছে বুলি, তেতিয়া তাৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল। যত তোমালোকে মাছ ধৰি আছিলো, সেই ঠাই কিমান দূৰত আছিল, সি জানিবলৈ বিচাৰিছিল যে আমি সেই মাছটো কত ধৰিলো, ৰেষ্টোৰা এৰাৰ পাছত, আমি আকৌ এবাৰ নাওত যাব লগীয়া আছিল। আৰু ডেণ্ডাৰ দ্বাৰা ধৰা মাছক ঘৰলৈ পঠাবলৈ কাগজত চহী কৰিবলগীয়া আছিল।

চাৰ্টাৰ নায়কক অভিবাদন দিয়াৰ পাছত তাৰ পৰা যোৱাৰ আগতে আকৌ এবাৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে আমি কবলৈ সুযোগ পালো। মই নায়কৰ ফালে চালো আৰু কলো, আপুনি বাস্তৱত এইটো জানিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে যে ডেণ্ডাই সেই দুটা মাছক কেনেকৈ ধৰিলে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মে টকাৰ বাবেও কাম কৰে। এইবাৰ তেওঁ আমাৰ কথাৰ ওপৰত মন দিছিল আৰু তাৰ মনোযোগ দিবলৈ ধৰিলে। আমি নিজৰ কিতাপ, ফিচিং দা মনী থিং দিলো আৰু গুচি গলো।

এই দুটা মাছক ধৰাৰ অন্তৰালত কি এইটো এটা আচৰিত আছিল বা এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মৰ প্ৰতিফল আছিল? আপুনি নিজেই বিবেচনা কৰক, কিন্তু ডেণ্ডাই আৰু মই আগতেই সিক্সান্ত কৰি লৈছিলো। মাছ ধৰাৰ যাত্ৰাক লৈ ধাৰ মুক্ত হোৱা বা সুস্থতা লৈকে, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই আমাৰ অনুভৱক আনন্দৰে আৰু আমাৰ জীৱন সলনি কৰি আছিল। অন্য অনেক লোকেও আমাৰ দৰে ৰাজ্যৰ অনুভৱ কৰি আছে। এজনী মহিলাই ডেণ্ডাৰ অনুভৱৰ কাহিনী শুনিলে আৰু এই প্ৰৱন্ধ লিখিলে।

গেৰী আৰু ডেণ্ডাক শুভেচ্ছা,

ডেণ্ডাই প্ৰতিযোগিতাত হলিৰট কেনেকৈ ধৰিলে এইখিনি আপোনাৰ কিতাপত পঢ়াৰ পাছত, মই ভাবিলো যে মইও মোৰ মাছৰ কাহিনীক ভাগ-বতৰা আপোনাৰ সৈতে কৰিব লাগে।

অলপতে মই ককো সাগৰৰ তীৰত- কেপ কেনাবেৰেল, ফ্লোৰিডাত এটা পাৰিবাৰিক ছুটীত গৈছিলো। মোৰ স্বামী, ৰবাট, গভীৰ সাগৰত মাছ ধৰিবলৈ যোৱা নাওত যাবলৈ বিচাৰিছিল আৰু কিছুমান মাছ ধৰি আকৌ কোলৰাডত নিজৰ ঘৰত নিবলৈ বিচাৰিছিল। আমি কিছু মাহৰ যাত্ৰাৰ পৰিকল্পনা কৰি আছিলো, এই কাৰণে যেতিয়া তেওঁ মোক কলে যে তেওঁ মাছ ধৰিবলৈ যাবলৈ বিচাৰিছে, তেতিয়া মই বহুত আনন্দিত হলো আৰু মই কলো, ঠিক আছে বলা! আৰু ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিছো যে তেওঁ তোমাক এটা ডাঙৰ মাছ

ধৰিবলৈ সহায় কৰিব! মই ববক সুধিলো যে ফ্লেণ্ডাৰডিয়াত যত আমি মাছ ধৰিবলৈ গৈ আছো তাত কেনে ধৰণৰ মাছ পোৱা যায়। তেও মোক সেই ঠাইৰ সকলো মাছবোৰৰ নাম কলে, আৰু মই এটা বিশাল লাল স্নেপৰ ধৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু বিশ্বাস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ললো।

মাছ ধৰাৰ সেই দিন আহিল আৰু আমি নাওত নায়কৰ সৈতে আৰু চালক দলৰ নিৰ্দেশনাৰ প্ৰতীক্ষা কৰি আছিলো। মই নিশ্চিতভাৱে দাবী কৰি আছিলো যে মই এটা বিশাল লাল স্নেপৰ ধৰিবলৈ গৈ আছোঁ, আৰু যেতিয়া নায়কে কবলৈ ধৰিলে তেতিয়া মোৰ উৎসাহ আৰু বাঢ়িল। কিন্তু আকৌ নায়কে যি কলে সেইটো শুনি মই নিৰাশ হৈ পৰিলো, তেওঁ কলে যে এতিয়া আপুনি বাছ, ফ্লাউডৰত আৰু ৰেড স্নেপৰ ৰাখিব নোৱাৰে, মই ভৱিলো এতিয়া আৰু কি বিশ্বাস কৰিবলৈ বাকী আছে?

কিন্তু তথাপিও , মই বিশ্বাসৰ কাৰ্য্য হোৱাটো হেৰুৱাব বিচাৰা নাছিলো। মই কলো, “হে ঈশ্বৰ মই বিশ্বাস কৰিছো যে মই এটা বিশাল লাল স্নেপৰ ধৰিবলৈ গৈ আছোঁ, আৰু তেনেকৈয়ে হওক, মই সেই লাল স্নেপৰটো ধৰিমেই আৰু তাৰ সৈতে আন কিছুমান মাছো ঘৰলৈ লৈ যাম।”

এই কাৰণে নাওঁত থকা সময়ত মই নিজৰ ৪ বছৰীয়া ছোৱালী, ৰেচেলক কলো, মনত ৰাখিবা তুমি ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰা আৰু বিশ্বাস কৰিব পাৰা যে আজি আমি নিশ্চিত ভাৱে মাছ পাম। কি তুমি বিশ্বাস কৰিছানে? তাই হাঁহিলে আৰু মূৰ জোকাৰিলে। মই নিজৰ 21 বছৰীয়া লৰা জৰ্ডানক প্ৰেৰণাৰে সেই শব্দক কলো। সি মোৰ ফালে চালে আৰু তাৰ চকুত আশ্চৰ্য্যকতা আছিল। কিন্তু তেওঁ হয় বুলি কলে। মই ববৰ ফালে চালো আৰু কলো, বলা, বিশ্বাস কৰো যে আমি এটা ডাঙৰ মাছ ধৰিবলৈ গৈ আছো।

কিছু সময়ৰ পাৰ হোৱাৰ পাছত আমি যত আছিলো তাত একো সফলতা নাপালো, তেতিয়াই অক্লমতে ৰেচেলৰ মাছ ধৰা ডাং খুন্দা মাৰিলে। আৰু তাই বহুত আনন্দিত হৈ পৰিল। তাই সহায়ৰ বাবে নিজৰ পিতৃক মাতিলে। কিছু মিনিটৰ পাছত তেওঁলোকে অটলান্টিক তিমি মাছক নাৱত টানি আনিলে! ৱাহ, ৰেচেলক বিশ্বাসৰ প্ৰতিফল দিয়া হল, এই কাৰণে আমি তাইৰ গুণগান কৰিলো, তুমি সকলোতকৈ প্ৰথম হোৱা!

মোৰ মনত আছে যে যেতিয়া মই ভাৱিবলৈ ধৰিলো যে মই একো নাপাম, কিন্তু মই সেই ঋণাত্মক বিচাৰ ধাৰাক ৰখাই দিলো আৰু নিজে নিজকে শান্তনা দিলো যে মই মাছটো পাই গলো। মই বহিলো আৰু শান্ত হৈ পৰিলো আৰু এইটো শুনিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো ঈশ্বৰে কি কৈ আছে, ঈশ্বৰে কলে যদি তুমি অলপ শান্ত হৈ যোৱা আৰু যি মাছক তুমি ধৰিবলৈ বিচাৰিছা সেই মাছটোক আনিবলৈ দিয়া, তেতিয়া তুমি সোনকালে ধৰিব পাৰিবা। মই জানো যে মই মাছ ধৰাৰ বিষয়ে একেবাৰে নাজানো। মাছ ধৰাৰ লগত মোৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। এই কাৰণে মই বহি গলো আৰু ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰাৰ এটা গভীৰ উশাহ

ললো আৰু অপেক্ষা কৰিবলৈ ধৰিলো। প্ৰায় 20-30 মিনিটৰ পাছত, মই ভাবিলো যে মোৰ মাছ ধৰাৰ ডাং লাগি ধৰিছে, মই ভাবিলো এইটো কিবা বস্তু হ'ব, আকৌ মই দেখিলো যে সেই এটা মাছহে।

মোৰ স্বামীয়ে মোক এইটো শিকাবলৈ আহিলে যে ৰছী কেনেকৈ টানিব লাগে আৰু নায়কেও মোৰ সহায়ৰ বাবে আগলৈ আহিল। যেতিয়া মাছটো ধৰা ডাংটো টানি আছিলো, তেতিয়া তেওঁ মোক কলে যে মোৰ ডাংত স্নেপৰ লাগিছে। এইটো শুনি মই আচৰিত হলো আৰু পানীৰ পৰা বাহিৰলৈ অহাৰ আগতে সি গম পালে যে সেইটো কি! আৰু মই ৰছীটো টানি থাকিলো, আৰু মোৰ 20 পাউণ্ডৰ ডাঙৰ স্নেপৰ ওলাই আহিল!। মই বহুত আনন্দৰে সৈতে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিলো। এতিয়া মই এই কথাত নিশ্চিত হৈ পৰিলো যে বিশ্বাস কেনেকৈ কৰিব লাগে আৰু তাত কেনেকৈ স্থিৰে থাকিব লাগে, এই বিষয়ে মই প্ৰশিক্ষণত উন্নতি কৰিলো। মই কেৱল এইটো সোঁৱৰণ কৰি থাকিলো যে ডেপ্তাই কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিছিল আৰু মই ভাবিছিলো যে মই তাইৰ দৰেই বিশ্বাস আৰু ভাৰসা কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ নে নহওঁ। মই দৃঢ় হৈ থাকিলো আৰু মই মোৰ প্ৰতিফল পালো।

আপোনাৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে আৰু দ ফেইথ হুণ্ট ৰ সৈতে আন কিতাপ লিখাৰ বাবে ধন্যবাদ। মই ঈশ্বৰৰ আৰু আপোনাৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে কৃতজ্ঞ আৰু ধন্যবাদী যি মোক মহান আশীৰ্বাদত যাবলৈ সহায় কৰিলে। মই আৰু অধিক বিশ্বাস আৰু উৎসাহেৰে সৈতে ভৱিষ্যতত আৰু অধিক অদ্ভুত কাৰ্য্যৰ আশা কৰিছো, মই জানো যে এই অনুভৱৰ দ্বাৰা আমাৰ পৰিয়ালত কিমান লাভ হৈছে!

আপোনাৰ বিশ্বাসযোগ্য

এচ. টি

অধ্যায় 5 সেই নিৰ্বাচন কাৰ আছিল

আগৰ কাহিনীবোৰত, আমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বঢ়োৱাৰ সৈতে ইয়াত পৃথিৱীৰ সীমাবদ্ধতাত, এটা কুকুৰ, এটা মাছ, ঋণ পৰিশোধৰ টকা, গাড়ী আৰু ঘৰৰ বাবে যি টকা আমাক জীৱনত প্ৰয়োজন আছিল, তিনিজন সন্তানৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা আৰু বহুত খিনি দেখিলো। এই সকলো কাহিনীবোৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা বনোৱা হৈছিল, বা মই এইটো ব্যক্তিগত শব্দৰে যদি কওঁ, আমাৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য! আমি এইটো কথাত আচৰিত হব নালাগে যে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ মাপকাঠিতকৈ মহান আছে।

দ্বিতীয় পিতৰ 1:3 কৈছেঃ

তেওঁৰ ঐশ্বৰিক শক্তিয়ে জীৱনৰ আৰু ভৱিষ্যতৰ অৰ্থে সকলো বিষয় আমাক দান কৰিলে।

আপুনি এতিয়ালৈকে যিমানবোৰ কাহিনী শুনিলে, সেইবোৰৰ বিষয়ে মই এটা বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন সুধিব বিচাৰিছো, “সেই নিৰ্বাচন কাৰ আছিল?” মই যিটো কবলৈ বিচাৰিছো সেইটো হ'ল, কি ঈশ্বৰে অক্সমাতে কুকুৰটোক কষ্টনৰ ওচৰত বা মাছক মোৰ পত্নীৰ ডেপ্তাৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ সিদ্ধান্ত ললে? কি সেইবোৰ কেৱল এটা ঘটনা আছিল যিবোৰ ঈশ্বৰে নিজৰ স্বয়ং অধিকাৰৰ দ্বাৰা আমাৰ কাৰণে কৰিবলৈ নিৰ্ণয় লৈছিল? বা ইয়াৰ আন কিবা কাৰণ আছিল নেকি? মই ভাৱো যে অধিকাংশ লোকে ইয়াৰ উত্তৰ শুনি আচৰিত হ'ব। মই জানো মইও আচৰিত হৈছিলো।

এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ আহক আমি লুকে লিখা শুভবাৰ্তাৰ ৪ অধ্যায়ৰ কাহিনীক চাওঁ

তাতে তেওঁ আহোঁতে তেওঁৰ ওচৰত লোকসমূহ হিচ খাই আছিল।

তাতে বাৰ বছৰ তেজ যোৱা ৰোগভোগ কৰি বেজত সৰ্বচ্ছ খৰচ কৰিও কাৰো দ্বাৰাই সুস্থ হ'ব পৰা নাছিল, এনে এজনী তিৰোতাই যীচুৰ পাছফালেদি আহি তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি চুলত, তেওঁৰ তেজ যোৱা তেতিয়াই বন্ধ হ'ল।

তাতে যীচুৱে কলে, “মোক কোনে চুলে?” সকলোৱে নাই চুৱা বুলি কলত পিতৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ বিলাকে কলে, হে নাথ লোকসমূহে আপোনাক বেৰি হেচি ধৰি আছে, কিন্তু যীচুৱে কলে, “কোনোবাই মোক চুলে,” কিয়নো মোৰ পৰা শক্তি ওলাল, মই ইয়াৰ গম পালো, তাতে সেই তিৰোতাই মই গুপ্ত নহও বুলি জানি কঁপি কঁপি আহি তেওঁৰ আগত পৰি কিহৰ নিমিত্তে তেওঁক চুইছিল আৰু কেনেকৈ তেতিয়াই সুস্থ হল তাতে আটায়েৰে আগত কলে।

তেওঁ তাইক কলে, “আইটি তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক ৰক্ষা কৰিলে, কুশলে যোৱা।”

—লুক ৪:৪২-৪৪ লৈকে

বাইবেলে স্পষ্টভাৱে কৈছে যে জন্মগমৰ কাৰণে যীচুৱে চাৰিওফালৰ পৰা হেচা পাইছিল, আৰু “কোনে মোক চুলে,” যীচুৰ এই প্ৰশ্নত পিতৰে আচৰিত হৈছিল। এটা অধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিক ৰূপে, মই জানিবলৈ বিচাৰিছো যে এই মহিলা কিয় সুস্থতা হল, আৰু আন বিলাকে কিয় সুস্থ নহল। অভিশেষৰ প্ৰবাহ কেৱল সেই মহিলাৰ ফালে কিয় বৈ আছিল আৰু অন্য বিলাকৰ বাবে কিয় নাছিল যিবিলাকে সেই সময়ত তেওঁক স্পৰ্শ কৰিছিল? ইয়াতেই আমাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাওঁ, কিন্তু ইয়াৰ আগতে মই সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়াৰ আগতে আৰু এটা প্ৰশ্ন সুধো। কি যীচুৱে জানি বুজি তাইৰ সহায় কৰিছিল? কি তেওঁ তাইৰ ওপৰত হাত ৰাখিছিল? উত্তৰ নাই? বাস্তৱত যীচুৱে গমেই পোৱা নাছিল যে তাই তাত আছে বুলি। কিয়নো তেওঁ সুখিছিল যে তেওঁলোকৰ ভিতৰত কাৰ কাৰণে তেওঁৰ পৰা শক্তি টনা হৈছিল কিয়নো তেওঁ তাইক দেখা নাছিল। সেই দিনা তাই সুস্থ হল এইটো কাৰ নিৰ্বাচন আছিল?

এইটো অলপ বেলেগ ধৰণে সুধিবলৈ বিচাৰিছো, কি ঈশ্বৰে সেই সময়ত তাইক সুস্থ কৰিবলৈ নিৰ্বাচন কৰিছিল বা মই এই সুস্থতা ঈশ্বৰৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰিম বুলি তাইৰ নিৰ্ণয় আছিল? এইটো এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন কিয়নো বহুত লোকে এই কথাৰ “প্ৰতীক্ষা” কৰি আছে যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ জীৱনত কিবা এটা কাৰ্য্য কৰক। মোৰ মতে যীচুৱে গম পোৱা নাছিল যে সেই মহিলা তাত থকাটো। এইটো কথা ইয়াৰ দ্বাৰাই প্ৰমাণ হয় যে তাইক সুস্থ কৰাটো যীচুৰ নিৰ্ণয় নাছিল। কিন্তু সুস্থতা গ্ৰহণ কৰাটো তাইৰ নিজৰ নিৰ্ণয় আছিল।

এতিয়া এইটো এটা বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰকাশনক প্ৰকাশ কৰিছে, আৰু সেই প্ৰকাশনটো হৈছে, ঈশ্বৰে অক্সমাতে এজন ব্যক্তিক সুস্থতা কৰিবলৈ আৰু আন লোকক সুস্থতা নকৰিবলৈ নিৰ্বাচন কৰা নাই। নিজৰ আইনী অধিকাৰৰ দ্বাৰা তেওঁ প্ৰথমতেই নিজৰ ৰাজ্যৰ সকলোকে সুস্থতা হবলৈ ব্যৱস্থা কৰি দিছে। তেতিয়াহলে সুস্থতা হোৱাৰ নিৰ্বাচনত আমি স্বয়ং নিজেই কৰোঁ। কিন্তু মই জানো যে তেওঁ সামৰ্থ্যৰ ব্যৱহাৰ কেনেকৈ কৰিলে। তেওঁ সেই সামৰ্থ্যক পাবলৈ নিৰ্ণয় কেনেকৈ কৰিলে? যীচুৱে আমাক সঠিক কৈ কৈছে যে তেওঁ কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শক্তি আৰু অধিকাৰৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে। তেওঁ কলে, “আইটি তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে। শান্তিৰে যোৱা। আপুনি যিটো

জনৰ প্ৰয়োজন আছে সেইটো এই বাক্যত সম্পূৰ্ণ ৰূপে বুজাই দিয়া হৈছে আৰু আপোনাক নিজৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰো দিছে যে সেই দিনা কোনো আন লোকক কিয় সেই সামৰ্থ্য দিয়া নহল বা নাপালে। এজন আধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিক ৰূপে আহক এই কাহিনীৰ একেবাৰে ওচৰত চাওঁ আৰু চাওঁ যে কি কিবা কথা আছে নেকি যাৰ দ্বাৰা আমি কব পাৰো যে এই মহিলাই সেই শক্তি কিয় পালে।

সৰ্ব প্ৰথমে, যীচুৱে তাইক “আইটি” কলে, যাৰ অৰ্থ তাই ইস্ৰায়েলৰ অংশ আছিল। ইয়াৰ অৰ্থ আছিল ঈশ্বৰৰ সৈতে তাইৰ প্ৰতিজ্ঞা আছিল। বা আপুনি এইটো কব পাৰে, ইস্ৰায়েল ৰাষ্ট্ৰৰ নাগৰিক হিচাপে তাই স্বৰ্গত ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰাৰ আইনী অধিকাৰ আছিল। এইটোৱেই এটা বস্তুস্থিতি তাইক সামৰ্থ্য প্ৰাপ্ত হোৱাৰ বাবে বিষয় নাছিল, এই তথ্যক মনত ৰাখিব লাগে। সামৰ্থ্য প্ৰৱাহিত হবলৈ কিছু আন কাৰণ হোৱাটো আৱশ্যক আছিল। তেতিয়া যীচুৱে তাই কেনেকৈ সামৰ্থ্য প্ৰাপ্ত কৰিলে তাৰ আন এটা কাৰণ দিলে। বাস্তৱত যীচু কলে যে এইটোৱেই মূল কাৰণ আছিল যিটোৱে তাইক ব্যক্তিগত ভাৱে সামৰ্থ্য প্ৰদান কৰিলে। তেওঁ কলে যে তাইৰ বিশ্বাসেই তাইক সুস্থ কৰিলে।

সেয়ে আমি এতিয়া জানিছো যে তাই কেনেকৈ সামৰ্থ্য প্ৰাপ্ত হল, প্ৰথম, কিয়নো তাই অৱাহামৰ বংশধৰ আছিল। তাইৰ সেই অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ আইনী অধিকাৰ আছিল, দ্বিতীয়তে তাইৰ বিশ্বাস যিটোৱে এটা চুইচৰ দৰে আছিল যিটোৱে সেই সামৰ্থ্যক সেই ক্ষণতে তাইৰ শৰীৰত ব্যক্তিগত ভাৱে প্ৰৱাহিত হবলৈ দিছিল। তাই অৱাহামৰ ছোৱালী আছিল, যাৰ অৰ্থ এইটো যে তেওঁ অৱাহামৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ অনুসাৰে স্বৰ্গৰ আগত থিয় আছিল। ইয়াৰ তুলনা আমি বিজুলী কোম্পানীৰ সৈতে কৰিব পাৰো যিটো আপোনাৰ ঘৰত আছে, কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আপোনাৰ ঘৰত বিজুলী লাইন সংযোগ হোৱা মাত্ৰই ঘৰৰ লাইট জ্বলিব। পোহৰ সংযোগ কৰিবলৈ আপুনি চুইচটো চালিত কৰিব লাগিব। মাত্ৰ আপুনি এইটো মন কৰিব লাগিব যে চুইচ টো কত আছে বা চুইচ কি বস্তু হয়। যীচুৱে কৈছিল যে এই মহিলাৰ ক্ষেত্ৰত চুইচ টো হৈছে তাইৰ বিশ্বাস, কিন্তু বিশ্বাস কি আৰু এইটো কেনেকৈ সংযোগ কৰিব পাৰিম? এইটো গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন যাৰ উত্তৰ দিয়াটো বহুত আৱশ্যক।

বিশ্বাস কি?

বিশ্বাস এটা এনে শব্দ যাৰ ব্যৱহাৰ খ্ৰীষ্টীয় লোকে সাধাৰণ ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰে। আৰু মোৰ বিশ্বাস যে হয়ত সকলোৱে নহয় কিন্তু অধিকাংশ লোকবিলাকক এইটো জনাৰ আৱশ্যকতা আছে যে বিশ্বাস কি হয়, ইয়াৰ আৱশ্যকতা কিয় আছে, কেনেকৈ জানিম যে তেওঁ বিশ্বাসত আছে, আৰু বিশ্বাস কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। যদি বিশ্বাসে এই মহিলাক সুস্থ কৰিলে তেনেহলে আমি বিশ্বাসক বহুত ওচৰৰ পৰা চাব লাগিব। আমি ৰোমীয়া পত্ৰত 4:18-21 ত নিজৰ বিশ্বাসৰ সংজ্ঞা পাওঁ। মই জানো যে আপুনি কি ভাৱি আছে, আপুনি কব বিচাৰিছে যে “নহয় গেৰী। ইব্ৰী 11:1 ত আমাৰ বিশ্বাসৰ সংজ্ঞা আছে।”

বিশ্বাস হৈছে, আশা কৰা বিষয়ৰ নিশ্চিতজ্ঞান অদৃশ্য বিষয়ৰ প্ৰমাণপ্ৰাপ্তি।

-ইব্ৰী 11:1

হয়, এইটো পাৰম্পৰিক উত্তৰ, কিন্তু যদি আপুনি পবিত্ৰশাস্ত্ৰৰ এই ভাগটো চাব, তেতিয়া ইব্ৰী 11:1 ত আমাক বিশ্বাসৰ লাভক কোৱা হৈছে, কিন্তু বিশ্বাস কি সেইটো কোৱা নাই। মোৰ মতে ৰোমীয়াবিলাকলৈ লিখা পত্ৰত পবিত্ৰশাস্ত্ৰই আমাক এটা বহুত স্পষ্ট ছবি দিয়ে যে বিশ্বাস কি?

আৰু তোমাৰ বংশ এইদৰে হব, এই বচনৰ দৰে, তেওঁ অনেক জাতিৰ পিতৃ হবলৈ, আশা নোহোৱাতো আশা কৰি বিশ্বাস কৰিলে, আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ এশমান বছৰ বয়সীয়া নিজৰ শৰীৰৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ মন কৰিও ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে এনে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি অৱাহামে নিশ্চয় জানি, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি বিশ্বাসত বলৱান হল।

-ৰোমীয়া 4:18-21

আহক এই কাহিনীৰ পৃষ্ঠভূমিক জানিবলৈ যাও। অৱাহাম আৰু চাৰীৰ সন্তান হোৱাটো সম্ভৱ নাছিল। মই এইটো কব বিচাৰা নাই যে চাৰা গৰ্ভৱতী হোৱা নাছিল আৰু এই কাৰণে তাই চেষ্টা

**বিশ্বাস হৈছে, আশা কৰা
বিষয়ৰ নিশ্চিতজ্ঞান অদৃশ্য
বিষয়ৰ প্ৰমাণপ্ৰাপ্তি।**

-ইব্ৰী 11:1

কৰি থাকিব লাগিছিল। মোৰ মতে তাই প্ৰায় 100 বছৰৰ আছিল। তাইৰ শৰীৰ এতিয়া সন্তান জন্ম দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত নাছিল, এইটো অসম্ভৱ আছিল! যদিও স্বাভাৱিক ৰূপে সন্তান জন্ম দিয়াটো অসম্ভৱ আছিল, তথাপিও ঈশ্বৰে অৱাহামক প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে তেওঁৰ সন্তান হব।

বাইবেলে কৈছে য অৱাহামৰ বিশ্বাস আছিল যে ঈশ্বৰৰ লগত সেইখিনি কৰাৰ সামৰ্থ্য আছে যিটো তেওঁ কৰিবলৈ কৈছিল, লাগিলে প্ৰাকৃতিক পৰিস্থিতি যিমনেই কঠিন নহওক কিয়। সেয়ে আমি ইয়াত নিজৰ বিশ্বাসৰ সংজ্ঞা দেখিবলৈ পাইছোঁঃ ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে সেইটো পূৰ্ণ কৰাৰ সামৰ্থ্য তেওঁত আছে এই কথাক বিনা কুণ্ঠই বিশ্বাস কৰাটো। মই এইটো এইদৰে পৰিভাষিত কৰোঁ, কেৱল চিন্তাৰে নহয়, কিন্তু নিজৰ বিবেক আৰু হৃদয়ক ঈশ্বৰে যি কৈছে, তাৰ ওপৰত দৃঢ়তাৰে স্বৰ্গৰ সৈতে একমত হোৱা এইটো বিশ্বাস কৰা যে এইটো হব। যদিও প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত কিছু অন্য ধৰণে দেখা দিলেও।

বিশ্বাসৰ আমাৰ সংজ্ঞাঃ

কেৱল চিন্তাৰে নহয়, কিন্তু নিজৰ বিবেক আৰু হৃদয়ক ঈশ্বৰে যি কৈছে, তাৰ ওপৰত দৃঢ়তাৰে স্বৰ্গৰ সৈতে একমত হোৱা এইটো বিশ্বাস কৰা যে এইটো হব। যদিও প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত কিছু অন্য ধৰণে দেখা দিলেও।

বিশ্বাসৰ আৱশ্যকতা কিয় আছে?

ঈশ্বৰে যেতিয়া বিচাৰে তেতিয়াই হস্পিতালত প্ৰত্যেককে কিয় সুস্থ কিয় কৰিব নোৱাৰে? তেওঁ যুদ্ধ কিয় ৰখাৰ নোৱাৰে? তেওঁ আপোনাক শুভবাৰ্তা শুনাবলৈ স্বৰ্গদূত কিয় পঠিয়াব নোৱাৰে? মই জানো যে আপুনি এই সকলো প্ৰশ্ন আগতেও শুনিছে। এই প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ এইটো যে তেওঁ এনেকৈ কৰিব নোৱাৰে। এনে নহয় যে ঈশ্বৰৰ লগত এনে কৰিবলৈ সামৰ্থ্য আৰু ক্ষমতা নাই, কিন্তু তেওঁৰ এনে কৰাৰ অধিকাৰ নাই, এইটো তেওঁ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰ নহয়, গেৰী, কি আপোনাৰ কথাটো হ'ল যে ঈশ্বৰে যি বিচাৰে সেইটো সি কৰিব নোৱাৰে? মই জানো এইটো আপোনাক আচৰিত লাগিছে কিন্তু আহক ইয়াৰ উত্তৰ বাইবেলত বিচাৰোঁ।

কোনোবা এজনে কোনো ঠাইত সাক্ষ্য দি কৈছে,

মানুহ নো কি তুমি যে তেওঁক সোঁৱৰণ কৰিছা? আৰু মানুহৰ সন্তানেই বা কি, তুমি যে তেওঁলৈ দৃষ্টি কৰিছা? তুমি দুতৰিলিকতকৈ তেওঁক অলপহে সৰু কৰিলা, প্ৰতাপ আৰু সমাদৰস্বৰূপ মুকুটেৰে তেওঁক বিভূষিত কৰিলা। তোমাৰ সোঁহাতে কৰা সকলো বস্তুৰ ওপৰত তেওঁক গৰাকী পাতিলা, আৰু সকলোৱে তেওঁৰ ভৰিৰ তলত ৰাখি তেওঁৰ অধীন কৰিলা।

*কিয়নো সকলোকে তেওঁৰ অধীন কৰাতে তেওঁ তেওঁৰ অনাধীন একোকে এৰা নাই।
কিন্তু এতিয়ালৈকে আমি সকলোকে তেওঁৰ অধীন কৰা দেখা নাই।*

-ইব্ৰী 2:6-8

এই শাস্ত্ৰভাগত আপুনি চাব পাৰে যে যেতিয়া ঈশ্বৰে মানুহক এই পৃথিৱীত থলে, তেতিয়া তেওঁ পৃথিৱীত সকলো আইনী অধিকাৰ দি দিলে। এনে একো বাকী নাছিল যিটো তেওঁ মানুহৰ অধীন নকৰিলে। মানুহে সম্পূৰ্ণ অধিকাৰৰ সৈতে এই ক্ষেত্ৰত শাসন কৰিলে। অধিকাৰৰ সৈতে শাসন কৰাৰ তেওঁৰ ক্ষমতাক সেই চৰকাৰৰ দ্বাৰা সমৰ্থন কৰা হৈছিল। যিয়ে মানুহক তাত ৰাখিছিল। সংক্ষেপে তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা নিযুক্ত অধিকাৰৰ সৈতে শাসন কৰিছিল। তেওঁ সেই চৰকাৰৰ মুকুট পৰিধান কৰিছিল, যিটো ঈশ্বৰৰ মহিমামৰ্থে আছিল। অভিযেশ আৰু সন্মানৰ প্ৰতীক আছিল।

এই স্থিতি কেনেকুৱা ইয়াৰ স্পষ্ট ছবিখন পাবলৈ, এই পৃথিৱীৰ ৰজাবিলাকৰ বিষয়ে ভাৱক। যদিও তেওঁলোক প্ৰাকৃতিক মানুহ আৰু তেওঁৰ প্ৰাকৃতিক অস্তিত্বত কোনো বাস্তৱিক শক্তি নাই, কিন্তু এটা মুকুট পৰিধান কৰে যিটোৱে এই কথাক দৰ্শায় যে তেওঁ কেৱল নিজৰ নহয় কিন্তু ৰাজ্যৰ আৰু চৰকাৰৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। তেওঁৰ শব্দৰে কেৱল এইকাৰণে অধিকাৰ আছে কিয়নো তেওঁৰ লগত সেই চৰকাৰৰ যি ৰাজ্যৰ তেওঁ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে সেইবোৰৰ সকলো শক্তিবোৰৰ আৰু প্ৰাকৃতিক

প্ৰসাধনৰ সমৰ্থন আছে।

এজন ট্ৰেফিকৰ বিষয়ে ভাৱক যিয়ে যাতায়তৰ নিৰ্দেশ দিয়ে, তেওঁ কেৱল এটা ডাঙৰ ট্ৰেফিক-টেলৰ ট্ৰাকক “আইনী ভাৱে বৈ যোৱা,” এই আদেশৰ দ্বাৰা ৰখাব পাৰে। হয়, ট্ৰাক মানুহতকৈ ডাঙৰ, আৰু মানুহ নিজৰ তুলনা সেই ট্ৰাকৰ লগত কৰিব নোৱাৰে, কিন্তু ট্ৰাক তেওঁৰ আদেশত ৰখি যায়। ট্ৰাক ব্যক্তিৰ কাৰণে নৰখে, কিন্তু চৰকাৰৰ দ্বাৰা প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ কাৰণে ৰখে। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ বেজ পৰিধান কৰাজনতকৈ কিছু ডাঙৰ, ট্ৰাক চালকে সেই ব্যক্তিলৈ ভয় নকৰে, কিন্তু তেওঁ চৰকাৰক ভয় কৰে যাৰ প্ৰতিনিধিত্ব সেই ব্যক্তিজনে কৰে, আৰু এইকাৰণে ট্ৰাকটো ৰখিবলৈ বাধ্য হয়। ইয়াতো এনেকুৱাই আছে। আদমে এই পৃথিৱীত উৎপন্ন হোৱা প্ৰত্যেকটো বস্তুৰ ওপৰত শাসন কৰিলে। মহিমা আৰু মুকুটৰ মাধ্যমেৰে যি ঈশ্বৰৰ সামৰ্থ্য আৰু প্ৰভুত্বৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল, মানুহক আশ্বাস দিয়া হয় যে তেওঁৰ শব্দ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ হৈ শাসন কৰে।

এইটো মনত ৰখা উচিত যে যেতিয়া আদমে ঈশ্বৰৰ চৰকাৰক ঠগি পৃথিৱীৰ ওপৰত শাসন কৰাৰ নিজৰ ক্ষমতা হেৰুৱালে, তেতিয়া নিজৰ মুকুট টোকো হেৰুৱালে। পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰ কলংকিত আৰু পৰিৱৰ্তিত হৈ পৰিল। মৃত্যুৱে পৃথিৱীত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু চয়তানে এতিয়া মানৱ সমন্ধিত অধিকাৰবোৰ আৰু প্ৰভাৱত দাবী সাৱস্থ্য কৰিলে। আপুনি এইটো বুজি পোৱাটো আৱশ্যক যে মানুহ এতিয়াও পৃথিৱীৰ আইনী শাসক, যেনেকৈ ঈশ্বৰে মূল ৰূপে তেওঁক ৰাখিছিল। কিন্তু তেওঁৰ এতিয়া আধ্যাত্মিক ভাৱে শাসন কৰাৰ অধিকাৰ নাই যেনেকৈ তেওঁ এবাৰ কৰিছিল। নিজৰ পতিত অৱস্থাতো তেওঁ এতিয়াও পৃথিৱীৰ প্ৰভাৱী। হয়, কিন্তু তেওঁক সমৰ্থন দিবলৈ তেওঁৰ লগত ঈশ্বৰৰ শাসনৰ মুকুট নাই।

তেওঁৰ ঈশ্বৰৰ সামৰ্থ্য আৰু মহিমাৰে শাসন কৰাৰ কোনো অধিকাৰ নাই। তেওঁ সন্মানৰ স্থানক হেৰুৱালে। কিন্তু তথাপিও তেওঁ পৃথিৱীত একমাত্ৰ আইনী পথ হয়। এইকাৰণে মানৱ জীৱনত নিজৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰিবলৈ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ লোক বিলাকৰ ব্যৱহাৰ কৰে। যেনেকৈ চয়তানে দুষ্টত্বাৰে প্ৰেৰিত লোকবিলাকৰ ব্যৱহাৰ পৃথিৱীৰ মানুহবিলাকৰ কাৰণে নিজৰ পৰিকল্পনাবোৰক সিদ্ধ কৰিবলৈ কৰে।

**এইকাৰণে ঈশ্বৰে মানৱ
জীৱনত নিজৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ
কৰিবলৈ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ
লোকক ব্যৱহাৰ কৰে।**

ৰাজ্যৰ নিয়মবোৰক বুজিবলৈ পৃথিৱীৰ মানৱ অধিকাৰ ক্ষেত্ৰৰ এই সিদ্ধান্তক জনাটো আপোনাৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ। আৰু এবাৰ যেতিয়া আপুনি এইটো বুজি পাবলৈ ধৰিব, তেতিয়া আপুনি ভৱিষ্যতে আহিবলগীয়া অনেক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাই যাব যে আত্মিক ভাৱে কিয় কিছুমান বস্তু

থাকে, বা কিছুমান বস্তুবোৰ এই ধৰণে কিয় হল বা কিয় নহল।

আপুনি কব যে, “কিন্তু মইতো ভৱিছিছিলো যে পৃথিৱী আৰু তাৰ সকলোখিনি ঈশ্বৰৰ হয়? সচাকৈয়ে এই সকলোখিনি তেওঁৰেই। মোৰ বিশ্বাস যে মই যি উদাহৰণ দিবলৈ গৈ আছোঁ সেইটো আপোনাক এইটো বুজিবলৈ সহায় কৰিব যে মই কি কবলৈ বিচাৰিছো। যদি মই মোৰ ঘৰৰ ভাড়া দি আছো, যদিও আইনী ভাৱে ঘৰটো মোৰেই, কিন্তু মই এতিয়া সেই ঘৰত যেতিয়াই মন গলে

প্ৰৱেশ কৰাৰ আইনী অধিকাৰ নাই। এটা ঘৰ ভাড়াত লোৱা সময়ত, অধিকাংশ অনুবন্ধতাৰ সেই চৰ্তৰ সম্বন্ধীয় এটা অংশ থাকে যাৰ কাৰণে মালিক আইনীভাৱে নিজৰ ঘৰত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে? উদাহৰণৰ বাবে, কিবা আপাত স্থিতিত বা মেৰামতি কৰিবলৈ- আৰু ইয়াৰ বাবে আগতেই আৱশ্যকীয় জাননী দিয়াটো প্ৰয়োজন হয়। যদি মই এই বুজাবুজিৰ বাহিৰে ঘৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ বিচাৰিলে, যদিও সেইটো মোৰেই সম্পত্তি, সেইটো আইনৰ উলংঘন আৰু জৰুৰজস্তি প্ৰৱেশ কৰা বুলি গণ্য কৰা হ'ব। যদি মই বুজাবুজিৰ নিদিষ্ট আইনৰ উলংঘন কৰিছো, তেনেহলে সেই ঠাই খালী কৰাৰ আইনী ভাৱে বাধ্য কৰা হ'ব পাৰে। যদিও মই সেই ঠাইৰ মালিক হলেও। এই কথাত এইটো স্পষ্ট যে কিয় চয়তানক পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ আদমৰ দ্বাৰাই পাৰ হ'বলগীয়া হ'ল। এই ক্ষেত্ৰত পাৰ হ'বলৈ কেৱল চাৰিটো আদমৰ লগত আছিল। চয়তানক দুৱাৰেদি প্ৰৱেশ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল, আৰু সেই দুৱাৰ আদম আছিল। যদি চয়তানে আদমক এবাই পৃথিৱীত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হলে, তেওঁক আইনী ভাৱে বাহিৰ কৰি দিয়া হ'লহেঁতেন।

আকৌ তেওঁক লৈ গৈ একে নিমিষতে জগতৰ সকলো ৰাজ্য তেওঁক দেখুৱালে। আৰু চয়তানে তেওঁক কলে, এই সকলোৰে ক্ষমতা আৰু ইয়াৰ ঐশ্বৰ্য্য মই তোমাক দিম। কিয়নো ইয়াক মোৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে, আৰু যি জনক দিবৰ ইচ্ছা কৰোঁ সেই জনকে মই দিওঁ। এই হেতুকে তুমি যদি মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰা, তেন্তে সকলো তোমাৰেই হ'ব।

-লুক 4:5-7

এই পদত আমি দেখিবলৈ পাইছোঁ যে চয়তানে দাবী কৰিছে যে তেওঁক মানৱ ৰাজ্যৰ অধিকাৰ আৰু মহিমা(ধন) দিয়া হৈছে। তেওঁক এই অধিকাৰ কোনে দিলে? আদমে যাৰ লগত এই অধিকাৰ আছিল, এই প্ৰকাৰে ঈশ্বৰৰ আইনী ভাৱে নোযোৱাকৈ মানৱীয় ক্ষেত্ৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। যদি তেওঁ এনে কৰে, তেনেহলে চয়তানে দাবী কৰিব যে তেওঁ অবৈধ্যভাৱে প্ৰৱেশ কৰিছে। নহয়, ঈশ্বৰক সেই দুৱাৰেদি পাৰ হ'ব লাগিব যিটো চয়তানে নিজৰ চৰকাৰ আৰু অধিকাৰক এই পৃথিৱীত আনিছে। আৰু সেই দুৱাৰ হৈছে মানুহ। কিন্তু কি সচাই এনে মানুহ আছিল?

যিহোৱাই অৱাহামক কলে, তুমি নিজ দেশ, নিজ জাতি কুটুম্ব আৰু নিজ পিতৃৰ ঘৰ ত্যাগ কৰি, মই যি দেশ তোমাক দেখুৱাম, সেই দেশলৈ বলা। আৰু মই তোমাৰ পৰা এক মহাজাতি উৎপন্ন কৰিম, আৰু তোমাক আশীৰ্বাদ কৰি তোমাৰ নাম খ্যাতিমন্ত কৰিম তাতে তুমি আশীৰ্বাদৰ আকৰ হ'বা। যিবিলাকে তোমাক আশীৰ্বাদ কৰে, সিবিলাকক মই আশীৰ্বাদ কৰিম, আৰু তোমাক যি কোনোৱে শাও দিয়ে, তাক মই শাও দিম, আৰু তোমাতেই পৃথিৱীৰ সমূদায় গোষ্ঠীয়ে আশীৰ্বাদ পাব।

-আদিপুস্তক 12:1-3

অব্ৰাহামক বিশ্বাস পিতৃ বুলি কোৱা হয় কিয়নো তেওঁ সেইজন ব্যক্তি যিয়ে পৃথিৱীৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিলে আৰু সকলো জাতিয়ে আশীৰ্বাদ পালে। যেতিয়া এই দুটা পদ জানিবিলাকক আশীৰ্বাদৰ বিষয়ে

**সেয়েঃ বিশ্বাস শুনাৰ দ্বাৰা
আৰু শুনাটো যীচু খ্ৰীষ্টৰ
বাক্যৰ দ্বাৰা হয়।**

-ৰোমীয়া 10:17

যিটো ঈশ্বৰে অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ বংশধৰ বা উত্তৰাধিকাৰিবিলাকৰ সৈতে এটা আইন(প্ৰতিজ্ঞা) কৰি সদা সৰ্বদায়ৰ বাবে পথ মুকলি কৰি দিলে।

মই যিটো কবলৈ বিচাৰিছো সেইটো মই আৰু অধিক স্পষ্টকৈ কব বিচাৰো। স্বৰ্গৰ অনুশাসন পৃথিৱীত কেৱল পুৰুষ বা মহিলাৰ দ্বাৰাই প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে কিয়নো তেওঁলোকৰ তাত আইনী অধিকাৰ আছে। এই বৈধতা কেৱল তেতিয়া প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা যায় যেতিয়া কোনো পুৰুষ বা মহিলা ঈশ্বৰে তেওঁৰ হৃদয়ত যি কয় সেইটো সম্পূৰ্ণ ৰূপে পুষ্টি(বিশ্বাস) কৰিলে।

এইটো কোৱাৰ আন এটা পদ্ধতি হৈছে যে স্বৰ্গ আইনী ভাৱে কেৱল সেই পুৰুষ বা মহিলাক প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে যি সংসাৰিক ক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰৰ প্ৰভুত্ব আৰু অধিকাৰৰ অধীন আহিবলৈ নিৰ্বাচন কৰে আৰু স্বীকাৰ কৰে। এইটো সেই সিদ্ধান্ত যাৰ ব্যৱহাৰ চয়তানে আদমৰ দ্বাৰা পৃথিৱীলৈকে পাবলৈ কৰিছিল। তেওঁ আদমক বিশ্বাস দিয়ালে যে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিব পৰা নাযায় আৰু সি আদমৰ হৃদয়ক ঈশ্বৰৰ সৈতে থকা প্ৰতিজ্ঞাৰ পৰা দূৰ কৰিলে। ফলস্বৰূপে, আদমে চয়তানৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ অধিকাৰক নাকচ কৰি দিলে।

এইটো সেই সিদ্ধান্ত যিটো ঈশ্বৰে এতিয়া অব্ৰাহামৰ যোগেদি নিজৰ অনুশাসন আৰু অধিকাৰক পৃথিৱীত পুনৰাই আনিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰিলে। অব্ৰাহামে ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিলে, আৰু ঈশ্বৰে নিজৰ প্ৰতিজ্ঞাক ধাৰ্মিকতা ভাৱে গণ্য কৰিলে, যাৰ অৰ্থ তাত আৱশ্যক আইনী প্ৰতিজ্ঞা আছিল। ঈশ্বৰ আৰু অব্ৰাহামৰ মাজত এই প্ৰতিজ্ঞাই ঈশ্বৰক এটা আইনী নিয়ম(প্ৰতিজ্ঞা)ত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ অনুমতি দিলে, যি পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গৰ প্ৰৱেশক সুৰক্ষিত কৰিব। কিন্তু এই কথাক মনত ৰাখিব লাগিব যে এই বুজাবুজিয়ে কেৱল অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰীসকলক প্ৰভাৱিত কৰিলে। প্ৰতিজ্ঞা অব্ৰাহামৰ সকলো উত্তৰাধিকাৰীসকলক দিয়া হল। আৰু ইয়াৰ চিহ্ন চুমত আছিল। চুমত পুৰুষৰ লিঙ্গৰ পৰা চালক গুচোৱা। যেতিয়া এজন পুৰুষ এজনী মহিলাত নিজৰ বীজ বয়, তেতিয়া তেওঁৰ বীজক চুমত কৰা লিঙ্গৰ মাজেৰে পাৰ হবলগীয়া হয়, যিটো চয়তান আৰু নিজকে পিতৃ আৰু মাতৃৰ ঘোষিত কৰিলে যে এই প্ৰতিজ্ঞা স্বৰ্গৰ আগত ঈশ্বৰৰ আৰু অব্ৰাহামৰ মাজত হোৱা আইনী প্ৰতিজ্ঞাৰ উত্তৰাধিকাৰী হিচাপে থিয় আছিল।

যেনেকৈ আমি আগতে পঢ়িলো, যদিও প্ৰত্যেক পুৰুষ বা মহিলা, যদিও তেওঁলোকৰ আইনী প্ৰতিজ্ঞা তেওঁলোকৰ বাবে উপলব্ধ আছিল, তথাপিও ঈশ্বৰে আৰু অব্ৰাহামৰ মাজত হোৱা প্ৰতিজ্ঞাক

ব্যক্তিগত লাভৰ বাস্তৱত আনন্দ লবলৈ ঈশ্বৰে যি কৈছিল সেইটো সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিশ্বাস কৰি আইনী ভাৱে মজবুত হোৱাৰ আৱশ্যকতা আছে। সংক্ষেপে প্ৰতিজ্ঞা বিজুলীৰ তাৰক তেওঁৰ ঘৰলৈকে লৈ গল, কিন্তু তথাপিও সেইটো ব্যক্তিগতভাৱে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত বিশ্বাস আৰু কাৰ্য কৰিবলৈ চুইচটো চালিত কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল।

সকলো ঠিক, এতিয়া আমি জানিলো যে বিশ্বাস কি আৰু আইনী ভাৱে বিশ্বাস কিয় আৱশ্যক আছে। এতিয়া এইটো জনাটো দৰকাৰ যে বিশ্বাস কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি আৰু কেনেকৈ বুজিম যে আমি বিশ্বাসত আছোঁ নে নাই।

আমি বিশ্বাস কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰো?

ইয়াত এটা সংকেত আছেঃ আপুনি বিশ্বাসৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিব নোৱাৰে। আচৰিত কথা নহয়নে? মই জানিছিলো।

এতেকে শ্ৰৱণৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস আৰু খ্ৰীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাইহে শ্ৰৱন হয়।

-ৰোমীয়া 10:17

ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনিলে বিশ্বাস কেনেকৈ বাঢ়ে? কি এইটো বিশ্বাস প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ যথেষ্ট? ইয়াৰ বাবে বাস্তৱত কি প্ৰক্ৰিয়া আছে? কি মানৱ আত্মাত বিশ্বাস বিকশিত কৰিবলৈ বাক্য শুনাটোৱেই যথেষ্ট? এইটো বুজাবলৈ যে বিশ্বাস কেনেকৈ আহে আৰু ৰোমীয়া 10:17 কি বিষয়ে কৈ আছে, আমি মাৰ্কে লিখা শুভবাৰ্তাৰ অধ্যায় 4 ত চাওঁ যে। যদি আপুনি নিজৰ বাইবেলক বতাহত পেলাব পাৰে, তেনেহলে সেইটো তলত আপোনাৰ আগত মাৰ্ক অধ্যায় 4 মেলি দিব লাগে, এইটো ইমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ! মাৰ্ক 4:13 ত যীচুৱে কৈছে যে যদি আপুনি এই অধ্যায়ত সেই শিক্ষা দি আছে সেইটো বুজি নাপালে বাইবেলৰ কোনো আন দৃষ্টান্তক বুজি নাপাব। মই কব বিচাৰো যে এইটো বহুত অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ!

এই অধ্যায় ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কিয়? কিয়নো এইটোৱে আমাক কয় যে স্বৰ্গ পৃথিৱীত কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰে, তেওঁ এই বিষয়ে কেনেকৈ বৈধতা প্ৰাপ্ত কৰে, আৰু এইটো কৰ পৰা হয়। এই সম্পূৰ্ণ অধ্যায়ে কাৰ বিষয়ে কথা কৈছে এই বিষয়ে অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ আপোনাৰ জীৱনত আৰু একো নাই। আপুনি সুখি পাৰে, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে? মাৰ্ক অধ্যায় 4 পঢ়ক, এই অধ্যায়ত যীচুৱে আমাক তিনিটা দৃষ্টান্ত কৈছে যে মানৱ আত্মাত বিশ্বাস কেনেকৈ উৎপন্ন হয়। আৰু এতিয়া আপুনি জানে যে স্বৰ্গৰ কাৰণে আইনী ভাৱে পৃথিৱীত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ এইটো অত্যন্ত আৱশ্যক আছে।

এই অধ্যায়ত তিনিটা দৃষ্টান্ত আছে যিটো বীজ সিচাৰ দৃষ্টান্ত, বীজ সিচা মানুহৰ দৃষ্টান্ত আৰু সৰিয়হ গুটিৰ দৃষ্টান্ত।

আহক সৰ্বপ্ৰথমে সেই দ্বিতীয় কাহিনীক চাওঁ যিটো যীচুৱে মাৰ্ক অধ্যায় 4 ত কৈছে, যিটো বীজ সিচাঁ মানুহৰ দৃষ্টান্ত।

তেওঁ আৰু কলে, এজন মানুহে মাটিত কঠীয়া সিচিলত তেওঁ ৰাতিয়ে দিনে শোওঁতে উঠোঁতে, সেই কঠীয়া কেনেকৈ গজে আৰু বাঢ়ে তাক নাজানে। পৃথিৱীয়ে আপোনা আপুনিকৈ প্ৰথমে পাত, পাছে খোৰ, তাৰ পাছে খোকত পূৰ হোৱা গুটি উৎপন্ন কৰে। তাতে গুটি পকিলে শস্য দাৱৰ কাল উপস্থিত বুলি, তেওঁ তেতিয়াই কাচি লগায়। এনে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য।

-মাৰ্ক 4:26-29

এই শাস্ত্ৰভাগত যোৱাৰ আগতে, আহক আমি ইয়াত ব্যৱহাৰ কৰা শব্দবোৰৰ সংজ্ঞাক চাওঁ। যীচুৱে কিবা বীজৰ কথা কৈ আছে আৰু মাটি কি হয়? এই অধ্যায়ত যীচুৱে এই দুটা শব্দবোৰৰ সংজ্ঞা সিচোতাৰ প্ৰথম দৃষ্টান্তত কৰিছে। বীজ ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু মাটি মানুহৰ হৃদয় বা মানুহৰ আত্মা। তেনেহলে এই দৃষ্টান্তত সেই দুটা শব্দক যীচুৱে নিজৰ শব্দৰে পৰিভাষিত কৰি আমাক কৈছে যে যীচুৱে কৈছে এজন ব্যক্তি নিজৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ বাক্যক সিচে। তেতিয়া স্বয়ং মাটি বা মানুহৰ হৃদয় পৃথিৱীৰ ৰাজ্যত বিশ্বাস(স্বৰ্গৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা) উৎপন্ন কৰিবলৈ ধৰে।

আগলৈ যোৱাৰ আগতে, এইটো মনত ৰখাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ যে আমাৰ বিশ্বাসৰ সংজ্ঞা কি? এজন পুৰুষ বা মহিলাৰ হৃদয় স্বৰ্গই যি কয় তাৰ ওপৰত দৃঢ়তাৰে বিশ্বাস কৰে। এই শাস্ত্ৰভাগে কৈছে যে লাগিলে মানুহ এইটো নাজানে যে এই প্ৰক্ৰিয়া কেনেকৈ কাৰ্য্য কৰে, তেওঁৰ হৃদয়ত সিচি দিয়া বাক্য বাঢ়িবলৈ ধৰে আৰু নিজেই সন্মতি বনাই। লাগিলে সি শুই থাকক বা জাগি থাকক কোনো কথা নাই, প্ৰক্ৰিয়া অব্যাহত থাকে। যেতিয়া কোনো ব্যক্তিয়ে বাক্যক নিজৰ হৃদয়ত ৰাখে, তেতিয়া তেওঁৰ হৃদয় লাহে লাহে স্বৰ্গৰ কথাবোৰ সৈতে একমত হয় আৰু বিশ্বাস উৎপন্ন হয়।

মাৰ্কৰ অধ্যায় 4 এই শাস্ত্ৰভাগৰ সন্দৰ্ভই আমাক কৈছে যে হৃদয় এটা প্ৰক্ৰিয়াৰ মাধ্যমেৰে এটা প্ৰতিজ্ঞা কৰে। এই দৃষ্টান্তই আমাক কৈছে যে আমাৰ হৃদয় বাক্য গ্ৰহণ কৰে, তেতিয়া বিশ্বাসৰ নিৰ্মানৰ আৰম্ভণি হৈ যায়। যীচুৱে সেই অৱস্থাৰ তুলনা অঙ্কুৰিতৰ সৈতে কৰিলে। কলি বাঢ়িবলৈ ধৰে আৰু খোক ধৰিবলৈ লয়। অৱশেষত খোকত অঙ্কুৰ সৃষ্টি হয়, কিন্তু শেষ পৰ্য্যায়লৈকে কোনো ফল নহয়, কোনো অনুবোধ নহয়, আৰু প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত একো সলনি নহয়। আকৌ যীচুৱে কৈছে যে পুলি এতিয়া পকিলে আৰু পৰিপক্ক গুটি জন্মায় আৰু এই প্ৰক্ৰিয়া চলি থাকে। যেতিয়া সেই অৱস্থাত গৈ পায়, যেতিয়া বীজ মূৰত হয়, সেই স্থানত সন্মতি আৰু বিশ্বাস হয়। আৰু যিটো স্বৰ্গৰ দ্বাৰা মানুহৰ হৃদয়ত সিচাঁ হয়, সেইটো পুৰুষ বা স্ত্ৰীক সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত দাৱলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰে।

এতিয়া মন কৰক, আহক এটা কথালাৈ মন কৰোঁ যে বাস্তৱত কি হৈছিল। স্বৰ্গ ঈশ্বৰৰ বাক্যক সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত, পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ হৃদয়ত সিচি দিয়ে যত প্ৰতিজ্ঞাৰ আৱশ্যক হয়। সেই সময়ত মানৱ হৃদয় তেতিয়ালৈকে স্বৰ্গৰ সৈতে একমত নহয়, কিন্তু হৃদয় এটা প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰে যিটোৱে এটা

এনে হৃদয়ৰ উৎপন্ন কৰে যিটো সিচি থোৱা বীজৰ সৈতে একমত হয়। এই প্ৰক্ৰিয়াক স্পষ্ট কৰিবলৈ যীচুৱে এটা উত্তম উদাহৰণৰ প্ৰয়োগ কৰিছিল। যীচুৱে এই প্ৰক্ৰিয়াৰ তুলনা এজন সিচা লোকৰ সৈতে কৰিছে আৰু দেখুৱাইছে যে সেই পুলি কেনেকৈ পৰিপক্ক হয়। ইয়াৰে আমাক এটা ছবি দিয়ে যে বিশ্বাস কেনেকৈ দেখা পোৱা যায়। যেতিয়া মূৰত বীজ পৰিপক্ক হৈ যায় তেতিয়া সেইটো একেবাৰে প্ৰাকৃতিক মাটিত সিচা বীজৰ দৰে দেখা পোৱা যায়। মই পুনৰাবৃত্তি কৰিছোঁ।

যেতিয়া মূৰত বীজ পৰিপক্ক হৈ যায় তেতিয়া সেইটো একেবাৰে প্ৰাকৃতিক মাটিত সিচা বীজ দৰে দেখা পোৱা যায়।

গোমধানৰ এটা বীজক ৰোওক আৰু পৰিপক্ক বীজ আপোনাৰ দ্বাৰা লগোৱা বীজৰ সৈতে একেবাৰে মিল খাব। সেইটো একে ধৰণৰ, দুয়োটা দেখিবলৈ একে আৰু সোৱাদতো একে। আপুনি দুয়োটা বীজৰ পাৰ্থক্য কব নোৱাৰে, সেইটো একে ধৰণৰ।

মই ভাৱো যে যীচুৱে কৈ আছে। যেতিয়া আমি বাক্য শুনোঁ (ৰোমীয়া 10:17) তেতিয়া আমি বাস্তৱত ঈশ্বৰৰ বাক্যক নিজৰ আত্মাত নিজৰ হৃদয়ত সিচি থাকোঁ। যদি আপুনি সেই প্ৰতিজ্ঞাক নিজৰ হৃদয়ত ৰাখে, তেতিয়া এইটো পৰিপক্ক হৈ পৰিব। আৰু যেতিয়া এইটো পৰিপক্ক হৈ পৰিব তেতিয়া আমাৰ হৃদয় (পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত) ত চিত্ৰ স্বৰ্গৰ বস্তুবোৰৰ সৈতে মিলি যায়। যদি আমি এইটো আন শব্দত কওঁ, তেনেহলে আমি কব পাৰোঁ যে যেতিয়া আমি স্বৰ্গৰ প্ৰতিজ্ঞাক নিজৰ হৃদয়ত সিচোঁ তেতিয়া সেইটো লাহে লাহে ঈশ্বৰৰ কোৱা কথাবোৰৰ ওপৰত বিশ্বাস উৎপন্ন কৰিব। অৱশেষত স্বৰ্গই যি কয় সেইটো আপোনাৰ হৃদয় সম্পূৰ্ণ ৰূপে সন্মতি প্ৰকাশ কৰিব আৰু এটা প্ৰতিজ্ঞা উৎপন্ন হব। উদাহৰণৰ বাবে যদি আপুনি কোনো ৰোগৰ অনুভৱ কৰি আছে, তেনেহলে আপোনাৰ শৰীৰৰ স্থিতি আপোনাৰ সৈতে কথা পাতে আৰু আপোনাক কয় যে আপুনি বেমাৰী। যেতিয়া আপুনি ঈশ্বৰৰ বাক্যক সিচে, তেতিয়া এইটোৱে কয় যে যীচুৱে ক্ৰুচত যি কৰিলে তাৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰে আপোনাক সুস্থতাৰ মূল্য দি দিলে।

যেতিয়া সেই বাক্য আপোনাৰ হৃদয়ত পৰিপক্ক হৈ পৰে, তেনেহলে এইটো আত্মবিশ্বাস যে আপুনি সুস্থ হৈ পৰিলে। আপোনাৰ বিশ্বাস আৰু আপুনি যি কয় সেইটো হৈ যায়। এতিয়া আপুনি কেৱল সেইটোৱেই নকয় যি স্বৰ্গই কয়। আপোনাৰ মন এতিয়া সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিশ্বাসী হৈ পৰিছে। যেতিয়া আপুনি কয় যে “মই সুস্থ,” তেতিয়া আপুনি কেৱল এইটো কৈ থকা নাই, ইয়াৰ বিপৰীতে আপুনি জানে যে এইটো আপোনাৰ বিশ্বাস, আৰু এইটো এটা সত্য। স্বৰ্গই যি কয় সেইটো এতিয়া আপোনাৰ নিজৰ ধাৰণা হৈ পৰিল।

ইব্ৰী 11-1 কৈছেঃ

বিশ্বাস হৈছে আশা কৰা বিষয়ৰ নিশ্চিতজ্ঞান অদৃশ্য বিষয়ৰ প্ৰমাণ প্ৰাপ্ত।

বিশ্বাস হলে স্বৰ্গই কি কয়, এইটো এটা আলৌকিক বিশ্বাস, তথাপিও এই প্ৰক্ৰিয়াত এটা আৰু

ধাৰা আছে।

নিজৰ হৃদয়ত যি নিশ্চয়তা আছে সেইটো নিজৰ বাস্তৱিক অস্তিত্বৰ সীমাত আনিবলৈ, মানুহক এতিয়া নিজৰ কাৰ্চিৰ ব্যৱহাৰ দাবলৈ কৰিব লাগে।

তাতে গুটি পকিলে শস্য দাবৰ কাল উপস্থিত বুলি তেওঁ তেতিয়াই কাচি লগায়,

-মাৰ্ক 4:29

মন কৰিব যদিও হৃদয়খন স্বৰ্গৰ সৈত একমত, আৰু স্বৰ্গৰ বাস্তৱিকতা পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ বাস্তৱিকতা হৈ পৰে। তথাপিও ভৌতিক ক্ষেত্ৰত কোনো বাস্তৱিকতাৰ পৰিবৰ্তন হোৱা নাই। কিয়নো মানুহৰ স্বাভাৱিক ৰূপ দ্বাৰা পৃথিৱীত অধিকাৰ ক্ষেত্ৰ। এই কাৰণে সেইটো পৃথিৱীৰ এই ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গক মুক্ত কৰিব লাগে। পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ অবিহনে ঈশ্বৰে এনে কৰিব নোৱাৰে। মই আপোনাক এই প্ৰায়ে পৰিচিত শাস্ত্ৰভাগ দেখুৱাব পাৰো যিটোৰ বিষয়ে আমি আলোচনা কৰিছিলো।

কাৰণ ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা হয়, আৰু পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰা হয়।

-ৰোমীয়া 10:10

মানুহে নিজৰ হৃদয়েৰে বাক্যক বিশ্বাস কৰে, তেতিয়া বিশ্বাস উৎপন্ন হয় আৰু সেইটো ন্যায্যপৰায়ন হয়। উচিত ন্যায্য এটা আইনী শব্দ যাৰ অৰ্থ আইনৰ প্ৰশাসন। তেনেহলে কোনো ব্যক্তিৰ হৃদয় স্বৰ্গৰ সৈতে একমত হয় আৰু তেওঁৰ হৃদয় সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিৰ্ভৰ হয় যে স্বৰ্গই কি কয়, তেতিয়া সেইটো ন্যায্য। তেওঁৰ জীৱনকালত পৃথিৱীত স্বৰ্গৰ প্ৰবাহ এতিয়া বৈধ হৈ পৰিল। কিন্তু কেৱল এইকাৰণে যে আপুনি ধাৰ্মিক ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ঈশ্বৰৰ সামৰ্থ্য আপোনাত মুক্ত হৈ গৈছে। যি ঘৰত বিজুলী কাৰ্য্যালয়ৰ পৰা বিজুলী যায়, সেইধৰণেই আৰু এটা খোজ আছে? বিজুলীৰ প্ৰবাহৰ কাৰণে চুইচ চালিত কৰা আৰু এনে কৰিলে বাস্তৱত পোহৰ আহে কিয়? কিয়নো ধাৰ্মিক হোৱাৰ পাছত আন এটা খোজ দিয়াৰ প্ৰয়োজন হয়, যেনেকৈ ৰোমীয়া 10:10 ত দেখুওৱা হৈছে।

স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ আগত থিয় হোৱা এজন পুৰুষ বা স্ত্ৰীক ন্যায্যসংগত গন্য কৰা হয়। তেতিয়া হলে তেওঁ সেই প্ৰতিজ্ঞাটো স্বীকাৰ কৰিব লাগিব বা তাৰ ওপৰত কাৰ্য্য কৰিব লাগিব, আৰু সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰৰ শক্তি আৰু অভিশেষক বাস্তৱত মুক্ত কৰিব লাগে। যেতিয়ালৈকে আপুনি সম্পূৰ্ণ ৰূপে বুজি নোপোৱালৈকে যে মোৰ কি উদ্দেশ্য আছে অনুগ্ৰহ কৰি সেই বাক্যক বাৰে বাৰে পঢ়ক। এইটো এইধৰণেই কাম কৰে! এই ধৰণে স্বৰ্গ সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত বৈধতা প্ৰাপ্ত কৰে, হৃদয় সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গৰ যোগাযোগৰ মাধ্যম আছে। আৰু আকৌ আপোনাৰ শব্দ আৰু কাৰ্য্য এনে চুইচ যিটো বাস্তৱত স্বৰ্গৰ শক্তিক মুক্ত কৰে। অনুগ্ৰহ কৰি সেই বাক্যৰ দ্বিতীয়ভাগত মন কৰিবঃ আমি়েই হওঁ যিসকলে

ইয়াত স্বৰ্গৰ অধিকাৰক মুক্ত কৰি দিব লাগে।

প্ৰথম, আমি এইটো বৈধতা প্ৰদান কৰিবলৈ স্বৰ্গত এজন পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ অৱধাৰণাৰ মাধ্যমেৰে চাব পাৰোঁ, আৰু দ্বিতীয় পৃথিৱীত অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰ, যিটো যীচুৱে মথি 16 আৰু 18 ত শিকাইছিল।

মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তোমালোকে পৃথিৱীত যিহকে বন্ধ কৰা সেয়ে স্বৰ্গতো বন্ধ হব, আৰু পৃথিৱীত যিহকে মুকলি কৰা, সেয়ে স্বৰ্গতো মুকলি কৰা হব।

-মথি 18:18

যীচুৱে ইয়াত কৈছে যে তেওঁ মণ্ডলীক পৃথিৱীৰ ৰাজ্যৰ পৰিসীমাত স্বৰ্গৰ ৰাজ্যৰ চাবিকাঠি (অধিকাৰ) দিব। তেওঁ কৈছে যে আপুনি পৃথিৱীত যি কোনো বনাব, স্বৰ্গই সেইটো সমৰ্থন কৰিব আৰু আপুনি পৃথিৱীত যিহক মুক্ত কৰিব, স্বৰ্গই তাৰ সমৰ্থন কৰিব। তেনেতে এজন পুলিচ অধিকাৰীৰ বিষয়ে চিন্তা কৰকঃ তেওঁৰ লগত অধিকাৰ আছে, কিন্তু চৰকাৰৰ লগত শক্তি আছে। পুলিচ অধিকাৰীৰ লগত চৰকাৰৰ চাবি (অধিকাৰ) থাকে, কিয়নো তেওঁ সেই চৰকাৰৰ প্ৰতিনিধিৰ হিচাপে শপত লয়। তেওঁৰ কথা চৰকাৰে সমৰ্থন কৰে। মন কৰিব, ইয়াত কেৱল পুৰুষ বা মহিলাবিলাকৰ লগত আইনী অধিকাৰ আছে, আৰু এই ধৰণে কেৱল মহিলা বা পুৰুষকহে স্বৰ্গৰ আইনী অধিকাৰ দিব পৰা যায়।

**এই ধৰণে স্বৰ্গ
সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত
বৈধতা প্ৰাপ্ত কৰে, হৃদয়
সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গৰ
যোগাযোগৰ মাধ্যম হয়,
আৰু আকৌ আপোনাৰ
শব্দ আৰু কাৰ্য্য এনে
চুইচ যি বাস্তৱত স্বৰ্গৰ
শক্তিক মুক্ত কৰে।**

আৰু এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিন্দু যিটো আপুনি বিশ্বাসৰ বিষয়ে জনাৰ আৱশ্যকতা আছে। মই মাৰ্ক অধ্যায় চাৰিত নিজৰ শাস্ত্ৰভাগৰ আকৌ উল্লেখ কৰিছোঁ।

পৃথিৱীয়ে আপোনা-আপুনিকৈ প্ৰথমে পাত, পাছে খোৰ তাৰ পাছে থোকত পুৰ হোৱা
গুটি উৎপন্ন কৰে।

-মাৰ্ক 4:28

মনত ৰাখিব যেনেকৈ মই আগতে কৈছিলো, এই দৃষ্টান্তত যীচুৱে যি মাটিৰ উল্লেখ কৰিছে সেইটো মানুহৰ হৃদয় বা মানুহৰ আত্মাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। মন কৰিব যে বিশ্বাস কৰ পৰা আহে, কি আপুনি আচৰিত হৈছে নেকিঃ এইটো স্বৰ্গ উৎপাদক নহয়, যেনেকৈ প্ৰায়ে মানুহ বিলাকে ভাবে, কিন্তু এইটো ইয়াত পৃথিৱীত নিৰ্মান কৰা হৈছে আৰু এইটো আপোনাৰ হৃদয়ৰ উৎপাদন হয়। আপুনি ইয়াৰ বাবে ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিব নোৱাৰে। স্বৰ্গত বিশ্বাসৰ কোনো আৱশ্যকতা নাই। আমাৰ স্বৰ্গৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ আৱশ্যকতা নাই, নহয় এইটো কেৱল পৃথিৱীৰ পৰিসীমাত আৱশ্যক আৰু এইটো কেৱল পৃথিৱীত

পুৰুষ বা মহিলাৰ হৃদয়ত আহিব পাৰে। যেনেকৈ মাৰ্ক 4 ত দৃষ্টান্তই শিকাইছে, এইটো প্ৰাপ্ত কৰাৰ মাত্ৰ এটাই পদ্ধতি আছে, ঈশ্বৰৰ বাক্যক আপুনি হৃদয়ত ৰাখিব আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ প্ৰক্ৰিয়া হবলৈ দিয়ক। যদি মোক বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন আছে তেনেহলে মই কি কৰিম? মই ঈশ্বৰৰ বাক্যক নিজৰ হৃদয়ত সিচি দিম আৰু যেতিয়ালৈকে মোৰ বিশ্বাস তেতিয়ালৈকে বাঢ়িবলৈ দিম। বিশ্বাস কৰাৰ এইটোৱেই একমাত্ৰ পদ্ধতি।

তাতে গুটি পকিলে, শস্য দাৱৰ কাল উপস্থিত হল বুলি তেওঁ তেতিয়াই কাচি লগায়,
এনে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য।

-মাৰ্ক 4:29

মোৰ মতে অধিকাংশ মণ্ডলীবিলাকত এইটো শিকোৱা নহয় যে এই কাচিৰ ব্যৱহাৰ কেনেকৈ কৰা হয়। অৰ্থাত্‌ যি আৱশ্যক আছে তেওঁৰ শস্যৰ তেওঁ কেনেকৈ লব লাগে এইটো শিকোৱা হোৱা নাই। সামান্যভাৱে মণ্ডলীক শিকোৱা হয় যে কেনেকৈ দান দিব লাগে, কিন্তু তেওঁলোকক কেনেকৈ বীজ সিচিব লাগে আৰু সেইটো কেনেকৈ ব্যাৰ লাগে আৰু সময়ত কেনেকৈ দাৱনি কৰিব লাগে। এই পদত যীচুৱে বহুত স্পষ্টকৈ কৈছে যে যেতিয়া আমাৰ বিশ্বাসৰ ফল উপলব্ধ হয়, তেতিয়া আমি কাচিৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। যদিও আপুনি বিশ্বাসত নিজৰ বীজক মুক্ত কৰিবলৈ বহুত ভাল কাম কৰিছে, কিন্তু দাৱনি তেতিয়ালৈকে নহয় যেতিয়ালৈকে আপুনি এইটো নাজানে যে কাচি কেনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। পুনৰ্জন্মকৈ কবলৈ হলে, মই এই বিষয়ে তেতিয়ালৈকে একো জনা নাছিলো, যেতিয়ালৈকে প্ৰভুৱে মোক এইটো নিশিকালে যে ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে। মই আপোনাক কিছুমান উদাহৰণ দিছো যে এইটো বাস্তৱত কেনেকুৱা।

মোক আটলন্টাত এটা গীৰ্জাত কবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল। এইটো বুধবাৰৰ ৰাতিৰ সভা আছিল আৰু গীৰ্জা বৰ বেছি ডাঙৰ নাছিল, কিন্তু মোৰ বাবে ঠিকেই আছিল। মই কেৱল লোকবিলাকক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শিকাব বিচাৰিছিলো। যেতিয়া গীৰ্জাত গৈ পালো, তেতিয়া মই দেখা পাই আচৰিত হলো যে গীৰ্জাৰ দুৱাৰখন বন্ধ আছিল আৰু তাত কোনো নাছিল। সভা আৰম্ভ হবলৈ কেৱল দহ মিনিট বাকী আছিল। মই নিজৰ পিছফালে এটা ট্ৰাকৰ শব্দ শুনিলো, এনে লাগিছিল যে ট্ৰাকটোৰ চাইলেনচাৰ নাই। মই অপেক্ষা কৰি আছিলো, আৰু মই দেখা পালো যে এটা পুৰনি বিট অপ, এটা জৰাজিৰ্ণ যাত্ৰীবাহী ট্ৰাক। গীজাৰ কাষেদি আহি আছে। মই আচৰিত নহলো, কিয়নো আটলন্টা চহৰৰ মাজত আছিল। যেতিয়া মই অপেক্ষা কৰি আছিলো, তেতিয়া এজন মানুহ স্তম্ভৰ পিছফালেদি আহিলে আৰু মোৰ ওচৰত পালে আৰু নিজৰ পৰিচয় এজন পুৰোহিত বৃপে দিলে আৰু মোৰ সৈতে কথা বতৰা পাতিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ কলে যে দেৰিকৈ অহাৰ বাবে বহুত দুখী, কিন্তু তেওঁ তাৰ কাৰণৰ বিষয়ে কলে, যে তেওঁৰ পুৰনি ট্ৰাকটো চলা নাছিল। তেওঁ মোক কলে যে এইকাৰণে ট্ৰাকটো ওপৰলৈ লৈ গৈ স্টাৰ্ট কৰিবলগীয়া হল, আকৌ এবাৰ ট্ৰাক স্টাৰ্ট হোৱাৰ পাছত গতি বাঢ়ি গল সেয়ে ক্লাচ

লগাবলগীয়া হল, কিয়নো স্টাটাৰে কাম কৰা নাছিল। তেওঁ কলে প্ৰায় সময়ত ট্ৰাক ষ্টাট নহয় আৰু তেওঁক গীৰ্জালৈকে পাঁচ মাইল খোজ কাঢ়ি যাবলগীয়া হয়।

আকৌ তেওঁ নিজৰ গীৰ্জাৰ বিষয়ে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, আৰু তেওঁ কলে যে যদিও তেওঁ গীৰ্জাৰ পুৰোহিত আছিল, কিন্তু গীৰ্জাৰ মুখ্য কাৰ্য চহৰৰ লোকক আহাৰ যোগান ধৰাটো। তেওঁ সেই ঠাইত প্ৰায় একমাহত 100000 ত কৈ অধিক লোকক আহাৰ খুৱাইছিল। পুৰোহিতাৰ কথা শুনি মই চিন্তিত হৈ পৰিছিলো। ইয়াত এজন ঈশ্বৰৰ লোক আছে যি মাহত 100000 লোকক আহাৰ খুৱাই আৰু তাৰ লগত কোনো ভালকৈ চলা গাড়ীও নাই? যিবিলাকক তেওঁ আহাৰ খুৱাই তেওঁলোকৰ বাবে ঈশ্বৰে কেনেকৈ আছে এইটো চাবলৈ এটা ভাল উদাহৰণ। তেওঁ কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব পাৰে যে ঈশ্বৰে তেওঁক সহায় কৰে যেতিয়া নেকি দেখা পাইও যে সেই পুৰোহিতে ভীষণ গৰমৰ দিনত গীৰ্জা যাবলৈ পাঁচ মাইল খোজ কাঢ়ি যাবলগীয়া হয়। মই এই ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ সহায় কৰিবলৈ চিন্তা কৰিলো। মোৰ লগত প্ৰায় 20000 কি, মি চলা নতুন গাড়ী আছিল সেইটো দিবলৈ বিচাৰিছিলো। মই তেওঁক মোৰ কথা কলো আৰু মই তেওঁক কলো যে মোৰ কৰ্মচাৰীয়ে সেই গাড়ীটো অটলন্টা ত লৈ আহিব। এইটো শুনি তেওঁ বহুত আবেগিক হৈ পৰিল। মই সেই ৰাতি তেওঁক আৰু তেওঁৰ সৰু গীৰ্জাক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শিকালো আৰু কলো যে এই টকাৰ বিষয়টো কেনেকৈ কাম কৰে।

ঘৰ আহি পোৱাৰ পাছত, মই গাড়ীটো অটলন্টা ত পঠিয়াবলৈ ব্যৱস্থা কৰিলো। যেতিয়া মোৰ সহকাৰী সদস্যই গাড়ী লবলৈ ঘৰলৈ আহিল, তেতিয়া মই জানিছিলো যে মই স্বৰ্গত আত্মিক ব্যৱহাৰ কৰি আছিলো। মই জানিছিলো যে যেতিয়া মই সেই গাড়ীখন ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে দি আচো তেতিয়া সেই গাড়ীহঁত প্ৰতি মোৰ ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিব পাৰিলোহেতেন যিটোৰ মোৰ আৱশ্যকতা আছিল। মই গাড়ীৰ প্ৰতি লালসায়িত নহয়। মোৰ কোৱাৰ অৰ্থ মোক সকলো গাড়ী আৰু বিশেষ ধৰণৰ গাড়ীৰ প্ৰয়োজন নাই। বহুত লোকে এনে কৰে কিন্তু মই কৰা নাই। মোৰ বাবে গাড়ী এটা সাধন। মই এটা ভাল গাড়ী ৰখাটো মোৰ পছন্দ, কিন্তু যেতিয়ালৈকে চলাও তেতিয়ালৈকে যেতিয়ালৈকে সেইটো সলনি কৰাৰ প্ৰয়োজন নহয়।

যেতিয়া মোৰ সহকাৰী সদস্যই গাড়ী লবলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া মই বাহিৰত নিজৰ গেৰেজত গলোঁ আৰু মই গাড়ীৰ ওপৰত হাত ৰাখিলো, আৰু কলো, হে পিতৃ ঈশ্বৰ মই এই গাড়ীটো আপোনাৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে দিছোঁ আৰু যেনেকৈ মই এইটো মুক্ত কৰিম মই বিশ্বাস কৰিছো যে মই গাড়ীটো পুনৰ পাই গলো। মই এক্ষণেকৰ বাবে ৰলো। মই জানিছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে আৰু মই এইটোও জানিছিলো যে কেৱল গাড়ী শব্দই কাম নকৰে। সেই স্থিতিত ডেপ্তা আৰু মই একমত হোৱাটো আৱশ্যক আছে। যেতিয়া মই নিজৰ কথা সম্পূৰ্ণ নকৰাকৈ মনে মনে থাকিলো, তেতিয়া মই অনুভৱ কৰিলো যে মই জনা নাছিলো যে মোক কেনেধৰণৰ গাড়ী লাগে। সেয়ে মই আকৌ আৰম্ভ কৰিলো, “হে প্ৰভু আজি মই এই গাড়ীখন আপোনাৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে মুক্ত কৰিছোঁ,” আৰু মই জানো যে মই যি সিচিটোঁ তাৰ অনুসাৰে মই এটা ভাল গাড়ী পাইছোঁ, কিন্তু মই আপোনাৰ ওচৰলৈ যাম আৰু আপোনাক কম যে মই কোনটো গাড়ী বা মডেল লাগিব। কেৱল

ইমানেই আৰু সেই গাড়ীক মই গেৰেজৰ পৰা ওলাই দিলো। “হয়, মোক সচাকৈয়ে এনেকুৱাই গাড়ী লাগিছিল।”

এনেকুৱাই কেইবা মাহ পাৰ হ'ল। আমাৰ পুৰনি গাড়ী পৰিচৰ্যাৰ বাবে দিয়াৰ বাবে ডেপ্তা মোৰ সৈতে একমত আছিল আৰু মোৰ দৰেই তাইয়ো জনা নাছিল যে তাইক কেনেকুৱা নতুন গাড়ী লাগে। আগৰ দুমাহলৈকে আমি বেলেগ বেলেগ গাড়ীৰ বিষয়ে কথা পাতিছিলো আৰু অৱশেষত এদিন তাই কলে, “মই ভাবিছো যে মোৰ মতে বাস্তৱত এটা কন্টেক্টৰল গাড়ীৰ উপভোগ কৰিব বিচাৰিছো।” মই তাইক কলো, মই তোমাৰ সৈতে একমত আৰু মই সেই গাড়ীটো লবলৈ ভাল লাগিব। কিন্তু কেনেকধৰণ গাড়ী? এতিয়া আমি এইটোও জনা নাছিলো যে বজাৰত কেনেধৰণৰ কন্টেক্টৰল গাড়ী উপলব্ধ আছে। কিন্তু এদিন যেতিয়া আমি ৰাতি খাবলৈ বাহিৰলৈ গৈ আছিলো, মোৰ পত্নীয়ে অক্সমাতে কলে, হব! এইটো কি? সেইটোৱে হয় তাই কলে ৱাহ কি সুন্দৰ, মই সুখিলো, সেই গাড়ীটো সেইটোৱে গাড়ীখন যিটো মোৰ পচন্দ! পাৰ্কিংৰ আনফালে মই বহুত সুন্দৰ কন্টেক্টৰল গাড়ী দেখিলোঁ, মই কলো, বলা চাও কোনটো গাড়ী হয়। সেয়ে আমি গাড়ীৰ ওচৰলৈ গলোঁ আৰু নিজৰ গাড়ীক সেই গাড়ীৰ ওচৰতে পাৰ্ক কৰিলো।

নিসন্দেহ সেই গাড়ীটো বহুত পচন্দ লাগিল। এইটো BMW 645Ci আছিল, বাস্তৱত বহুতেই ভাল কন্টেক্টৰল আৰু বহুত দামী আছিল। সচা কবলৈ হ'ল যেতিয়া মই গাড়ীটো চালো, তেতিয়া ভাবিলো ঠিক আছে, “ঈশ্বৰ আমি আগত কি কৰিব লাগে আমাক দেখুৱাই দিয়ক।” মই জানিছিলো যে এখন নতুন বি এম ডিলউ কাৰণে 115000 ডলাৰ পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰো, কিন্তু মই এইটোও জানিছিলো যে ঈশ্বৰে অদ্ভুত কাৰ্য্য কৰিব পাৰে। ডেপ্তা আৰু মই গাড়ীৰ বিষয়ে কাকো নকলো আৰু কাকো এইটো কোৱা নাছিলো যে আমি নতুন গাড়ী কিনিবলৈ চিন্তা কৰি আছে বুলি।

প্ৰায় দুসপ্তাহৰ পাছত ডেপ্তাৰ ভায়েকে আমাক ফোন কৰিলে, আৰু কলে, মই ডেপ্তাৰ গাড়ীখন পালো। কি তুমি ডেপ্তাৰ গাড়ীখন পালো? মই সুখিলো, তেওঁ কলে যে মই চালো যে এইখন গাড়ী বিক্ৰীৰ বাবে ৰাখিছে, আৰু অক্সমাতে মই ভাবিলো যে এইখন গাড়ী ডেপ্তাৰ বাবে হয়, আৰু মই ভাবিলো যে ইয়াৰ খৰচ আপোনালোকক দিওঁ। “সেইটো কেনেকুৱা গাড়ী হয়?” মই সুখিলো। এইটো BMW 645Ci আৰু কন্টেক্টৰল আছে, আৰু এই গাড়ীখন বহুত ভাল অৱস্থাত আছে। দুবছৰ পুৰনি। ইয়াৰ মাইলেজ কম আৰু তাৰ কোনো দাগ নাই। উকৃষ্ট স্থিতিত আছে। ইয়াৰ বাহিৰে আপুনি বিক্ৰেতাক চিনি পায়। মই চিনি পাওঁ- মই সুখিলো হয়, তেওঁ কলে, আপুনি তেওঁক এই গাড়ীৰ বিষয়ে ফোন কৰিব লাগে। ঠিক আছে, যেতিয়া ডেপ্তাৰ ভায়েকে মোক গাড়ীৰ বিষয়ে আৰু মডেলৰ বিষয়ে কলে, তেতিয়া মোৰ মনত পৰিল যে কিছু সপ্তাহ আগতে ডেপ্তা আৰু মই দুয়োজনে এইটোৱেই গাড়ীখন পচন্দ কৰিছিলো। আৰু এই কাৰণে মোৰ অনুভৱ হ'ল যে ঈশ্বৰে কিবা কৰি আছে।

মই গাড়ীৰ মালিকক ফোন কৰিলো। হয়, মই তেওঁক চিনি পাইছিলো। আমি গাড়ীৰ বিষয়ে কিছুসময় কথা পাতিলো, আৰু তেওঁ কলে, আপুনি জানেনে, যেতিয়া আমি এই গাড়ীখনৰ বিষয়ে ফোনত কথা পাতিছিলো, হয় বাস্তৱত মই ভাবিছিলো যে এইটো ডেপ্তাৰ বাবেই হ'ব লাগে। মই

তেওঁক এইটো কোৱা নাছিলো যে আমি ডেপুটীৰ বাবে এখন গাড়ী বিচাৰি আচো। সেই ব্যক্তিজনে আগত কলে যে, মই আপোনাক কৈছো, যে মই কি কৰিবলৈ গৈ আছো, মই এইটো গাড়ী আপোনাক 28000 ডলাৰত বিক্ৰি কৰিব বিচাৰিছো, মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল। গাড়ীখনৰ দাম অনেক বেছি আছিল। যেতিয়া মই ডেপুটী এই বিষয়ে কলো, তেতিয়া তাই আবেগিক হৈ পৰিল। আমি সেই গাড়ীখনৰ বাবে নগত ধন পৰিশোধ কৰিলো যিটো আজিও আমাৰ লগত আছে। আৰু সেইটো বহুত ভাল অৱস্থাত আছে আৰু বহুত সুন্দৰ দেখিবলৈ। ইয়াৰ ওপৰত আজিলৈকে কোনো দাগ হোৱা নাই, আৰু আমি চনৰুক আঁতৰাই স্টিৰিয়ৰ জৰিয়তে গান শুনো। ঠাণ্ডা গৰম বতাহৰ আনন্দ লওঁ আৰু সেই গাড়ীত কেইবাটাও ড্ৰাইচ লৈছো।

আমি গাড়ীখন কেপিংৰ কাৰণে আৱশ্যক আপুৰ্তিৰে ভৰাই তুলিলো। আৰু আমি নিজৰ গাড়ীত কলৰাডোৰ পাহাৰবোৰৰ ওপৰেদি যাত্ৰা কৰি আনন্দ লৈ আছিলো। এইটো আমাৰ জীৱনৰ সকলোতকৈ সুৰমীয় আৰু পচন্দৰ যাত্ৰা আছিল। সেই যাত্ৰাত আমাৰ ছোৱালী কষ্টন আমাৰ লগত আছিল, আৰু মোৰ মনত আছে যে ৰাতি কেনেচৈ 1:70 গতিত গাড়ীৰ চানৰূপ আঁতৰাই গাড়ী চলাই আছিলো। কষ্টনে পাছফালে শুই আছিল। আমাৰ ওপৰত বহুত তৰাই জিলিকি আছিল আৰু সময়ে সময়ে এক বা দুটা গাড়ীক বাদ দি বাট একেবাৰে খালী আছিল। এইটো এটা অদ্ভুত ৰাতি আছিল, বতাহ বলি আছিল আৰু পৃথিৱীত সকলোখিনি অদ্ভুত যেন লাগিছিল। আমি আগৰ দুসপ্তাহ ৰকীজ তে হৈ ড্ৰাইভিং কৰাত সময় পাৰ কৰিলো আৰু মই অনুভৱ কৰিলো এইটো গাড়ী বাস্তৱত বহুত ভাল। ইয়াৰ বৰ্ণনা আমি কেৱল শব্দৰেহে কৰিব পাৰিছিলো-অপ্ৰতীম।

কিন্তু ইয়াত মিলিয়ন -ডলাৰৰ প্ৰশ্ন আছে। সেই গাড়ীটো আমাৰ ওচৰত কেনেকৈ আহিল? গাড়ীটো ঠিক তেনেকুৱাই আছিল কিয়নো যেনেকৈ ডেপুটী কৈছিল, একেবাৰে এইটোৱেই গাড়ী। মই জানিছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে সেই গাড়ীক আমাৰ জীৱনত আনি দিলে। মোৰ মনত আছে যে যেতিয়া আমি নিজৰ পুৰনি গাড়ীক সেই পুৰোহিতক দিয়াৰ দ্বাৰা যি বীজ সিঁচিছিলো তেতিয়া মই জানিছিলো যে মই আত্মিক নিয়মক সংলগ্ন কৰি আছো, মোৰ মনত আছে সেই সময়ত মই কৈছিলো যে মই এটা গাড়ী পুনৰ পালো, মই সেই সময়ত এচ বিউ, জীপ, গাড়ী এনেক একো নাছিল, মই কেৱল ইমানেই কৈছিলো যে এটা ভাল গাড়ী পালো। কিন্তু ডেপুটী আৰু মই দৰাতীৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলগীয়া হ'ল। আমি সেই গাড়ীটোক তেতিয়ালৈকে দেখা নাছিলো যে যেতিয়ালৈকে ডেপুটী এইটো নকলে যে, হয় এইটোৱেই গাড়ী, যদিও মোৰ বিশ্বাস আছিল যে যেতিয়া মই নিজৰ পুৰনি গাড়ীখনক মুক্ত কৰিলো তেতিয়া আমি এটা নতুন গাড়ী পাম, আমি তেতিয়ালৈকে দৰাতী চলোৱা নাছিলো যেতিয়ালৈকে ডেপুটী নকলে যে “হয় এইটোৱেই সেই গাড়ীখন।”

আন এটা ঘটনাই ঘটিছিল আৰু এই যি এই সিদ্ধান্তক আৰু স্পষ্ট কৰি দিলে। আপুনি জানে যে, মই চিকাৰ কৰি ভাল পাওঁ। মই এখন ভাল চিকাৰীৰ দেশত বাস কৰো, আৰু ঈশ্বৰে মোক নিজৰ চিকাৰ স্থান দিছে। মোৰ 60 একৰ মাটিত 19 একৰ জংঘল আৰু প্ৰায় 10 একৰ পিতনি মাটি আছে। মই প্ৰত্যেক বছৰ হৰিণ আৰু গিলহাৰী চিকাৰ কৰাত সফল হৈছিলো। হাঁহ আৰু গ্ৰীজ প্ৰায় ইফালে

সিফালে উৰি ফুৰিছিল, কিন্তু কিবা কাৰণত মই সেইবোৰৰ চিকাৰ কৰাৰ বিষয়ে চিন্তাই কৰা নাছিলো, এক নে দুই বাৰ মই সন্তানবিলাকৰ সৈতে পিতনিৰ ফালে গৈছিলো আৰু ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে এটা ৰাজহাঁহৰ চিকাৰ কৰিছিলো। কিন্তু মই হাঁহৰ চিকাৰ কৰা নাই।

কিন্তু কিছু বছৰ আগতে, যেতিয়া মই বহুত হাঁহৰ দলক উৰি থকা দেখা পালোঁ, তেতিয়া মই ভৱিলো যে মই হাঁহৰ চিকাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। ৱাহ, এইটো কি ৰোমাঞ্চিত আছিল, মই

**ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাব
বিচাৰিছিল যে তেওঁ
মোক কিমান প্ৰেম
কৰে, যেতিয়া তেওঁ
যীচুক মোৰ বাবে
পঠিয়ালে আৰু মোক
ৰাজ্য দিলে, তেতিয়া
তেওঁ মোক দেখুৱালে
যে তেওঁ মোক কিমান
প্ৰেম কৰে!**

চিকাৰ কৰাৰ বহুত চখিন আছিলো। সেই বসন্তীয়া হাঁহৰ চিকাৰৰ সময়ত মই অনুভৱ কৰিলো যে মই হাঁহৰ চিকাৰ কৰিবলৈ বহুত ভালকৈ অভ্যাস কৰিব লাগে। মই অলপ চিকাৰ কৰিছিলো আৰু সেইবোৰ খাবলৈ বহুত সোৱাদজনক। মই দেখিলো যে হাঁহবোৰে প্ৰায়ে মোৰ বাহিৰত বা মোৰ বন্দুকৰ একেবাৰে ওচৰত আছিল আৰু মোৰ চিকাৰ কৰাৰ ভুলটো আৰু বাঢ়ি গৈছিল। ৰেমিংটন মডেল 11:87, মোৰ নিয়মিত বন্দুক আছিল যাৰ ব্যৱহাৰ শহাপশুকে ধৰি হৰিনালৈকে তেতিয়ালৈকে চিকাৰীবিলাকে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। মোক ভুল নাভাবিব, মোৰ সেই বন্দুক টো বহুত ভাল লাগিছিল আৰু এইটো এটা আটকধুনীয়া বন্দুক আছিল। কিন্তু মই শুনিছো যে বজাৰত বন্দুকৰ নতুন মডেল আছে যিটো কেৱল হাঁহ চিকাৰ কৰিবলৈ

বনোৱা হৈছে। এইটো এটা চলাবৰণৰ আছিল আৰু চাৰে তিনি ইঞ্চিৰ মেগ্নম গুলিৰ বাবে ৰখা হৈছিল, আৰু মই জানিছিলো যে সেই দীঘলীয়া সময়লৈকে চলা গুলিওৱাত সহায় কৰিব। হাঁহৰ চিকাৰ আগৰ চিজনত আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে মোৰ যোজনা সেই বন্দুকক চোৱা আৰু কিনাটো আছিল।

এতিয়া হাঁহ চিকাৰ কৰাৰ বতৰ শেষ হল, এতিয়া জানুৱাৰী মাহ আৰম্ভ হৈ গৈছিল, আৰু মই কবলা হৈ গৈ আছিলো আৰু মই ভৱিছিলো যে মই বন্দুক বিভাগত গৈ বন্দুকটো চাব লাগে যে বন্দুক টো দেখিবলৈ কেনেকুৱা। যেতিয়া মই বন্দুক অনুভাগত গলো, তেতিয়া মই দেখিলো যে তেওঁলোকৰ লগত কেৱল হাঁহৰ চিকাৰ কৰা উপযুক্ত বন্দুকৰ সম্পূৰ্ণ ভঁৰাল আছিল। মই প্ৰথমে তাৰ পৰাই কিছুমান বন্দুক চালো যি পচন্দ হল সেইটো কিনিবলৈ ভৱিলো, কিন্তু তাৰ দাম আছিল 2000 ডলাৰ আৰু হাঁহৰ চিকাৰ কৰাৰ বতৰ এতিয়াও বহুত সময় আছিল। মই অলপ ৰৈ দিম, মই মনতে ভৱিলো। কিন্তু যেনেকৈ মই গৈ আছিলো, মোৰ কিবা এটা ভাৱ জাগিল, মই কি কৰি আছিলো মই নিজেই গম পোৱা নাছিলো। মই একো নভবাকৈ কৰিলো কি আচৰিত। মই যি বন্দুক কিনিবলৈ বিচাৰিছিলো তাৰ ফালে চালো আৰু চিঞৰিলো, যীচুৰ নামেৰে সেই বন্দুক মোৰ ওচৰত হব, মই ইয়াৰ বিষয়ে বেছি চিন্তা নকৰিলো, মই কেৱল ঘোষণা কৰিছিলো যে সেই বন্দুক মোৰ ওচৰত হব। মোক হাঁহ চিকাৰ কৰিবলৈ যি বন্দুক লাগিছিল সেইটোৰ সম্পূৰ্ণ ছবি মোৰ মনত আছিল।

কিছু সপ্তাহৰ পাছত মোক এজন ব্যৱসায়ীক সন্মিলনত কবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰা হল, আৰু এনেকুৱা

হল যিটো মোৰ মন আকৰ্ষিত কৰিলে। মোৰ কোৱাৰ সময় শেষ হোৱাৰ পাচত কোম্পানীৰ মালিকে আহি কলে যে আপুনি আমাৰ ওচৰলৈ আহিলে তাৰ বাবে ধন্যবাদ দিবলৈ আমি আপোনাক এটা উপহাৰ দিবলৈ বিচাৰিছো। তেওঁ কলে, হয় আমি জানো যে আপুনি চিকাৰ কৰিবলৈ ভাল পায়, এইকাৰণে আমি আপোনাৰ বাবে এই বন্দুক কিনিছো, মই আচৰিত হৈ পৰিলো কিয়নো তেওঁলোকে একেবাৰে নতুন বেনেলী সৰু স্বয়ংচালিত ডাক গান কিনিছিল, সেইটোৱেই বন্দুক যিটো মই দোকানত চাইছিলো, আৰু যি বন্দুকৰ ফালে চাই মই কৈছিলো যে যীচুৰ নামেৰে সেই বন্দুক মই পাম। কি আপুনি ইয়াত কিবা দেখা পাইছেনে? সেই বন্দুক বাস্তৱত মোৰ ওচৰলৈ কেনেকৈ আহিল? বিগত কেইবা বছৰত মই দৰ্জন দৰ্জন বন্দুক দান দিলো, কিন্তু মই নিজৰ ইচ্ছাৰ বন্দুকৰ বাবে কেতিয়াও দৰাভীৰ ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলো। আন শব্দত মই সেই বন্দুকবোৰত বিশ্বাস আৰু উদাৰতাৰে সৈতে সিচিছিলো কিন্তু যিটো মই বিচাৰিছিলো সেইটো পাবলৈ কেতিয়াও কাঁচি ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলো। মই কেতিয়াও কোৱা নাছিলো, হে ঈশ্বৰ হয়, মোক এই বন্দুকটো লাগে, কিন্তু যি ক্ষণত মই এনে কৰিলো, শস্য দাবলৈ হৈ পৰিল।

মই মোৰ সহকৰ্মীক বন্দুকৰ কাহিনী শুনাই আছিলো। তেওঁ কলে, মই ভাৱো যে ঈশ্বৰে কেতিয়াবা কেতিয়াবা এনেকুৱা কৰে। তেওঁ আপোনাক এইটো দেখুৱাবলৈ এটা বিশেষ উপহাৰ দিয়ে যে তেওঁ আপোনাক প্ৰেম কৰে। তেওঁ যি কলে তাৰ বিষয়ে মই ভাৱিলো, আৰু মই অনুভৱ কৰিলো, নহয়, এইটো সচা নহয়, ঈশ্বৰে মোক প্ৰেম কৰে কিন্তু তেওঁ কেৱল এটা সৰু উপহাৰৰে আশ্ব্যাক্তিত কৰিব নিবিচাৰে। কুকুৰ, মাছ, সময়ত হৰিণাৰ অহা, গাড়ী এই সকলোবোৰ দেখুৱাবলৈ অহা নাছিল যে ঈশ্বৰে মোক প্ৰেম কৰে। যেতিয়া তেওঁ যীচুক মোৰ বাবে পঠিয়ালে আৰু মোক তেওঁৰ ৰাজ্য দিলে, সেই সময়ত তেওঁ মোক দেখুৱালে যে তেওঁ মোক কিমান প্ৰেম কৰে।

আপোনাক শস্যৰ বিষয়ে এটা কথা কব বিচাৰিছো। যেনেকৈ মই আপোনাক আগতেও কৈছিলো, মই গাড়ীৰ প্ৰতি লালসায়িত নহয়। আমি তেতিয়ালৈকে গাড়ী চলাই থাকিলো যেতিয়ালৈকে সেইটো সলনি কৰিবলৈ প্ৰয়োজন নহয়। আমাৰ আঠ বছৰীয়া পুৰনি ছন্ডা পাইলট ইয়াৰ এটা উদাহৰণ আছে। আমি সেই গাড়ীটো বহুত প্ৰেম কৰিছিলো, এইটো আমাৰ বাবে বহুত উপযোগী আছিল, এইটো ভালকৈ চলি আছিল, নতুনৰ দৰে দেখা গৈছিল আৰু এই কাৰণে আমি এইটো এতিয়াও ব্যৱহাৰ কৰোঁ। কিন্তু আমি প্ৰায়ে যাত্ৰীয়বিলাকক আলহী বিলাকক লৈ যাবলৈ এটা ডাঙৰ এচ ইউ বি কিনিবলৈ চিন্তা কৰিছিলো। কিছু সময়ৰ আগতে, আমি নাওঁ চেন্টাৰত আয়োজিত এটা কাৰ্যক্ৰমৰ বাবে কেডিলেক এক্সলেড ভাড়া লৈছিলো, আৰু ডেপ্তা আৰু মই সেইটো চলালো। এই গাড়ীটো পচন্দ লাগিল। আমাক তাৰ মুকুতাৰ দৰে বগা ৰং পচন্দ লাগিল আৰু আমি এক্সলেডৰ দীঘলীয়া মডেলত কৈ এই সৰু গাড়ীটো অধিক ভাল লাগিল যিটো আমি চলাইছিলো। আমি কলো, এইটোৱেই আমি বিচাৰিছিলো, কেডিলেক এক্সলেড, বগা মুকুতাৰ ৰং সৰু গাড়ী। আমি এইটো কিনিব লাগে। সেই সময়ত আমি বহুত ব্যস্ত আছিলো আৰু শ্বৰোম যাবলৈ আৰু গাড়ী চাবলৈ, তাৰ বিষয়ে জানিবলৈ বা কিনিবলৈ আমাৰ চিন্তা কৰাৰ সময় নাছিল।

প্ৰায় এক মাহৰ পাছত, মই বাতিপুৰা নিজৰ ঘৰৰ দুৱাৰ খুলিলো, আৰু যেনেকৈয়ে মই বাহিৰত পৰি থকা বাতৰি কাকত লবলৈ গৈ আছিলো, মোৰ মোবাইল ফোন বাজিলে। ফোন কৰাজনে কলে, “পাষ্টৰ মই আপোনাৰ কাৰণে এটা কেডিলেক এক্সলেড কিনিবলৈ বিচাৰিছো, “আপোনাক গাড়ী কোনটো বং পচন্দ আছে? এইটো শুনি মই আচৰিত হৈছিলো, মই কলো, ৱাহ, এইটো এটা বহুত ভাল কথা। ডেপ্তা আৰু মোক মুকুতাৰ বগা বং পচন্দ আছে। “ঠিক আছে,” তেওঁ কলে, মই সেই বংগৰ গাড়ী বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম, চাওঁ মই যাতে সেই বংগৰ গাড়ী পাওঁ নে নাই।” তেওঁ এক বা দুবছৰ পুৰনি গাড়ী কিনিবলৈ ভাৱি আছিলে যিটো একেবাৰে ভাল অৱস্থাত থকাটো।

বাৰু, আমি এই মানুহজনৰ খবৰ নাপালোঁ প্ৰায় এমাহ ধৰি যেতিয়া তেওঁ অৱশেষত ফোন কৰি ক’লে, “মোৰ হাতত তোমাৰ এক্সলেড আছে; মোক অমুক সময়ত আৰু সেই ঠাইত লগ পাব, আৰু আপোনাৰ গাড়ী ঘৰলৈ লৈ যাব পাৰিব।” তেওঁ যি ঠাইৰ বিষয়ে কৈছিল সেই আমি তেওঁক লগ পালোঁ আৰু তেওঁৰ হাতত চুটি সংস্কৰণত মুকুতা বগা এক্সলেড আছিল। ধুনীয়া আছিল! “মোক ক্ষমা কৰিব আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ ইমান সময় লাগিল।” তেওঁ ক’লে। “মই সঁচাকৈয়ে দীঘলীয়া সংস্কৰণটো বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকৰ ইমানেই চাহিদা আছে যে কোনো উপলব্ধ নাছিল। মই মাত্ৰ চুটিটোহে বিচাৰি পালোঁ। আশাকৰোঁ সেইটোৱেই ঠিকেই হ’ব।” ঠিক আছে? আমি ঠিক সেইটোৱেই বিচাৰিছিলো আৰু ঠিক সেইটোৱেই কৈছিলো!

আকৌ, মই প্ৰশ্নটো সুধিছো: আমি বিচৰা সঠিক এক্সলেডটো কেনেকৈ আহি গ’ল? বাৰু, প্ৰথম কথা, আগতে উল্লেখ কৰা পাষ্টৰজনক দিয়া গাড়ীখনৰ বাহিৰেও আঠখন গাড়ী দিছো। কিন্তু মই কেতিয়াও কোৱা নাছিলোঁ, “সেইটোৱেই হ’ল!” ড্ৰেণ্ডাই সেই বিএমডব্লিউৰ সৈতে সেইটো গাড়ীৰ বিষয়ে ডেপ্তাই কলে, হয়, এইটোৱেই সেই গাড়ীখন, মই কেতিয়াও এনেকুৱা কোৱা নাছিলো যে মোক এইটোৱেই গাড়ী লাগে বুলি। এতিয়া এতিয়া আকৌ ড্ৰেণ্ডা আৰু মই দুয়ো একমত হৈ জোৰেৰে কৈছিলোঁ, “সেইটোৱেই হ’ল!” মই বছৰ বছৰ ধৰি কৈ আহিছো যে গীৰ্জাৰ লোকবিলাকে দান দিয়াৰ শিক্ষা দিয়াত বহুত ভাল কাম কৰিছে, কিন্তু শম্য চপোৱা শিকাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ। আপুনি এতিয়ালৈকে আমাৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা কোৱা যিবোৰ কাহিনী ইয়াত শুনিলে বা পঢ়িলে, তাৰ দ্বাৰা কি আপুনি কৰ পাৰে যে দৰাতীৰ কি অৰ্থ? মোৰ আশা যে এতিয়া এইটো স্পষ্ট হৈ পৰিছে। মোক পুনৰ প্ৰাপ্ত হওক এই কাৰণে মই বিশ্বাসেৰে সৈতে অনেক লোকক অনেক গাড়ী দান কৰি দিছিলো, কিন্তু ডেপ্তা আৰু মই এখন নতুন গাড়ী কিনাত একমত হোৱা নাছিলো। আমি নিজৰ গাড়ীবোৰ বহুত সময় ধৰি চলালো। কিন্তু যি ক্ষণত আমি কলো, এইটোৱেই গাড়ী যিটো আমি বিচাৰিছিলো! গাড়ী কেনেকৈ আমাৰ ওচৰত আহি পালে। দৰাতীৰ অৰ্থ আমাৰ শব্দ!

জিভাত জীৱন-মৃত্যুৰ শক্তি আছে আৰু ইয়াক ভালপোৱাসকলে ইয়াৰ ফল খাব।

-হিতোপদেশ 18:21

এটা সময় আছিল যেতিয়া গীৰ্জাই আমাৰ স্বীকাৰোক্তিৰ বিষয়ে বহুত শিকোৱা হৈছিল। মই মানুহৰ লগত গৈছো, আৰু আপুনিও হয়তো অনুভৱ কৰিছে, যিয়ে কিবা এটা ক’লে আৰু তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ মুখ ঢাকি ক’লে, “মই যি কওঁ সেইটো মই বুদ্ধিমতাৰে কোৱাটো মন দি কোৱাৰ প্ৰয়োজন।” সেইটো এটা উচ্চ কৰিব লাগে, আৰু এনে কৰাটো এটা ডাঙৰ উপলব্ধিৰ দৰে লাগে, আৰু মই জানো যে এইটোৱে আপোনাক শব্দবোৰ নিজৰ মনত ৰখাত সহায় কৰে। কিন্তু নিজৰ শব্দবোৰ বা আমি যি কওঁ, তাৰ ওপৰত বিশেষ মন দিয়াৰ বাস্তৱিক অৰ্থৰ সৈতে একো দিয়া-লোৱাৰ কথা নাই। কি? কিন্তু মই ভাবিছিলো যে নিজৰ কিছু সময়ৰ আগতে কৈছিলো যে আপোনাৰ শব্দই দৰাতী। অৱশ্যে আপোনাৰ স্বীকাৰোক্তি চোৱাৰ সঁচাকৈয়ে কাঁচিৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাই। হয়, কৰিলোঁ, কিন্তু কেৱল সঠিক কথা কোৱাৰ সূত্ৰটো আয়ত্ত কৰাটোৱেই নিজৰ বাবেই চাবিকাঠি নহয়।

মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে এই পৰ্বতটোক কয়, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, আৰু মনত সংশয় নকৰি যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে তেওঁলৈ সিদ্ধ হব।

— মাৰ্ক 11:23

আকৌ, মাৰ্ক 4 অধ্যায়ৰ কাঁচিখন আপোনাৰ কথা! মাৰ্ক 4 অধ্যায়ত কাঁচিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰাৰ সময়লৈকে ইতিমধ্যে বিশ্বাসৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰু ইয়াক কেনেকৈ পাব পাৰি সেই বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে। ইয়াত লিখা আছে যেতিয়া বীজ পূৰ্ণ হয় তেতিয়া আপুনি কাঁচিটো দিব কাৰণ শস্য চপোৱা সময় আহিল। শস্য আহিল কিয়নো আপোনাৰ হৃদয়ত স্বৰ্গৰ লগত সন্মতি দি বিশ্বাসত থকাৰ কাৰণে। মাৰ্ক 11 পদে ওপৰৰ পদটোৱেও একে নীতিকে প্ৰমাণ কৰে। আপোনাৰ হৃদয়ে বাক্যত বিশ্বাস কৰে, তাৰ পিছত আপুনি কথা কয় আৰু স্বৰ্গৰ কৰ্তৃত্ব মুকলি কৰে। কিন্তু এই বাক্যাংশটো লক্ষ্য কৰক, “তেওঁ যি কয় সেয়া হ’ব বুলি বিশ্বাস কৰে।” বিশ্বাসৰ পৰীক্ষা হ’ল যদি আপুনি কোৱা কথাখিনি বিশ্বাস কৰে। কেৱল ঈশ্বৰৰ বাক্য কোৱা বা স্বীকাৰ কৰাটোৱেই নিজৰ বাবে বিশ্বাস নহয়। যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ হৃদয়খন স্বৰ্গৰ লগত একমত নহয়, তেতিয়ালৈকে আপুনি স্বীকাৰোক্তি দিব পাৰে যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ মুখখন নীলা নহয় আৰু একো নহ’ব। গতিকে আমি আমাৰ স্বীকাৰোক্তি নিৰীক্ষণ কৰা উচিত নে আমাৰ হৃদয়?

ভাল মানুহে নিজৰ হৃদয়ত জমা হৈ থকা ভাল বস্তুৰ পৰা ভাল বস্তু উলিয়াই আনে আৰু বেয়া মানুহে হৃদয়ত জমা হৈ থকা বেয়াৰ পৰা বেয়া বস্তু উলিয়াই আনে। কাৰণ তেওঁৰ হৃদয়ৰ উফন্দি উঠাৰ পৰা মুখে কথা কয়।

— লূক 6:45 পদ

সকলোতকৈ ওপৰত নিজৰ হৃদয়খন ৰক্ষা কৰক, কিয়নো ই জীৱনৰ কুঁৱা। তোমাৰ
মুখৰ পৰা বিকৃতি আঁতৰাই দিয়া; দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত কথাবোৰ ওঠৰ পৰা আঁতৰত ৰাখক।

— হিতোপদেশ 4:23-24

আমি স্পষ্টকৈ দেখিবলৈ পাওঁ যে আমি যি কওঁ সেয়া আমাৰ হৃদয়ৰ পৰা ওলাই আহে আৰু ই যি
বিশ্বাস কৰে। মাৰ্ক 4 অধ্যায়ৰ প্ৰক্ৰিয়াটো অনুসৰণ কৰি আমি জানো যে আমাৰ হৃদয়ে যি বিশ্বাস কৰে
তাক প্ৰকৃততে কেনেকৈ সলনি কৰিব পাৰি আৰু ইয়াক স্বৰ্গৰ সৈতে আৰু বিশ্বাসত কেনেকৈ মিলাই
দিব পাৰি। তাৰ পিছত যেতিয়া আমি সম্পূৰ্ণৰূপে বুজা যায়, তেতিয়া আমি আমাৰ কথা আৰু কামেৰে
কাঁচিটো সোমাই দিওঁ। এইটো পাইছোঁ? ভাল, আগবাঢ়ি যাওঁ আহক।

আমি বিশ্বাসৰ ওপৰত আমাৰ আলোচনা আগবঢ়াই নিয়াৰ সময়ত মই এটা প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিব
বিচাৰিছোঁ যাৰ উত্তৰ আপুনি নিশ্চয় দিব পাৰিব।

মই কেনেকৈ গম পাম যে মই বাস্তৱত বিশ্বাসত আছোঁ?

এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন আছে আৰু আপোনাক এইটো জনাটো প্ৰয়োজন কিয়নো প্ৰথমে বিশ্বাস
নকৰাকৈ বিশ্বাসৰ প্ৰাৰ্থনা কৰাটো অসম্ভৱ। এইটো জনাৰ বাবে কেইবাটাও পদ্ধতি কি কি আপুনি
বিশ্বাসত আছে, কিন্তু এইটো বুজিবলৈ কেইটাও সংকেতৰ আৱশ্যকতা আছে। যেতিয়া আপুনি
বিশ্বাসত নাথাকে তেতিয়া আপুনি বেয়া আৰু ভয়ৰ ওপৰত আধাৰিত নিৰ্ণয় লয়। ভয়ৰ ওপৰত আধাৰিত
নিৰ্ণয়ে আপোনাক সদায় পৃথিৱীৰ অভিশাপৰ বন্ধক বনাই ৰাখিব আৰু আপোনাক নিজে নিজকে সেই
বস্তুৰ পৰা বঞ্চিত কৰিবলৈ প্ৰেৰণা কৰিব যি ঈশ্বৰে আপোনাৰ বাবে বিচাৰে। তেতিয়াহলে, বিশ্বাসৰ
প্ৰমাণ কি? প্ৰথম সংকেত সৰল আপুনি নিজকে বিশ্বাসৰ সংজ্ঞাৰ পিছফালে ঘূৰি চাবলৈ সংকেত
আৰু অনুভৱ কৰিব পাৰে যে নিজৰ হৃদয়ত পূৰ্ণ বিশ্বাস হোৱাটো প্ৰকৃত চাবিকাঠি। কিন্তু প্ৰায় সময়
আমি ভাৱো যে আমাৰ বিশ্বাস আছে কিন্তু আমি কেৱল নিজৰ চিন্তাৰ দ্বাৰা বাক্যৰ সৈতে সহমত কিন্তু
নিজৰ হৃদয়েৰে নহয়। ইয়াত পাৰ্থক্য জানিবলৈ আমি অধিক সক্ষম হোৱাৰ আৱশ্যক আছে। যেতিয়া
আপোনাৰ পূৰ্ণ বিশ্বাস হয়, তেতিয়া আপুনি বাক্যৰ সৈতে মানসিক ভাৱে সন্মতি প্ৰকাশ কৰে, কিন্তু
ইয়াত দৃঢ় বিশ্বাসেৰে, মনৰ শান্তি আৰু আত্মবিশ্বাসৰ ভাৱনাও হয়।

বিশ্বাস হৈছে আশা কৰা বিষয়ৰ নিশ্চিতজ্ঞান অদৃশ্য বিষয়ৰ প্ৰমাণ প্ৰাপ্তি।

—ইব্ৰী 11:1

যদি আপোনাৰ লগত কিবা আছে আৰু আপোনাৰ হাতত প্ৰমাণ আছে যে সেই বস্তু আপোনাৰ
লগত আছে, তেনেহলে আপোনাক এইটো সুনিশ্চিত কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে যে সেইটো আপোনাৰ

লগত আছে? আকৌ যেতিয়া আপুনি বিশ্বাসত থাকে, তেতিয়া জ্ঞান, শান্তি আৰু বিশ্বাস হয় যে ঈশ্বৰৰ বাক্যই আপোনাক কয় যে সেইটোৱে তেওঁ হয়, যদিও আপুনি তেওঁক কেতিয়াও দেখা নাই। বহুত লোকে কয়, মই জানো, মই জানো যে এইটো মোৰ লগত আছে। এই জ্ঞান ভিতৰৰ হয় আৰু পৰিস্থিতিয়ে আপোনাক ইয়াৰ বিষয়ে নকয়। এইটো আপোনাৰ আত্মাত বা আপোনাৰ হৃদয়ত থাকে। ভয় দূৰ হ'ল, চিন্তাৰ চিন্তিত বিচাৰধাৰা আপোনাৰ মস্তিষ্কত নাহে, আপুনি জানে যে এইটো হৈ গ'ল।

বিশ্বাসত থকাৰ আন এটা বিষয় আনন্দ আৰু অপেক্ষা। এইটোৱেই আপোনাৰ উত্তৰ। এইটো আপোনাৰ লগত আছে। বিশ্বাস, শান্তি বা আত্মবিশ্বাসৰ ভাৱনাতকৈয়ো আগত। আৰু এই ভাৱনাবোৰ আপোনাৰ লগতে থাকে। আপোনাক আধ্যাত্মিকভাৱে নিজৰ স্থিতিৰ ৰক্ষা কৰিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ আৱশ্যকতা আছে। যেতিয়া মই এনে কৈছোঁ, তেতিয়া ন্যায়ালয়ৰ কোঠাৰ দৃশ্য নিজৰ আগত ৰাখক আৰু ধৰি লওক আপুনি সাক্ষীৰ পৰা সত্য উদ্ধাৱন কৰোৱা অধিবক্তা হয়। আপুনি এইটো কয় মানি লয় যে আপুনি যি স্থিতিত আছে, সেইটোত আপুনি বাস্তৱিকতাত আছে- আপুনি নিজৰ স্থিতিৰ ৰক্ষা কেনেকৈ কৰে? কেৱল এটাই উত্তৰ, ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা।

উদাহৰণৰ বাবে যদি কোনোবাই আপোনাৰ ঘৰত আহে আৰু কয় যে, হেৰৌ মোৰ ঘৰৰ পৰা উলাই যোৱা, তেতিয়া আপুনি কব, মোক ক্ষমা কৰিব, আমাক এদিনৰ সময় দিয়ক, আৰু আমি ইয়াৰ পৰা উলাই যাম- নহয় আপুনি এনে নকৰে, আপুনি সেই ব্যক্তিৰ ওপৰত হাঁহিব। যদি সেই মানুহ জনে কয়, নহয় এইটো মোৰ ঘৰ হয়, যদি তুমি উলাই নোযোৱা তেনেহলে মই ন্যায়ালয়ৰ কাষ চাপিম। তেতিয়া আপুনি তেওঁক উত্তৰ দিব। মই আনন্দৰে আপোনাক ন্যায়ালয়ত লগ পাম। শুনানিৰ সময়ত আপুনি ন্যায়াধীশক নিজৰ ঘৰৰ কাগজ পত্ৰ শান্তিৰে দেখুৱাব। সেই দস্তাবেজ দেখাৰ পাছত, ন্যায়াধীশে সেই আন জন ব্যক্তিক তেওঁৰ অকাৰনে শাস্তি কৰাৰ বাবে গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ আদেশ দিব আৰু তেওঁক সকলো ন্যায়ালয়ৰ খৰচ পৰিশোধ কৰিবলৈ আদেশ দিব। আপোনাৰ আত্মবিশ্বাস এই কথাৰ ওপৰত নিৰ্ধাৰিত নহয় যে আপুনি কি ভাৱে বা অনুভৱ কৰে, কিন্তু আইন আৰু আপোনাৰ ঘৰৰ আইনী অধিকাৰী ওপৰত নিৰ্ধাৰিত হয়।।

যেতিয়া বিশ্বাসৰ কথা আছে, তেন্তে মই পাইছো যে কেইবাৰ যিটো লোকবিলাকে এইটো বুজি নাপায় যে বিশ্বাস কি, তেওঁলোকে নিজৰ বিশ্বাসৰ একমাত্ৰ সোঁতৰ সলনি, যিটো ঈশ্বৰৰ বাক্য নিজৰ কাৰ্য্যত বিশ্বাস কৰি ভ্ৰমিত হৈ পৰে। এই বিষয় ভ্ৰমিত হোৱাটো বহুত সহজ যে আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত কাৰ্য্য কৰি আছো বা সেই সূত্ৰৰ অনুসাৰে চলি আছো, তাৰ সলনি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাস্তৱিক সামৰ্থ্য যি সম্পূৰ্ণ ভাৱে বিশ্বাস কৰা হৃদয়ৰ পৰা ওলাই। উদাহৰণৰ বাবে যদি আপুনি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ধনৰ বীজ সিচিসে, আৰু মই আপোনাক সুধিলো যে আপুনি কিয় কয় যে আপোনাক সেই সেই সিচাৰ পৰা কিবা প্ৰাপ্ত হ'ব, তেনেহলে আপোনাৰ উত্তৰ এইটো হ'ব নালাগে কিয়নো কোনোবা দিন মই উপহাৰৰ হিচাপে ইমান ধন বিলাইছো। এই উত্তৰত আপুনি কেৱল নিজৰ কাৰ্য্য বা ইয়াত প্ৰয়োগ

**বিশ্বাস হৈছে
আশা কৰা বিষয়ৰ
নিশ্চিতজ্ঞান অদৃশ্য
বিষয়ৰ প্ৰমাণ প্ৰাপ্তি।
-ইব্ৰী 11:1**

সুৱক দেখা পাইছে, কিন্তু ইয়াত কোনো মজবুত আধাৰ স্থাপিত দেখা পোৱা নাযায়। আপোনাৰ নিশ্চয়তা কেৱল ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই হৈ আছে।

মোৰ মনত আছে নে নাই যে মই কিমান লোকৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিছো, যেতিয়া মই তেওঁলোকক সুখো য়ে তেওঁলোকে কিয় বিশ্বাস কৰে যে তেওঁলোকে কিবা পুনৰ পাব, তেনেহলে ইয়াৰ উত্তৰ দিবলৈ নোৱাৰে আৰু মনে মনে মোক চাই থাকে। যেতিয়া মই তেওঁলোকক এই প্ৰশ্ন সুখো তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ বিশ্বাস, স্বৰ্গৰ সৈতে একমত চাবলৈ বিচাৰোঁ। মই তেওঁলোকক এইটো কোৱা শুনিবলৈ বিচাৰো যে মই নিশ্চিত ভাৱে জানো যে মই এইটো প্ৰাপ্ত কৰিম। কিয়নো ঈশ্বৰে মোক পবিত্ৰশাস্ত্ৰৰ এই কিতাপৰ এই পদত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে এইটো মোৰ হয়। সম্ভৱপৰ, যদি তেওঁলোকে সঠিক শাস্ত্ৰভাগ কব নোৱাৰে, তেনেহলে তেওঁলোকৰ মজবুজ শিপা নাই আৰু তেওঁলোকে নাজানে যে তেওঁলোকৰ নাওখন ক'লৈ গৈ আছে।

মনত ৰাখিব, বিশ্বাস তেতিয়া আহে যেতিয়া আপুনি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাক জানে। কিয়? কিয়নো বিশ্বাস তেতিয়া আহে যেতিয়া আপোনাৰ হৃদয় ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ প্ৰতি সহমত হয়। মই জানো যে বহুত লোক বিলাকে ভাৱে যে তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে কিন্তু বাস্তৱত তেওঁলোকৰ বিশ্বাস নকৰে। তেওঁলোকে ভৱিষ্য পাবে যে ঈশ্বৰৰ বাক্য সত্য আৰু ভাল, কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে সেই বিচাৰত সম্পূৰ্ণ ভাৱে বিশ্বাস কৰে তেতিয়াহে তেওঁলোকৰ সচা বিশ্বাস হ'ব পাৰে, বহুত লোকে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সৈতে সহমত কিন্তু তেওঁলোকৰ হৃদয় তাৰ ওপৰত স্থিৰতা নাই।

মই যি বিষয়ে কথা কৈ আছো তাৰ এটা ভাল উদাহৰণ ইয়াত দিয়া হৈছে, যাৰ দ্বাৰা এইটো স্পষ্ট হয় যে বহুত লোকে ভাৱে যে তেওঁলোকে বিশ্বাসত আছে, কিন্তু বাস্তৱত তেওঁলোক বিশ্বাসত নাথাকে। যদি মই আপোনাক কওঁ যে মই এতিয়া অনুভৱ কৰিলো, যে আকাশ বাস্তৱত নীলা নহয়, যেনেকৈ লোক বিলাকে কয়, কিন্তু যি বংগক তেওঁলোকে নীলা বুলি কয় সেইটো বাস্তৱত পীলা – আন শব্দত মই আপোনাক কলো যে আমাক ৰঙৰ বিষয়ে গোটেই জীৱন ভুল শিকোৱা হৈছে সেইটো নীলা নহয় বাস্তৱত সেইটো পীলা। তেতিয়া আপুনি কি কৰিব? আপুনি আচৰিত হ'ব আৰু নিজৰ ফোনৰ দ্বাৰা নিজৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ শিক্ষক সকলক ফোন কৰি নিজৰ জীৱনত ভুল শিক্ষা দিয়াৰ বাবে আপত্তি দৰ্শাব, আপুনি সকলো ৰংগৰ ভুলকৈ শিকোৱাৰ বাবে আপত্তি কৰিব? মই নাভাৱো আপুনি তেনে কৰিব। আপুনি ভয়েৰে ভাৱনাত্মক ভাৱে প্ৰতিক্ৰিয়া নকৰে, আপুনি কোনো বেমেজালিৰ সৃষ্টি নকৰে। আপুনি কেৱল ইমানেই কব যে আপোনাক এইটো কোৱাজন মই এজন মূৰ্খ, আৰু এইটো যে মই যি কৈছোঁ তাৰ ওপৰত আপোনাৰ কোনো গুৰুত্ব নাই, এই কাৰণে আপুনি এইটো নুশুনো ভাৱ জুৰি নিজৰ কামত লাগি যাব। কিয়? কিয়নো আপুনি নিশ্চিত যে নীলা ৰং নীলাই হয় আৰু আপোনাৰ এইটোত বিশ্বাস আছে।

এতিয়া আহক, মোৰ উদাহৰণৰ তুলনা আমাৰ বিশ্বাসৰ আলোচনা কৰো। ঈশ্বৰে আপোনাক কলে যে আপুনি কেম্বাৰৰ পৰা সম্পূৰ্ণ ভাৱে মুক্ত হৈ যাব আৰু আপোনাৰ তেওঁৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস আছে, কিন্তু কি হ'ব যদি ডাক্তৰে আপোনাক কলে যে আপুনি সেই কেম্বাৰৰ পৰা মৰিব?

আপুনি সেই ডাক্টৰৰ ফালে চাব আৰু কেৱল এইটোৱেই ভাবিব যে তেওঁ এজন মুখ কিয়নো আপুনি জানে যে এনে হব নোৱাৰে। কিয়? কিয়নো আপোনাৰ সেই মূল্যৰ ওপৰত বিশ্বাস আছে যিটো যীচুৱে আপোনাক ঠিক হবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। কি আপুনি এই তথ্যক দেখা পাইছেনে? বহুত লোকে প্ৰাৰ্থনা কৰে, কিন্তু পৰিক্ষণ কৰি মই পাইছো যে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাবোৰত আশাৰ প্ৰাৰ্থনা আছে, বিশ্বাসৰ প্ৰাৰ্থনা নাই, তেওঁলোকে পৰিনামৰ বিষয়ে সুনিশ্চিত নহয়। মোৰ বন্ধুসকল, এই কাৰণে এইটো বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ যে আমি নিজক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সৈতে প্ৰস্তুত কৰোঁক। আমাক এইটো জনাৰ প্ৰয়োজন নাই যে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কি যাতে আমি তেওঁৰ ইচ্ছাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব পাৰো আৰু যিটো তেওঁ নিবিচাৰে সেইটো অস্বীকাৰ কৰিব পাৰোঁ। মই আপোনাক নিজৰ জীৱনৰ এটা উদাহৰণ দিছোঁ, এইটো দেখুৱাবলৈ যে ঈশ্বৰে যি কয় তাত নিজকে স্থিৰ কৰাটো কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ।

মই ভাগৰি পৰিছিলো কিয়নো বিগত কিছু সপ্তাহ মোৰ বাবে বহুত কঠিন সময় আছিল। নিজৰ ব্যৱসায় চলোৱাটো মোক ভাগৰাই পেলাইছিল(এই গীৰ্জাত এজন পুৰোহিত ৰূপে কাম কৰাৰ আগৰ কথা)। মই সঘনাই বিক্ৰীৰ ফোনৰ উত্তৰ দিবলগীয়া হৈছিল আৰু কমিচনৰ পৰা প্ৰাপ্ত টকাৰে চলিবলৈ একেবাৰে কঠিন হৈ পৰিছিল। মই দৈনিক দিনলিপি অনুভৱৰ বাবে নিজৰ ডেন্টিচৰ ওচৰলৈ যাবলগীয়া হৈছিল। দন্ত চিকিসকে মোক নোবকেন বেজি দিয়াৰ কিছু সময়লৈকে সকলোখিনি ঠিকেই আছিল। বেজীৰ পাছত যেতিয়া মুখমণ্ডল অচেতন হবলগীয়া আছিল, কিন্তু এই কথাৰ বাবে আচৰিত হৈছিলো যে মোৰ মুখমণ্ডল অক্লমতে অচেতন হৈ পৰিল। মই আচৰিত হলো আৰু দন্ত চিকিসকক সুধিলো যে মোৰ কি হৈছে। তেওঁ কলে, অহ, মই আপোনাক বেজীটো সিৰাত দিলো। মই তৎক্ষণাত সুধিলো, কি এইটো সামান্য? তেওঁ উত্তৰ দিলে সকলো ঠিক আছে এইটো প্ৰায়ে বহুত ভাল হয়। কি? কি মই ঠিকেই শুনিছো নে? ডাক্টৰ আপোনাৰ মতে এইটো প্ৰায়ে ঠিক হৈ যায়? ইয়াৰ প্ৰায়ে ৪০ শতাংশ পৰা ৪৫ শতাংশ ঠিক হৈ যায়। এইটো কোনো স্থায়ী ঋণাত্মক প্ৰভাৱেৰে সম্পূৰ্ণ ভাৱে ঠিক হৈ যায়। তেওঁ কলে।

কি? মোৰ মনত লগে লগে ভয় উৎপন্ন হল। এতিয়া সেইটো ঠিক হব নে নাই? মোৰ মনত ভয়লগা চিন্তা আহিছিল। ডাক্টৰৰ ওচৰত মোৰ চিকিসা সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পাছতো মোৰ চেহেৰা অচেতন আছিল, প্ৰায়ে এই অচেতন লাহে লাহে কম হব লাগে। মই দন্ত চিকিসকৰ চিকিসাৰ পাছত তাৰ পৰা প্ৰায়ে ঘণ্টাৰ দুৰত এজন গ্ৰাহকক লগ কৰিবলগীয়া আছিল। এই কাৰণে মোৰ লগত ভাৱিবলৈ কিছু সময় আছিল যে এতিয়া মোৰ সৈতে কি হৈছে। সেই গ্ৰাহকৰ ওচৰ পোৱালৈকে মোৰ বিষ হোৱা নাছিল, কিন্তু মনত শান্তি নোহোৱাত আৰু সঘনাই ভয়ৰ কাৰণে মোৰ বিষ হৈ আছিল।

এপাৰ্টমেন্টৰ পৰা ঘৰলৈ যোৱাৰ সময়ত মই মোৰ বন্ধুৰ ঘৰত ৰলো। মোৰ চেহেৰা তেতিয়াও অচেতন আছিল আৰু কাৰোবাৰ পৰা এইটো জানিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো যে মোৰ মুখমণ্ডল ঠিক হবনে নাই। এই সময়ত মই যি ভুল কৰি আছিলো, তাৰ ওপৰত মন কৰিব- মই ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ফালে যোৱাৰ সলনি কোনো

**এই সময়ত মই গম পালো
যে মোৰ আশা কেৱল
ঈশ্বৰৰ বাক্য হয়।**

মানুহৰ পৰা সহায় লবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, আৰু সেইজন ব্যক্তি মোৰ কথাত একো মজবুত বিশ্বাসীও নাছিল। মই এই মানুহজনক কলো যে মোৰ সৈতে কি হৈছিল আৰু ভাৱিছিলো যে তেওঁ কব, এইটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয় গেৰী, এইটো ঠিক হৈ যাব! কিন্তু তাৰ সলনি তেওঁ কলে, অহ! মোৰ এজন বন্ধুৰো এনেকুৱা হৈছিল। আৰু তেওঁৰ চেহেৰা কেতিয়াও ভাল নহল। তেওঁৰ চেহেৰা পক্ষাঘাত হৈ আছে। মই যি শুনি আছিলো তাৰ ওপৰত মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল! মোৰ ভয় লাগিছিল। এতিয়া মই ভাৱিছিলো যে এইটো ভাল হৈ যাব। মই নিজৰ বন্ধুক নিজৰ মূল্যবান সময় দিয়াৰ বাবে ধন্যবাদ দিলো আৰু গুচি গলো। হতাশ হৈ আন এজন বন্ধুৰ ঘৰলৈ গলো, আৰু তেওঁকো একেটাই কথা সুধিলো, আৰু তাতো মই একেটাই উত্তৰ শুনি আশ্চৰ্য্য হলো, অহ! নহয় তেওঁ কলে, মোৰ বন্ধুৰ সৈতেও এনেকুৱাই হৈছিল আৰু তেওঁৰ চেহেৰা কেতিয়াও ঠিক নহল, তেওঁৰ চেহেৰা আজিও পক্ষাঘাত হৈ আছে।

এই লগপোৱাৰ পাছত, মই ভাগৰি পৰিছিলো। মই জানিছিলো যে ঈশ্বৰ(নিজৰ ইচ্ছাত) সুস্থ কৰে, কিন্তু মই মোৰ মনত উৎপন্ন হোৱা ভয়ৰ প্ৰতি অভিভূত আছিলো। মোৰ নিজৰ হৃদয়ত নিশ্চিতভাৱে বিশ্বাস নাছিল। সেই ৰাতি, মই বহুত বিষ অনুভৱ কৰিছিলো! মোৰ মন ভয়েৰে ভৰি পৰিছিল, মই দন্ত চিকিসকৰ ওচৰত আছিলো তেতিয়া মোৰ মোৰ চেহেৰা যিমান অচেতন আছিল এতিয়াও সিমানই আছে। মই শুবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো কিন্তু মোৰ সোঁফালৰ কাণত অলপ বিষ হবলৈ ধৰিলে। কি এইটো সেইটোৱেই হ'ব? মোৰ পিতৃক এক নে দুই বছৰ আগতে বেলচ পালসীৰ পৰা বহুত কঠিনতা হৈছিল আৰু তেওঁ মোক কৈছিল যে বেমাৰ তাৰ কাণৰ তলত কিছু বিষ আৰম্ভ হৈছিল আৰু বাঢ়ি গল। বেলচ পালসী তেতিয়া হয় যেতিয়া চেহেৰাৰ মাংশপেশীবোৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা তন্ত্ৰিকা যিটো কাণৰ তলৰ হাড়ত এটা সৰু বিন্দাইদি যায়, সংক্ৰামন বা ফোলাৰ কাৰণে সংকুচিত হৈ যায়।

যেতিয়া মই শুবলৈ চেষ্টা কৰি আছিলো, মোৰ টোপনি অহা নাছিল, কিন্তু মোৰ কাণত এইটোৱেই শুনি পাইছিলো, তোমাক বেলচ পালচী হবলগীয়া হৈছে, একেবাৰে তোমাৰ পিতৃৰ দৰে। যেতিয়া ৰাতিপূৰা মই উঠিলো তেতিয়া মোৰ বেলচ পালচী হৈ গৈছিল! এতিয়া মোৰ কেৱল মুখমন্ডলেই নহয় সোঁ ফালৰ পৰা গোটেই চেহেৰা অচেতন হৈ পৰিছিল আৰু মই নিজৰ চকু আৰু মুখ বন্ধ কৰিব পৰা নাছিলো। স্থিতি আৰু বেয়া হৈ পৰিল।

মই নিজৰ সন্দেহ পুষ্ট কৰিবলৈ স্থানীয় ডাক্তৰৰ ওচৰত গলো। তেওঁ মোৰ কিছু পৰীক্ষণ কৰিলে, আৰু মোৰ ফালে চালে আৰু তেওঁ কলে যে মোৰ বাস্তৱত বেলচ পালচী হৈ গৈছে। আকৌ মই সুধিলো, আগত কি হ'ব? ঠিকেই আছে, প্ৰায়ে ৪০ ৰ পৰা ৪৫ শতাংশ বিষয়ত সেইটো স্থায়ী ভাৱে পক্ষাঘাত নোহোৱাকৈ ভাল হৈ যায়। তেওঁ কলে, কি তেওঁ সেইটোৱেই কলে যিটো মই ভাৱিছিলো যে যি তেওঁ কবলৈ বিচাৰিছিল?

তেতিয়ালৈকে মই গম পাইছিলো যে মোৰ পৰিস্থিতি গম্ভীৰ আছে। মই জানিছিলো যে চয়তানে ইমানতেই থমকি নৰয়, আৰু মই এইটো চাবলৈ প্ৰতীক্ষা কৰিবলৈ বিচাৰা নাছিলো যে আগলৈ কি হ'ব। মই আধ্যাত্মিক যুদ্ধৰ বিষয়ে ইমান জানিছিলো যে মই ভুল দিশত গৈ আছিলো। মন কৰিব, এই ধৰণৰ

বস্ত্ৰৰ বিষয়ে বহুত খিনি জনাৰ আগতে এইটো কাহিনী হয়। কিন্তু মই ইমান নিশ্চয়কৈ জানিছিলো যে যদি মই এই পৰিস্থিতিক আঁতৰাই বাহিৰলৈ ওলাব লাগে তেনেহলে এইটো আত্মিক ভাৱে যুদ্ধ কৰিব লাগিব। মই এইটো অনুভৱ কৰিলো যে যেতিয়া মই ভাগৰি পৰো আৰু কোনো পৰিস্থিতিৰ আশা নকৰো, তেতিয়া মোক অশুদ্ধ অৱস্থাত ফচোৱাটো চয়তানৰ পৰিকল্পনা হয়। সেই সময়ত, মই জানিবলৈ বিচাৰিছিলো যে মোৰ একমাত্ৰ আশা ঈশ্বৰৰ বাক্য হয়। মোৰ মনত যি ভয় উৎপন্ন হৈছিল, সেইটো ৰুধিবলৈ মোৰ ক্ষমতা নাছিল। সেয়ে মই 3 *5 কাৰ্ড বনালো আৰু তাত সুস্থতা প্ৰদান কৰা অভিযাৰ্য্যবোৰৰ শাস্ত্ৰাংশ লিখিলো আৰু সেইবোৰ মোৰ গোটটো ঘৰত লগাই দিলো। মই ঈশ্বৰৰ ওচৰত স্বীকাৰ কৰিলো আৰু নিজৰ হৃদয়ত বিশ্বাস বিকাশিত কৰাৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰিলো। মই জানিছিলো যে মোৰ বিশ্বাস ব্যাৰলৈ বাক্যক নিজৰ হৃদয়ত ৰাখি থোৱাটো আৱশ্যক, এই কাৰণে মই সম্পূৰ্ণ দিন ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত মন কৰিলো।

আৰম্ভনিত একো সলনি নহল, মোৰ চেহেৰা অচেতন অৱস্থাত আছিল আৰু মই সঘনাই ভয়ৰ ভাৱনাৰে সৈতে যুজি আছিলো। প্ৰায় এসপ্তাহ পাৰ হল, তথাপিও মোৰ চেহেৰাৰ পৰা একো সলনি নহল, আৰু যিটো হল! যেনেকৈ পবিত্ৰশাস্ত্ৰ মাৰ্ক 4:26 পদত দিয়া হৈছে, যেতিয়া মই মোৰ নিজৰ হৃদয়ত বাক্য সিচিলো, তেতিয়া বিশ্বাসৰ নিৰ্মান হল, আৰু প্ৰথমে পাত, আকৌ শাখা, আৰু থোক আৰু সেই থোকত পৰিপক্ক ফল।

এই প্ৰক্ৰিয়াৰ সময়ত এতিয়াও একো সহমতি নাছিল এই কাৰণে কোনো বিশ্বাস নাছিল, যদিও মই পৰিবৰ্তন দেখা পোৱা নাছিলো বা এইটো জনা নাছিলো যে এই সলনি হোৱাৰ প্ৰক্ৰিয়া মোৰ হৃদয়ত হৈ আছিল। মই যি পৰিবৰ্তনাৰ কথা কৈ আছোঁ সেইটো এতিয়া প্ৰাকৃতিক সীমাত নাই, কিন্তু পৰিবৰ্তন মোৰ হৃদয়ত হৈ আছিল। যদি মই বাক্যক ৰাখি থলোহেঁতেন, তেনেহলে লাহে লাহে মোৰ হৃদয়ৰ বিশ্বাসৰ প্ৰণালীক অবিশ্বাসৰ পৰা সলনি কৰি নিজে নিজকে স্বৰ্গৰ বাবে সন্মতি উৎপন্ন কৰি দিব। তেনেহলে এই ক্ষেত্ৰত এইটো জানিও যে মোৰ একমাত্ৰ উত্তৰ আছিল, বাক্যত স্থিৰে ৰাখি ৰব লাগে।

অক্লমতে এদিন মই নিজৰ ঘৰৰ চাৰিওফালে ফুৰি আছিলো, সেই 3 *5 কাৰ্ডটো দেখা পালো, যিটো দেৱালত লগোৱা আছিল আৰু তাত সুস্থতাৰ প্ৰতিজ্ঞা লিখা আছিল, আৰু মই এটা শাস্ত্ৰবাক্য দেখা পালো যিটো মই কম চে কম এশ বাৰ পঢ়িছিলো। কিন্তু এইবাৰ যেতিয়া মোৰ চকু সেই পবিত্ৰ বাক্যত গল তেতিয়া বোমা ফুটিল, মই অভিশেষ প্ৰাপ্ত হলো, মোৰ ভয় হেৰাই গল, আৰু মই অনুভৱ কৰিলো যে মই সুস্থ হৈ গৈছো। কিছু ঘণ্টাৰ পাছত মোৰ চেহেৰা সম্পূৰ্ণ ৰূপে সামান্য হৈ পৰিল। সকলো ঠিক হৈ গল। ঈশ্বৰৰ স্তুতি হওক! ঈশ্বৰৰ বাক্যই কাম কৰে!

যদিও মোৰ আধ্যাত্মিক জীৱন একেবাৰে এলেহুৱা আৰু ব্যস্ততাৰ দ্বাৰা দুৰ্বল হৈ পৰিছিল। তথাপিও মই নিজৰ ভুলৰ অনুভৱ কৰিলো আৰু মোৰ মূৰ্খতাৰ বাবে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিলো। মই প্ৰথমবাৰ শিকি আছিলো যে বিশ্বাস বাস্তৱত কেনেকৈ কাম কৰে আৰু মই এই ক্ষেত্ৰত অধিক অনুভৱী নাছিলো।। যেতিয়া পৰিস্থিতিত আছিলো তেতিয়া আগত মোৰ কি হব ইয়াৰ বিষয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্যত উত্তৰ বিচাৰৰ সলনি মই লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ গৈ আছিলো আৰু তেওঁলোকক ইয়াৰ বিষয়ে সুধিছিলো। বাস্তৱত

কি হৈ আছিল সেইটো ভালকৈ বুজি পোৱাৰ পাছত মই সম্পূৰ্ণ বিশ্বাসেৰে সৈতে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ফালে চালো কলো। দুৰ্ভাগ্য ক্ৰমে অধিকাংশ লোকে এই প্ৰক্ৰিয়াত বিশ্বাস নকৰে কিয়নো তেওঁলোকে কেতিয়াও বিশ্বাস আৰু এইটো কেনেকৈ কাম কৰে ইয়াৰ বিষয়ে শিকা নাই আৰু নাজানে। কিয়নো তেওঁলোকে এই প্ৰক্ৰিয়াৰ বিষয়ে অনভিজ্ঞ, তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্যক এৰি দিয়ে আৰু এইটো ভাৱে যে তেওঁলোকে যেতিয়া হতাশাত ভুগি থাকে তেতিয়া বাক্যই কাৰ্য্য নকৰে বুলি।

চয়তানৰ প্ৰতিৰোধী আক্ৰমক বুজি পোৱা

কিষ্টিনক ঈশ্বৰৰ বিষয়ে বহুত জ্ঞাত নাছিল তেতিয়া তেওঁ আমাৰ গীৰ্জাত আহিল। আমাৰ বিবৰীয়া ৰাতিপূৰাৰ আৰাধনাৰ সময়ত, তেওঁৰ নতুন জন্ম হল আৰু তেওঁৰ জীৱন মৌলিকভাৱে সলনি হল। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে এইটো শিকাবলৈ আমাৰ গীৰ্জাত শিক্ষা বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজিত কৰা হৈছিল। আমি যি ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে কথা পাতো আৰু শিকাও তাত এটা স্বাস্থ্যৰ আইনী অধিকাৰ আছে। কিষ্টিন কেইবাবছৰ ধৰি শুনি নোপোৱা ৰোগত আক্ৰান্ত আছিল। বাস্তৱত তেওঁ 40 বছৰৰ পৰা শ্ৰৱণ যন্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি আছিল। আৰু তেওঁৰ 50শতাংশতকৈ অধিক শ্ৰৱণ শক্তি নষ্ট হৈ গৈছিল। তেওঁৰ মাও কলা আছিল আৰু তেওঁৰ ভায়েকেও সেই সমস্যাতে ভুগি আছিল আৰু শুনি পোৱা নাছিল। যেতিয়া কিষ্টিনে শুনিলে যে তেওঁৰ সুস্থ হোৱাৰ আইনী অধিকাৰ আছে কিয়নো তেওঁ এজন বিশ্বাসী সেয়ে তেওঁ বহুত উৎসাহিত আছিল!

শ্ৰেণীত মোৰ পত্নীয়ে তেওঁৰ ওপৰত হাত থলে আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে তেওঁ শুনি পাওক, আৰু তৎক্ষণাত আচৰিত হল আৰু তেওঁ শুনিলে, কিষ্টিন কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু চিঞৰিবলৈ ধৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিব ধৰিলে। যেতিয়া মোৰ পত্নী ডেপ্তা আৰু কিষ্টিনে আহি মোক শুভসংবাদ দিলে, তেতিয়া মই ভৱিলো যে মই তেওঁক চয়তানৰ উত্তৰত্বৰ আক্ৰমণৰ বাবে সাৱধান কৰিব লাগিব। মই ডেপ্তাক কিষ্টিনক নিৰ্দেশ দিবলৈ কলো যদি লক্ষণ পুনৰ আহে তেতিয়া সেই বিষয়টো সাহসপূৰ্ণ বাক্যক কব লাগে আৰু ঘোষণা কৰিব লাগে যে তেওঁ ঠিক হৈ গৈছে আৰু চয়তানক পুনৰ ঘূৰি যাবলৈ কব লাগে। পিছদিনা ৰাতিপূৰা তেওঁৰ পৰীক্ষাৰ সময় আহিল। তেওঁ ভালকৈ শুনি পোৱা নাছিল আৰু তেওঁৰ কলাটো পুনৰ ঘূৰি আহিছিল। সেয়ে তেওঁ তেনেকৈয়ে কৰিলে যেনেকৈ আমি কৈছিলো, “নহয়! চয়তান মই এই কলাত্ব স্বীকাৰ নকৰো। মই সুস্থ হৈ গৈছোঁ মোৰ কলা যীচুৰ নামেৰে দূৰ হৈ গৈছে!” পঁপ! তেওঁৰ কাণ মুকলি হল আৰু আজিলৈকে মুকলি হৈ আছে।

মনত ৰাখিব চয়তানে প্ৰতিশোধ আক্ৰমণ অৱশ্যেই কৰিব আৰু আপোনাৰ জীৱনত শাসন কৰিবলৈ সুযোগ বিচাৰিব আৰু চেষ্টা কৰি থাকিব। তাক এনে কৰিবলৈ অনুমতি নিদিব। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত স্থিৰ হৈ থাকক!

এই ক্ষেত্ৰত মই আপোনাক এই বিষয়ে বুনিয়াদী জাননী দিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ, যে বিশ্বাস কি, এইটো কেনেকৈ কাম কৰে, কেনেকৈ গম পাব যে আপোনাৰ লগত বিশ্বাস আছে। আৰু বিশ্বাস কৰ

পৰা প্ৰাপ্ত কৰিব। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আপোনাৰ জীৱত কাৰ্য্য কৰিব ইয়াৰ বাবে আপোনাক এইটো জনা প্ৰয়োজন। সোঁৱৰণ কৰিব, যীচুৱে সেই মহিলাক কলে, তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে। আৰু আপোনাৰ কাৰণেও এইটোৱেই সত্য, স্বৰ্গই যি কয় সেইটো আপোনাৰ হৃদয়ৰ সহমত হোৱা আৰু জীৱনত যিকোনো সমস্যাৰ সমাধান বা আৱশ্যকতাক পূৰ্ণ কৰিবলৈ কাঁচিৰ ব্যৱহাৰ কৰা এইটোৱেই আপোনাৰ উত্তৰ।

অধ্যায় 6 ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ

মই মোৰ পত্নী আৰু এজন অতিথি বক্তাৰ সৈতে এখন ৰেষ্টোৰাত বহিছিলো। গধূলি প্ৰায়ে 10.00 বাজিছিল, আৰু আমি অলপতে এখন বহুত সামৰ্থ্যৰ গধূলিৰ আৰাধনা সভা সমাপ্ত কৰিছিলো। ৰেটাৰে আমাৰ অৰ্ডাৰ লবলৈ আহিল আৰু আমাৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ ধৰিলে। মোৰ অতিথি বক্তাই তেওঁৰ সৈতে আৰাধনা কিমান ভাল আছিল আৰু আমাৰ গীৰ্জাৰ বিষয়ে কথা কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। আকৌ তেওঁ কলে, কি আপুনি চিকাৰ কৰি ভাল পায় নেকি? তেওঁ কলে যে সি চিকাৰ কৰাটো বহুত পচন্দ কৰে। মোৰ অতিথি বক্তাই প্ৰায়ে মোৰ চিকাৰৰ কাহিনীবোৰৰ বিষয়ে উসুক থাকিছিল, আৰু বাস্তৱত, মই সেই গধূলি নিজৰ এখন ফেইথ হান্ট কিতাপ তেওঁক তেওঁৰ বন্ধুৰ ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ দিছিলো। মোৰ এখন কিতাপ মোৰ লগতে তলত আছিল মই সেইটো সেই সময়ত তেওঁক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ দিবলৈ বিচাৰিছিলো।

ৰেটাৰ নিজৰ চিকাৰী কাহিনী শুনি থাকিল যে তেওঁ কিমান বাৰ চেষ্টা কৰিছিলে কিন্তু তেওঁ কোনো হৰিণা নাপালে। মই আৰু মোৰ অতিথিয়ে এইটো বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেনেকৈ কাম কৰে আৰু প্ৰত্যেক বাৰ যেতিয়া তেওঁ চিকাৰলৈ যায় তেতিয়া তেওঁ নিজৰ হৰিণাটো প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিশ্বাস কৰিব লাগে। তেওঁৰ এইটো গম পোৱা নাছিল যে আমাৰ বিষয়ে কি ভাবিব লাগে। কিন্তু মোৰ মনত আহিল যে মোৰ লগত এখন কিতাপ আছিল আৰু মই সেইটো তেওঁক দি দিলো। মই নিজৰ অতিথি বক্তাক কলো যে মই তেওঁক বেলেগ এখন দিম তেওঁ কলে একো কথা নাই। ৰেটাৰে মোক ধন্যবাদ দিলে আৰু কিতাপখন পঢ়িবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, কিন্তু মই ভাবিছিলো এইটো আমাৰ শেষ লগ পোৱা কথা বতৰা হব, আমি আৰু কেতিয়াও লগ নাপাম। কিন্তু এনেকুৱা নহল।

এবছৰৰ পিছত, সেইজনেই অতিথি বক্তা গীৰ্জাত আহিল আৰু তেওঁ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে যে তেওঁৰ সেই ৰেষ্টোৰা পচন্দ আছে, যত আমি এবছৰ আগতে গৈছিলো আৰু আকৌ তাত যাবলৈ বিচাৰিছো। সেয়ে আমি সেই ৰেষ্টোৰালৈ গলোঁ। যেতিয়া আমি তাত বহিলো, তেতিয়া আমি দেখা পাই আচৰিত হলো যে সেইজনেই ৰেটাৰ, যি এবছৰ আগতে আমাক সেৱা কৰিছিল, এতিয়াও আমাৰ ওচৰত আহিছে। যেতিয়া তেওঁ অৰ্ডাৰ লবলৈ আহিলে তেতিয়া তেওঁ আমাৰ ফালে চালে আৰু কলে, “আৰে, আপুনি ইয়াত এবছৰ আগতে আহিছিলে আৰু আমি হৰিণৰ চিকাৰৰ বিষয়ে কথা পাতিছিলো,” “মই কলো, হয় মনত আছে।” তেওঁ কলে, মই সেই কিতাপ পঢ়িলো যিটো আপুনি মোৰ দিছিলে আৰু মই সেইটোই কৰিলো যিটো সেই কিতাপত কৰিবলৈ কোৱা হৈছিল। মই বিগত

বছৰত দুটা হৰিণা পালো আৰু মই এই বছৰতো এটা হৰিণ পোৱাৰ আশা আছে। তেওঁৰ কাহিনী শুনি আমি আনন্দিত হলো কিন্তু আশ্চৰ্য্য নহলো। কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই প্ৰত্যেক বাৰে কাম কৰে।

মই প্ৰায় 25 জন পুৰোহিতৰ বাবে এটা সভাৰ আয়োজন কৰিছিলো, আৰু মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আৰু এইটো কেনেকৈ কাম কৰে, এই বিষয়ে বুজাই আছিলো। সেই সভাটো বহুত ভাল আছিল। মই সভা কক্ষৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাবলৈ লৈছিলো, আৰু যেতিয়া মোৰ কৰ্মচাৰীয়ে চাফাই কৰি আছিলো, এজন পুৰোহিত পুনৰ ভিতৰলৈ আহিল। তেওঁ নিজৰ পত্নীৰ ওচৰলৈ গল আৰু সুখিলে যে কি আমি তেওঁৰ সৈতে অলপ সময় কথা পাতিব পাৰিম নেকি? পুৰোহিতে আমাক কবলৈ ধৰিলে যদি তেওঁলোকে 6,900 ডলাৰ নিদিলে তেওঁলোকৰ ঘৰ বন্ধ হৈ পৰিব। তেওঁলোকে এইটোও কলে যে তেওঁলোকৰ লগত কেৱল 100 ডলাৰৰ বাহিৰে একোৱেই নাই। আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ নিজৰ হাত ধৰি মোক দেখুৱালে। তেওঁলোকে কলে, মোৰ লগত কেৱল ইমানেই আছে, কিন্তু মই এইটো সিচিবলৈ বিচাৰিছো যেনেকৈ আপুনি আজি ৰাতি শিকালে, আৰু আমি বিচাৰিছো যে আপুনি আৰু আপোনাৰ পত্নীয়ে এই সপ্তাহ আমাক যি টকাৰ প্ৰয়োজন আছে, তাৰ বাবে আমাৰ সৈতে একমত হওক। আমি সকলোৱে প্ৰাৰ্থনাত হাত মিলালো আৰু টকাৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিলো।

প্ৰায়ে এক মাহৰ পাছত, মই সেই পুৰোহিতক এটা আন কাৰ্য্যক্ৰমত দেখা পালো আৰু তেওঁ উৎসাহেৰে মোৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিল। মই আপোনাক কবলৈ বিচাৰিছো যে কি হৈছিল, তেওঁ কলে, মই আপোনাক এইটো আগতে কোৱা নাছিলো, কিন্তু মোৰ পত্নী আৰু মোৰ এটা সৰু পাট টাইম সিন্ধু শ্ৰিন টি স্মাৰ্ট ব্যৱসায় আছে আৰু আমি এইটো কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিজৰ গেৰেজৰ পৰা চলাওঁ। আমি এইটো ব্যৱসায়ত বেচি নহয় কিন্তু সময়ে সময়ে কিছু ডলাৰ পাওঁ। আপোনাৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পাছত পিছৰ দিনা আমি সৰ্ব্বমুঠ 8900 ডলাৰ অৰ্ডাৰ পালো। আমি বহুত কঠিন পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হ'ল, কিন্তু সেই শুক্ৰবাৰলৈকে আমাৰ নিজৰ ঘৰ পুনৰ পাবলৈ আৱশ্যক 6,900 ডলাৰৰ আছিল। আমি আপোনাক অনেক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মই প্ৰায়ে 500 অন্য পুৰোহিত বিলাকৰ সৈতে উত্তৰ কেৰলিনাত এটা পুৰোহিত বিলাকৰ সন্মিলনত আছিলো। মই অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলো, কেৱল অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ তালৈ গৈছিলো। এজন ব্যক্তি মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কলে, মই আপোনাৰ সৈতে কথা পাতিব বিচাৰিছো। তেওঁ এজন জাৰ্মানী পুৰোহিত আছিল। আৰু তেওঁ কলে যে তেওঁৰ লগত কবলৈ কিবা এটা ৰসহাজনক কাহিনী আছে।

তেওঁৰ লৰা, যি কিশোৰ আছিল, তেওঁ কৰ পৰা মোৰ এটা চিডি পালে। সেই চিডিৰ শিক্ষা প্ৰাপ্ত কৰাৰ পাছত, তেওঁ সিদ্ধান্ত ললে যে তেওঁৰ বিশ্বাসত এটা প্লেস্টেচন 3 পাই গল, কিয়নো তাৰ ওচৰত এইটো কিনিবলৈ টকা নাছিল। মোৰ বিশ্বাস যে প্ৰত্যেকই জানে যে প্লেস্টেচন কি? কিন্তু যদি আপুনি নাজানে যে সেইটো কি তেনেহলে মই আপোনাক কৈছো যে এইটো এটা কম্পিউটাৰ খেলৰ বস্তু। পুৰোহিতে মোক কলে যে তেওঁৰ লৰা এদিন তেওঁৰ কাৰ্য্যালয়ত গল আৰু তেওঁৰ সুখিলে যে কি তেওঁ প্লেস্টেচন প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ একমত আছে। লৰাই নিজৰ পিতৃক কলে যে তেওঁ মোৰ চিডিৰ পৰা

কি শিকি আছিল আৰু তেওঁ সেই প্লেস্টেচনক পাবলৈ বীজ সিচিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু ইয়াৰ বিষয়ে নিজৰ পিতৃৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। পুৰোহিতে মোক কলে যে তেওঁ ইয়াৰ বিষয়ে বেচি চিন্তা কৰা নাছিল, কিন্তু গীৰ্জাৰ এজন পুৰোহিত হোৱাৰ হেতুকে নিজৰ লৰাই বীজৰ হিচাপে দান পাই গৈছিল। তেওঁ নিজৰ লৰাৰ সৈতে একেলগে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ স্বীকাৰ কৰিলে যে লৰাৰ সেই প্লেস্টেচন ৩ পাই গৈছে আৰু তেওঁ এই কথাৰ সৈতেও সহমত আছিল যে সমস্যা এতিয়া সম্পূৰ্ণ ভাৱে দুৰ হৈ গৈছে।

পাছ দিনা, তেওঁৰ গীৰ্জাৰ এজন ব্যক্তিয়ে পুৰোহিতক মাতিলে আৰু সুধিলে যে কি তেওঁৰ লৰাক টকা উপাৰ্জনৰ কৰিবলৈ সুবিধা পাই গলে কি তেওঁ কিবা কাম কৰিব পাৰিব নেকি? কিয়নো তেওঁৰ সৈতে এটা অল্পকালিত পৰিকল্পনা আছিল যাৰ বাবে তেওঁক সহায়ৰ প্ৰয়োজন আছিল। লৰা বহুত আনন্দিত হ'ল আৰু সেই প্ৰকল্পত দুই দিনলৈকে কাম কৰাৰ পাছত, তেওঁ প্লেস্টেচন ৩ কিনিবলৈ পৰ্যাপ্ত টকা উপাৰ্জন কৰিলে।

এই ঘটনাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ লৰাৰ ধ্যান কেন্দ্ৰিত হৈ গ'ল আৰু পাষ্টৰে কলে যে, কিছু সপ্তাহৰ পাছত , তেওঁৰ লৰা তেওঁৰ কাৰ্যালয়ত আকৌ আহিল আৰু সুধিলে যে কি তেওঁ তেওঁৰ সৈতে কিছু প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ একমত হ'ল। পাষ্টৰে মোক কলে যে তেওঁ লৰাজনক সন্মতি দৰ্শাই কলে, নিশ্চয়, কিন্তু যেতিয়া তেওঁৰ লৰাই তেওঁক কলে যে মই বিচাৰো যে ঈশ্বৰে মোক মজবুজ মাংশপেশী দিয়ক, এই কাৰণে মোৰ সৈতে একমত হওক। পাষ্টৰে মোক কলে যে লৰাৰ এই কথা শুনি তেওঁ বুজি পোৱা নাছিল যে তাক কি কৰা। কিন্তু শেষত তেওঁ নিজৰ লৰাক কলে যে মজবুজ মাংশপেশীৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰাটো ভাৱ কথা, কিন্তু সেইটো প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ কিছুমান ভূমিকা অৱলম্বন কৰিব লাগিব। আৰু যেতিয়ালৈকে এই কথাটো বুজি কাম কৰি থাকিব তেতিয়া তেওঁ এই কথাত একমত হ'ব। তেওঁৰ লৰাই সন্মতি দৰ্শালে। আৰু আকৌ এবাৰ লৰাজনে মজবুজ মাংশপেশী পাবলৈ বীজ সিচিলে আৰু দুয়ো মিলি এই কথাত একমত হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

পিছৰ দিনা এখন গাড়ী পুৰোহিতৰ ঘৰৰ আগত আহি থিয় হ'ল। গীৰ্জাৰ পৰা এটা পৰিয়াল গাড়ীৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। যেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁলোকৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ বাহিৰলৈ গ'ল, তেতিয়া তেওঁ কলে যে যেতিয়া তেওঁ গেৰেজৰ চাফাই কৰিছিল তেতিয়া এখন বাৰবেল চেট পালে, আৰু তেওঁ ভৱিলে যে পুৰোহিতৰ লৰাক এইটো আৱশ্যক হ'ব। আৰু যদি তেওঁক এইটোৰ আৱশ্যকতা নাই তেনেহলে গীৰ্জাত আন কাৰোবাক ইয়াৰ প্ৰয়োজন হ'ব তাক দিম। পুৰোহিতে মোক কলে যে কেতিয়াও কাকো এইটো কোৱা নাছিল যে তেওঁৰ লৰাই দৈহিক মজবুত কৰিব বিচাৰিছে, আৰু তেওঁ ইয়াৰ বাবে এটা ৰাতিৰ আগতে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। পুৰোহিতে কলে যে তেওঁ এই সকলোখিনি চাই শুনি আচৰিত হৈ পৰিছিল! তেওঁ ঘৰলৈ গ'ল আৰু নিজৰ লৰাক কলে, তুমি যিটো চিডি চোৱা সেইটো কত?

এই ধৰণৰ কাহিনীবোৰ সাধাৰণ। মই এইবোৰ প্ৰত্যেক সময়তে শুনি থাকোঁ আৰু মই বিচাৰো যে এইটো আপোনাৰ জীৱনতো সামান্য হওক। এতিয়ালৈকে আমি কেইবাটাও মূখ্য বিষয়বোৰ চালো

আৰু আলোচনা কৰিলো যে কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মে কাম কৰে। লগতে কেনেকৈ স্বৰ্গক পৃথিৱীৰ বৈধতা বা অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ সন্মতি বা বিশ্বাসৰ আৱশ্যকতা হয়। এতিয়া আহক চাওঁ যে এইটো ৰাজ্যৰ আইন আমাৰ বিত্তীয় প্ৰয়োজনীয়ে খিনি কেনেকৈ পূৰ্ণ কৰিব পাৰে।

যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদে ধনৱান কৰে, আৰু তেওঁ তাৰ লগত মনৰ দুখ যোগ নকৰে।

-হিতোপদেশ 10:22

যেতিয়া মই প্ৰথম বাৰ এই শাস্ত্ৰভাগক চালো, তেতিয়া মই ভাবিলো, নিশ্চিতভাৱে এই পদৰ বাস্তৱ এই অৰ্থ নহয় যিটো ইয়াত লিখা আছে, হয়নে? কিন্তু মই অধ্যয়ন কৰি বুজি পালো যে ইয়াৰ অৰ্থ সেইটোৱেই যিটো ইয়াত লিখা আছে! এইটো বুজিবলৈ এই শাস্ত্ৰভাগে কিহৰ বিষয়ে কথা কৈ আছে, আমি পিছলৈ ঘূৰি মানুহৰ উৎপন্ন কৰা হৈছিল সেই ভাগক চাব লাগিব।

কিন্তু কোনো এজনে কোনো ঠাইত সাক্ষ্য দি কৈছে, মানুহ নো কি তুমি যে তেওঁক সোঁৱৰণ কৰিছা? আৰু মানুহৰ সন্তানেই বা কি তুমি যে তেওঁলৈ দৃষ্টি কৰিছা? তুমি দুতৰিলাকতকৈ তেওঁক অলপহে সৰু কৰিলা প্ৰতাপ আৰু সমাদৰস্বৰূপ মুকুটেৰে তেওঁক বিভূষিত কৰিলা, তোমাৰ হাতে কৰা সকলো বস্তুৰ ওপৰত তেওঁক গৰাকী পাতিলা, আৰু সকলোকে তেওঁৰ ভৰিৰ তলত ৰাখি তেওঁৰ অধীন কৰিলা।

-ইব্ৰী 2:6-8

আমি এই শাস্ত্ৰাংশ আগতে পঢ়িছো, কিন্তু এতিয়া এইটো আমাৰ আলোচনাৰ বাবে গম্ভীৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। সমীক্ষা কৰি আমি দেখা পাওঁ যে যেতিয়া মানুহক উৎপন্ন কৰিলে, তেতিয়া পৃথিৱীৰ

**যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদে ধনৱান
কৰে, আৰু তেওঁ তাৰ লগত
মনৰ দুখ যোগ নকৰে।**

-হিতোপদেশ 10:12

সকলো খিনি প্ৰভুত্ব তেওঁৰ অধীনত ৰাখিলে। এনে একো নাছিল যে যিটো তেওঁৰ অধীনত নথকা। তেওঁ অধিকাৰীৰ স্থিতিৰে পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত শাসন কৰিলে আৰু সেই চৰকাৰৰ দ্বাৰা মুকুট পিন্ধিলে, যাৰ তেওঁ প্ৰতিনিধিত্ব কৰি আছিল। তেওঁৰ অভিষেক কৰা

হৈছিল আৰু তেওঁক অধিকাৰ দি সন্মানিত কৰা হ'ল। চয়তান যি ঈশ্বৰৰ বিৰোধ কৰিছিল, আদমৰ অহাৰ আগতে পৃথিৱীত পেলাই দিয়া হৈছিল। চয়তান মানুহক এইকাৰণে ঘৃণা কৰিছিল যে কিয়নো তেওঁ চাইছিল যে ঈশ্বৰৰ অধিকাৰৰ মুকুট পিন্ধি মানুহ আমাৰ ওপৰত শাসন কৰি আছে। চয়তানক এতিয়া মানুহৰ অধীন থাকিবলগীয়া আছিল, যিটো প্ৰাকৃতিক শাৰীৰিক স্থিতিত তাতকৈ বহুত দুৰ্বল আছিল। কিন্তু আত্মিক ভাৱে আদমে যি খিনি কৈছিল তাত সেই অধিকাৰ আছিল যিটো ঈশ্বৰৰ স্বয়ংৰ অধিকাৰ আছিল। ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আদমে অধিকাৰ আৰু মহিমাৰ এই অদ্ভুত স্থানৰ পৰা পৃথিৱীত শাসন কৰিছিল।

এইকাৰণে চয়তানে এই মানুহক হিংসা কৰিছিল আৰু পৃথিৱীত তেওঁ নিজৰ অধিকাৰৰ লালসা কৰিছিল। আৰু তাৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰত এটাই বাট আছিল যে তেওঁ যি কোনো উপায়ে সেই মুকুটক আঁতৰাই পেলোৱাৰ, যি পদক মানুহে ঈশ্বৰৰ পৰা পাইছিল। এইটো এটা সৰু সমস্যা আছিল। চয়তানৰ লগত আদমৰ পৰা মুকুট লবলৈ ক্ষমতা নাছিল, তেওঁৰ একমাত্ৰ আশা আছিল যে তেওঁ যি কোনো উপায়ে আদমক ঠগিব আৰু তেওঁৰ মুকুট আঁতৰাই পেলাব। হাৱাক এইটো বুজাবলৈ যে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিলে একো নাপায় আৰু এই জীৱনত ঈশ্বৰৰ দয়াৰ বাহিৰে আৰু বহুত আছে, আদম আৰু হাৱাই ঈশ্বৰৰ সলনি চয়তানৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে থিয় হল। অৱশেষত, আদম আৰু হাৱাই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত অধিকাৰৰ নিজৰ আইনী স্থিতি হেৰুৱাৰে, আৰু চয়তানে এই পৃথিৱীৰ দেৱতা হৈ পৰিল, যেনেকৈ আমি 2 কুৰিছীয়ত দেখা পাও যে পৌলে চয়তানক এই ধৰণেই সম্বোধিত কৰিছে।

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি যি খ্ৰীষ্ট তেওঁৰ গৌৰৱ-প্ৰকাশক শুভবাৰ্তাৰ দীপ্তি যেন প্ৰকাশিত নহয়,
এই কাৰণে এই যুগৰ দেৱতাই সেই বিশ্বাস নকৰাবিলাকৰ জ্ঞান-চকু অন্ধ কৰিলে।

2 কুৰিছীয় 4:4

যদি আমি আদিপুস্তকত সৃষ্টিৰ ছয়- দিনক চাওঁ তেনেহলে আমি পাওঁ যে মানুহক ছয় দিনৰ অন্তত সৃষ্টি কৰা হৈছিল, যিটো সৃষ্টিৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ পৰিকল্পনাৰ অন্তিম ভাগ আছিল। তেওঁ সপ্তম দিনত জীৱিত হোৱাৰ নিয়ম আছিল, যিটো ঈশ্বৰে বিশ্রাম দিন ঘোষণা কৰিছিল। ঈশ্বৰে এইকাৰণে কৰা নাছিল কিয়নো তেওঁ ভাগৰি গৈছিল, কিন্তু এইকাৰণে কৰিছিল যে তেওঁৰ সকলো কাম পূৰ্ণ হৈছিল। এই ক্ষণত ভাৱক যে ঈশ্বৰে কি পূৰ্ণ কৰিছিল আৰু মানুহৰ বাবে তেওঁৰ মহিমাৰ পৰিকল্পনা কি আছিল। দুখৰ বিষয় যে আদমে সকলো খিনি এৰি দিলে। আৰু এই প্ৰক্ৰিয়াত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত নিজৰ আইনী স্থানক হেৰুৱালে।

আদমে ঈশ্বৰৰ অৱজ্ঞা কৰাৰ নিৰ্ণয় লোৱাৰ পাছত ঈশ্বৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ গল আৰু তেওঁ আদমক ক'লে, “যি গছৰ ফল খাবলৈ মই তোমাক নিষেধ কৰিছিলোঁ, তুমি তোমাৰ স্ত্ৰীৰ কথা শুনি তাক খালা। সেয়ে তোমাৰ কাৰণে ভূমি অভিশপ্ত হৈছে। তুমি গোটেই জীৱন কালত কষ্টৰে পৰিশ্ৰম কৰি তাৰ পৰা খাবলৈ পাবা। ভূমিয়ে তোমালৈ কাঁইট আৰু কাঁইটীয়া বন উৎপন্ন কৰিব আৰু তুমি পথাৰৰ শস্য ভোজন কৰিবা। মাটিলৈ উলটি নোযোৱা পৰ্যন্ত মূৰৰ ঘাম পেলাই তুমি আহাৰ কৰিব লাগিব; কিয়নো তোমাক মাটিৰ পৰা লোৱা হৈছিল; তুমি ধূলি মাথোন আৰু পুনৰায় ধূলিলৈকে উলটি যাবা।”

-আদিপুস্তক 3:17-19

মোৰ ইচ্ছাৰ প্ৰথম কথা, এই কথাত মন কৰিব, তেওঁ ঈশ্বৰ নাছিল যিয়ে পৃথিৱীক অভিশাপ দিলে, আদমে দিছিল, পৃথিৱীত তেওঁৰ নিয়ন্ত্ৰণ আছিল। তেওঁ পৃথিৱীৰ চোৱাচিতা কৰা ব্যক্তি আছিল। আদম যাৰ পৃথিৱীত সম্পূৰ্ণ নিয়ন্ত্ৰণ আৰু প্ৰভুত্ব আছিল, তেওঁ ঈশ্বৰৰ চৰকাৰৰ বিৰোধে বিদ্ৰোহ কৰিলে, আৰু সচাকৈয়ে ঈশ্বৰকেই বহিষ্কাৰ কৰি দিলে। এই নিৰ্ণয় কেৱল আদমৰ ওপৰত নহয় কিন্তু সম্পূৰ্ণ পৃথিৱীত সেই দিনৰ পৰা পৃথিৱীত থকা প্ৰত্যেক পুৰুষ স্ত্ৰী ৰ ওপৰত গভীৰ প্ৰভাৱ পৰিল। যদিও তেওঁ এতিয়াও পৃথিৱীত নিজৰ ঈশ্বৰপ্ৰদত্ত অধিকাৰ মানি চলে, কিন্তু তেওঁ চালে যে যি চৰকাৰৰ তেওঁ এবাৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল আৰু তাৰ বৈবে সেই চৰকাৰৰ সমৰ্থন আছিল, এতিয়া সেই মুকুট আৰু চৰকাৰৰ দৃষ্টিকোণৰ দ্বাৰা শাসন কৰিবলৈ সক্ষম নাছিল। জীৱনৰ পৰা পৃথক হোৱাৰ পাছত, মৃত্যু কি হয় এইটো আদমে জনা নাছিল, সেই মৃত্যুৱে এতিয়া তেওঁক নিজৰ অধিকাৰত লৈ ললে।

ঈশ্বৰে আদমক তাৰ বাবে তেওঁৰ ভুলৰ বাবে ধমক দিলে আৰু আদমক কলে যে এতিয়া সৰ্বপ্ৰথমে, নিজৰ পাপৰ কাৰণে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ চৰকাৰত নিজৰ আইনী স্থান হেৰুৱালে। আৰু কিয়নো আদমে পৃথিৱীত চৰকাৰৰ প্ৰতিনিধি, এইকাৰণে স্বৰ্গই নিজৰ আইনী প্ৰতিনিধিত্ব হেৰুৱালে যাৰ দ্বাৰা তেওঁক পৃথিৱীৰ ওপৰত অধিকাৰ দিয়া হৈছিল। দ্বিতীয়তে কিয়নো এই সকলোৰে পৰিণাম এতিয়া পৃথিৱীত হৈ গল, এইটো এতিয়া তেনেকুৱা নাথাকিব যেনেকৈ এদেন বাটিকাত আছিল। এতিয়া আদমক পৃথিৱীত নিজৰ প্ৰয়োজনীয় খিনি উপজাবলৈ কঠিন পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব আৰু ঘাঁম বোৱাব লাগিব। এতিয়া ভূমিত বনৰীয়া গছ উঠিব, যি কোনো উপায়ে জীয়াব লাগিব, এইটোৱেই জীৱনৰ উদ্দেশ্য হৈ পৰিব।

মই এইটো কঠিন জীৱন পদ্ধতি আৰু যি কোনো উপায়ে জীয়াই থকাৰ মানসিকতা বুলি কওঁ, যি ভয় আৰু মৃত্যুৰ ভাৱনাৰ কলংকিত, যিটো আদমৰ পাছত মানুহৰ জীৱনত সংলগ্ন হয়, পৃথিৱী অভিশপ্ত। এইটো সেই ঠাই যত আপুনি আৰু মই ডাঙৰ হৈছোঁ, আৰু আমি সকলোৱে জানো যে জীয়াই থাকিবলৈ যি প্ৰক্ৰিয়া কি আৰু কেনেকৈ। গীতমালা 23ত দায়ুদে এইটো মৃত্যুছায়াৰ উপত্যকা বুলি কৈছে।

এনে কি মৃত্যুছায়াৰ উপত্যকাদি চলিলেও মই কোনো আপদলৈ ভয় নকৰো, কিয়নো
তুমি মোৰ সঙ্গত আছা।

-গীতমালা 23:4

এইটো এনে এটা ক্ষেত্ৰ যত মৃত্যুৰ ভয় ব্যাপি আছে। কিন্তু এটা আৰু ঋণাত্মক পৰিণামো আছে। মানুহে ঈশ্বৰৰ সৈতে নিজৰ সম্বন্ধ হেৰুৱালে, আৰু ফলস্বৰূপে নিজৰ পৰিচয় পাহৰি গল। তেওঁলোকে নিজৰ ৰচনা আৰু নিজৰ পৰিচয়ৰ উদ্দেশ্যক হেৰুৱাই পেলালে। যেতিয়া মানুহক উৎপন্ন কৰা হল, তেতিয়া এটা উদ্দেশ্য দিয়া হৈছিল, এটা নিশ্চিত কাৰ্য্যৰ দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। সেইটো ঈশ্বৰৰ পৰা পৃথিৱীত শাসন কৰাটো আছিল। কিন্তু এতিয়া মানুহৰ সকলো মানসিকতা যেনেতেনে জীয়াই থকাটো

হৈ পৰিল। তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য কেৱল জীয়াই থাকিব লাগে, আৰু নিজৰ নতুন অস্তিত্বক বজাই ৰাখিব লাগে ইমানেই বৰ্তমানৰ কাৰ্য্য হৈ পৰিছে।

এতিয়া মানুহে যি কোনো নিৰ্ণয় লয়, তেওঁ জীয়াই থাকিবলৈ এই অভিশাপেৰে ছালি উলাই যায়। তেওঁৰ চিন্তা আৰু হতাশা বা প্ৰৱধান বিচাৰা বা ইয়াৰ পৰা বাচিবলৈহে হয়। তেওঁ শান্তি প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে প্ৰত্যেক দিন পৰিশ্ৰম কৰি নিজৰ ঘাঁমেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ থাকে। জীয়াই থাকিবলৈ এই উদ্যোগৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ কেৱল এটাই পথ আছে, যিটো আজি আমি নিগনিৰ দৌৰ বুলি কওঁ, ইয়াত কিছু শ্বিনি প্ৰৱধান হয়, যত আমি নিজৰ দৌৰক ধৰিব পাৰো। মানুহৰ পতনৰ পাছত প্ৰত্যেকজন পুৰুষ মহিলাৰ এইটোৱেই সপোন হয়। দৌৰক ৰখোৱা তেওঁবিলাকৰ এটা লক্ষ্য হৈ পৰিছে।

পৃথিৱীৰ জীৱনৰ অভিশাপ ব্যৱস্থাত, প্ৰত্যেক জনে দৌৰি- দৌৰি ভাগৰি পৰিছে

কোনো ব্যক্তিৰ যাৰ সৈতে অতিৰিক্ত প্ৰৱধান আছে, তেওঁ সেইটো প্ৰাপ্ত হবলগীয়া প্ৰৱধানবোৰক বহুত সাৱধানৰে আৰু সুৰক্ষিত ভাৱে সংগ্ৰহ কৰে। তেওঁ এইটো হেৰুৱাব ভয়ত ধৰি ৰাখে, কিয়নো যদি তেওঁ এনে নকৰে, তেনেহলে আকৌ তেওঁক কঠিন পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হব আৰু দাসৰ দৰে আকৌ দৌৰিব লাগিব।

মানুহৰ সপোন, জীৱনত তেওঁৰ লক্ষ্য, যেনেকৈ মই আগতো কৈছোঁ, পৰ্য্যাপ্ত প্ৰৱধান বিচাৰিব লাগে যাতে তেওঁ জীয়াই থাকিবলৈ দাস বৈ দৌৰিবলগীয়া যাতে নহয়, আৰু কিছু আৰাম প্ৰাপ্ত হওক। মই সুনিশ্চিত কৰিব বিচাৰিছো যে আপুনি এই তথ্যক স্পষ্টভাৱে বুজক, এই পৃথিৱীত জীৱন অভিশপ্ত ব্যৱস্থাত প্ৰত্যেক জনেই দৌৰি দৌৰি ভাগৰি পৰিছে।

মোৰ মনত আছে এদিন ৰাতিপূৱা এজন পাষ্টৰৰ সৈতে বহি আছিলো। তেওঁ মোক কৈ আছিল যে যেতিয়া তেওঁ সদায় ৰাতিপূৱা উঠে তেতিয়া তেওঁক যেতিয়ালৈকে নিজৰ ধাৰ, আৰ্থিক স্থিতি আৰু টকাৰ তাকৰতাৰ সোঁৱৰণ নহয় তেতিয়ালৈকে পৰিচৰ্যা বহুত ভাল লাগে। তেওঁ কলে যে তেওঁৰ বিত্তীয় সমস্যাবোৰ এটা ভিজা কম্বলৰ দৰে আছিল যিটো তেওঁৰ জীৱনত উশাহ বন্ধ কৰাৰ চেষ্টা কৰি আছিল আৰু যি তেওঁ কৰিলে তাৰ সৈতে আনন্দৰ পৰা বঞ্চিত কৰি পেলাইছিল। এই ধৰণৰ বাধাৰ সংঘৰ্ষ কৰা পুৰোহিত তেওঁ অকলে নহয়। অধিকাংশ পৰিয়ালৰ বাবে, এইটোৱেই জীৱনৰ এটা পদ্ধতি কিয়নো তেওঁলোকে ঋণ, আৰু মাহেকীয়া বেতনত নিজৰ জীৱনযাপন কৰিবলৈ সংঘৰ্ষ কৰি থাকে।

প্ৰত্যেকেই এই স্থিতিৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ পথ বিচাৰি আছে, আৰু ধনেই একমাত্ৰ পদ্ধতি অৰ্থাত আৱশ্যকতাতকৈ অধিক ধন হোৱাটো। পৃথিৱী অভিশপ্তৰ কাৰণে আপোনাৰ পৰিচয় এই কথাবে পৰিভাষিত হয় যে আপোনাৰ লগত এতিয়া কি আছে আৰু আপোনি কিমান উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। মানুহে সৰ্বপ্ৰথমে নিজৰ নগ্নতা, যি উদ্দেশ্যৰ বাবে সৃজা হৈছিল আৰু যি পৰিচয় তেওঁ হেৰুৱাইছিল, সেইটো লুকুৱাবলৈ সম্পূৰ্ণ চেষ্টা কৰে আৰু নিজৰ কাৰণে এটা নকল পৰিচয় বনাবলৈ চেষ্টা কৰে। ঈশ্বৰৰ মহিমাময় অভিষেক, যিটোৰে তেওঁ মণ্ডিত কৰা হৈছিল, এতিয়া ধনৰ দ্বাৰা প্ৰতিস্থাপিত কৰি দিয়া হৈছে। দ্বিতীয়, তেওঁক সন্মানৰ মুকুট আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত শাসন কৰিবলৈ যি স্থান তেওঁক

দিয়া হৈছিল, তেওঁ সেইটো জীৱনত গৰ্ব কৰা আৰু অন্য লোকবিলাকৰ ওপৰত শাসন কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল। মানুহ এতিয়া এটাই বস্তুত ব্যস্ত আছে, ধন বিচৰা বা সেইটো একত্ৰিত কৰা। তেওঁ এতিয়া নিজৰ লগত থকা ধন আৰু অন্য পুৰুষবিলাকৰ ওপৰত নিজৰ শক্তি প্ৰয়োগ কৰিবলৈ দেখা পোৱা যায়। পতিত ব্যক্তিৰ স্বভিমানৰ কাৰণে সমাজত মৰ্য্যদা আৰু স্থান এতিয়া বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈ পৰিছে।

এই বিষয়ে ভাবক। প্ৰথম প্ৰশ্ন কি যিটো এজন ব্যক্তিয়ে আনজন ব্যক্তিক সুখে? আপুনি জীৱিকাৰ বাবে কি কৰে? কিয়? কি আপোনি সচাকৈয়ে দৈনিক আহাৰৰ বাবে চিন্তিত বা কেৱল তেওঁৰ পৰিস্থিতি জানিবলৈ বিচাৰে? বাস্তৱত নহয়, কিন্তু এই প্ৰশ্ন সেইজন ব্যক্তিৰ প্ৰতি আপোনাৰ সন্মানৰ স্তৰক নিৰ্ধাৰিত কৰে। আন শব্দত আমি নিজে নিজকে সুখিছো, এইটো আনজন ব্যক্তি কোন? পৃথিৱীত এই ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ স্থিতি বা ওখ কিমান? মই আপোনাক কিমান সন্মান কৰিব লাগে? মহিলাবিলাক, এতিয়া কেৱল পুৰুষবিলাকৰ দৃষ্টিকোনেৰে কৈছো। মই চাইছো যে আপোনালোক মহিলাবিলাকে পৰিচয় দিবলৈ সম্পূৰ্ণ ৰূপে বেলেগ দৃষ্টিকোন ব্যৱহাৰ কৰে।

এই পৃথিৱীত অভিশপ্ত প্ৰণালী, এতিয়াও সংলগ্ন হৈ আছে। লোক বিলাকে ধনক বিচাৰিবলৈ বা জমা কৰিবলৈ এইটো ফিলটাৰৰ মাধ্যমেৰে নিজৰ সকলো নিৰ্ণয়ক ছানি দিয়ে। লোকবিলাকে এটা ভাল দৰমহা পোৱা চাকৰি পাবলৈ এখন ৰাজ্যৰ পৰা আন এখন ৰাজ্যলৈ যায়, ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকে নিজৰ উদ্দেশ্যৰ নিৰিক্ষণ নকৰে। প্ৰত্যেকেই ৰকষ্টাৰ হবলৈ বিচাৰে। কিয়? এইটো আমাৰ পৰিচয়(স্থিতি) আৰু ধনক বজাই ৰাখিবলৈ আমাৰ সংঘৰ্ষৰ কাৰণ হয়।

উচ্চ বিদ্যালয়ৰ হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰ মাজত এটা নিৰিক্ষণ কৰা হৈছিল যে তেওঁলোকে ডাঙৰ হৈ কি ব্যৱসায়ক আগবঢ়াবলৈ বিচাৰে। পয়ষষ্ঠি শতাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবিলাকে কলে যে তেওঁলোকৰ ব্যৱসায়িক লক্ষ্য প্ৰসিদ্ধ হোৱাটো। প্ৰসিদ্ধ- যেতিয়া মই শেষবাৰৰ বাবে ইয়াৰ অধ্যয়ন কৰিলো, তেতিয়া এইটো স্পষ্ট হৈ গল যে প্ৰসিদ্ধ হোৱাটো নিজে নিজতেই কোনো ব্যৱসায় নাছিল।

এটা অধ্যয়নত পোৱা গল যে 30 শতাংশ শ্ৰমিক বিলাকক তেওঁলোকৰ চাকৰি পচন্দ নহয় আৰু আনটোত পোৱা গল 40 শতাংশ লোক নিজৰ চাকৰি পচন্দ নকৰে। তেনেহলে ইয়াৰ দ্বাৰা গম পোৱা যায় যে আমেৰিকাত 70 শতাংশ লোকবিলাকক এই কাম পচন্দ নহয় যিটো তেওঁলোকে কৰি আছে! তেনেহলে তেওঁলোকে তাত কিয় আছে? কিয়নো জীয়াই থাকিবলৈ সংঘৰ্ষৰ দাস হৈ পৰিছে, কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ কঠিন পৰিশ্ৰম কৰি আছে আৰু ঘাঁম বোৱাই আছে। ইয়াৰে অধিকাংশ লোকে জীৱনৰ উদ্দেশ্য আৰু প্ৰেৰণাৰ একো সমীলীকৰণ নাই। তেওঁলোকৰ বাবে বিল পৰিশোধ কৰাটোৱেই একমাত্ৰ প্ৰেৰক কাৰক হয়। যি কোনো উপায়ে টকা বিচাৰা দাসত্বত বিকল্পৰ বাবে বহুত কম ঠাই বাকী আছে। যিটো সকলোতকৈ অধিক পৰিশোধ কৰে তেওঁ প্ৰত্যেক বাৰ জিকে। এইটোকে কোৱা হয় নিগনিৰ দৌৰ, আপুনি আৰু মই ইয়াতেই থাকো। কল্পনা কৰক যে এটা সাধাৰণ নিগনি মাটিত বহুত বেগাই দৌৰে কিন্তু সি শেষলৈকে গৈ নাপায়। এইটো চাবলৈ বহুত ভাল লাগে যে নিগনি দৌৰিছে আৰু আমি হাঁহো আৰু কওঁ এইটো কিমান মৰমলগা। কিন্তু বাস্তৱিক পৃথিৱীত এইটো মৰমলগা নহয়, একেবাৰে মৰমলগা নহয়। লোকবিলাকে তাক লাঠিৰে মাৰে, আৰু সি স্থানলৈকে গৈ নাপায় যত সি পাবলৈ দৌৰি

পাবলৈ আশা কৰিছিল।

আৰু তোমালোকে কি খাবা, কি পান কৰিবা, এইবোৰ তোমালোকেও নিবিচাৰিবা, আৰু অস্থিৰ নহবা। কিয়নো জগতৰ জাতিবিলাকে এই সকলো বিচাৰে আৰু এইবোৰৰ তোমালোকৰো প্ৰয়োজন আছে বুলি তোমালোকৰ পিতৃয়ে জানে। কিন্তু তোমালোকে তেওঁৰ ৰাজ্য বিচাৰা তাতে এইবোৰো তোমালোকক দিয়া হব।

-লূক 12:29-31

একমাত্ৰ প্ৰণালী যাৰ যোগেদি আমি জানো যে সেইটো কঠিন পৰিশ্ৰম কৰা আৰু ঘাঁম ওলোৱা। যদি মই আপোনাক কলো যে আপোনাক ঋণৰ পৰা বাহিৰ হ'ব লাগে, মোৰ ইচ্ছা যে আপোনাক 12 মাহত ঋণৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাবলৈ লাগিব, নহলে আপোনাক সম্পূৰ্ণ পৰিয়ালক সৰ্বদায়ৰ বাবে উত্তৰ মৰুভূমিত পঠিয়াই দিয়া হ'ব (এই কথাক বুজাবলৈ মই এটা বহুত অন্য উদাহৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰি আছো।) তেনেহলে আপুনি কি কৰিব? মই আপোনাক কৈছো যে আপুনি কি কৰিব। সেই ঋণৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ আপুনি কঠিন পৰিশ্ৰম আৰু অধিক দৌৰা দৌৰিৰ পৰিকল্পনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিব। আপুনি কৰ, ঠিক আছে, মই কিবা পাৰ্টটাইম চাকৰি কৰিব পাৰো। মোৰ পত্নীয়ে পাৰ্টটাইম চাকৰি কৰিব পাৰিব, আৰু আমাৰ সন্তানবোৰো সহায় কৰিব পাৰিব। আপুনি চাওক, এইটো একমাত্ৰ প্ৰধান প্ৰণালী যিটো আপুনি শিকিছে, কঠিন পৰিশ্ৰম আৰু ঘাম বোৱায় দিয়াটো। মই আপোনাক এই প্ৰণালীৰ এটা ছবি দেখুৱাম।

ধৰি লওক যে মই আপোনাৰ ঘৰৰ আগৰ বাটেদি দৌৰি আছিলো আৰু মই দেখিলো যে ৰাস্তাৰ কাষত আনফালে দহ মিলিয়ন ডলাৰৰ কাগজৰ মোনা পৰি আছে। মই বহুত উৎসাহিত আছিলো, কিন্তু মই জানিছিলো যে ইয়াৰ বিষয়ে জাননী পুলিচ থানাত দিব লাগিব। এই কাৰণে মই দৌৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ আহিলো মই আপোনাক জানিছিলো আৰু থানাক জাননী দিবলৈ আপোনাৰ ফোনৰ ব্যৱহাৰ কৰিব বিচাৰিছিলো। মই থানাত ফোন কৰিলো আৰু আপুনি মোৰ ওচৰত থিয় হৈ সকলো শুনি আছিলে। মই যেতিয়া তেওঁক যিখিনি হল সেইবোৰ আৰু মই সেই মোনাটো কেনেকৈ পালো এই সকলো কলো। অলপ পাছত মনে মনে থকাৰ পাছত তেওঁ যেতিয়া ৰেকড নিৰীক্ষন কৰিলে, আৰু মোক কলে যে তেওঁ টকা হেৰুৱাৰ কোনো আপত্তি পোৱা নাই, এই কাৰণে মই এইটো নিজৰ লগত ৰাখিব পাৰো। (মই নাভাৱো যে তেওঁলোকে এনে কব, কিন্তু মই এইটো উদাহৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰি আছো।) যেতিয়া তেওঁলোকে মোক এনে কলে, তেতিয়া মই আনন্দত মতলীয়া হলো আৰু চিঞৰিলো। তেতিয়া যিখিনি তেওঁলোকৰ কলে সেইটো মই আপোনাক কলো, আৰু মোৰ আনন্দৰ একো সীমা নাছিল।

মই আনন্দিত আছিলো আৰু যিখিনি হৈছিল সকলোখিনি আপোনাক বুজাই আছিলো কিন্তু আপুনি শান্তিৰে আৰু বিনম্ৰতাৰে হাঁহি থাকিলে। কিন্তু ৰাতি যেতিয়া আহাৰৰ সময় আপুনি এই কথাক

বিষয়ে কথা পাতি নিজৰ পত্নীক কব তেতিয়া আপুনি কি ভাবে যে আপুনি কি কৰিব? কেৱল হাঁহিব-নহয়, মই এনে নাভাবো। আপুনি কব, “এইটো _____ নহয়, আপুনি উক্ত স্থান পূৰ্ণ কৰিলেনে, আপুনি কেনেকৈ গম পালে যে “সচা,” শব্দ, এইটোৱেই যোগ্য উত্তৰ হয়! মই আপোনাক কৈছো যে আপুনি কেনেকৈ গম পালে, কিয়নো এই ধৰণেই আপোনাৰ পালন-পোষন হৈছে। আপুনি এই প্ৰণালীতে ডাঙৰ দীঘল হৈছে দুখ দুৰ্দখাৰ মাজত কঠিন পৰিশ্ৰম কৰাটো কেৱল আপুনি জানে।

মোৰ উদাহৰণত, মই একো প্ৰয়াসেৰে টকা পালো আৰু এইটো বৰ্তমান স্থিতিৰ সৈতে ঠগ হয়। এইটো সচা নহয়, মই সেই টকাৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰা নাই, এই কাৰণে মই সেইটো পোৱাৰ যোগ্য নহয়, মই কেৱল তাত পৰি থকা পালো। এইটো জানে যে আপুনি হয়তো এইধৰণ ভাগ্য আৰু কেতিয়াও নাপায়, আৰু এইটো জানিও যে জীয়াই থাকিবলৈ হলে আপোনাক সেই দুখদায়ী আৰু কঠিন পৰিশ্ৰম কৰি থাকিব লগীয়া হব। আপুনি ঈৰ্ষা আৰু কুটু তাৰে অভিভূত হৈ পৰে।

এতিয়া ইয়াৰ তুলনা আন স্থিতিত কৰোঁ, যদি এদিন মই লেতেৰা আৰু ফটা কাপোৰ পিন্ধি গীৰ্জালৈ যাওঁ, আৰু উঠি লোকবিলাকক কওঁ যে মই এনে কৰাত সফল হৈছো, ডেপ্তা আৰু মই বিগত দহ বছৰত প্ৰতিদিনে 22 ঘণ্টা কাম কৰিলো আৰু আমি অৱশেষত নিজৰ ঘৰৰ বাবে পৰিশোধ কৰিলো। সেই স্থান আনন্দ আৰু হাত চাপৰিৰ শব্দৰে ভৰি পৰিব। কিয়? কিয়নো কোনোৱে কাম কৰি এইটো সম্পূৰ্ণ কৰিলে আৰু আপোনাক এইটো বসহাজনক লাগিল। কোনোবাই কাম কৰিলে, স্থিতিৰ পৰা বাহিৰ হবলৈ এইটো এটা পদ্ধতি। হব পাৰে যে আমি নিজৰ দাঁত কৰচিম, মনতে তিক্ততাৰে ভৰি থাকিম, আৰু নিজৰ ঘৰৰ কাৰণে আৱশ্যকতা পৰিশোধ কৰি স্বাধীন হৈ পৰিম। কিন্তু যেতিয়া মই ৰাস্তাৰ কাষত পৰি থকা টকা পালো, তেতিয়া সকলো লোকে আনন্দৰে কিয় নিচিঞঁৰিলে? আৰু আপোনাৰ কাৰণে খালী ঠাইখন পূৰাবলৈ ইমান সহজ কিয়? কিয়নো আপোনাৰ এইটোৱেই চিন্তা, সেইটোৱেই আপোনাৰ সপোন। আমি সকলোৱে শিকিছো যে কঠিন পৰিশ্ৰম কৰাটো আৰু ঘাম ওলোৱাটো এইটোৱেই কেৱল ব্যৱস্থা। পৰিশ্ৰম অবিহনে গোটোৱা টকা সচা নহয়।

কিন্তু পৰিশ্ৰম কৰি ঘাম উলিওৱাৰ ব্যৱস্থাৰ পৰা মুক্ত পাবলৈ কাৰোবাৰ সপোন থাকিব পাৰে। ধনী হোৱা, কোটিপতি হোৱা প্ৰায়ে লোকবিলাকৰ কাৰণে চিন্তাৰ বিষয়ে হয়। এক মিলিয়ন ডলাৰ, সেইবোৰ এতিয়া নাই যিটো আগতে আছিল, কিন্তু যদি আপুনি সেইবোৰ সংখ্যাৰ বৃত্ত চাবলৈ বিচাৰে তেতিয়াহলে সেইবোৰ এতিয়াও ধনৰ ৰূপেই গন্য হব। এনে লাগে যে ধন স্বাধীনতাৰ চাবিকাঠি, আৰু এইটো ইয়াৰ বিপৰীত যে অধিকাংশ লোক কঠিনতাৰ আৰু সংঘৰ্ষৰ জীৱন জীয়াই থাকে। প্ৰত্যেকেই দৌৰি দৌৰি ভাগৰি পৰিছে, আৰু এক মিলিয়ন ডলাৰ পোৱাৰ অৰ্থ যে এবাৰ এইটো প্ৰাপ্ত কৰি লোৱাৰ পাছত দৌৰা বন্ধ কৰি দিব পাৰে আৰু শেষত সেইটোৱেই কৰিব পাৰে যিটো তেওঁলোকে কৰিব বিচাৰে। ইয়াৰ বিষয়ে ভাৱক লটাৰী টিকট কি? স্বাধীনতা! নিৰ্ণয় লোৱাৰ স্বতন্ত্ৰতা, বিলবিলাকৰ পৰিশোধ কৰা বা জীৱন যাপনৰ বাবে সংঘৰ্ষ কৰিবলৈ ইফালে সিফালে ঘূৰি নিৰ্ণয় লোৱা স্বাধীনতা।

ছ ৱান্টচ টু বি এ মিলেনিয়ৰ- এইটো প্ৰদৰ্শন বহুত লোকপ্ৰিয়। এইটো বহুত আকৰ্ষক কিয়নো প্ৰত্যেকেই সেই স্বাধীনতাৰ সপোন চায়। প্ৰদৰ্শন চোৱা সময়ত, তেওঁলোকে ইয়াত ভাৱনাত্মক ভাৱে

যোগ হৈ পৰে, প্ৰতিযোগীসকলক প্ৰৰোচনা কৰি, আশা কৰে যে তেওঁ সফল হওক।

মই ইয়াত বিষয়টো অলপ সলনি কৰিছোঁ, চুৰিৰ সৰল সংজ্ঞা এইটো যে আপোনাক ইয়াত কাম কৰিবলগীয়া নহয়। যদি এইটো বিকৃত অৰ্থত চোৱা যায় তেনেহলে এইটো পৃথিৱীৰ অভিলাষৰ প্ৰণালীৰে মুক্তিও দিয়ে। সেয়ে আহক এটা কথাৰ ওপৰত সহমত হওঁ যে প্ৰত্যেকেই দৌৰটো ৰখাব বিচাৰে। কিন্তু কি কিবা ৰাস্তা আছে? টকা উপাৰ্জন কৰাৰ সহজ উপায়। মই বিদেশী লোক বিলাকৰ পৰা এদিনত অতি কমেও দহটা ইমেইল পাওঁ যিটো মোক কয় যে কেনেকৈ তেওঁলোকে 20 মিলিয়ন ডলাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ পৰা পালে আৰু বিচাৰে যে সেইবোৰ সেই টকাটো সুৰক্ষিত ৰাখিবলৈ মই তেওঁলোকক সহায় কৰিব লাগে। সেই ইমেইলত তেওঁলোকে মোক কয় যে তেওঁলোকে মোক আধা অংশ দিব যেতিয়া মই তেওঁলোকক সুৰক্ষিত ৰাখিবলৈ তেওঁলোকৰ সহায় কৰিম। আৰু তেতিয়া তেওঁলোকে ইমেইলৰ ঠিকনা বিচাৰে, আৰু তেওঁলোকে বিচাৰে যে মই তেওঁলোকে পোৱা খৰচ কৰিবলৈ প্ৰচাৰণ কৰ, চিপিং কৰ, বীমা আৰু আন প্ৰকাৰৰ কৰৰ পৰিশোধ কৰিম। সচাকৈয়ে মই? কি এই সকলো কৰিবলৈ মই মুখ যেন লাগে নে?

মোৰ গ্ৰাহকে মোক ফোন কৰিলে আৰু নিজৰ টকাৰ বিনিয়োগ কৰাৰ বিষয়ে পৰামৰ্শ বিচাৰিলে। মই তেওঁক সমান্য প্ৰশ্ন সুধিলো আৰু মই অনুভৱ কৰিলো যে তেওঁৰ লগত বিনিয়োগ কৰিবলৈ প্ৰায় পাঁচ মিলিয়ন ডলাৰ আছে। তেওঁ মোক কলে যে সেই সময়ত তেওঁৰ লগত টকা নাছিল, কিন্তু তেওঁ সোনকালেই পূৰ্বপুৰুষৰ সম্পত্তিৰ পৰা পাব। মই তেওঁক সুধিলো যে এস্টেট কিমান সোনকালে চেষ্টা হৈ যাব, আৰু তেওঁ কলে প্ৰায় দুসপ্তাহত। এই কাৰণে মই প্ৰায় দুসপ্তাহৰ পাছত ফোন কৰিলো, আৰু তেওঁলোকে কলে যে ইয়াত আৰু অলপ সময় লাগিব। তেওঁলোকক ইউৰোপীয়ান বেংকৰ পৰা পূৰ্বপুৰুষৰ টকাটো উলিয়াবলৈ অসুবিধা হৈ আছিল, যত এইটো আছিল। আৰু তাৰ ওপৰত মোৰ মন গল, এই কাৰণে মই প্ৰশ্ন সুধিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলো। আচল স্থিতি এইটো আছিল যে তেওঁৰ এজন খুৰাক যি ফ্ৰাচত মৰি গৈছিল। এই খুৰাক মৃত্যুৰ পাছত পাবলগীয়া আছিল। যদিও, ইনহেৰিটেঞ্চত 500000 হাজাৰ ডলাৰৰ কৰৰ দেনদাৰী আছিল। আৰু এইটো পাবলৈ সেই কৰ পৰিশোধ কৰাটো আৱশ্যক আছিল। তেওঁলোকে মোক কলে যে সেই কৰৰ সেই টকা গোটাবলৈ চেষ্টা কৰি আছে আৰু তেওঁলোকে হোম এক্টিৱ লোনৰ কাৰণে আবেদন কৰিছে।

মই তেওঁলোকক সুধিলো কি তেওঁলোকৰ ওচৰত কোনোবা অধিবক্তা আছে, তেওঁলোকে কলে, হয়, যি অধিবক্তাই ফ্ৰাচৰ পৰা তেওঁলোকক ফোন কৰিছিল তেৱেই এই বিষয়টো চোৱা চিতা কৰি আছে। কিন্তু কি আপোনাৰ লগত এইটোৰ ওপৰত কাম কৰা কোনো আমেৰিকাৰ অধিবক্তা নাই? তেওঁলোকে কলে, নাই, মোৰ লগত এজনেই অধিবক্তা আছিল যি মোক ফ্ৰাচৰ পৰা কল কৰিছিল। মোৰ গ্ৰাহকে মোক কলে যে তেওঁ সেই প্ৰক্ৰিয়াক পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেওঁক আধা টকা দিব লাগিব আৰু যেতিয়া তেওঁ বেংকৰ পৰা টকা পাব তেতিয়া তেওঁক সেই টকাটো ঘূৰাই দিব লাগিব। নহয় মই কলো, এইটো এটা প্ৰৱঞ্চনা! যদিও তেওঁলোকে এই কথিত খুৰাক বিষয়ে আগতে কেতিয়াও শুনা নাছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ বিশ্বাস যে এইটো সচা হয়। মই তেওঁক কিছু সপ্তাহ পাছত ফোন কৰিলো,

আৰু তেওঁ মোক কলে যে তেওঁলোকৰ লগত কৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ পৰ্য্যাপ্ত টকা আছে, তেতিয়া মই তেওঁলোকক কলো, তেওঁলোকৰ পাঁচ মিলিয়ন ডলাৰ আছে। যদি তেওঁলোকে বাস্তৱত কৰৰ টকা বিচাৰে তেনেহলে তেওঁলোকে আপোনাক এখন ফৰ্ম ইমেইল কৰিব পাৰে আৰু আপুনি তাত স্বাক্ষৰ কৰি সেইটো বেঙ্কত থকা টকা 500000 ডলাৰৰ পৰা উলিয়াবলৈ অধিকৃত কৰিব পাৰে। কিন্তু তেওঁলোকে মোৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পালে। আৰু তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰিছিল যে ফ্ৰাচৰ অধিবক্তাই সচা কৈ আছে।

পাছৰ দেওবাৰে গীৰ্জাত মোৰ লগত এনে বিষয় আহিছিল। সেই যুৱকে মোক বিদেশীৰ পৰা পোৱা টকাৰ ওপৰত বিনিয়োগৰ পৰামৰ্শ বিচাৰিছিল। মই তেওঁক নিজৰ কথা সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ নিদিলো। মই কলো, মই জানো, আপুনি তেওঁলোকক ফিচ পঠিয়াব লাগিব আৰু তেওঁলোকে আপোনাক ধন দিব, হয়নে? হয় এইটো সচা, কিন্তু আপুনি এইটো কেনেকৈ গম পালে? মই তেওঁকো সেইটোৱেই কলো, যে এইটো এটা প্ৰৱঞ্চনা। সেই তথাকথিত মৃত ব্যক্তিয়ে জনা নাছিল আৰু আমেৰিকাত তাৰ কোনো অধিবক্তা নাই নেকি? কিন্তু তেওঁ তৰ্ক কৰি থাকিল যে টকাটো সচাকৈয়ে আছে আৰু সেইটো মই পাম। এনে লোক এই ধৰণৰ টকাৰ প্ৰৱঞ্চনাৰ কথাত কিয় পৰে? কিয়নো তেওঁলোকে মুক্ত হবলৈ বিচাৰে তেওঁলোকে এই কথাক সত্য বুলি ভাবি এক শতাংশও সম্ভাৱনা যদি আছে তাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ বিচাৰে, কিয়নো তেওঁলোকে সোনালী সুযোগ হেৰুৱাব নিবিচাৰে।

মই আপোনাক এটা আৰু উদাহৰণ দিছো। ডেণ্ডা আৰু মোৰ আৰ্থিক ব্যৱসায় সম্পূৰ্ণ আমেৰিকাত ভৰি পৰিছে। এইটো এটা উত্তম ব্যৱসায়! মোৰ কোম্পানীত লোক বিলাকক পাবলগীয়া সুযোগ বাস্তৱিক, লোক বিলাকে মোৰ কাৰবাৰত বছৰে লাখ লাখ ডলাৰ উপাৰ্জন কৰি আছে। কিন্তু এই ব্যৱসায়ত শিকিবৰ বাবে বহুত খিনি আছে। আপুনি লোকবিলাকৰ টকাৰ চম্ভালি ৰাখিছে। এনে আইন আছে যিটো আৰু সম্পতি নিয়োজনৰ নিয়ম, যিটো আপুনি জনাটো আৱশ্যক।

মই কলম্বাচ, অহায়োত এটা স্থানীয় খ্ৰীষ্টিয়ান ৰেডিঅ ষ্টেশ্বনত বিজ্ঞাপন চলাই আছিলো, কিয়নো মই নিজৰ সৈতে কাম কৰিবলৈ কিছুমান ভাল সম্ভাৱিত লোক বিলাক বিচাৰি আছিলো, প্ৰায়ে 50 জন আমাৰ ওচৰলৈ আহিল। তৎক্ষণাত সাক্ষাতকাৰ অনুষ্ঠিত কৰাৰ সলনি মই আবেদকবিলাকৰ মাজৰ পৰা ভাল লোক নিৰ্বাচন কৰিবলৈ সহায়ৰ বাবে এটা হোটেলত এখন প্ৰাথমিক সত্ৰ আয়োজিত কৰাৰ নিৰ্ণয় কৰিলো। এই সত্ৰত মই অৰ্থব্যৱস্থা কেনেকৈ কাম কৰে আমি আৰ্থিক পৰামৰ্শ খ্ৰীষ্টিয়ান জগতত খ্ৰীষ্টিয় দৃষ্টিকোণত কেনেকৈ ৰাখিব পাৰো, এই বিষয়ে বুজোৱাৰ বাহিৰে বজাৰত আমাৰ কোম্পানীৰ বিশাল ক্ষমতাৰ বিষয়ে কথা পাতিবলৈ সিদ্ধান্ত ললো। মই আলোচনাত এইটোৱও সংলগ্ন কৰিলো যে প্ৰসংস্কাৰণ, মূৰাবেজ, প্ৰশিক্ষণ আৰু অধিকৃতৰ আৱশ্যকতাৰ বিষয়ে কোম্পানী কেনেকৈ কাম কৰে। নিজৰ অনুভৱৰে গম পাইছিলো যে মোৰ কেইবাজনো প্ৰাৰ্থী এইটো চোৱাৰ পাছত 200000 ডলাৰ প্ৰতি বছৰে উপাৰ্জনত কিমান কাম কৰিব লাগে, নিজৰ আবেদন পুনৰ ঘূৰাই ললে।

বৈঠকৰ পাছত, মই হোটেলৰ হলত ঘূৰি আছিলো আৰু মই দেখিলো যে মুখ্য ৱালৰোমত 1000 ত কৈ অধিক লোকেৰে ভৰি পৰি আছে। সকলোৱে এটাই কাৰণত আহিছিল। এটা লোকপ্ৰিয় বহু-

স্তৰীয় কোম্পানী ত যোগ দিয়াৰ বিষয়ে এটা প্ৰস্তুতি চলাই আছিল। কিন্তু মোৰ কোঠাত কেৱল 50 জন আছিল, কিন্তু তাত ইমান অধিক লোক কিয়? উত্তৰ সহজ- টকা! দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে বহু-স্তৰীয় কোম্পানীয়ে এনে কৰা নাছিল, কিন্তু ধাৰণা এইটোৱেই আছিল যে, যদি মই এই কোম্পানীত সোমাবলৈ পাওঁ তেতিয়া মই তিনজন লোকক জাননী দিব পাৰিম, আৰু বুম, মই এজন কোটিপতি হৈ পৰিম। এতিয়া যদিও মই এই ক্ষেত্ৰত বহু সময়ৰ পৰাই আচৌঁ, মই জানো যে যি কোনোৱে এই বহু-স্তৰীয় ব্যৱসায়ত বহুত টকা উপাৰ্জন কৰে তেওঁক কঠিন পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়! হয়, ইয়াত সুযোগ আছে, কিন্তু ধাৰণা এইটো যে ইয়াত টকা উপাৰ্জন কৰাটো সহজ আৰু যদি মই এই সুযোগ টো হেৰুৱাই দিও তেনেহলে সেইটো লবলৈ ইয়াত অনেক লোক আছে, আৰু মই এই সুযোগ গোটেই জীৱনৰ বাবে হেৰুৱাব লগীয়া হব। অনুগ্ৰহ কৰি মোক ভুল নুবুজিব। মোৰ বহুতেই ভাল বন্ধু আছে যি সকলে এই ধৰণৰ কোম্পানীৰ পৰা লাখ লাখ উপাৰ্জন কৰিছে আৰু এওঁলোকৰ ভিতৰত কেইবাজন এম, এল এম ও আছে। কিন্তু মই কেৱল এল এল এম ভৰ্তিৰ মানসিকতা দেখুৱাইছো। পৃথিৱী অভিশপ্ত প্ৰণালীত জীয়াই থাকিবলৈ সংঘৰ্ষত সহজ টকা বিক্ৰি কৰাটো ডাঙৰ টকা।

যদি আপুনি এখন্তেক বৈ আৰু নিজে নিজকে সুখে যে আপুনি টকাৰ বিষয়ে কিমান চিন্তা কৰে, বা এইটো পাবলৈ বা যিখিনি আপোনাৰ লগত আছে সেইটো বক্ষা কৰিবলৈ, আপুনি নিজৰ বিচাৰধাৰাত আশ্চৰ্যকিত হব। মই এইটো পুনৰবৃত্তি কৰিছো যাতে আপুনি কথাটো বুজি পায়। প্ৰত্যেকেই দৌৰ বন্ধ কৰিব বিচাৰে, আৰু তেওঁলোকে জীয়াই থাকিবলৈ জীয়াই থাকি ভাগৰি পৰিছে! তেওঁলোকে সম্প্ৰহৃত আৰাম কৰাৰ মোহ টো বাধা দিব বিচাৰে। ছুটীৰ আকৰ্ষণ এইটো যে আমি অলপ দৌৰিলে ৰখি দিও। সেৱানিবৃত্তৰ লালসা, এইটো এতিয়া আমি শেষত দৌৰাৰ পৰা ৰখিব পাৰোঁ আৰু যিটো কৰিবলৈ বিচাৰো সেইটো কৰিবলৈ পাৰোঁ। মোক ভুল নুবুজিব। জীৱনৰ প্ৰতি অধিকাংশ লোকৰ দৃষ্টিকোণ কেৱল শান্ত হৈ বহা আৰু একো কৰিবলৈ নাই। আৰু মই এইটো কোৱা নাই যে আপোনাৰ কাৰণে এইটো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা নহয়। নহয়, আমি আপোনাৰ কামত সক্ৰিয় হবলৈ বনোৱা হৈছো, সেই বিশিষ্ট উদ্দেশ্যক পূৰ্ণ কৰিবলৈ যাৰ কাৰণে আপোনাৰ জন্ম হৈছে। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে অধিকাংশ লোকে নিজৰ জীৱনৰ কাৰণে দৌৰাত ইমানেই ব্যস্ত যে তেওঁলোকে নিজৰ সপোনবোৰ বহু আগতেই পিছ পেলাই এৰি দিছে।

মোৰ বিশ্বাস যে আপুনি এইটো কোৱা শুনিছে চাগে, বা আপুনি নিজেই এইটো কয়, মোক আজি কামলৈ যাব লাগিব। আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে কয়, মই যাব লাগিব, আপুনি চাব পাৰে যে তেওঁলোকৰ ভাৱনা উত্তেজিত নহয়। কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোক বিচাৰে তেতিয়া তেওঁলোক সফল হয়, আৰু তেওঁলোকে যি কৰে সেইটো কৰিবলৈ উৎসাহৰ সৈতে কাম কৰে। প্ৰায়ে বহুত লোকৰ জীৱনত এনে নহয়। এইকাৰণে তেওঁলোকেও কয়, মই আজি কামলৈ যাব লাগিব। কেৱল বেতন

**টকাৰ কথাটো ঠিক
নকৰাকৈ, আপুনি নিজৰ
শেষ জীৱনৰ কাৰণে
পৃথিৱীৰ অভিশপ্ত
প্ৰণালীক জীৱিত থকাৰ
মানসিকতাৰ দ্বাৰা দৌৰি
থাকিবলৈ ব্যস্ত হব।**

পাবলৈ। কাৰ্য্যালয়ত এদিন আৰু পাৰ কৰিবলৈ, কেৱল আৰু এদিন জীয়াই থাকিবলৈ। অধিকাংশ লোকে নিজৰ জীৱনৰ আৰম্ভনি উৎসাহ আৰু মনোপতো কৰে। কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোকে সক্ৰিয় হৈ পৰে, তেতিয়া গম পায় যে বিলৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ তেওঁলোকে যি চাকৰি স্বীকাৰ কৰিছে সেইটো অস্থায়ী। আৰু তেতিয়া তেওঁলোকে অনুভৱ কৰে যে জীৱনটো আনন্দই নাই আৰু নিজৰ আয়ুৰ চল্লিশ দশকত তেওঁলোকৰ অনুভৱ হয় যে এতিয়া বাহিৰলৈ ওলাবলৈ একো বাট নাই। এইটো মিড লাইফ ক্ৰাইছিচ কোৱা হয়, আৰু এইটো প্ৰথম বাৰ যেতিয়া তেওঁলোকে গম পালে যে তেওঁলোকে ফাঁচি গৈছে।

মোৰ বন্ধুগন, এইটো সেইটো জীৱন নহয় যিটো ঈশ্বৰে জীয়াবলৈ সৃষ্টি কৰিছে। এইটো আপুনি প্ৰথমেই জানে। কিন্তু এই দয়ানীয়া ভৱিষ্যৰ পৰা বাহিৰ উলাবলৈ, ডেপ্তা আৰু মই বছৰ বছৰ ধৰি কৈ আচো যে যদি আপুনি টকাৰ সিদ্ধান্ত নকৰে তেনেহলে আপুনি কেতিয়াও নিজৰ উদ্দেশ্য, নিজৰ জীৱনৰ বিশিষ্ট উদ্দেশ্যক বিচাৰি নাপাব। টকাৰ কথাটো ঠিক নকৰাকৈ আপুনি নিজৰ শেষ জীৱনৰ কাৰণে পৃথিৱীৰ প্ৰণালীক জীৱিত থকাৰ মানসিকতাৰ দ্বাৰা দৌৰি থকাৰ অভ্যাসীত হব।

যদি আপুনি নিজৰ বিত্তীয় বিষয়ে সুনিশ্চিত নকৰে , তেন্তে আপুনি নিজৰ সৃষ্টিৰ হোৱাৰ উদ্দেশ্যক কেতিয়াও বিচাৰি নাপাব।

ইয়াৰ তুলনাত আহক কথা পাতোঁ যে আপোনাৰ জীৱন কেনেকৈ হব পাৰে। আহক আপোনাৰ অভিক্ৰমিক ওপৰত বিচাৰ কৰোঁ। ধৰি লওক আপোনাৰ অভিক্ৰমিক গোল্ফ খেল। কি আপুনি কেতিয়াবা কাৰোবাক এইটো কোৱা শুনিছে, অহ! মই আজি গোল্ফ খেলিবলৈ যাব লাগে- বা আপুনি কাৰোবাক এইটো কোৱা শুনিছে অহ! আজি শুক্ৰবাৰৰ ৰাতি, মোক শুক্ৰবাৰৰ ৰাতি পচন্দ নালাগে। সোমবাৰৰ ৰাতিপূৰ্বা হোৱা হলে ভাল আছিল, মই কামত যাব পাৰিলো হয়, বা এইটো কয় যে আপোনাৰ অভিক্ৰমিক মাছ ধৰাটো। কি আপুনি কেতিয়াবা কবনেকি, অহ! এতিয়া মোক মাছ ধৰিবলৈ যাব লাগিব- নহয় মই ভাৱো যে আপুনি এনেকুৱা নকব কিয়নো এইটো আপোনাৰ অভিক্ৰমিক, আপোনাক সেইটো ভাল লাগে। আপুনি যি খিনি কৰি আছে, সেইটো যদি এইধৰণে উৎসাহ আৰু শক্তিবৰে সৈতে কৰে, আপুনি সেই কথাবোৰৰ ধ্যানকেন্দ্ৰিত কৰে আৰু যিটোৱে আপোনাক প্ৰেৰণা যোগায়, আৰু জীৱনত ঘাম বোৱাবলৈ নহয় কিন্তু নিজৰ পচন্দৰ স্থান বিচাৰি পায় তেনেহলে কি হব? নিজৰ পৰিয়াৰৰ চোৱ-চিতা কৰিবলৈ আৰ্থিক হতাশাৰ পৰা মুক্ত জীৱন জীয়াবলৈ আপোনাৰ লগত পৰ্য্যাপ্ত মাত্ৰাত টকা থাকিলে কি হব? কিন্তু এনে সম্ভৱ হবলৈ কি কিবা পথ আছে? ডেপ্তা আৰু মই গম পালো যে এনে পথ আছে!

যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদে ধনৱান কৰে, আৰু তেওঁ তাৰ লগত মনৰ দুখ যোগ নকৰে।

-হিতোপদেশ 10:22

এই শাস্ত্ৰাংশক অলপ সময় লৈকে আৰু শান্তিৰে চাওক। ইয়াত ইব্ৰী শব্দৰ অৰ্থ একো পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ ধন কি আপুনি দেখা পাইছে? ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য সেই দুখদায়ী শ্ৰম আৰু ঘামৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ বাট প্ৰদান কৰে যিটো আদমে আমাৰ কাৰণে বনাইছিল। কি এই শব্দৰ প্ৰকৃত অৰ্থ হ'ব পাৰে? আপুনি এই কথাৰ সৈতে একমত হ'ব যে যদি এনে হয় তেনেহলে আপুনি সকলোতকৈ ভাল খৱৰ পঢ়িছে যাৰ বাবে আপুনি দীঘলীয়া সময় অপেক্ষা কৰি আছিল। একেবাৰে! এইটোৱেই কাৰণ যে যিচয়া 61, যীচুৰ বিষয়ে আৰু তেওঁ নিজৰ পৰিচৰ্য্যা কৰি কৰিবলৈ গৈ আছে ইয়াৰ বিষয়ে ভাৱবানীত কৈছে।

*প্ৰভু যিহোৱাৰ আত্মা মোত স্থিত হৈছে, কিয়নো নম্ৰ লোকবিলাকৰ আগত শুভবাৰ্তা
প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যিহোৱাই মোক অভিশেষ কৰিলে।*

-যিচয়া 61:1

পৃথিৱীৰ অভিশপ্ত প্ৰণালীৰ জীৱন শৈলীত পৰি থকা লোক বিলাকৰ বাবে ভাল খৱৰ কি? বিত্তীয় স্বাধীনতা, একেবাৰে যীচুৱে সচাকৈয়ে কৈ আছে যে পৃথিৱীক অভিশপ্তৰ ব্যৱস্থাৰ সীমাৰ পৰা দুখদায়ী শ্ৰম আৰু ঘামৰ সীমাক পাৰ কৰি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আপুৰ্তি কৰে। আহক এই কথাটোৰ সৈতে সংঘৰ্ষ কৰোঁ। আপুনি সিমিত গতিৰে দৌৰিব পাৰে আৰু বহুত লোকে বহুত তীব্ৰ গতিৰে দৌৰি আছে কিন্তু তেওঁলোকৰ দৌৰ স্বতন্ত্ৰ হ'বলৈ পৰ্য্যাপ্ত নহয়। সেই ন বছৰৰ সময়ত যেতিয়া ডেণ্ডা আৰু মই ভয়ানক ঋণত ডুব গৈ আছিলো, মই যিমান তীব্ৰতাৰে দৌৰিব পাৰিছিলো, দৌৰিছিলো। বিগত 27 বছৰত আমি নিজৰ ফাৰ্মত জিকা অগনন হাজাৰ হাজাৰ গ্ৰাহক দেখিলো। তেওঁলোকেও সিমানেই তীব্ৰতাৰে দৌৰি আছিল। কিন্তু সকলো পৰিশ্ৰমৰ পাছতো তেওঁলোক আৰ্থিক দাসৰ জীৱনত পৰি আছিল। সেই সকলোৱে আমাক ফোন কৰিলে কিয়নো তেওঁলোকৰ এটা ভয়াবহ অনুভৱ আছিল যে তেওঁলোকে আৰ্থিক ভাৱে হতাশ আছিল, যে বিত্তীয় স্বাধীনতাৰ বাবে তেওঁলোকৰ সপোনবোৰ পূৰ্ণ কৰা আৰু অধিক কঠিন লাগি আছিল। আৰু এইটো যে জীয়াই থকাটো কেৱল জীৱিত থকাৰ কথা আছিল। মোৰ সৈতে প্ৰৱধান বা আপুত্তি শব্দৰ বিশ্লেষণ কৰিবলৈ কিছু সময় উলিয়াওক।

প্ৰৱধান প্ৰি লক্ষ্য হয়।

প্ৰৱধানৰ অবিহনে কোনো দৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে কিয়নো প্ৰৱধানৰ অবিহনে, প্ৰৱধান প্ৰাপ্ত কৰাটো আপোনাৰ দৃষ্টি হৈ পৰে। মই আকৌ কম, প্ৰায়লোক বিলাকে এইধৰণেই জীয়াই থাকে? বিনা দৃষ্টিৰ জীৱন। এইটো দাসত্বৰ সকলোতকৈ ভ্ৰামক ৰূপ।

অধ্যায় 7 দুৱাৰ

আহক আমি এক্ষন্তেকৰ বাবে চাওঁ যে আমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে কি শিকিছোঁ। সৰ্বপ্ৰথমে আমি শিকিলো যে মানুহৰ পৃথিৱীত শাসন কৰাৰ স্থিতিত ৰখা হৈছিল। আমি ইব্ৰী 2:7-8 ত দেখা পাওঁ যে পৃথিৱীত সকলো খিনি মানুহৰ অধীন আছিল। এই কাৰণে, আমি দেখা পাওঁ যে মানুহ পৃথিৱীৰ সীমাত প্ৰৱেশ কৰাৰ চাবিকাঠিৰ দুৱাৰ হয়। চয়তানে এইটো জানিছিল, এই কাৰণে পৃথিৱীত নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ নিজৰ পৰিকল্পনাত আদম আৰু হাৱাক লক্ষ্য কৰিলে। যেতিয়া আদম আৰু হাৱা তাৰ প্ৰৱঞ্চনাৰ পৰিকল্পনাৰ চিকাৰ হল, তেতিয়া তেওঁলোকে পাপ কৰিলে আৰু নিজৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ প্ৰভুত্বক চিঙি দিলে। ঈশ্বৰৰ আত্মাই যি তেওঁলোকক আদিতে আজ্ঞাধীন কৰিছিল, তেওঁলোকে তাৰ পৰা দূৰ হৈ গল। তেওঁলোকে কেৱল শাৰীৰিক ভাৱে নহয় কিন্তু আত্মিক ভাৱেও নগ্ন হৈ পৰিছিল। মই কেৱল কল্পনা কৰিব পাৰোঁ যে যেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মা তেওঁলোকৰ ওপৰৰ পৰা গুচি গল তেতিয়া তেওঁলোকে কিমান দুখত আছিল। বাইবেলে কয় যে তেওঁলোকে তৎক্ষণাত নিজে নিজকে ঢাকিবলৈ ডিমৰুৰ পাত গাথিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, কিয়নো তেওঁলোকে জানিছিল যে তেওঁলোক নগ্ন আছে।

যদিও আদিৰ সময়ত মানুহৰ লগত পৃথিৱীৰ ওপৰত শাসন কৰা যি অধিকাৰ আছিল, সেই খিনি এতিয়াও তাৰ লগতে আছিল, তথাপিও তেওঁ আত্মিক ভাৱে পৃথিৱীৰ ওপৰত শাসন কৰাৰ অধিকাৰ হেৰুৱাই দিছিল। কিয়নো তেওঁ ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ সলনি চয়তানৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰা আৰু নিজকে তাৰ সমতুল্য কৰিবলৈ বিচাৰিলে, মানুহ চয়তানৰ নিয়ন্ত্ৰণত হৈ পৰিল আৰু ফলস্বৰূপে, মানুহক সেই ন্যায় দিয়া হল যি চয়তানে(লুচিফৰ)ক স্বৰ্গৰ পৰা বাহিৰ উলিয়াব পাছত দিয়া হৈছিল। সেই ন্যায় নৰক নামৰ স্থান হয়, দুখদায়ীৰ স্থান হয়। আৰু ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিৰ পৰা সৰ্বদায়ৰ কাৰণে দূৰ হোৱাটো। আমি এই কথাৰ ওপৰত মন কৰিব লাগে যে নৰক কেতিয়াও মানুহৰ বাবে বনোৱা নাছিল। কোনোৱে তাত যোৱাটো ঈশ্বৰৰ কেতিয়াও ইচ্ছা নাছিল, এইটো কেতিয়াও তেওঁৰ মনস্থ নাছিল।

তেতিয়া তেওঁৰ বাওঁফালে থকাবোৰক কব, হেৰ শাওৱে পোৱাহঁত চয়তান আৰু তাৰ
দুতবোৰৰ নিমিত্তে যুগুত কৰি খোৱা অনন্ত জুইলৈ তহঁতে মোৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যাহঁক।

-মথি 25:41

মানৱ জাতিক এই ন্যায়ৰ পৰা বাচিবলৈ, ঈশ্বৰক পৃথিৱীত নিজৰ প্ৰভুত্বক আকৌ স্থাপিত কৰিব লাগিব। চয়তানে যি অধিকাৰ দখল কৰিছে সেইটো পুনৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ এটা বাট বিচাৰিব লাগিব। আৰু এটা পথ আছিল। এজন ব্যক্তি যি কেতিয়াও পাপ কৰা নাই, যি কোনো বস্তুৰ প্ৰতি দোষী নহয়, তেওঁ স্বেচ্ছাৰে আদমৰ স্থানত মৃত্যুদণ্ডক নিজৰ ওপৰত লবলৈ প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব। কিন্তু এই পৰিকল্পনা অলপ কঠিন আছিল। পৃথিৱীত প্ৰত্যেক মানুহ, আদমৰ বংশ হোৱা হেতুকে পাপেৰে দুষিত আছিল আৰু এই ধৰণে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ অধিকাৰক নিজৰ দ্বাৰা বিহিত কৰাত অসমৰ্থ আছিল। কিন্তু এই সমস্যাক দূৰ কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ লগত এটা পৰিকল্পনা আছিল। এই পৰিকল্পনাৰ দ্বাৰা এজন এনে ব্যক্তিৰ আৱশ্যক আছিল যাৰ নৈতিকতা, তেওঁৰ আইন, পৃথিৱীৰ সীমাত স্থাপিত কৰিব আৰু লিখিব পাৰিব, আৰু যি সম্ভৱ হয় তেনেহলে পৃথিৱীৰ সীমাত থকা ব্যক্তিক সেই আইনৰ দ্বাৰা বেহাই দিব পৰা যায়। কেৱল তেতিয়াহে আৰু কেৱল তেতিয়া মানুহ আইনী ভাৱে আৰু স্বেচ্ছাৰ দ্বাৰা আদমৰ স্থানত থিয় হব পাৰিব, আদমৰ শাস্তি আৰু প্ৰতিশোধ নিজৰ ওপৰত লব পাৰিব।

কিন্তু এই অৱধাৰনাৰ সৈতে এটা বাস্তৱিক সমস্যা আছিল কিয়নো যি ব্যক্তি বলিদানৰ এই যোজনাক পূৰ্ণ কৰিব পাৰিব, তেওঁ আদমৰ বংশৰ হব নালাগে, কিয়নো তেওঁ সেই বংশক কলংকিত কৰিছিল আৰু ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিৰ পৰা আঁতৰ কৰি দিয়া হৈছিল। তেওঁৰে বক্ষা আৰু মুক্তিৰ এই যোজনা কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব? এইটো সম্ভৱ কৰিবলৈ ঈশ্বৰক পৃথিৱীত মানুহৰ সলনি স্বয়ং নিজকে বলিদান কৰিবলৈ প্ৰস্তুত আছিল। কিন্তু পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত আৰু তেওঁৰ বংশবোৰক দিয়া হৈছিল, এই কাৰণে সেই আইনী স্থিতিৰ অনুসাৰে এইটো অবৈধ্য আছিল। এইটো কৰাৰ বাবে কেৱল মাত্ৰ এটা উপায় আছিল, সেই মানুহক এই পৃথিৱীত জন্ম লব লাগিব কিন্তু তেওঁ আদমৰ বংশৰ হব নোৱাৰে।

প্ৰথম দৃষ্টিত আপুনিও মানিব যে এইটো অসম্ভৱ হ'ব। কিন্তু কৌশলগত ভাৱে এটা বাট আছিল। ঈশ্বৰে আইনী ভাৱে এই পৃথিৱীত এজনী স্ত্ৰীত নৰৰ বীজ সিচিব পৰা ক্ষমতা আছিল। কিন্তু এনে কৰিবৰ কাৰণে তেওঁক এজন পুৰুষ বিচাৰিছিল যিটো তেওঁ কৰিব তাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিব পৰা যায়। যিটো তেওঁক এনে কৰিবলৈ আইনী অধিকাৰ দিব পাৰে। মনত ৰাখিব, পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰৰ চাবিকাঠি মানুহৰ লগত আছে। চয়তানে এই চাবিৰ ব্যৱহাৰ কৰি পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰলৈকে পাবলৈ আৰু আদমৰ আত্মিক অধিকাৰক চুৰ কৰিবলৈ কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ এই যোজনা কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ আৰু পৃথিৱীৰ সীমাত সেই যোজনাক বৈধতাক চয়তানৰ আগত প্ৰমাণ কৰিবলৈ যি নিশ্চিত ৰূপে এইটো অবৈধ্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব, ঈশ্বৰক এনে এজন পুৰুষ আৰু মহিলাক বিচাৰিছিল। যাৰ সন্তান হ'ব নোৱাৰে আৰু যি এইটো বিশ্বাস কৰিব পাৰে যে তেওঁলোকৰ মাধ্যমে ঈশ্বৰৰ সন্তানক উৎপন্ন কৰিব পাৰে। অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰিবলৈ তেওঁ ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব লাগিব।

সেই সন্তানৰ জন্মৰ সৈতে ভৱিষ্যতত সেই সন্তান কি হ'ব, ইয়াৰ বিষয়ে এটা প্ৰতিজ্ঞা আছিল। আৰু সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ অৰ্থ আছিল সকলো জাতিয়ে তেওঁৰ বংশৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ পাব। যাৰ অৰ্থ এইটো যে ঈশ্বৰৰ লগত তেওঁৰ বংশৰ মাধ্যমেদি যীচুক সংসাৰো স্বীকাৰ কৰিব পৰা বৈধতা আৰু অধিকাৰ হ'ব। যদি এনে দম্পতি যি বিশ্বাস কৰিব পাৰে যে ঈশ্বৰে এনে কৰিব পাৰে, আৰু এইটোও বিশ্বাস কৰিব

পাৰে যে মৃত গৰ্ভৰ পৰাও সন্তান জন্ম হ'ব পাৰে, সেই সন্তানেৰে সকলো জাতিয়ে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব, আৰু সেই সন্তানৰ জন্মৰ পৰা তেওঁৰ বালিৰ কণ ব সমান অগনন সন্তান প্ৰাপ্ত হ'ব। তেতিয়া ঈশ্বৰক পাচত যীচুৰ মাতৃ মৰিয়মৰ গৰ্ভত নিজৰ বীজ থবলৈ আইনী অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। কিন্তু কি ঈশ্বৰক এনে এজন পুৰুষ বিচাৰি প্ৰাপ্ত হ'ব পাৰেনে? তেওঁৰ নাম অৱাহাম আছিল, যি আমাৰ বিশ্বাসৰ পিতৃ আছিল।

আৰু তোমাৰ বংশ এইদৰে হ'ব, এই বচনৰ দৰে, তেওঁ অনেক জাতিৰ পিতৃ হ'বলৈ আশা নোহোৱাতো আশা কৰি বিশ্বাস কৰিলে, আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ, এশমান বছৰ বয়সীয়া নিজৰ শৰীৰৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ মন কৰিও ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে এনে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি অৱাহামে নিশ্চিত জানি ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হল।

-ৰোমীয়া 4:18-21

অৱাহাম আৰু চাৰা যেতিয়া বহুত বৃদ্ধ আছিল আৰু সন্তান জন্ম দিবলৈ অসমৰ্থ আছিল তেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিলে আৰু ইচাহাকক জন্ম দিলে। কিয়নো অৱাহাম ঈশ্বৰৰ এজন বিশ্বাসী দাস আছিল, প্ৰতিজ্ঞা কেৱল সেই দুৰাৰেদি আহিবলগীয়া আছিল যিটো অৱাহামে মুকলি কৰিছিল। যীচুক অৱাহামৰ বংশৰ পৰা আহিবলগীয়া আছিল। মই এইটো স্পষ্ট কৰি দিছোঁ। ঈশ্বৰৰ কাৰণে যীচুক সংসাৰত আনিবৰ কাৰণে, তেওঁক অৱাহামৰ বংশৰ পৰাই আহিবলগীয়া হল। তেওঁক এইটোৱেই কৰিবলগীয়া আছিল। এইটো অৱাহামৰ মাধ্যমেৰে এই পৃথিৱীত অহাটো আইনী পদ্ধতি আছিল। এইকাৰণে যদি আপুনি মথিৰ প্ৰথম অধ্যায়ক চায়, তেতিয়া আপুনি কোনো কাক জন্ম দিলে এই কথাৰ সূচী দেখা পাব। এই অধ্যায় এক বিশিষ্ট কাৰণৰ বাবে প্ৰথম অধ্যায়। এইটো এই তথ্যক স্থাপিত কৰিছে যে যীচু ইয়াত পৃথিৱীত অৱাহামৰ বংশৰ আছিল। চয়তানে পৃথিৱীত নিজৰ আইনী প্ৰভুত্ব আৰু অধিকাৰৰ দাবী কৰে এইকাৰণে এইটোক ইয়াত পৃথিৱীত প্ৰৱেশ কৰোৱাটো আৱশ্যক আছিল। যদি এই সূচী ভুল, বা যদি যীচুৱে বাস্তৱত অৱাহামৰ বংশৰ পৰা অহা নাই, তেনেহলে চয়তানে দাবী কৰিব পাৰে যে যীচুৰ জন্ম আৰু জীৱন এটা ঠগ আছিল আৰু তেওঁ আমাৰ পাপৰ মূল্য দিয়াৰ যোগ্য নাছিল।

**তেওঁলোকে কেৱল
জীৱিত থাকিবলৈ
দুখদায়ক পৰিশ্ৰম
আৰু ঘাম বোৱাৰ
অভিশাপৰ পৰা
ওপৰতলৈ উঠি গল।**

যেনে আপোনাৰ মনত আছে চাগে, ইস্ৰায়েলত নিজৰ দেশৰ বাহিৰ বিবাহক প্ৰতিবন্ধ কৰাৰ কেইবাটাও আইন আছিল। নিজৰ জাতিৰ বাহিৰে বিবাহ কৰিলে মৃত্যুদণ্ডৰ প্ৰথা আছিল। এতিয়া আপুনি বুজি পাইছে যে বংশৰ পবিত্ৰ থকাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ কিয় আছিল আৰু এই কথাৰ বিশেষ ধ্যান কিয় ৰখা হয়। আপুনি ইস্ৰায়েলৰ জাতিৰ বাহিৰে কোনো শ্ৰীক ইস্ৰায়েলী পুৰুষৰ সৈতে বিবাহ কৰা দেখা

পাইছে চাগে, যেনেকৈ ৰাহাব, যি যিৰিহো চহৰত থাকিছিল আৰু তেওঁ সেই চোৰাংচোৱাবিলাকক লুকুৱাইছিল। যিবিলাকক তেওঁৰ দেশত চোৰাংচোৱা কৰিবলৈ পঠিওৱা হৈছিল। হয়, তাৰ উল্লেখ মথিৰ প্ৰথম অধ্যায়ত কৰা হৈছে কিয়নো তেওঁৰ বিবাহ এজন ইশ্ৰায়েলী ব্যক্তিৰ সৈতে হৈছিল। কিন্তু আপুনি এইটো বুজাৰ প্ৰয়োজন যে যিহূদী সংস্কৃতিত পুৰুষৰ দ্বাৰা বংশ আগ বাঢ়িছিল।

আমি ইয়াত যি বিষয়ে কথা পাতি আছো, তাত মই অলপ অন্য ধৰণে কথা পাতিবলৈ গৈ আছোঁ। মানুহ পৃথিৱীত কিমান সময়ৰ পৰা আছিল, এইটো বিষয়ে বহুত আলোচনা হৈছে। কি বাস্তৱত ইয়াৰ উত্তৰ জানিবলৈ কিবা পদ্ধতি আছে? হয়, মই আপোনাক এই এটা সত্যৰ বিষয়ে আশ্বাস দিব পাৰোঁ। মথিয়ে প্ৰথম অধ্যায়ৰ সূচী সঠিক সেইটো নিশ্চিতা কৰিছে। তাৰ ভিতৰত কাৰোবাৰ নাম এৰাই যোৱা নাই, অন্যথা আপুনি আৰু মই সেই উদ্ধাৰৰ আনন্দ লব নোৱাৰিলোহেঁতেন যিহূৰ আমি বৰ্তমান আনন্দ উপভোগ কৰি আছোঁ। অন্যথা চয়তানে দাবী কৰিলেহেঁতেন যে এই সকলো ভুল বুলি। সেই সূচী একেবাৰে সঠিক! আৰু তেওঁৰ আধাৰত আপুনি অনুমান কৰিব পাৰে যে মানুহ পৃথিৱীত কিমান সময়ৰ পৰা আছে। মই ভৱিছিলো যে মই আপোনাৰ সৈতে এই কথাৰ ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ।

আৰু মই তোমাৰ পৰা এক মহাজাতি উৎপন্ন কৰিম, আৰু তোমাক আশীৰ্বাদ কৰি তোমাৰ নাম খ্যাতিমন্ত কৰিম, তাতে তুমি আশীৰ্বাদৰ আৰু হবা। যিবিলাকে তোমাক আশীৰ্বাদ কৰে, সিবিলাকক মই আশীৰ্বাদ কৰিম আৰু তোমাক যি কোনোৱে শাও দিয়ে, তাক মই শাও দিম। আৰু তোমাতেই পৃথিৱীৰ সমূদায় গোষ্ঠীয়ে আশীৰ্বাদ পাব।

-আদিপুস্তক 12:2-3

আপুনি এই শাস্ত্ৰভাগত দেখা পাব পাৰে যে অৱাহাম পৃথিৱীৰ কাৰণ যি দুৱাৰৰ স্থাপনা কৰিলে, সেইটো আইনী দুৱাৰ হয় যাৰ মাধ্যমেৰে যীচু খ্ৰীষ্ট আগত বাঢ়ি পৃথিৱীত সকলো লোকবিলাকক আশীৰ্বাদ দিব। তথাপিও অৱাহাম আৰু তেওঁৰ বংশই ঈশ্বৰৰ সেই বৈধ্যতা আৰু অধিকাৰ দিলে যি পৃথিৱীত তেওঁৰ প্ৰভুত্বৰ সামৰ্থ্য আৰু প্ৰভাৱক বাহাল কৰিবলৈ আৱশ্যক আছিল। তথাপিও মানুহ পাপ আৰু আত্মিক মৃত্যুৰ বোজাত পৰি আছিল যেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰে যীচুক এই পৃথিৱীত অনা নাছিল, আৰু তেওঁ ইয়াৰ কাৰণে আদমৰ পাপৰ মূল্য দিলে। কিন্তু প্ৰৱৰ্ত্তনৰ সন্দৰ্ভত এতিয়া আমি পাওঁ যে অৱাহাম আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰীবিলাকে, যি চূন্নতৰ চিহ্নক ধাৰণ কৰে, প্ৰগতি কৰিলে। তেওঁলোকে এতিয়া কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ দুখদায়ী পৰিশ্ৰম আৰু ঘাম বোৱাৰ অভিশাপৰ পৰা উপৰলৈ উঠি গল।

অৱাম পশুৰ জাঁক আৰু সোণ বুপেৰেওঁ অতিশয় চহকী আছিল।

-আদিপুস্তক 13:2

এই শাস্ত্ৰভাগত আমি দেখা পাওঁ প্ৰতিজ্ঞাৰ প্ৰৱৰ্ত্তনৰ সন্দৰ্ভত এটা ডাঙৰ অন্তৰ বনাইছে। কি

আপোনি আদিপুস্তক 3:17 ত আদমে কোৱা কথাৰ তুলনা ঈশ্বৰে অৱাহামক যি খিনি কলে, তাত কিবা ভিন্নতা দেখা পাইছেনে? মনত ৰাখিব আদমৰ পাপ কৰাৰ পাছত, ঈশ্বৰে তেওঁক কৈছিল যে তেওঁ এতিয়া নিজৰ দুখদায়ী শ্রম আৰু ঘাঁমৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব। কিন্তু এতিয়া আমি অৱাহামৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য দেখা পাইছোঁ। ঈশ্বৰে কৈছে, মই তোমাক বঢ়াম, এই বিন্দুত এনে লাগে প্ৰতীত নহয় যে অৱাহামক নিজৰ দৌৰ নিজে দৌৰিব লাগিব আৰু অত্যন্ত পৰিশ্ৰম আৰু ঘাঁম বোৱাই জীয়াই থাকিবলৈ এৰি দিলে। এতিয়া এই কথাত ঈশ্বৰে স্বয়ং সমিল আছে। ঈশ্বৰে কলে, মই তোমাক বঢ়াম, তেনেহলে কি আমি ইব্ৰাহীমক জীৱনত কেৱল কিছু সময়ৰ কাৰণে সমৃদ্ধি আৰু সফল হোৱাটো দেখিছোঁ নে? অত্যন্ত চেষ্টাৰ সৈতে সফলতা কৰাটো।

অৱাহাম ধনী আছিল! তেওঁৰ সন্তানবোৰ ধনী আছিল। ইব্ৰাহীম সাংসাৰিক অভিশাপৰ প্ৰণালীৰ বাহিৰত জীৱন জীয়াই আছিল। তেওঁৰ লগত যথেষ্ট আছিল! লোক বিলাকক পাৰ্থক্য দেখাত দেৰি নালাগে। এই ভেদ তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ বংশত বজাই থাকিল। বাস্তৱত অৱাহামৰ পাছত কেইবাপূৰুষলৈকে তেওঁৰ নাতি যাকোবে নিজৰ শাণ্ডৰ লৱানৰ বাবে **যিহোৱাই তোমাৰ ভঁৰালত** কাম কৰিলে। লবানে যাকোবৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ **আৰু তোমাৰ হাতে কৰা আটাই** আশীৰ্বাদ দেখা পালে আৰু তেওঁক ঠগি তেওঁৰ **কাৰ্য্যতে তোমাৰ ওপৰত** সম্পতি নিজৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু **আশীৰ্বাদ পৰিবলৈ আজ্ঞা দিব** ঈশ্বৰে আশীৰ্বাদক চুৰ কৰাৰ যোজনাক সলনি **তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক** কৰি তেওঁৰেই লোকচানলৈ সলনি কৰিলে। **যি দেশ দিছে তেওঁ তাত** আৰু যাকোবক বহুত অধিক ধনেৰে আশীৰ্বাদ **তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিব।** কৰিলে। মই যি কৈ আচো সেইটো এইটো যে **-দ্বিতীয় বিৱৰণ 28:8** যদিও লোকবিলাকে এই আশীৰ্বাদক ৰখাবলৈ

চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু এইটো সম্ভৱ নাছিল। ঈশ্বৰে তেওঁক তেতিয়ালৈকে সমৃদ্ধি কৰিলে যেতিয়ালৈকে উত্তৰাধিকাৰী বিলাকে ঈশ্বৰৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞাত বিশ্বাস কৰি থাকিল আৰু ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰি থাকিলে।

মই যি কৈ আছোঁ তাৰ পৰিনামৰ বিষয়ে ভাৱক! মোক লোকবিলাকৰ পৰা বহুত ধৰণৰ পত্ৰ আৰু ইমেইল প্ৰাপ্ত হয়। যি বিলাকে মোক কয় যে মই টকাৰ বিষয়ে বহুত কওঁ। তেওঁলোকে মোক কয় যে সমৃদ্ধি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা নহয়। তেওঁলোকে এই কথাৰ ওপৰত জোৰ দিয়ে যে আমি সকলোৱে ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ এটা ডাঙৰ মূল্য দিব লাগিব। মই তেওঁলোকৰ কথনত কিছু অংশ একমত আছোঁ। মাৰ্ক 10:30 ত যীচুৱে কৈছে যে আমি নিজৰ সমৃদ্ধিৰ কাৰণে দুখ ভোগ কৰিব লাগিব। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে অনেক খ্ৰীষ্টীয়ই মানে যে ঈশ্বৰ এজন কঠোৰ স্বামী আৰু আমি কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ জীয়াব লাগে, দৰিদ্ৰ, বেমাৰ, দুখ, আৰু কষ্টত জীয়াই থাকিবলৈ নিৰ্ধাৰিত কৰিব লাগে। নহয়, সেইবো পৃথিৱীৰ অভিশাপ হয়। বৰদান নহয়! ঈশ্বৰে আপোনাৰ বিত্তীয় জীৱনক স্থাপন কৰিব বিচাৰে।

ঈশ্বৰে আপোনাক স্থাপিত কৰিব বিচাৰে!

যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ বিত্তীয় প্ৰণালী সুৰক্ষিত আৰু স্থাপিত নহয়, আপুনি নিজৰ সম্পূৰ্ণ জীৱনত কেৱল জীয়াই থাকিব লাগিব এইকাৰণে জীয়াই থাকিবলৈ বাধ্য, আপুনি নিজৰ আত্মিক কাৰ্য্যক সম্পূৰ্ণ কৰাত অসমৰ্থ হৈ পৰে, আৰু আপুনি দাসত্বৰ জীৱন জীয়াই থাকে। চাওঁক যে ঈশ্বৰে দ্বিতীয় বিৱৰণ 28:8-13ত অৱাহামৰ বংশধৰ সকলক কি কৈছে।

যিহোৱাই তোমালোকৰ ভঁৰালবোৰত, আৰু যি কাৰ্যত তোমালোকে হাত দিব, সেই সকলোৰে ওপৰত আশীৰ্বাদ পৰিবলৈ আজ্ঞা দিব; তোমালোকক যি দেশ দিব, তাত তেওঁ তোমালোকক আশীৰ্বাদ কৰিব। তোমালোকে যদি তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা আৰু তেওঁৰ পথত চলা, তেন্তে যিহোৱাই তোমালোকৰ আগত শপত কৰাৰ দৰে, তোমালোকক নিজৰ এক পবিত্ৰ প্ৰজা হিচাবে স্থিৰকৰিব। তাতে, পৃথিবীত থকা সকলো জাতিবোৰে দেখা পাব যে, যিহোৱাৰ নামেই তোমালোকৰ পৰিচয় আৰু তেওঁলোকে তোমালোকক ভয় কৰি চলিব। যিহোৱাই তোমালোকক যি দেশ দিম বুলি তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত কৰিছিল, সেই দেশত তেওঁ তোমালোকৰ গৰ্ভফল, তোমালোকৰ পশুৰ গৰ্ভফল, আৰু ভূমিৰ ফলক প্ৰচুৰ ঐশ্বৰ্য্যশালী কৰিব। তোমালোকৰ দেশত উচিত সময়ত বৰষুণ দিবলৈ, আৰু তোমালোকৰ হাতে কৰা সকলো কাৰ্যত আশীৰ্বাদ দিবলৈ, যিহোৱাই নিজৰ দানৰ ভঁৰাল অৰ্থাৎ আকাশ-মুকলি কৰি দিব; তাতে তোমালোকে অনেক জাতিক ঋণ দিব, কিন্তু তোমালোকে নিজে ঋণ নল'বা। যিহোৱাই তোমালোকক মূৰ কৰিব, নেপ্তৰ নকৰিব; তোমালোকৰ স্থান কেৱল ওপৰত থাকিব, কেতিয়াও তলত নাথাকিব, যদিহে তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যি যি আজ্ঞা মই আজি তোমালোকক দিছো, সেইবোৰ শুনি আৰু পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰা।

মন কৰিব যে যদিও তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে, কিন্তু তেওঁ এতিয়ালৈকে এই নতুন ভূমিত স্থাপিত কৰা হোৱা নাই। কিন্তু মোচিয়ে তেওঁক কলে যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক স্থাপিত কৰিব! এইটো বুজাবলৈ এইটো কেনেধৰণে হব আৰু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক কি কবলৈ চেষ্টা কৰি আছে, অক গছৰ বিষয়ে ভাৱক। যেতিয়া এইটো বীজৰ পৰা ওলাই কেৱল পুলিয়েই থাকে যেতিয়ালৈকে সেইটো স্থাপিত নহয়। যি কোনোৱে এইটো যেতিয়া মন কৰিব তেতিয়াই যত মন কৰিব তাতেই ইচ্ছানুসাৰে স্থানান্তৰিত কৰিব পাৰে। কিন্তু যেতিয়া সেই অক বাঢ়ি যায় আৰু পৰিপক্ক হৈ যায়, তেতিয়া সেই গছক কোনোৱে লৰাব নোৱাৰে। এতিয়া সেইটো নিজৰ ঠাইত স্থাপিত হৈ পৰিছে।

যিহোৱাই তোমাৰ ভঁৰালত আৰু তোমাৰ হাতে কৰা আটাই কাৰ্য্যতে তোমাৰ ওপৰত আশীৰ্বাদ পৰিবলৈ আজ্ঞা দিব তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক যি দেশ দিছে তেওঁ তাত তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিব। -দ্বিতীয় বিৱৰণ 28:8

তেনেহলে বাস্তৱত আৰ্থিক ভাৱে স্থাপিত হোৱাটো কি? ঈশ্বৰে আমাক ইয়াৰ বিষয়ে পদ 12 ত কৈছে।

আৰু তুমি বহুত জাতিবিলাকক খাৰ দিবা, কিন্তু কাৰো পৰা তুমি ধাৰে নলবা।

ঈশ্বৰে কৈ আছিল যে তেওঁ ইমানেই আশীৰ্বাদ দিব যে তেওঁ এজন ঋনদাতা হব। আৰু কেতিয়াও ধাৰে নলবা। তেওঁ মূৰ হব আৰু নেগুৰ নহব। নেগুৰে সিন্ধাস্ত লব নোৱাৰে যে কত যাব লাগে, মূৰে যতেই যায় নেগুৰ তাৰ পিছে পিছে যায়।

ধনীয়ে দৰিদ্ৰবিলাকৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰে, আৰু ধৰুৱা খাৰ দিওঁতাৰ দাস হয়।

-হিতোপদেশ 22:7

ধৰুৱাজন স্থাপিত নহয়। তেওঁ দিওঁতাজনৰ দয়াৰ ওপৰত থাকে, দাসৰ স্বৰূপে কাৰ্য্য কৰে আৰু তেওঁৰ একো স্বাধীনতা নাথাকে। কিন্তু ঈশ্বৰে কৈছে, নহয়, মই তোমাক স্থাপিত কৰিবলৈ গৈ আছোঁ। আপোনাক নিজৰ ঘৰ এৰিবলৈ কোনোৱে কব নোৱাৰে কিয়নো ইয়াৰ বাবে পৰিশোধ কৰা হব। আপোনাৰ পাকঘৰত সকলো বস্তুৰে পৰিপূৰ্ণ হব, আৰু আপুনি সেই ভূমিত চলিব যিটো আপুনি নিজেই কিনিছে, আপুনি আৰ্থিক শান্তিৰে নিজৰ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত দায়িত্বক সম্পূৰ্ণ ৰূপে পূৰ্ণ কৰিব আৰু স্থাপিত কৰা হব।

ঈশ্বৰে বিচাৰে যে আপুনি সমৃদ্ধি হওক।

অধ্যায় ৪ অধীনতাৰ সামৰ্থ্য

এতিয়া আপুনি যি পঢ়িবলৈ গৈ আছে সেইটো এটা সামৰ্থ্য ৰাজ্যৰ সন্ধানত হয়। ইমানেই সামৰ্থ্য যে মই ভৱিছিলো এইটো এই কিতাপৰ উপশীৰ্ষক হ'ব লাগে। আমি এইটো অব্ৰাহামৰ নাতি যোচেফৰ কাহিনীৰ আৰু জীৱনত পাওঁ। মই আপোনাক ইয়াৰ পৃষ্ঠভূমিৰ বিষয়ে অলপ কৈ দিওঁ, যোচেফৰ ককায়েক হৈতে তেওঁক ঘৃণা কৰিছিলে, আৰু তেওঁলোকে তাক মাৰিব বিচাৰিছিলে। বাস্তৱত, তেওঁলোকে তেওঁক মাৰি পেলাবলৈ বিচাৰিছিল। কিন্তু এজন ককায়েকে ভৱিলে যে আমি ইমান কঠোৰ নিৰ্ণয় লব নালাগে, সেয়ে তেওঁলোকে তাক ঘাত কৰাৰ স্থানৰ পৰা কোনোবা যাত্ৰী বেপাৰীৰ হাতত বিক্ৰি কৰি দিলে, আৰু মিচৰলৈ লৈ গল, য'ত তেওঁক তাত ফোঁৰণৰ অংগৰক্ষকৰ প্ৰধান পোটিফৰ হাতত বিক্ৰি কৰি দিলে।

যোচেফক মিচৰ দেশলৈ লৈ যোৱা হ'ল। ইশ্মায়েলীয়াসকলে যোচেফক মিচৰ দেশলৈ আনিছিল আৰু তাত ফৰোণ ৰজাৰ পোটিফৰ নামৰ এজন মিচৰীয় বিষয়াই যোচেফক তেওঁলোকৰ পৰা কিনি লৈছিল। পোটিফৰ ফৰোণ ৰজাৰ ৰক্ষক-সেনাপতি আছিল। ২ যিহোৱা যোচেফৰ সংগে সংগে থকাত তেওঁ এজন সফল ব্যক্তি হৈছিল। তেওঁ তেওঁৰ মিচৰীয় প্ৰভুৰ ঘৰত আছিল। যিহোৱা যে তেওঁৰ সংগে সংগে আছে আৰু তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্যকে যিহোৱাই যে সফল কৰি তুলিছে, তাক তেওঁৰ প্ৰভুৱে দেখিছিল। যোচেফে পোটিফৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাই তেওঁ তেওঁৰ ব্যক্তিগত পৰিচাৰক হ'ল; তাতে পোটিফৰে যোচেফক নিজৰ ঘৰৰ অধ্যক্ষ পাতিলে আৰু তেওঁৰ যি যি আছিল, সেই সকলোৰে দেখা-শুনাৰ ভাৰও তেওঁৰ অধীনত দিলে। যোচেফক তেওঁ নিজ ঘৰ আৰু সৰ্বস্বৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পতাৰ পাছৰ পৰাই যোচেফৰ কাৰণে যিহোৱাই সেই মিচৰীয়ৰ ঘৰক আশীৰ্বাদ কৰিলে; তাতে পোটিফৰ ঘৰ-বাৰী আৰু খেতি-পথাৰ সকলোৰে ওপৰত যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেয়ে পোটিফৰে নিজৰ সৰ্বস্ব যোচেফৰ তত্ত্বাবধানত শোধাই দিলে। কেৱল নিজৰ খোৱা আহাৰৰ বাহিৰে পোটিফৰে আৰু আন একো চিন্তা নকৰিছিল। গঠনত যোচেফ সুন্দৰ আৰু দেখনিয়া আছিল।

আদিপুস্তক ৩৯:১-৬

পদ ২ ত মন কৰক, যিহোৱাই তেওঁৰ সৈতে আছিল, এইকাৰণে তেওঁ ভাগ্যৱান পুৰুষ হৈ

পৰিল। ইয়াৰ কি অৰ্থ কি? ঈশ্বৰ সকলোৰে লগত নাথাকে নেকি? যদি আপুনি সেই সন্দৰ্ভক চাই যত আমি পূৰ্বৰ বংশৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছিলো, তেনেহলে উত্তৰ হ'ব নহয়, নাথাকে। মন কৰিব অৱাহামৰ বিশ্বাস আৰু তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাই ঈশ্বৰক অৱাহাম আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰীবিলাকলৈকে কেৱল আইনী তত্ত্ব দিছিল। এইকাৰণে যেতিয়া আমি কথা পাতে যে ঈশ্বৰ সকলোৰে সৈতে আছে, তেনেহলে এই কথাক স্পষ্টতাৰে বুজিব লাগিব যে এইটো বেলেগ কথা যে ঈশ্বৰে সকলোকে প্ৰেম কৰে, তেওঁ সকলোৰে মৰম কৰে। কিন্তু যাৰ ঈশ্বৰৰ আগত আইনী ভূমিকা নাই, তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁৰ হাত বন্ধ হৈ আছে।

তোমালোকে যে সেই আগৰ কালত খ্ৰীষ্টৰ পৰা পৃথক ইস্ৰায়েল ৰাজ্যৰ বাহিৰ
অঙ্গীকাৰযুক্ত নিয়মবোৰৰ অসম্পৰ্কীয় আশাহীন আৰু ঈশ্বৰহীন হৈ এই জগতৰ আছিল
ইয়াক সোঁৱৰা। কিন্তু এতিয়া খ্ৰীষ্ট যীচুত আছা দেখি আগেয়ে দূৰ হলেও তোমালোক খ্ৰীষ্টৰ
তেজৰ দ্বাৰাই ওচৰ হল। কিয়নো তেওঁ আমাৰ শান্তি।

-ইফিচীয়া 2:12-13

মন কৰিব এই শাস্ত্ৰবাক্য প্ৰতিজ্ঞাৰ অবিহনে হোৱাৰ কথা কৈছে, যাৰ অৰ্থ এইটো যে ঈশ্বৰে আৰু তেওঁৰ সামৰ্থ্য আইনী ভাৱে এজন ব্যক্তিৰ পৰা কাঢ়ি লৈ যোৱা হৈছে। কিয়? কিয়নো ঈশ্বৰৰ কাৰণে **ঈশ্বৰৰ কাৰণে পৃথিৱীত কোনো পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ সৈতে কোনো আইনী প্ৰতিজ্ঞা, বা সন্ধিৰ অবিহনে, পৃথিৱীত কোনো অধিকাৰ বা সন্ধিৰ ক্ষেত্ৰ নাই।** পৃথিৱীৰ কোনো পুৰুষ মহিলাৰ সৈতে কোনো আইনী প্ৰতিজ্ঞা বা সন্ধিৰ অবিহনে, পৃথিৱীত কোনো আইনী অধিকাৰ বা অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰ নাই। এই পদে স্পষ্ট কৰে যে যেতিয়া তেওঁ কয় যে প্ৰতিজ্ঞাৰ অংশৰ ভাগী নাছিল, আৰু আশাহীন আৰু জগতৰ ঈশ্বৰবিহীন আছিল। মন কৰিব যে যীচুৱে নতুন প্ৰতিজ্ঞাৰ বাবে, এতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ নিজৰ ঘৰৰ সদস্য আৰু মহান ৰাজ্যৰ নাগৰিক হওঁ। (ইফিচীয়া 1:19) এইকাৰণে এতিয়া আদিপুস্তকৰ 39 ত শাস্ত্ৰ বাক্যক চাই, আমি অনুভৱ কৰো যে বাক্যাংশত যিহোৱা যোচেফৰ সৈতে আছিল। তাৰ অৰ্থ এইয়ে যে ঈশ্বৰৰ যোচেফৰ জীৱনৰ সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ মাধ্যমেৰে আইনী প্ৰভাৱ আছিল যিটো তেওঁৰ ককা অৱাহামে বনাইছিল। এইটো আইনী প্ৰতিজ্ঞা ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ আৰু প্ৰভাৱৰ অনুমতি দি, পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত দুখদায়ী পৰশম আৰু ঘাম বোওৱা ব্যৱস্থাক পাৰ কৰি গল। যোচেফক আশীৰ্বাদ দিয়া ঈশ্বৰৰ কাৰণে আইনী গত আছিল।

মন কৰিব যে ঈশ্বৰে অৱাহামক আগতে কি কৈছিল, মই তোমাক বঢ়াম, কিয়নো ঈশ্বৰ যোচেফৰ সৈতে আছিল, জীৱনত তেওঁৰ সহায় কৰিছিল, তেওঁ নিজৰ সকলো কামত সফল হৈছিল, ইমানেই অধিক যে তেওঁৰ স্বামী পোটফৰে যোচেফক ক্ষমতাত অন্য পুৰুষবিলাকৰ তুলনাত এটা ডাঙৰ পাৰ্থক্য দেখিলে। মই ইয়াত উল্লেখ কৰিব লাগিব যে যেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ সহায়কে সমৃদ্ধি হওঁ,

তেতিয়া পৃথিৱীত অভিশাপ প্ৰণালীত থকা লোকবিলাকৰ মাজত পাৰ্থক্য অনুভৱ কৰোঁ, পোটিফৰে ইমানেই প্ৰভাৱিত হ'ল যে তেওঁ যোচেফক নিজৰ সকলো সম্পত্তিৰ দায়িত্ব দিলে।

এই শাস্ত্ৰ ভাগত ৰাজ্যৰ কেইবাটাও সিদ্ধান্ত কোৱা হৈছে, কিন্তু ইয়াত মূখ্য চাৰিকাঠিৰ মুকলি হৈ পৰিছে। মই এইটো অধীনতাৰ সামৰ্থ্য বুলি কওঁ, বা আপুনি এইটো পোটিফৰ সিদ্ধান্ত বুলি কব পাৰে। এইটো আদিপুস্তক 39:5 পোৱা যায়।

ঘৰৰ অধ্যক্ষ পাতিলে আৰু তেওঁৰ যি যি আছিল, সেই সকলোৰে দেখা-শুনাৰ ভাৰও তেওঁৰ অধীনত দিলে। যোচেফক তেওঁ নিজ ঘৰ আৰু সৰ্বস্বৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পতাৰ পাছৰ পৰাই যোচেফৰ কাৰণে যিহোৱাই সেই মিচৰীয়ৰ ঘৰক আশীৰ্বাদ কৰিলে; তাতে পোটিফৰৰ ঘৰ-বাৰী আৰু খেতি-পথাৰ সকলোৰে ওপৰত যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ ধৰিলে।

মই বিচাৰো যে আপুনি ইয়াত যি হৈ আছে তাৰ এটা স্পষ্ট ছবি প্ৰাপ্ত কৰক। এদিন যোচেফ প্ৰভাৱী নাছিল, আৰু পিছ দিনা তেওঁক প্ৰভাৱী বনাই দিয়া হ'ল। পবিত্ৰশাস্ত্ৰ এই পৰিবৰ্তনৰ ঘটনাক লিখিছে। পোটিফৰৰ সকলো বস্তুবোৰ আৰু তেওঁৰ সকলো সম্পত্তিৰ ওপৰত যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ আছিল! কিন্তু তেওঁ যোচেফৰ ঈশ্বৰক জনা নাছিল। আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েল জাতিৰ অংশ নাছিল। তেনেহলে কেনেকৈ হ'ব পাৰে যে আৰু ইয়াৰ অৰ্থ কি হ'ব পাৰে। ইয়াৰ উত্তৰ হৈছে যেতিয়া পোটিফৰে নিজৰ সম্পত্তি যোচেফৰ নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখিলে, তেতিয়া নজনালৈ, তেওঁৰ সম্পত্তি ঈশ্বৰৰ সৈতে যোচেফৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ অধীনত আহি পৰিল।

পোটিফৰৰ বস্তু, তেওঁৰ ধন আৰু সম্পত্তিয়ে সকলোৱে ৰাজ্যক সলনি কৰি দিলে!!

যেনেকৈ আপুনি দেখা পাব পাৰে যে পোটিফৰে সম্পত্তিৰ আইনভাৱে পৃথিৱীৰ অভিশাপ প্ৰণালীৰ সৈতে সংযুক্ত হ'ল যেতিয়ালৈকে এইটো যোচেফৰ চোৱচিতাৰ দায়িত্ব নাছিল। যেতিয়া পোটিফৰে নিজৰ সম্পত্তিক যোচেফৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত ৰাখিলে, তেতিয়া তেওঁ জনা নাছিল যে সেইটো তেওঁ ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদৰ প্ৰভাৱত ৰাখিছে। বাইবেলে আগত কৈছে যে যেতিয়া যোচেফ অধিকাৰী আছিল, পোটিফৰক নিজৰ বা নিজৰ আহাৰৰ বাহিৰে আন কোনো বস্তুৰ প্ৰতি চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাছিল। তেওঁৰ একোৱেই চিন্তা নাছিল। পোটিফৰ নিচিন্তাই কেৱল মিচৰৰ সুৰক্ষাৰ অধিকাৰী ভাৱে নিজৰ কাম আৰু উদ্দেশ্যত ধ্যান কেন্দ্ৰিত কৰিব বিচাৰিছিল। ইয়াত চাবলগীয়া কথা বহুত আছে, কিন্তু পোটিফৰে

**এইটো বিশাম বুলি
কোৱা হৈছিল,
সেইদিনাৰ এটা ছবি যত
মানুহক এতিয়া কেৱল
জীয়াই থাকিবলৈ
নিজৰ পৰিশ্ৰম আৰু
ঘাম বোওৱাৰ দৰে কষ্ট
কৰাৰ আৱশ্যকতা নাই**

নজনাকৈ যি অনুভৱ কৰিলে সেইটো ইৱী 4 ত বিশ্ৰাম বুলি কোৱা হৈছে। আৰু হয়, এইটো নতুন নিয়মৰ বিশ্বাসীবিলাকৰ বাবে উপলব্ধ।

যদি আপুনি বিশ্ৰাম দিনৰ অধ্যয়ন কৰে, তেতিয়া আপুনি দেখিব যে ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলী বিলাকক সেই দিনা একো নকৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, সেই দিনা ঘাম পেলোৱাৰ প্ৰয়োজন নাছিল আৰু পৰিশ্ৰম কৰাৰো প্ৰয়োজন নাছিল। নিশ্চয়ে এইটো সপ্তাহৰ সপ্তম দিন আছিল আৰু সৃষ্টিৰ সপ্তম দিনৰ অনুৰূপ আছিল। আপোনাৰ মনত আছে ঈশ্বৰে সৃষ্টিৰ সপ্তম দিন বিশ্ৰাম দিন ঘোষিত কৰিছিল। এইকাৰণে নহয় যে ঈশ্বৰে ভাগৰি পৰিছিল, কিন্তু এইকাৰণে যে তেওঁৰ কাম সম্পূৰ্ণ হৈ গৈছিল। সপ্তম দিন সেইটো আছিল যেতিয়া মানুহক দিনৰ একো চিন্তা নকৰাকৈ নিজৰ প্ৰয়োজনীয়ী সকলো বস্তু পাবলৈ মূখ্য ৰূপে জীয়াই থাকিবলৈ সৃষ্টি কৰা হৈছিল। কিন্তু আমি জানো যে আদমে নিজৰ বিশ্ৰাম হেৰুৱাই পেলালে যেতিয়া তেওঁ ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে। ঈশ্বৰৰ সৈতে বিদ্ৰোহ কৰাৰ দ্বাৰা, আদমে ঈশ্বৰৰ তেওঁৰ বাবে ব্যৱস্থা কৰা ক্ষমতাক কম কৰি দিলে, এই ধৰণে তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰথম প্ৰৱধানৰ স্থানক হেৰুৱালে। আদমক এতিয়া জীয়াই থাকিবলৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰম আৰু সকলো সময়তে ঘাম বোৱাই কাম কৰিবলৈ বাধ্য হ'বলগীয়া হল।

কিন্তু ঈশ্বৰে মানুহক বিনা আশাৰে এৰি নিদিলে। তেওঁ মানুহক সেই বিশ্ৰামৰ এটা ছৰি দিলে যিটো তেওঁ এদিনৰ বাবে সাৱস্থ্য কৰিলে। এইটোৱেই বিশ্ৰাম দিন বুলি কোৱা হয়। সেই দিনা এটা ছৰি যত মানুহক এতিয়া কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ নিজৰ পৰিশ্ৰম আৰু ঘাম বোৱাই কষ্ট কৰাৰ আৱশ্যকতা নাই। যেতিয়া পোটিফৰে যিহোৱাৰ সেই আশীৰ্বাদক ব্যৱহাৰ কৰিলে যি যোচেফে সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰিছিল, তেতিয়া যোচেফৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ প্ৰদান কৰাৰ ক্ষমতাক ব্যৱহাৰ কৰিলে আৰু তেওঁ বিশ্ৰাম পালে। তেওঁৰ সকলো কথাবোৰৰ ধ্যান ৰখা হল, তেওঁৰ একো কথাৰ চিন্তা নাছিল।

এতেকে তেওঁ যোচেফৰ হাতত নিজৰ সকলো এৰি দি নিজে খোৱা আহাৰৰ বাহিৰে
আৰু একোৰে বিচাৰ নললে।

-আদিপুস্তক 39:6

বিশ্ৰামৰ মহত্বক বুজাবলৈ আৰু ঈশ্বৰৰ মানুহক কি দেখুৱাইছিল এইটো জানিবলৈ আপোনাক সৰল প্ৰশ্ন সুধিব লগীয়া হ'ব। বিশ্ৰাম কেনেকৈ সম্ভৱ আছিল? অৰ্থাত পৃথিৱীত অভিশাপ প্ৰণালীৰে মানুহ প্ৰত্যেক দিন কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ দৌৰি থাকিছিল। যদি এইটো সচা হয়, তেনেহলে মানুহক বিশ্ৰাম দিনত পৰিশ্ৰম কৰাৰ আৰু দৌৰাৰ আৱশ্যকতা কিয় নাছিল? যদি সেই বিশ্ৰাম দিনত কাম কৰা নাছিল, তেনেহলে তেওঁৰ প্ৰয়োজনীয়তাখিনি কেনেকৈ পূৰণ হৈছিল? এই প্ৰশ্ন এটা ভাল প্ৰশ্ন আৰু ইয়াৰ উত্তৰ দিব লাগে, আৰু উত্তৰত আমি যোচেফৰ প্ৰভুৰ আশীৰ্বাদক পূৰ্ণ প্ৰকাশনক দেখিবলৈ পাইছোঁ।

মই ভৱিছো যে এই সিন্ধান্তৰ এটা ভাল উদাহৰণ লেৱীয়া পুস্তকৰ অধ্যায় 25 ত পোৱা যায় যে যত ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েল জাতিক জয়ন্তী বৰ্ষৰ ব্যাখ্যা দি আছে। মই আপোনাক পৃষ্ঠভূমিৰ বিষয়ে অলপ

কৈ দিওঁ, জয়ন্তী বৰ্ষ প্ৰত্যেক 50 বছৰত আহে আৰু এই বছৰ বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ কিন্তু মই ইয়াত ইয়াৰ বিষয়ে কথা নাপাতো। কিন্তু ইয়াত আপোনাক বুজাবলৈ প্ৰয়োজন আছে সেইটো এইটো যে সেই বছৰ সেইটো সিচিবলৈ পৰা নাছিল। বাস্তৱত প্ৰথম বছৰো বিশ্ৰাম বছৰ হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে নিজৰ মাটিত বীজ সিচিব পৰা নাছিল। এই কাৰনে মই বিচাৰো যে আপুনি ইয়াত যি থিনি হৈ আছে তাৰ এটা স্পষ্ট ছবি প্ৰাপ্ত কৰক, ইয়ায়েলীবিলাকক কোৱা হৈছিল যে তেওঁলোকে 49 আৰু 50 বছৰত নিজৰ শস্য সিচিব নালাগে। শস্য সিচাৰ পাছত তেওঁলোকে 51 বছৰৰ শেষলৈকে শস্য পৰিপক্ক হবলৈ অপেক্ষা কৰিব লাগিব। ইয়াৰ অৰ্থ এটো আছিল যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক কৈ আছিল যে বিনা শস্যই তিনি বছৰ পাৰ কৰিব লাগিব। যদি মই আপোনাক কওঁ যে আপোনাক তিনি বছৰ লৈকে বেতন দিয়া নহব, তেতিয়া আপুনি অলপ চিন্তিত হব। এইদৰেই ইয়ায়েলীবিলাকেও চিন্তিত আছিল। স্বাভাৱিকভাৱে এইটো সম্ভৱ নাছিল। কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক কিবা দেখুৱাই আছিল।

আৰু চোৱা পথাৰত নবলে আৰু তাত উৎপন্ন হোৱা গুটি নচপালে, আমি সপ্তম বছৰত কি খাম? এনে কথা যদি তোমালোকে কোৱা, তেনেহলে মই ষষ্ঠ বছৰত তোমালোকৰ ওপৰত আশীৰ্বাদ পৰিবলৈ আদেশ দিম, তাতে ভূমিয়ে সেই বছৰত তিনি বছৰলৈ জোৰাকৈ শস্য উৎপন্ন কৰিব। পাছে অষ্টম বছৰত তোমালোকে গুটি ববা, কিন্তু তেতিয়াও পুৰনি শস্য খাবা, নৱম বছৰৰ শস্য নহয়মানে তোমালোকে পুৰনি শস্য খাই থাকিব।

লেৱীয়া পুস্তক 25:20-22

বিশ্ৰাম কেৱল এইকাৰণে সম্ভৱ হবলৈ পালে কিয়নো ঈশ্বৰে ষষ্ঠ দিনক দুগুণ আশীৰ্বাদ কৰিলে। এই বাক্যক কিছু সময় নিজৰ মনত ৰাখক আৰু ভাৱক। প্ৰত্যেক পুৰুষ আৰু মহিলা এইটোৱেই বিচাৰে যে তেওঁলোকৰ লগত পৰ্যাপ্ততকৈ অধিক হওক। হয় নে? যেতিয়া ষষ্ঠ দিন ঈশ্বৰ মানুহক দুগুণ ভাগ দিলে, তেতিয়া তেওঁ মানুহক মনত পেলাই দি আছিল যে তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰদান কৰোতা আৰু তেওঁ সদায় আৱশ্যকতাতকৈ অধিক প্ৰদান কৰিলে। আহক বিশ্বাসযোগ্যতাৰে ভাৱো, যদি আমাৰ লগত আৱশ্যকতাতকৈ অধিক আছে, তেনেহলে আমাক দৌৰাৰ আৱশ্যকতা নহব আৰু এই দৌৰাদৌৰিৰ পৰা আমি সকাহ পাম। এইটো আপোনাক দাসত্বৰ পৰা বিপৰীত দিশে লৈ যায়। সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা এইটো যে আপোনাক নিজৰ উদ্দেশ্যক বিচাৰিবলৈ আৰু তাত সমুদ্ধি হবলৈ মুক্ত কৰে।

পোটিফৰেও এই কথাৰ আনন্দ উপভোগ কৰিলে। তেওঁ একো কথাৰ প্ৰতি চিন্তা কৰা নাছিল। তেওঁৰ সকলো প্ৰয়োজনীয়তাৰ দায়িত্ব লোৱা হৈছিল। কেৱল এটা কথাতেই ধ্যান কেন্দ্ৰিত কৰা এইটোৱেই তেওঁৰ লক্ষ্য আছিল। যেনেকৈ ডেণ্ডা আৰু মই কলো, মই সেইটো কথা বাবে বাবে কম, যেতিয়ালৈকে আপুনি টকাৰ বিষয়ে কথাবোৰ নিশ্চিত নকৰে, তেতিয়ালৈকে আপুনি বুজি নাপাব যে

আপোনাৰ উদ্দেশ্য কি। কিন্তু এটা ভাল খবৰ আছে, বিশ্রাম আজিও উপলব্ধ। আৰু সেই বিশ্রামত আমি এটা ঠাইত থাকো যত আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তাখিনি পূৰ্ণ হয় আৰু আমি কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ নহয়, কিন্তু সমৃদ্ধিৰ জীৱন জীয়াব পাৰো।

এই কাৰণে ঈশ্বৰৰ লোকবিলাকৰ কাৰণে বিশ্রাম দিন আজিও আছে, যি কোনোৱে ঈশ্বৰৰ বিশ্রামত প্ৰৱেশ কৰে, তেওঁ নিজৰ কামৰ পৰা আৰাম কৰে (দুখদায়ী শ্ৰম আৰু কেৱল জীয়াই থাকিবলৈ ঘাম বোৱাৰ স্থিতি) যেনেকৈ ঈশ্বৰেও নিজৰ কামৰ পৰা বিশ্রাম ললে।।

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই পোটিফৰ কাৰণে দুখদায়ী শ্ৰম আৰু উৎপীড়নৰ সাংসাৰিক আইনক পিছ পেলাই দিলে, আৰু এইটো আপোনাৰ বাবেও কৰিব। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক আত্মসাত কৰিবলৈ শিকি, আমি সমৃদ্ধি হব পাৰো আৰু নিজৰ উদ্দেশ্যক প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰোঁ। জীৱন বাস্তৱত হৰ্ষ, উদ্দীগ্ন আৰু আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিব পাৰ যায়।

যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদে ধনৱান কৰে আৰু তেওঁ তাৰ লগত মনৰ দুখ যোগ নকৰে।

-হিতোপদেশ 10:22

ধন যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদৰ পৰাই পোৱা যায়, আৰু তেওঁ তাৰ সৈতে মনৰ দুখ পোৱা নাযায়!!! আমি আদিপুস্তকত কোৱা ঘাম বোৱাই অত্যাধিক শ্ৰমৰ প্ৰণালীৰ পৰা উপৰলৈ উঠি আমি জীয়াব

**আপোনাৰ আশে-পাশৰ
সকলো শংকাবোৰ আৰু
অবিশ্বাসবোৰ নিজৰ ওপৰত
প্ৰভুত্ব হবলৈ নিদিব। নিজৰ
অধীনতাক সলনি কৰক আৰু
ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আনন্দ লওক।**

পাৰো। যেতিয়ালৈকে মই এইটো শিকা নাছিলো যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, মই কেইবা বছৰলৈকে সেই পুৰনি জীৱন প্ৰণালীৰ অধীনত আছিলো। আপুনিও শিকিব পাৰে। ঈশ্বৰ আপোনাৰ সৈতে আছে। তেওঁ আপোনাৰ সহায় কৰিব! আপুনি সমৃদ্ধি হব পাৰে, মই আপোনাক অলপ অন্য পদ্ধতি কৈ আছোঁ। আপুনি সমৃদ্ধি বিচাৰে। পৃথিৱীত

পোটিফৰ, যি ঈশ্বৰক জনা নাছিল আৰু হতাশাত আছিল, কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ অভিশাপেৰে অভিশপ্ত জীৱনটো যেনে তেনে কৰি জীয়াই থাকিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। আমি তেওঁৰ জীৱনত এইবোৰ দেখা পাইছো। তেওঁ আপোনাৰ ধৰ্ম, আপোনাৰ গীৰ্জাঘৰ, আপোনাৰ ধৰ্মগ্ৰন্থবোৰৰ প্ৰতি প্ৰভাৱিত নাছিল। কিয়নো তেওঁ আপোনাৰ উত্তৰৰ ঋণাত্মক ধাৰৰ আগত একেটা দেখা পোৱা নাছিল। যেতিয়া আপুনি তেওঁক কৈছে যে ঈশ্বৰ কিমান মহান, তেতিয়া আপুনি লোকবিলাকে যে শুনিব এইটো অপেক্ষা কৰিব নোৱাৰে, কিয়নো আপোনাৰ অত্যাধিক বিত্তীয় হতাশা, অভাৱৰ স্থিতিত জীৱন কেৱল জীয়াই থাকিব লাহে এই কাৰণে জীয়াই আছে। নহয়, আপুনি যোচেফৰ দৰে তেওঁক চাব লাগে, ৰাজ্য বাস্তৱত কেনেকৈ হয়, মই কঠোৰ হবলৈ বিচৰা নাই। কিন্তু লোকবিলাক মূৰ্খ নহয়। তেওঁলোকে উত্তৰ বিচাৰি আছে।

কেইবা বছৰলৈকে মই প্ৰভাৱেৰে সৈতে কব পৰা নাছিলো। কোনোবাই মোক টি, ভিত আহিবলৈ কোৱা নাছিল, মই হাজাৰ হাজাৰ গীৰ্জাৰ নেতৃত্ব কৰিব পৰা নাছিলো। কিয়? কিয়নো মোৰ লগত কবলৈ একোৱেই নাছিল। কোনো সমাধান নাছিল, কোনো উত্তৰ নাছিল, কোনো প্ৰমান নাছিল যে ঈশ্বৰ জীৱিত আছে আৰু মোৰ লগত আছে। মই জীয়াই থাকিবলৈ পৰিয়ালৰ পৰা টকা ধাৰে লৈ আছিলো। মোৰ গাড়ী প্ৰায়ে বেয়া হৈছিল। মোৰ ঘৰ ভগা-চিঙ্গা আছিল মোৰ জীৱন বহুত কঠিন হৈ পৰিছিল। এনে পৰিস্থিতিত কিয় শুনিব বিচাৰিব যে মোৰ ঈশ্বৰ কিমান মহান-হয়, মই স্বৰ্গৰ বাটত আছিলো আৰু স্বৰ্গ সকলোতকৈ ডাঙৰ বস্তু, কিন্তু লোক বিলাকে এইটো কেতিয়াও নুশুনো যে স্বৰ্গ কিমান মহান যেতিয়ালৈকে আপুনি সাংসাৰিক ক্ষেত্ৰত স্বৰ্গক দেখুৱাই নিদিয়ো। শুনক, মই কেৱল ইমানেই কব বিচাৰিছো যে যদি ঈশ্বৰ আছে, আৰু তেওঁৰ বাক্য সত্য, তেনেহলে তেওঁৰ কাৰ্য্য অৱশ্যেই হব লাগিব। আমাৰ জীৱন পৃথক হব লাগিব আৰু অন্য ধৰণে দেখা পাব লাগে! ৰাজ্যৰ সত্যতাৰ এই যুগক দিব লাগে। এইটো পোটিফৰে চাই আছিল।

তেনেহলে মই এই পুস্তকৰ উপশীৰ্ষক, অধীনতাৰ সামৰ্থ্য কিয় ৰাখিলো? কিয়নো পোটিফৰে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু বিশ্ৰামৰ আনন্দ ললে। যত ঘাম ওলোৱা আৰু কঠিন পৰিশ্ৰমত জীৱন জীয়াই থকাৰ পথ নাছিল, যত কোনো ভয় নাই আৰু শান্তিৰ শাসন আছিল।

যত কেৱল জীয়াই থাকিব লাগে এইকাৰণে নহয় কিন্তু তাত উদ্দেশ্য আৰু উদ্দিগ্ন আছে, আৰু দৰিদ্ৰতাৰ জীৱন প্ৰৱধানৰ কাৰণে সমাপ্ত হৈ গল। তেওঁৰ জীৱনত এই সকলো কেনেকৈ হল? তেওঁ নিজৰ সমস্যাবোৰ আৰু চিন্তাবোৰক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সীমাৰ ভিতৰলৈ আনিলে। যদিও তেওঁ জনা নাছিল যে তেওঁ কি কৰি আছে, তেওঁ নিজকে ঈশ্বৰৰ সৈতে সংযুক্ত কৰিলে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সৈতে একমত হৈ গল তেওঁৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত আহিল। পোটিফৰ বহুত চতুৰ আছিল যে তেওঁ নিজৰ বিষয়ত যোচেফক সংৰক্ষণত ৰাখিলে, কিয়নো তেওঁ উত্তৰ পাই গৈছিল। আপুনিও এনে কৰিব পাৰে, আৰু মইও সেইটোৱেই কৰিলো। এনে কৰাত আমি হৰিণ, টকা, গাড়ী মনে বিচাৰা ঘৰ পালো। এইকাৰণে মই আপোনাক এটা পৰামৰ্শ দিছোঁ, যদি আপুনি ঈশ্বৰৰ আগত আপোনাৰ কাৰণে যিকোনো আছে তাৰ আনন্দ লবলৈ বিচাৰে, তেনেহলে নিজৰ অধীনতা বা নিষ্ঠাক সলনি কৰি দিয়ক। নিজৰ আশে-পাশে থকা সকলো শংকাবোৰ আৰু অবিশ্বাসবোৰ নিজৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব হবলৈ নিদিব। নিজৰ অধীনতাক সলনি কৰক আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আনন্দ লওক।

অধ্যায় ৭ তোমালোকেই তেওঁলোকক খুওৱা!

ডন বহুত নিৰাশাত আৰু ঋণত ডুব গৈ আছিল যেতিয়া তেওঁ মোৰ কাৰ্য্যালয়ত আহিল আৰু এইটো তেওঁৰে সৈতে প্ৰথম লগপোৱা আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ জীৱনত একোৱেই ভাল লগা নাছিল। যেতিয়া মই বহি তেওঁৰে সৈতে কথা পাতিলো, তেতিয়া মোৰ অনুভৱ হল যে তেওঁ তিনি চাৰি মাহৰ পৰা নিজৰ ঘৰৰ ভাড়া আৰু অন্য বিল পৰিশোধ কৰা নাই। তেওঁৰ বৈবাহিক সমস্যা আছিল, তেওঁৰ পত্নীয়ে আৰ্থিক স্থিতিৰ সৈতে যুজি ভাগৰি পৰিছিল, আৰু তেওঁৰ ডনৰ প্ৰতি সন্মান কমিবলৈ ধৰিছিল কিয়নো তেওঁ নিজৰ পাঁচজন লৰা-ছোৱালীক ভালকৈ চোৱাচিতা কৰিবলৈ পৰা নাছিল। সচাটো এইটো আছিল যে ডনৰ মনত এতিয়াও নিজৰ বাবে সন্মান ৰাখিব পৰা নাছিল। আৰু তেওঁ সম্পূৰ্ণভাৱে প্ৰশ্নৰে সৈতে আৱদ্ধ হৈ পৰিছিল।

তেওঁৰ কামটো আছিল ওহিয় ৰাজ্যত স্বাস্থ্যৰ বীমা বিক্ৰী কৰাটো। কিন্তু তেওঁ নিজৰ চাকৰিত সফল হব পৰা নাছিল, সেয়ে তেওঁ বিত্তীয় দুৰৱস্থাৰ পাৰত আহি পৰিছিল।

ডনৰ জীৱনত সকলোখিনি প্ৰতিকূল আছিল, তথাপিও মই তেওঁত ক্ষমতা দেখা পালো। তেওঁ শিকিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু তেওঁ কাম কৰিবলৈ ইচ্ছুক আছিল। ইয়াত দুটা গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু শক্তিশালী বস্তুক দেখা পাই, মোৰ বহুত উসুকতা হল যে মই তেওঁক কামত ৰাখিম আৰু তেওঁৰ ভৱিষ্যতৰ ভালৰ কাৰণে কিবা এটা কৰিম। অৱশেষত, তেওঁক কামত ৰখাৰ এটা বিনিয়োগ আছিল যত আমাৰ দুয়োজনৰ বহুত লাভ হল।

মোৰ নতুন কোম্পানীত আমাৰ এজন বিক্ৰেতা হাৱাই যাত্ৰাত যাবলৈ টিকট জিকিছিল। আৰু মই ভৱিলো যে এইটো ডনক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে কবলৈ এটা ভাল সুযোগ হব। যদিও ডন এজন স্থায়ী আছিল, কিন্তু তেওঁৰ মোৰ দৰে বুদ্ধি নাছিল। আৰু তথাপিও মই এই ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ সিদ্ধান্তবোৰ ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ কেইবা বাৰ চেষ্টা কৰিলো, তেওঁ মোৰ কথাত বিশ্বাস নকৰিলে।

মই ডনৰ মন আকৰ্ষিত কৰাৰ পদ্ধতি বিচাৰি আছিলো, মই বিচাৰিছিলো যে তেওঁ বুজি পাওক যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে আৰু ইয়াৰ বিষয়ে অধিক জানক যাতে তেওঁ সফল হব পাৰে। কিন্তু ডন ইমানেই নিৰাশত আছিল যে তেওঁৰ কাৰণে নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰা আৰু এইটো বিশ্বাস কৰাটো কঠিন আছিল যে বাস্তৱত পৰিবৰ্তন হব পাৰে। মোৰ বিশ্বাস আছিল যে উৰা জাহাজৰ এইটো যাত্ৰা মোৰ বাবে এটা সুযোগ হয়।

এই যাত্ৰাত ওলোৱাৰ কিছু সপ্তাহৰ আগতে, ডন আৰু মই এই বিষয়ে কথা পাতি আছিলো যে

আমি তাত কি চাম আৰু কি কৰিম। ডনৰ ধ্যান কিবা আৰু বস্তুৰ ফালে নহয় কিন্তু কিবা বস্তুৰ ফালে আকৰ্ষিত হ'ল। তেওঁ মহাসাহগৰৰ ধুনীয়া পানীত ক্ল মাৰ্লিনক ধৰিব বিচাৰিছিল। “হাৱাই পৃথিৱীৰ ক্ল মাৰ্লিনৰ ৰাজধানী,” ডনে মোক বহুত উৎসাহেৰে কলে। “মই প্ৰায়ে ক্ল মাৰ্লিন ধৰিবলৈ বিচাৰিছিলো, এইটো এটা সপোন সচা হোৱাৰ নিচিনা, সপ্তাহৰ প্ৰথম বাৰ মই ডনৰ চকুত এটা জ্যোতি দেখা পালো।

“ডন” মই কলো, কি আপুনি জানেনে যে এইটো জনা সম্ভৱ, কেৱল আশা কৰাই নহয়, কিন্তু এইটো নিশ্চিত যে আপুনি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক বুজি হাৱাইত ক্ল মাৰ্লিনক ধৰিব পাৰিব? ডন আচৰিত আছিল, কিন্তু তেওঁ ইয়াৰ বিষয়ে আৰু জানিবলৈ বহুত ইচ্ছুক আছিল, আৰু মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে নিজৰ ব্যাখ্যা কৰিলো। মই মাৰ্ক 11:24 পদলৈ কলো, “এই কাৰণে মই তোমালোকক কৈছোঁ যে যি থিনি তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি বিচৰা, তেন্তে সেইবোৰ তোমালোকে পাই গ'লা, আৰু তোমালোকৰ বাবে হৈ যাব।” ডনৰ বাবে এইটো ইমানেই ভাল আছিল যে তেওঁ জনা নাছিল যে ইয়াৰ ওপৰত কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব। মই এইটো বুজিবলৈ সহায় কৰিবলৈ কিছু সময় পাৰ কৰিলো আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে আৰু তেওঁ নিজৰ বিশ্বাসক কেনেকৈ মুক্ত কৰিব লাগে। আৰু এইকাৰণে ইয়াৰ আগতে আমি নিজৰ যাত্ৰাত ওলালো হয়, তেওঁ আৰু তেওঁৰ পত্নীয়ে সেই ধৰণেই বীজ সিচিলে যেনেকৈ মই নিজৰ হৰিণৰ কাৰণে সিচিছিলো, তেওঁলোক দুয়ো একে লগতে একমত হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু বিশ্বাস কৰিলে যে তেওঁলোকে ক্ল মাৰ্লিন পাই গৈছে।

এই সময়তে ডনে শস্যক বজাই ৰাখিবলৈ সকলো সম্ভৱপৰ চেষ্টা কৰিলে। তেওঁ কিছু বাচনি কৰিলে যে কোনোটো নাও উপলব্ধ আছিল আৰু সেইবোৰৰ ভাড়া কিমান আছিল, আৰু শেষত যিটো তেওঁক ভাল লাগি সেই কেপ্তেইনৰ নাও বুক কৰিলে। সকলোখিনি বিচৰাধৰণে আছিল। আৰু আমি হাৱাইৰ নীলা পানীত নামিবলৈ বহুত আগ্ৰহী আছিলো।

সমুদ্ৰত যোৱাৰ দিন আহিল, আৰু নাওঁত উঠা সময়ত আমি বহুত আগ্ৰহেৰে হৈতে কেপ্তেইনক কলো যে আজি আমি ক্ল মাৰ্লিন ধৰিবলৈ গৈ আছোঁ। তেওঁ আমাক অন্য মাছ ধৰি সফলতা হবলৈ

**“এই হেতুকে মই
তোমালোকক কওঁ
তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি
যি যি খোজা,সেই সকলো
পালোঁ বুলি বিশ্বাস কৰা,
তেহে পাব।**

-মাৰ্ক 11:24

আজি আমি ক্ল মাৰ্লিন প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ গৈ আছো আৰু নিজৰ বৰশী প্ৰস্তুত কৰিবলৈ ধৰিলো।

ছয় ঘণ্টাৰ ট্ৰলিংগ ৰ পাছতো আমি একো নাপালো আৰু মোক অলপ ভয় লাগিছিল যদি আমি সফল নহও তেনেহলে ডনৰ বিশ্বাস দুৰ্বল হৈ পৰিব। মই মোৰ চিন্তাত তেওঁক এটা প্ৰশ্ন সুধিলো,

“ডন,” মই নিজৰ থকা ঠাইৰ পৰা তেওঁ থকা উপৰৰ ঠাইলৈ চিঞৰিলো, “মই আপোনাক এটা প্ৰশ্ন সুধিব বিচাৰিছো। আপুনি সেই ব্লু মাৰ্লিন কেতিয়া দেখিছিল, যেতিয়া আপুনি দেখিব তেতিয়া বা যেতিয়া আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল সেই সময়ত- আত্মবিশ্বাসেৰে সৈতে ডনে জোৰেৰে উত্তৰ দিলে, “গেৰী উত্তৰটো সহজ। মই এইটো তেতিয়া দেখিছিলো যেতিয়া মই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো।” তেতিয়া মোৰ অনুভৱ হল যে ডনে মোৰ নিদেশক গভীৰতাৰে লৈছে আৰু তেওঁ মাৰ্লিনটোক লগত লৈ যাবলৈ দৃঢ় সংকল্প কৰিছে।

কিছু সময়ৰ পাছত, ডনৰ বীল সমুদ্ৰৰ তলত হাউলিবলৈ ধৰিলে, আৰু হাউলাৰ কাৰণে, তাৰ পৰা শব্দ আহিছিল, আৰু তেওঁৰ লগৰ বিলাকে চিঞৰিলে, মাছ লাগিল বুলি!”

বেছি আনন্দিত হব নালাগে, কেপ্তেইনে কলে, “এইটো এটা ডাঙৰ মাছ, কিন্তু ব্লু মাৰ্লিন নহয়। মাৰ্লিন চিধাই পানীৰ ওপৰলৈ আহে আৰু বতাহত জপিয়াবলৈ ধৰে আৰু এই মাছটো গভীৰত আছে। ডন মাছটো ওপৰলৈ টানিবলৈ সংঘৰ্ষ কৰি আছিল, কিন্তু সেইটো ওপৰলৈ অহা নাছিল। মাছটো ডনতকৈ অধিক ভাগৰি পৰিছিল, আৰু সোনকালে এবাই ওলাই যাবলৈ চেষ্টা কৰাটো বন্ধ কৰিছিল। ডন আৰু মই কোনো আশ্বৰ্য্য নহলো, যেতিয়া ডনে বীলত লাগি ধৰা ডাঙৰ ব্লু মাৰ্লিনটো বাহিৰলৈ উলিয়ালে, তেতিয়া নাওঁত থকা সকলোৱে আচৰিত হৈ পৰিল।

ডন আৰু তেওঁৰ মাছৰ ছবি আজিও মোৰ কাৰ্য্যালয়ত আছে, আন বিলাকৰ বাবে এইটো এটা সাক্ষ্য আৰু মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাস্তৱিকতাৰ সঘনাই সোঁৱৰণ কৰাই। বাহ্যিক ভাৱে সেইটো কেৱল এটা মাছ আছিল কিন্তু ডনৰ কাৰণে বহুত মূল্যবান আছিল। যদি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য মাৰ্লিনৰ কাৰণে কাম কৰে, তেনেহলে তেওঁ জীৱনত তেওঁৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো বস্তুৰ বাবে কাম কৰিব। ডনৰ কাৰণে, এইটো কেৱল বুজিবলৈ আৰম্ভনি আছিল যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তেওঁৰ জীৱনত কেনেকৈ প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে।

কিছু হাজাৰ বছৰ পিছলৈ যাওঁ আৰু নিকুদিমুচ নামৰ এজন ব্যক্তিৰ বিষয়ে জানিম যি যীচুক বিশেষভাৱে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন সুধিছিল। যোহনৰ শুভবাৰ্তাত তৃতীয় অধ্যায়ত প্ৰভুৰ প্ৰতিক্ৰিয়া সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে, বতাহ যিফালে বিচাৰে সিফালে চলে আৰু তুমি তাৰ শব্দ শুনা, কিন্তু নাজানা যে সি কৰ পৰা আহিছে আৰু ক'লৈ গৈ আছে? যি সকলে আত্মাত জন্মিছে তেওঁলোকে এইধৰণৰ। (পদ ৪) ডনৰ সৈতে নাওঁত পাৰ কৰা সেই সুন্দৰ দিন ইয়াৰ আদৰ্শৰ এটা উদাহৰণ।

যদিও ডনে প্ৰত্যক্ষভাৱে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক দেখা পোৱা নাছিল, কিন্তু মই নিশ্চিত ভাৱে সেই দিনা ডাঙৰ মাৰ্লিনক প্ৰাপ্ত কৰাৰ এটা প্ৰভাৱ দেখা পাইছিলো আৰু অনুভৱ কৰিছিলো। যি ধৰণে বতাহক দেখা পোৱা নাযায়, কিন্তু তাৰ প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত এটা দৃশ্যৰ প্ৰভাৱ পৰে। ঠিক সেই দৰেই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাস্তৱিকতা হয়, আৰু তাৰ প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত প্ৰভাৱ পৰে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক নিয়ন্ত্ৰিত কৰা

**যি ধৰণে বতাহক
দেখা পোৱা নাযায়,
কিন্তু প্ৰাকৃতিক
ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ দৃশ্যৰ
প্ৰভাৱ পৰে, সেই
দৰেই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ
বাস্তৱিকতা আৰু
প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত
তাৰ প্ৰভাৱ পৰে।**

নিয়মবোৰ শিকাৰ দ্বাৰা আমি নিজৰ জীৱনত পৰিবৰ্তন আনো, যেনেকৈ সেই দিন ডনে কৰিছিল।

যি কি নহওক, ইয়াত এটা প্ৰশ্ন আছে। সেই মাৰ্লিন মাছটো সেই ঠাইত কেনেকৈ গৈ পালে? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ অৱশ্যে আছে। আপুনি কেৱল এইটো কব নোৱাৰে যে এইটো ঈশ্বৰে কৰিলে। নহয়, আমি জনাটো প্ৰয়োজন যে সেই মাছ তাত কেনেকৈ গৈ পালে। আপোনাক বাস্তৱত এইটো জনাৰ প্ৰয়োজন কিয়নো এদিন আপুনি ক্ল মাৰ্লিন বা নীলা গাড়ীৰ বা কেৱল ভাড়াৰ বস্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন হব। তথ্যটো এইটো যে কাহিনীৰ সাৰাংশ বাস্তৱত মাছ ধৰাৰ বিষয়ে নহয়, যেনেকৈ মোৰ চিকাৰৰ কাহিনীত হৰিন বিষয়বস্তু নহয়। এই কাহিনীত আমাক ৰাজ্যৰ বিষয়ে জাননী দিয়ে আৰু এইটো কয় যে তেওঁ কেনেকৈ কাম কৰে। মাৰ্লিন ধৰা হল তাৰ এটা কাৰণ আছিল।

যীচুৱে নিজৰ শিষ্যবিলাকক এইটো শিকাবলৈ বহুত সময় পাৰ কৰিলে যে ৰাজ্য কেনেকৈ কাম কৰে, কিন্তু ইয়াৰ বিষয়ে কথাৰ বাহিৰে তেওঁ দেখুৱাই দিলে যে সেইটো কেনেকৈ কাম কৰে।

মন কৰিব। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য পৃথিৱীৰ সেই ক্ষেত্ৰৰ দৰে কাম নকৰে যত আপুনি ডাঙৰ দীঘল হৈছে। আপুনি বাস্তৱত এইটো নিজৰ মস্তিষ্কে বুজি পাব নোৱাৰে। এই আইনৰ আধাৰত কাম কৰে, কিন্তু সেইটো সেই আইনৰ পৰা পৃথক যি আমি পৃথিৱীৰ ভিতৰত থাকি ব্যৱহাৰ কৰোঁ। কিন্তু আমি সেই আইনক শিকিব পাৰো। যীচুৱে যতেই গৈছিল, তেওঁ এই ৰাজ্যৰ আইন প্ৰণালীক প্ৰদৰ্শিত কৰিবলৈ আৰু শিকাবলৈ বহুত সময় পাৰ কৰিছিল। মোৰ পচন্দৰ কাহিনীবোৰৰ ভিতৰত এটা সেইটো যত যীচুৱে মাৰ্ক 6 ত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। যীচুৱে কেৱল পাঁচ টা পিঠা আৰু দুটা মাছেৰে 5000 লোকক আহাৰ খুৱালে। যদিও মই এই কাহিনীটো গীৰ্জাত সৰুতে বহু বাৰ শুনিছো, তথাপিও কোনোবাই মোক এইটো কোৱা নাছিল যে যীচুৱে এইটো কেনেকৈ কৰিলে।

পাছে দিনৰ শেষ হলত, তেওঁৰ শিষ্যবিলাকে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কলে, এই ঠাই নিৰ্জন, দিনৰো শেষ হল, মানুহবিলাকে খাবলৈ চাৰিওফালৰ গাৱঁ ভুঁয়ে গৈ কিবাকিবি কিনিবলৈ তেওঁবিলাকক বিদায় দিয়ক। তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁবিলাকক কলে, তোমালোকেই তেওঁবিলাকক খাবলৈ দিয়া। তাতে তেওঁলোকে তেওঁক কলে, আমি গৈ দুশ আধলিৰ পিঠা কিনি তেওঁবিলাকক খাবলৈ দিমনে? কিন্তু তেওঁলোকক কলে, তোমালোকৰ লগত কেইটা পিঠা আছে? চোৱাগৈচোন। পাছে তেওঁলোকে বুজ লৈ কলে, পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ আছে। তেতিয়া কেঁচা ঘাঁহৰ ওপৰত সকলোকে জুম জুমকৈ বহুৱাই দিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক অজ্ঞা দিলে। তাতে তেওঁবিলাকে এশ এশ আৰু পঞ্চাশ পঞ্চাশ কৰি শাৰী শাৰীকৈ বহিল। তেতিয়া তেওঁ সেই পাঁচোটা পিঠা আৰু দুটা মাছ লৈ স্বৰ্গলৈ চাই, আশীৰ্বাদ কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকক বিলাই দিবলৈ তেওঁ পিঠা ভাঙি ভাঙি শিষ্যবিলাকক দি থাকিলে, আৰু মাছ দুটাও সকলোকে ভাগ কৰি দিলে। তাতে সকলোৱে খাই তৃপ্ত হল। পাছে তেওঁলোকে ডোখা ডুখৰি পিঠা আৰু মাছেৰে ভা বাৰটা পাচি তুলি ললে। সেই পিঠা খোৱা মানুহ পাঁচ হাজাৰ আছিল। -মাৰ্ক 6:35 -44

“যীচু, ইয়াত এটা সমস্যা আছিল, লোক বিলাক ভোকত আছে যদি আপুনি এতিয়া তেওঁলোকক যাৰলৈ নিদিয়, তেনেহলে তেওঁলোকে ঘৰ পাওঁতে বহুত পলম হব, আৰু আমাৰ তেওঁলোকৰ প্ৰতি চিন্তা হৈ আছে। সেয়ে যীচুৱে তেওঁলোকক কি কলে? অহ, হয় কথাটো, আপুনি সচাকৈ কৈছে। মই সময় কেনেকৈ পাৰ হৈ গল গমেই নাপালো, আহাঁ এই সভাখন সোনকালে বন্ধ কৰিম,” নহয়, তেওঁ কেৱল ইমানেই কলে, তোমালোকেই খুওৱা। কি? বাইবেলে কৈছে যে তাত পাঁচ হাজাৰ পুৰুষ আছিল মহিলাবিলাক আৰু সৰু লৰা-ছোৱালীবিলাকক মিলাই 20000 লৈকে আছিল চাগে। লোকবিলাকৰ ইমান ডাঙৰ ভিৰক আহাৰ খুউৱা, যদিও আপোনাৰ ওচৰে পাজৰে কোনোবা প্ৰৱন্ধক আছে, এটা ডাঙৰ কাম হব, এটা অসম্ভৱ কাম। মোৰ বিশ্বাস যে যীচুৱে যি কৈ আছিল সেই কথাত শিষ্যবিলাকে বিশ্বাস কৰা নাছিল। যীচুৱে যি কৈছিল তাৰ ওপৰত শিষ্যবিলাকৰ প্ৰতিক্ৰিয়া পৃথিৱীত বিশিষ্ট মানসিকতাত এটা অস্পষ্ট অন্তৰ্দৃষ্টিক দৰ্শাইছে। “কিন্তু যীচু এই কাম কৰিবলৈ আমাৰ বাবে আঠ মাহৰ বেতনৰ যিমান ধনৰ আৱশ্যকতা হব! কি আমি পিঠাতেই ইমান ধন খৰচ কৰিব লাগে? সৰ্বপ্ৰথমে এই কথাৰ ওপৰত মন কৰক যে কেনেকৈ তেওঁলোকে এই কথাক প্ৰৱধানৰ নাটনিৰ কাৰণে, পৃথিৱীৰ অভিশাপ প্ৰণালীত নিজৰ সমস্যাক অৰ্থশাস্ত্ৰ, দুখদায়ী শ্ৰম আৰু ঘাম বোওৱা পৰিস্থিতিত সলনি কৰি দিলে। তেওঁলোকৰ কোৱাটো সচাই আছিল যে এই কামক কৰিবলৈ আঠ মাহৰ দৰমহাত যিমান ধন হব সিমান আৱশ্যকতা হব।

এদিন মই প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো, আৰু ঈশ্বৰে মোক কলে যে মোৰ লগত এটা ভৌতিক বা সাংসাৰিক বিচাৰধাৰা আছে। এইটো শুনি মই আচৰিত হৈ পৰিলো, ইয়াৰ অৰ্থ কি হব পাৰে? কি মোৰ জীৱনত বাসনাৰ সমস্যা আছিল? নহয়, তেওঁ মোৰ চিন্তাৰ বিষয়ে কথা কৈ আছিল আৰু মই কিমান সীমিত আছিলো কিয়নো পৃথিৱীৰ অভিশাপ প্ৰণালীৰ চিন্তা এই মানসিকতাক ছালি আছিল যে মই নিজৰ ভৱিষ্য কিমান তীব্ৰতাৰে চলাব পাৰো। আমি সকলোৱে এইটোৱেই কওঁ। যদি আপুনি এটা নতুন ঘৰ বিচাৰে, তেতিয়া আপুনি খৰচ কৰে যে ইয়াৰ বাবে কিমান লাগিব, আকৌ এইটো চোৱাৰ চেষ্টা কৰে যে কি আপুনি এই বোজাটো উঠাব পাৰিব? আমি এইটো কি ধৰণে নিশ্চিত কৰিব পাৰো? আমি পৃথিৱীৰ অভিশাপ প্ৰণালীক নিজৰ জ্ঞান অনুসাৰে এনে কৰিব পাৰো যে আমি কিমান তীব্ৰতাৰে দৌৰিব পাৰোঁ। আহক ইয়াক চাবলৈ চেষ্টা কৰোঁ, মই প্ৰতি ঘণ্টা 15 ডলাৰ উপাৰ্জন কৰো, এইটো প্ৰতি সপ্তাহ 40 ঘণ্টা গুণন কৰিলে মই ইমান উপাৰ্জন কৰো, ৰাহ, মই নাভাৱো যে এই স্থিতিত সেই ঘৰটোৰ বোজা বহন কৰিব পাৰিম। এই কাৰণে এই চিন্তাক এফালে থৈ দিওঁ কিয়নো এইটো অসম্ভৱ। মই যিমান তীব্ৰতাৰে দৌৰিব পাৰো, এই ফিল্টাৰৰ মাধ্যমেৰে আমি প্ৰতিটো বস্তুক আঁকিবলৈ আৰম্ভ কৰিব দিওঁ, তেতিয়া আমি কেতিয়াও ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অনুসাৰে জীৱন জীয়াবলৈ নোৱাৰো কিয়নো ঈশ্বৰ সেই প্ৰণালীৰে সংযুক্ত নহয়। ঈশ্বৰে মোক কৈ আছিল যে যদি মই তেওঁৰ ৰাজ্যৰ সৈতে সংযুক্ত হবলৈ বিচাৰো, তেনেহলে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ অনুসাৰে চিন্তা কৰিব লাগিব? সকলো সম্ভৱ।

এই কামৰ বাবে আমাক আঠ মাহৰ দৰমহাৰ ধনৰ আৱশ্যকতা হব! মূলতে তেওঁলোকে কৈ আছিল যে ইমান লোক বিলাকক আহাৰ খুওৱাটো অসম্ভৱ।

যীচুৱে যেতিয়া তেওঁলোকক কলে, “তেওঁলোকক খুউৱা” তেতিয়া তেওঁলোকে কি অনুভৱ কৰিছিল ইয়াৰ কাল্পনিক ছবি আপোনাৰ আগত ৰাখিবলৈ বিচাৰিছো। ধৰি লওক যে মই আপোনাৰ পুৰোহিত আৰু আপুনি কঠিন সময়ৰে জীৱন পাৰ কৰি আছে আৰু আপুনি নিজৰ ঘৰৰ মাহেকীয়া ঋণ পৰিশোধ কৰিবলৈ সক্ষম নহয়। আপুনি তিনি মাহ পৰিশোধ কৰা নাই আৰু আপুনি নিজৰ ঘৰ হেৰুৱাব পাৰে। তেনেহলে আপুনি মোৰ ওচৰলৈ আহিলে আৰু মোক সুধিলে যে কি মই গীৰ্জাৰ পৰিশোধ কৰাত আপোনাৰ সহায় কৰিব পাৰিমনে?

তেতিয়া মই আপোনাক বহুত শান্তিৰে কম, মোৰ লগত এটা ভাল পৰামৰ্শ আছে। আপুনি এই পৰিশোধ কয় নকৰে, আৰু আকৌ আপুনি এই পৰিশোধ কৰাত সমস্যাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব? তেতিয়া আপুনি মোক এই ধৰণৰ চকুৰে চাব, আপুনি বুজি পোৱা নাই যে মই কি কৈ আছোঁ। নহয়, পাষ্টৰ মই নাভাৱো যে আপুনি বুজি পাব যে মই কি কবলৈ বিচাৰিছো, আমাৰ লগত টকা নাই, এইকাৰণে আমি আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছো। আমি বিচাৰো যে গীৰ্জাই আমাৰ সহায় কৰক যাতে আমি সমস্যাত পৰি নাযাওঁ। আকৌ, মই আপোনাক বহুত শান্তিৰে চাইছো আৰু কৈছোঁ, নহয়, মই বুজি পাইছোঁ, যে আপুনি কি কৈ আছে আৰু মই আপোনাক ভাল সমাধানৰ পৰামৰ্শ দিছোঁ। আপোনাক কেৱল ঘৰৰ বাবে পৰিশোধ কৰিব লাগিব আৰু আপুনি পৰিশোধ কৰাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। আপুনি ভৱিষ্যত মই এজন মূৰ্খ ব্যক্তি।

শিষ্যবিলাকেও এনেকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিল চাগে। যীচু, এই 20000 লোকক আমাক খুওৱাবলৈ কৈছে বা আপুনি আমাক সচাকৈ কোৱা নাই। হয় নে? এইটো সম্ভৱ নহয়। ইমান লোকক আহাৰ খুওৱাবলৈ আমাৰ লগত একোৱেই নাই। আৰু যদি আমি ইমান টকা জমা কৰিবলৈ গৈ কাম কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিম। সেই আহাৰ ইয়ালৈকে আনিবলৈ সমিতি গঠন কৰিম, গাড়ীৰ ব্যৱস্থা কৰিম, কিন্তু যেতিয়ালৈকে সেই আহাৰ ইয়ালৈকে আহি পালেহেঁতেন তেতিয়ালৈকে এই ঠাইৰ সকলো লোক মৰি থাকিলেহেঁতেন। যদি আমাৰ লগত টকা আছে সেইটো উলিয়াবলৈ আমাৰ লগত পৰ্যাপ্ত সময় নাই। স্বাভাৱিক ভাৱে যি অসম্ভৱ দেখা পাওঁ যে তাৰ বাবে আমি এই ধৰণৰ প্ৰতিক্ৰিয়া দিওঁ যে আমাক এইটো পূৰ্ণ কৰিবলৈ একো বাট দেখা পোৱা নাই। যেতিয়া আপোনাৰ লগত একো প্ৰৱন্ধ নাই, তেনেহলে আপোনাৰ দৃষ্টি লুকাই যায়।

যীচুৱে শিষ্যবিলাকক উত্তৰ নিদিয়াকৈ এৰি নিদিলে, আৰু যদি এনে কৰিবলৈ আন কিবা পদ্ধতি নাথাকিলে হেঁতেন তেনেহলে তেওঁ লোকবিলাকক খুৰাবলৈ নকলেহেঁতেন। তেওঁ তেওঁলোকক কিবা আন ব্যৱস্থা দেখুৱাবলৈ বিচাৰিছিল। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কাম। যেতিয়া শিষ্যবিলাকে বিভ্ৰান্তি আছিল, যীচুৱে দায়িত্ব ললে।

“তোমালোকৰ লগত কি আছে? যোৱা আৰু চোৱা,” যীচুৱে কলে। শিষ্যবিলাকে ঘূৰি আহি কলে, আমাৰ লগত পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ আছে। এবাৰ পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ প্ৰাপ্ত কৰাৰ পাছত যীচুৱে নিজৰ শিষ্যবিলাকক কলে, সেইবোৰ মোৰ ওচৰলৈ আনা। তেওঁ পিঠা আৰু মাছ ললে আৰু সেইবোৰ আশীৰ্বাদ কৰিলে আৰু তেওঁলোকক দিলে। প্ৰাকৃতিক বাৱে একো সলনি হোৱা নাছিল, কিন্তু আত্মিক ক্ষেত্ৰত বহুত গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰিবৰ্তন হল। যি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে আমাৰ জ্ঞানৰ চাবি

আছে। যীচুৱে শিষ্যবিলাকক নিৰ্দেশ দিলে যে তেওঁলোকে লোকবিলাকক পিঠা আৰু মাছ বিলাই দিবলৈ, আৰু তেওঁলোকৰ চকুৰ আগত আহাৰ বাঢ়ি গৈ থাকিল আৰু তেওঁলোকে আশ্চৰ্য্যৰে সৈতে চালে আৰু সকলো 20000 লোকৰ বাবে আহাৰ যথেষ্ট হৈ গল। কি হল? এইটো কেনেকৈ হল?

এইটো জানিবৰ কাৰণে, আমি এই ঘটনাৰ বিৱৰণৰবোৰ একাধিক ক্ৰমে পৰীক্ষণ কৰাৰ আৱশ্যকতা আছে। আশীৰ্বাদ, শব্দৰ অৰ্থ হৈছে কৰা বা পবিত্ৰ কৰা। এই কাৰণে আমি কব পাৰো যে যেতিয়া যীচুৱে আহাৰৰ কথা কলে আৰু সেইটো আশীৰ্বাদ দিলে, তেতিয়া পিঠা আৰু মাছ ৰাজ্যৰ পৰা পৃথক হৈ গল। পৃথিৱীৰ ক্ষেত্ৰত 20000 লোকক পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছে পৰিপূৰ্ণ হব নোৱাৰে। কিন্তু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে সকলো সম্ভৱপৰ হয়। আচলতে কাহিনী ইয়াতেই শেষ নহয়। সমাপ্ত হোৱাৰ আগতে শিষ্যবিলাকে ডুখৰা ডুখৰিৰ 12 টা পাচিচ তুলিলে। এই ঘটনা পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছেৰে পৰ্য্যাপ্ত নোহোৱাৰ পৰা লৈ এইটো 20000 লোকক তৃপ্ত কৰালৈকে হল আৰু শেষত আৰম্ভতকৈয়ো অধিক আহাৰ আছিল- এইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পথ, আৱশ্যকতাতকৈ অধিক উপলব্ধ হোৱাটো!

এটা আত্মিক বৈজ্ঞানিক হিচাপে, যেতিয়া মই এই ঘটনাক ওচৰৰে সৈতে চালো, তেতিয়া মই সেই সূত্ৰ দেখা পালোঁ যিটো ঈশ্বৰে মোক হৰিণৰ সমন্ধে দিছিল। মোৰ হৰিণ চিকাৰৰ মাধ্যমেৰে। ঈশ্বৰে সৰ্বপ্ৰথমে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত যি খিনি বিচাৰিছিলো তাৰ এটা অংশ ববলৈ শিকালে। এই লৰাজনে নিজৰ পিঠা আৰু মাছৰ সৈতেও এনেকৈয়ে

**ঈশ্বৰে সৰ্বপ্ৰথমে মোক
ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত মই
যি বিচাৰিবলৈ ইচ্ছা
কৰিছিলো তাৰ অংশীদাৰ
হবলৈ শিকালে।**

কৰিলে। তেওঁ সেইটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰত থলে, আৰু সেইটো বাঢ়ি গৈ থাকিল, আৰু 20000 লোকৰ খোৱাৰ পাছত 12 পাচি বাকী থাকিল। মন কৰিব পিঠাক পিঠাৰে গুণন কৰা হয় আৰু মাছক মাছেৰে গুণন কৰা হয়। এই ধৰণে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই কাম কৰে। মই ৰাজ্যত মাছো বব পাৰো আৰু সেইটো মাছৰ ৰূপে গুণন কৰা হব পাৰে। কিন্তু কি হব যদি মোক মাছ লাগে আৰু মোৰ লগত ববলৈ মাছেই নাই? ইয়াৰ উত্তৰ? টকা! মনত ৰাখিব, টকা এটা বস্তু বিনিময় প্ৰণালী হয়। প্ৰত্যেক দিন আপুনি আৰু মই টকাক নাম দিওঁ। আমি এইটো গাখীৰ, ঘৰ, কাপোৰ, পিঠা আৰু বাকী সকলো ধৰণে কওঁ। টকা সেইটো যিটো নিজে নিজেই হৈ পৰে। সেয়ে আমি যেতিয়া বওঁ সেই বস্তুৰ পৰা টকাক নাম দিব পাৰো। ববলৈ মাছ কিনিবলৈ দোকানত যোৱাৰ সলনি আমি টকাক মাছ নাম দিব পাৰো। এইটো আপোনাৰ দানৰ দ্বাৰাও হব পাৰে, কিন্তু আপোনাৰ দশমাংশৰ পৰা নহয়, কিয়নো ঈশ্বৰে ইয়াৰ আগতে নাম দিছে। বহুগুণিত হবলৈ এইটোৱেই নিয়ম লুক 5 ত দেখা পোৱা যায়।

যেতিয়া লোকসমূহে তেওঁৰ বেৰি ধৰি, ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি আছিল, তেতিয়া তেওঁ গিৰিচৰত সৰোবৰৰ পাৰত থিয় হৈ থাকোঁতে সৰোবৰৰ দাঁতিতে দুখন নাও দেখিলে। কিন্তু জালোৱাৰিলাকে তাৰ পৰা নামি গৈ জাল খুই আছিল। সেই দুখন নাৱৰ যি খন চিমনোৰ, সেই খনতে তেওঁ উঠি বামৰ পৰা অলপ আঁতৰাই নিবলৈ তেওঁক মিনতি কৰিলে। পাছে তেওঁ বহি

নাৱৰ পৰা লোকসমূহক উপদেশ দিলে। তেওঁ কথা কৈ এটালত চিমোনক কলে, দলৈ গৈ মাছ ধৰিবলৈ জাল খেও দিয়াঁহক। তাতে চিমোনে উত্তৰ দি কলে, হে নাথ, আমি ওৰে ৰাতি শ্রম কৰি একো নাপালো, তথাপি আপোনাৰ কথাত জাল পেলাওঁ। পাছে তেওঁলোকে তাকে কৰিলত বহু বহু মাছ লাগিল, আৰু তেওঁলোকৰ জাল ফাটিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া আহি সহায় কৰিবলৈ আন নাৱত থকা তেওঁলোকৰ ভাগী মানুহক হাত বাউল দি মাতিলত, তেওঁলোকে আহি দুয়োখন নাও এনেকৈ ভৰালে যে নাও ডুবোঁ ডুবোঁ হল।

-লুকে লিখা শুভবাৰ্তা 5:1-7

এজন আধ্যাত্মিক বৈজ্ঞানিক হিচাপে আহক এই ঘটনাক ওচৰৰ পৰা চাওঁ। সেই মাছবোৰ সেই ঠাইত কেনেকৈ আহিল? কি আপুনি এইটো দেখা পাইছে যে যীচুৱে পাৰত গৈ আছিল আৰু তেওঁ এখন নাও দেখিলে যিটো ব্যৱহাৰ তেওঁলোকবিলাকক প্ৰচাৰ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। সেই নাওৰ মালিক পিতৰক সুধিলে যে কি তেওঁ সেই নাওৰ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিব নেকি আৰু পিতৰে কলে, নিশ্চয়, কিয়নো তেওঁলোক সেই নাৱত সেই দিনাৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি পেলাইছিল। তেওঁলোকে গোটেই ৰাতি মাছ ধৰি আছিল আৰু তেওঁলোকে একো পোৱা নাছিল। যীচুৱে নিজৰ কামৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰাৰ পাছত, পিতৰক গভীৰ সমুদ্ৰত মাছ ধৰিবলৈ যাবলৈ কয়। মোৰ বিশ্বাস যে যীচুৱে পিতৰক যি কৰিবলৈ কৈছিল সেই কথাত তেওঁলোকে আচৰিত হৈছিল, কিয়নো তেওঁ উত্তৰ দিলে, “যীচু, আমি গোটেই ৰাতি মাছ ধৰিবলৈ গৈছিলো কিন্তু আমি একো ধৰিব নোৱাৰিলো।” পিতৰ এজন পেচাদাৰী মাছ ধৰা লোক আছিল আৰু মাছ ধৰিব জানিছিল। তেওঁৰ অনুভৱৰ অনুসাৰে, তাত কোনো মাছ নাছিল। স্বাভাৱিক দৃষ্টিৰে যদি চাওঁ, তেনেহলে সেই ঠাইতে মাছ ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো অনৰ্থক। তেওঁলোকে নিজৰ জালবোৰ আঁতৰ কৰি লৈছিল আৰু জাল চাফা কৰি থৈ দিছিল।

হব পাৰে যে পিতৰৰ হৃদয় যীচুৰ ঘণ্টা ধৰি উপদেশ স্পৰ্শ কৰিছিল আৰু তেওঁ এই স্পৰ্শ নিজৰ হৃদয়ত আগতে কেতিয়াও অনুভৱ কৰা নাছিল, এই কাৰণে হয়তো তেওঁ তেনেকুৱা কৰিলে যেনেকৈ যীচুৱে কৈছিল। অন্যথা মোৰ মনে নধৰে যে পিতৰে এনে কৰিলেহেতেন। এইকাৰণে তেওঁ কৈছিল যে, তথাপিও আপোনাৰ কথামতে মই জাল পেলাম। পিতৰে জাল পেলালে আৰু ইমানেই মাছ ধৰা পৰিল যে তাৰ জাল ফাটিবলৈ ধৰিলে আৰু তাৰ নাওঁ ডুৱিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া পাৰত থকা আন লোকক মাতিলে আৰু তেওঁলোকে আহি তেওঁৰ সহায় কৰিলে, আৰু মাছ ইমানেই আছিল যে তেওঁলোকৰ জাল ফাটিবলৈ ধৰিলে আৰু নাওঁ ডুবিবলৈ ধৰিছিল। বাইবেলে পিতৰৰ প্ৰতিক্ৰিয়াক দৰ্শাইছে তেওঁ আচৰিত হল।

এইটো কেনেকৈ হল? কি কিবা সুৰঙ্গ পাব পাৰি? কি আমি ইয়াৰে কিবা বুজি পাইছোঁ? সংক্ষেপে এইটো অধীনতাৰ সিকান্তৰ সামৰ্থ্য যাৰ বিষয়ে আমি আগতে কথা পাতিছিলো। যেতিয়া পিতৰে যীচুক মাছ ধৰা নাৱত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ অনুমতি দিলে, তেতিয়া নাও আৰু ব্যৱসায়ো ৰাজ্যক সলনি কৰি দিলে। এই ব্যৱসায় পৃথিৱীৰ অভিশপ্ত প্ৰণালীৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰৰ বাহিৰলৈ আহিল আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ

অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত স্থাপিত হৈ পৰিল। ঈশ্বৰৰ অধিকাৰ ক্ষেত্ৰৰ অধীন হোৱাৰ কাৰণে ঈশ্বৰে জ্ঞানৰ বাক্য কবলৈ আৰু যীচুক মাছৰ সঠিক স্থান দেখুৱাবলৈ বৈধ্যতা প্ৰাপ্ত হ'ল, “তাত গভীৰ পানীত।”

তেনেহলে আহক এই ঘটনাক আৰু স্পষ্টকৈ বুজিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। যীচুৱে পিতৰক মাছ ধৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা নাওঁ ধাৰত ললে এই নাওতেই পিতৰে গোটেই ৰাতি মাছ ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে আৰু সময় পাৰ কৰিলে। ইয়াৰ বিনিময়ত নাও ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত আহি পৰিল। যীচুৱে তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা জানিব পাৰিছিল যে মাছ নিশ্চিত ভাৱে কোন খিনিত আছে। আকৌ যীচুৱে পিতৰক নাওক ঠিক সেই স্থানতে লৈ গ'ল। পিতৰৰ নাও তেতিয়ালৈকে প্ৰায় মাছেৰে ভৰি পৰিছিল। তেওঁৰ বন্ধুসকলৰ নাও ও মাছেৰ ভৰি পৰিল। তেনেহলে মাছ কেনেকৈ ধৰা পৰিল? সৰল ভাষাত চিধাই স্বৰ্গৰ পৰা প্ৰাপ্ত নিৰ্দেশৰ বাক্যৰ দ্বাৰা। আহক ইয়াৰ বিষয়ে চিন্তা কৰোঁ, যদি কাৰোবাক সঠিক জাননী থাকে যে মাছ কত আছে, তেনেহলে যিকোনোৱে ধৰিব পাৰে। মই এতিয়া যি কলো তাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰক। ঈশ্বৰে সকলো খিনি জানে, তেওঁ আপোনাৰ সহায় কৰিব পাৰে আৰু আপোনাক কব পাৰে যে কি কৰিব লাগে।

মই কিছু বছৰ আগতে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে পাঁচ ৰাতিৰ সন্মিলন আয়োজিত কৰিছিলো। দ্বিতীয় ৰাতিৰ পাছত, ক্ৰিচ নামৰ এজন ব্যক্তি মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কলে যে মই তেওঁৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি দিব লাগে। মই তেওঁক সুধিলো যে মই তেওঁৰ বাবে কি কথাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিম। তেতিয়া তেওঁ মোক নিজৰ কাহিনী শুনালে। তেওঁ এজন এনে ব্যক্তিৰ সৈতে ব্যৱসায় কৰিছিল যি ব্যৱসায়ৰ ধন আত্মসাৎ কৰিলে, যাৰ বাবে ব্যৱসায় ডুবিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ এতিয়াও চতুৰ্থ বিবাহ কৰিছিল, এই বিয়াতো সমস্যাই দেখা দিছিল, আৰু তেওঁৰ বয়স 40 বছৰ আছিল। তেওঁ মোক কলে যে তেওঁ ইমানেই উদাশ আছিল যে তেওঁ এটা গুলী থকা পিষ্টল ললে আৰু কিছু সময়লৈকে ইফালে সিফালে গুচি গ'ল আৰু নিজকে মাৰিবৰ মনোভাৱেৰে এখন বন্ধ পেট্ৰল পাম্পত বৈ গ'ল।

ৰাতিপূৱাৰ প্ৰায়ে চাৰে তিনি মান বাজিছিল আৰু যেতিয়া তেওঁ সেই পিষ্টল লৈ বহি আছিল তেতিয়া তাৰ মোবাইলত শব্দ হ'ল। তেওঁ ততক্ষণাত নম্বৰ চিনি পালে। এইটো তেওঁৰ ব্যৱসায় বন্ধুৰ ফোন আছিল। তেওঁ তাৰ সৈতে একেবাৰে কথা পাতিবলৈ বিচৰা নাছিল, এইকাৰণে একো উত্তৰ নিদিলে। তেওঁ বাৰে বাৰে ফোন কৰি আছিল যেতিয়া 11 বাৰ ফোন আহিল, তেতিয়া ক্ৰিচে অৱশেষত ফোন উঠালে আৰু তেওঁৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। তেওঁৰ আগৰ বন্ধুৰ পৰা প্ৰথম শব্দ ওলালে, তুমি কত আছা আৰু কি কৰি আছা? যেতিয়া ক্ৰিচে তেওঁক কলে, যে তেওঁৰ আগৰ বন্ধুৱে কলে, “লৰচৰ নকৰিবা, মই এতিয়াই আহি আছোঁ, বাস্তৱত তেওঁৰ আগৰ বন্ধুৱে অলপতে নিজৰ জীৱন ঈশ্বৰক সমৰ্পিত কৰিছিল আৰু তেওঁ এইটো ক্ৰিচৰ সৈতে ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। আশ্চৰ্যজনক ভাৱে, তেওঁ ক্ৰিচক ৰাতিপূৱা 3 টা বজাত ফোন কৰিবলৈ অনুভৱ কৰিলে আৰু যেতিয়া ক্ৰিচে ফোন উঠোৱা নাছিল তেতিয়া তেওঁ সঘনাই চেষ্টা কৰি থাকিল।

যেতিয়া ক্ৰিচৰ বন্ধুৱে আহিল, তেতিয়া তেওঁ ক্ৰিচক নিজৰ পৰিবৰ্তন জীৱনৰ বিষয়ে সকলো খিনি কলে আৰু ক্ৰিচক খ্ৰীষ্টক গ্ৰহণ কৰিবলৈ সহায় কৰিলে, আৰু ক্ৰিচৰ জীৱন মৌলিক ভাৱে সলনি

হল। সকলো খিনি ভাল হবলৈ ধৰিলে। তেওঁ আৰাধনা কৰিবলৈ ভাল এটা মণ্ডলী পালে আৰু তেওঁৰ বৈবাহিক জীৱনত সুধৰনি হবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ আমদানীক এৰি বাকী সকলোখিনি ঠিকেই চলি আছিল। ক্ৰিচৰ কোনো চাকৰি নাছিল, আৰু তেওঁ মোক ইয়াৰ বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ কলে। এই কিতাপত মই আপোনাক কৈছোঁ ঠিক সেই সভাতে মই শিকি আছিলো যে কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যই নিজৰ ক্ষমতাৰ ওপৰত অদ্ভুত কাৰ্য্য কৰিব পাৰে।

যেতিয়া ক্ৰিচে এই বিষয়ে ভাৱি আছিল যে কেনেকৈ পবিত্ৰ আত্মা আমাৰ পদদৰ্শক কৰিব পাৰে আৰু নিৰ্দেশ আৰু বিচাৰ প্ৰাপ্তি কৰাত আমাৰ সহায় কৰিব পাৰে। তেওঁ অক্সমাতে এটা চিন্তা কৰিলে। আৰ্থিকভাৱে তেওঁৰ লগত বহুত কম বিকল্প আছিল। কিন্তু তেওঁ বহুত ভাল চিজকেক বনাব জানিছিল। তেওঁৰ গুণৱত্তা স্বাস্থ্য-আধাৰিত চিজকেক বনোৱা। আৰু তেওঁ জানিছিল যে এইটো সকলোতকৈ ভাল কলা আছিল যিটো তেওঁৰ আছিল। আচলতে ক্ৰিচক তেওঁৰ সকলো বন্ধুৱে ৱেষ্ট চিজকেক মেকাৰ ৰূপে জানিছিল। তেওঁ কেইবাবাৰ স্থানীয় স্বাস্থ্য খাদ্য নিগমত গৈছিল আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ স্টোৰত ৰখা খাদ্য পদাৰ্থবোৰৰ টেষ্ট কৰিছিল। কিন্তু তেওঁ পালে যে সেইবোৰত কিবা কম আছিল। ক্ৰিচৰ লগত অনেক বিকল্প নাছিল, কিন্তু তেওঁ ভাবিলে যে চিজকেক বনাই বিক্ৰী কৰাটো তেওঁৰ একমাত্ৰ বিকল্প। তেওঁৰ বিশ্বাস আছিল যে যদি তেওঁ চিজকেক বনাই স্থানীয় খাদ্য নিগমত লৈ যায় আৰু তেওঁলোকে সেইটোৰ সোৱাদ লব, তেনেহলে নিশ্চিত ভাৱে তেওঁৰ কেৰক বিক্ৰীৰ বাবে অনুমোদন দিব। আৰু তেওঁৰ আশা আছিল যে তেওঁৰ কেৰ যিকোনো আন কেৰতকৈ ভাল বিক্ৰী হব। সেয়ে তেওঁ সেইটোৱেই কৰিলে। তেওঁ চিজকেক বনাতে আৰু একো খৰৰ নিদিয়াকৈ স্বাস্থ্য খাদ্য নিগমত লৈ গল। যেতিয়া ক্ৰিচে তাত নিজৰ কেৰ লৈ গৈ পালে, তেতিয়া গোটেই ষ্টোৰৰ মুখ্য সঞ্চালক সকল স্টোৰত আহিছিল। সঞ্চালকে ক্ৰিচক আশ্বাসন দিলে যে তেওঁ তেওঁৰ চিজকেকৰ সোৱাদ চাব আৰু সেইটোৰ ওপৰত নিজৰ প্ৰতিক্ৰিয়া জনাব।

সেই ৰাতিৰ সভাৰ পাছত, ক্ৰিচ মোৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ আকৌ আহিল। তেওঁ মোক সেই সকলোখিনি কলে যি তেওঁ কৰিছিল আৰু এই স্বাস্থ্য খাদ্য নিগমৰ সৈতে অনুমতি পাবলৈ তেওঁৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ কলে। ক্ৰিচ আগদিনা আকৌ আহিল, তেওঁ বহুত আনন্দিত আছিল! তেওঁ কলে যে সঞ্চালকে বিচাৰিছিল যে তেওঁ কেৱল এটা দোকানৰ বাবে নহয় কিন্তু স্বাস্থ্য সমন্ধীয় সকলো স্টোৰৰ দোকানৰ বাবে চিজকেক বনাবলৈ। সঞ্চালকে তেওঁক সুমিলে যে তেওঁ আৰু কি কেৰ বনাব জানে। ক্ৰিচ আচৰিত হল! আৰু আশ্চৰ্যজনকভাৱে সঞ্চালকে অধিবেশনৰ শেষ ৰাতি সভালৈ আহিল, যত তেওঁলোকে আগলৈ আহি নিজৰ হৃদয় প্ৰভুক সমৰ্পিত কৰিছিল আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে বাপ্তিষ্ম লৈছিল। দুসপ্তাহৰ পাছত তেওঁৰ এখন পত্ৰ পালো যত তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বীজ, বোৱাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁ কোম্পানীত নিজৰ স্টকৰ দহ শতাংশ পৰিচৰ্যাৰ ফেথ লাইফ নাওক দিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। অবিশ্বাসনীয় ভাৱে ঈশ্বৰৰ এটা চিন্তাৰ ব্যৱহাৰ কৰি শূন্যৰ পৰা কিবা ডাঙৰ কৰিব পাৰে।

অধ্যায় 10 গোটোৱা, কিন্তু ঘাম নোবোৱাবা

আপুনি কেতিয়াবা গৰমত বহুত দুৰৰ পৰা দৌৰি অহা ঘোৰাটোক দেখিছেনে? সি ঘামেৰে তিতি থাকে, তাৰ শৰীৰ ফেনোৱা ঘামেৰে তিতি থাকে। ইয়াৰ পৰা আপুনি অনুমান কৰিব পাৰে যে সি বহুত পৰিশ্ৰম কৰিছে। মোক সদায় এটা প্ৰশ্ন সুখা হয়, গেৰী কি আপুনি এইটো কব বিচাৰিছে যে আমি কাম কৰিব নালাগে? নহয়, মই এনেকৈ কোৱা নাই, আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যও নকয়। কিন্তু আপোনাৰ কাম কৰাৰ পদ্ধতিত বহুত পাৰ্থক্য আছে। উদাহৰণৰ বাবে পিতৰে আৰু তেওঁ বন্ধুসকলে যেতিয়া মাছ ধৰিলে তেতিয়া দুটা নাওঁত মাছ ইমানেই ভৰি গল যে নাওঁ ডুবিবলৈ ধৰিছিল। ইয়াৰ আগতে তেওঁলোকে গোটেই ৰাতি মাছ ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু একো সফলতা লাভ নকৰিলে। কিন্তু তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকৰ সহায়ৰ বাবে আহিল আৰু তেওঁলোকক দেখুৱালে যে মাছ কত আছে। সেই সময়ত তেওঁলোকে শ্ৰম কৰিলে কিন্তু একেবাৰে অন্য ধৰণে। তেওঁলোকে মাছ ভৰা জালখন নাওত টানিবলৈ বহুত শ্ৰম কৰিলে। কিন্তু কি তেওঁলোকে মাছ ধৰি আছিল?

মই জানো যে মই ইয়াত শব্দৰ সৈতে খেলি আছোঁ। মাছ ধৰাটো এই শব্দৰ প্ৰয়োগ আমি বহুত বস্তুবোৰৰ বাবে কৰোঁ। এজনী মহিলাৰ প্ৰশংসাৰ বাবে মাছ ধৰি আছে। এজন লোক পকেটত হাত ভৰাই, আৰু চাবিৰ মাছ ধৰিবলৈ লয়। যেতিয়া আমি কোনো বস্তু বিচাৰো তেতিয়া আমি মাছ ধৰা এই শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰো। কি পিতৰে মাছ ধৰি আছিল? যেতিয়া মই চিকাৰলৈ যাওঁ তেতিয়া মই আপোনাক কৈছিলো যে মই প্ৰায়ে 40 মিনিটত মোৰ হৰিণাক পাই যাওঁ। তেনেহলে কি মই চিকাৰ কৰি আছোঁ? আন শব্দত, যদি আপুনি জানে যে মাছ কত আছে, তেনেহলে আপুনি মাছ ধৰি আছে? যদি মই জানিলোহেঁতেন যে মই হৰিণা কত পাম, তেনেহলে কি মই চিকাৰ কৰি আছোঁ? মই আপোনাক ইয়াৰ পাৰ্থক্য কৰিবলৈ কৈ আছোঁ। মই পৰিশ্ৰম কৰোঁ, কিন্তু গোটেই ৰাতি পৰিশ্ৰম কৰাৰ পাছত একো নোপোৱাৰ পৰিশ্ৰম নকৰো। অধিকাংশ কিয়নো মোৰ লগত জীৱনত আৱশ্যক বস্তুবোৰ আছে, মই নিজৰ পিতৃৰ ব্যৱসায় আৰু নিজৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কাম কৰাত সক্ষম আছোঁ।

মই এইটো গোটাৰ বিচাৰো!

যেতিয়া পিতৰে মথি 17:27 ত যীচুৰ ওচৰলৈ গল আৰু সুধিলে যে কৰ পৰিশোধ কেনেকৈ কৰিব লাগে, তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক এই ধৰণে কলেঃ

তুমি সৰোবৰৰ পাৰলৈ গৈ বৰশী পেলোৱা, আৰু যি মাছ প্ৰথমে ওলাব, তাক লবা আৰু তাৰ মখু মেলিবা আৰু তুমি এটা আখলি পাবা, সেইটো লৈ মোৰ আৰু নিজৰ বাবে কৰ পৰিশোধ কৰিবা।

মন কৰিব, যীচুৱে এইটো কোৱা নাছিল, ঠিক আছে, পিতৰ আমি কৰ পৰিশোধ কৰিব লাগিব। এইকাৰণে মই কৈছো, তুমি তিনি মাহৰ বাবে চহৰলৈ যোৱা, কাম বিচৰা, টকা উপাৰ্জন কৰা আৰু কৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ ঘূৰি আহাঁ। নহয়, যীচুৱে এনে কোৱা নাছিল। কিয়? কিয়নো যদি পিতৰে পৃথিৱীৰ অভিশপ্ত ব্যৱস্থাত ঘূৰি গল হেতেন, আৰু তেওঁ টকাৰ পিছে পিছে দৌৰিলেহেতেন আৰু তেওঁ কাম এৰি দিলেহেতেন যিটো কৰিবলৈ তেওঁক নিযুক্ত কৰা হৈছিল। তাৰ সলনি যীচুৱে আমাক দেখুৱাইছে যে ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে আৰু পৃথিৱীত থাকিও আমি ৰাজ্যৰ অনুসাৰে কেনেকৈ কাম কৰিব লাগে। পিতৰক যি উত্তৰ দিয়া হল সেইটো উত্তৰেই আপোনাৰ বাবেও। যীচুৱে পিতৰক কেৱল ইমানেই কলে যে তেওঁ ব্যৱস্থা কত আছিল। তেওঁ শস্য দাৱলৈ কোনটো পদ্ধতি অৱলম্বন কৰিব লাগে। আৰু তেওঁ নিশ্চিত ভাৱে কি বিচাৰিব লাগে। পিতৰক কেৱল এইখিনিয়েই গোটাৰলৈ আছিল।

যেতিয়া আমি যীচুৰ সৈতে তেওঁৰ শিষ্যবিলাকক দেখা পাওঁ, তেতিয়া তেওঁলোকে প্ৰায়ে এইবোৰ দেখা পাই আচৰিত হৈছিল আৰু আশ্চৰ্য্যকিত হৈ পৰিছিল যে ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে। যেতিয়া যীচুৱে মাৰ্ক অধ্যায় 11 ত নিজৰ শব্দত ডিমৰু গছক নষ্ট কৰি দিলে, তেতিয়া বাইবেলে কৈছে যে পিতৰ আচৰিত হৈ পৰিল। যেতিয়া লাজাৰ নিজৰ মৃত্যুৰ চাৰিদিন পাছত কৱৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকে হতভম্ব হৈ পৰিল। যেতিয়া পিতৰ যাকো আৰু যোহনে সেই সকলোবোৰ মাছক ধৰিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে আচৰিত হল। বছৰ ধৰি ৰাজ্যৰ কাম কৰাৰ পদ্ধতিৰ বিষয়ে অধিকতকৈ অধিক জনাৰ পাছত, ডেণ্ডা আৰু মই আচৰিত হ'লোঁ। আৰু কলো কি আপুনি এইটো চালে। যেতিয়া আপুনি পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা গোটেৱাৰ বিষয়ে কথা পাতি আছে, তেনেহলে মই আপোনাক মথি অধ্যায় 6 লৈ যাবলৈ বিচাৰিছো। মোৰ বাইবেলৰ শাস্ত্ৰভাগত উন্নতৰ এক উপশীৰ্ষক আছে, যি কৈছে, চিন্তা নকৰিবা! আৰু মোক এইটো বহুত পচন্দ।

কোনো দুজন গৰাকীত খাটিব নোৱাৰে, কিয়নো তেওঁ এজনক ঘিন কৰি, আন জনক ভাল পাব, নাইবা এজনত আসক্ত হৈ আন জনক হেয়জ্ঞান কৰিব, তোমালোকে ঈশ্বৰ আৰু ধন এই উভয়তে খাটিব নোৱাৰা। এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ কি ভোজন কৰিম, বা কি পান কৰিম, এই বুলি প্ৰাণৰ নিমিত্তে, নাইবা কি পিন্ধিম? এই বুলি শৰীৰৰ নিমিত্তে চিন্তা নকৰিবা। আহাৰতকৈ প্ৰাণ আৰু বস্ত্ৰতকৈ শৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ নহয়নে? আকাশৰ চৰাইবোৰলৈ চোৱা সেইবোৰে নাদায়, আৰু মেৰতো নচপায়, তথাপি তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে সেই বোৰকো আহাৰ দিয়ে। তোমালোকে সেইবোৰতকৈ অধিক মূল্যৱান নোহোৱা নে? আৰু তোমালোকৰ মাজৰ কোনে চিন্তা কৰি নিজৰ আয়ুস এহাতকে বঢ়াব পাৰে? আৰু বস্ত্ৰলৈ বা কিয় চিন্তা কৰা? পথাৰৰ কনাৰি ফুল কেনেকৈ বাঢ়ে তাক ভাৱি চোৱা, সেইবোৰে শ্ৰম

নকৰে, সুতাও নাকাটে তথাপি মই তোমালোকক কওঁ চলোমন নিজৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্যোৰে সৈতেও সেইবোৰৰ এটাৰ নিচিনা বিভূষিত নাছিল। এতেকে পথাৰৰ যি বন আজি আছে কাইলৈ জুইশলাত পেলোৱা হব, তাকো যদি ঈশ্বৰে এনেকৈ বিভূষিত কৰে, তেন্তে হে অল্পবিশ্বাসীবিলাক তেওঁ তাতকৈ তোমালোকক ভূষিত নকৰিব নে? এই হেতুকে কি খাম? কি পান কৰিম? বা কি পিক্ৰিম? এই বুলি চিন্তা নকৰিবা। কিয়নো পৰজাতিবিলাকে এই সকলোকে বিচাৰে আৰু এই সকলোবোৰৰ যে তোমালোকৰ প্ৰয়োজন তাক তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে জানে। কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমে তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচাৰা তাতে এই সকলোও তোমালোকক দিয়া হব। এতেকে কাইলৈৰ নিমিত্তে চিন্তা নকৰিবা কিয়নো কাইলৈয়ে নিজে নিজলৈ চিন্তা কৰিব। দিনৰ কষ্ট দিনটোলৈ সেয়ে যথেষ্ট।

-মথি 6:24-34

যীচুৱে কৈছে যে আপুনি দুজন স্বামীৰ সেৱা কৰিব নোৱাৰে। আপুনি কব যে আপুনি কৰিব পাৰে, কিন্তু আপুনি কৰিব পাৰিব। আপুনি কেৱল এজনকহে মৰম কৰিব পাৰে। আৰু মই আপোনাক কব পাৰো যে আপুনি কাক মৰম কৰিব। আপুনি সেইজনক মৰম কৰিব যি আপোনাক লাগে যে আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয়তা খিনি পূৰ্ণ কৰিব। যেতিয়া প্ৰভুৱে সেই পুৰনি ফাৰ্মহাউচত মোক কলে যে মই এইটো জানিবৰ কাৰণে কেতিয়াও সময় লোৱা নাই যে তেওঁৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, তেনেহলে তেওঁ সচাকৈয়ে কৈ আছিল যে তেওঁ মোৰ বাস্তৱত মোৰ স্বামী নাছিল, যাৰ ওপৰত মোৰ সম্পূৰ্ণ ভাৰসা কৰিব লাগিছিল, আৰু মই যাৰ সেৱা কৰি আছিলো, আৰু যিহৰ ওপৰত মোৰ ভাৰসা আছিল, সেইটো বাস্তৱত সেইটো নাছিল, নিশ্চিত ভাৱে, মই গীৰ্জালৈ গৈ আছিলো, উদাৰতাকে দান দি আছিলো, ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰি আছিলো, আৰু মই জানি আছিলো যে মই স্বৰ্গলৈ গৈ আছো। কিন্তু মই ঈশ্বৰৰ আৰ্থিক ব্যৱস্থা আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, এইটো জানিবৰ কাৰণ কেতিয়াও সময় ওলোৱা নাছিলো।

কিয়নো যতেই তোমালোকৰ ধন, তাতেই তোমালোকৰ মনো হব।

-লুক 12:34

এইটো লাহে লাহে পঢ়ক, কিয়নো যতেই তোমালোকৰ ধন, ততেই তোমালোকৰ মনো হব। বহুত লোকে এই বাক্যক সলনি কৰি এইধৰণে পঢ়িব পচন্দ কৰে, যত আপোনাৰ মন, ততেই আপোনাৰ ধন। কিন্তু এইটো সেইধৰণে কোৱা হোৱা নাই আৰু এইটো সেইধৰণে কাৰ্য্য কৰে। লোকবিলাকে ভাৱে যে ৰবিবাৰে ৰাতিপূৱা তেওঁলোকে ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰিব আৰু তেওঁলোকৰ ধন সেই ঠাইতে তেওঁলোকে পাই যাব। ভূলা! আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয়বোৰ পূৰ্ণ কৰিবলৈ আপুনি যি প্ৰণালীত বিশ্বাস কৰে সেই স্থানতে আপোনাৰ ধন আছে।

ঈশ্বৰে আমাৰ জীৱনত প্ৰথম স্থান বিচাৰে, ধনৰ এই স্থান হ'ব নালাগে। যদি টকা আপোনাক ধন, তেনেহলে সৰ্বপ্ৰথমে এইটো আপোনাৰ সময়, আপোনাৰ প্ৰাথমিকতাবোৰ আৰু নিজৰ নিজস্বত্বৰ অংশ বিচাৰিব। এইটোৱেই কাৰণ যে পিতৰক টকা উপাৰ্জন কৰিবলৈ নিজৰ নিয়তিৰ কাৰ্য্যক এৰিবলৈ অনুমতি নাছিল। যদিও তেওঁৰ কৰ ধাৰ আছিল। এইকাৰণে ঈশ্বৰক আমাক একত্ৰিত কৰিবলৈ শিকিব লাগিব পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ নহয়। যীচুৱে আমাক ৰাজ্যৰ পথ শিকাব বিচাৰে, যে কেনেকৈ আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তাবোৰৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিব লাগে, যাতে আমাৰ হৃদয় নিজৰ সম্পূৰ্ণ মনেৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি প্ৰেম কৰিবলৈ স্বতন্ত্ৰ হ'ব পাৰে! যীচুৱে কলে, কি জীৱন আহাৰতকৈ আৰু শৰীৰ বস্ত্ৰতকৈ অধিক নহয়? তেওঁ কৈ আছিল যে জীৱন এইকাৰণে নহয় যে আপোনাৰ লগত যি বোৰ আছে। জীৱনৰ উদ্দেশ্য এইটো যে এই বস্তুবোৰ আপোনাৰ আৰু পৃথিৱীত আপোনাৰ কাৰ্য্যক পৰিচৰ্যা কৰক।

যদিও আমি কি দেখা পাওঁ? প্ৰায়েবিলাক লোকে সেই বস্তুবোৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ সঘনাই দৌৰি থাকে। লোকবিলাক বন্ধক ৰাখিবলৈ, গাড়ীৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ, বিলবোৰৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ দৌৰি থাকে। যীচুৱে কৈছে যে এইটো জীৱন নহয়, এতিয়া মোক এইটো কৈ প্ৰতিকাৰ নকৰিব, চাওক যীচুৱে স্বয়ং কৈছে যে সাংসাৰিক সম্পত্তিৰ হোৱাটো বেয়া, নহয় তেওঁ এনেকৈ কোৱা নাই। তেওঁ পদ 33 ত কৈছে, যদি তুমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা বিচাৰা, তেনেহলে এই সকলো বস্তুবোৰ তোমাৰ হ'ব। এনে নহয় যে যত সমস্যা হয় সেইটো হৃদয় হয়। যদি ঈশ্বৰে ভাৱিলে হয় যে আমাৰ লগত এই সাংসাৰিক বস্তু হ'ব নালাগে, তেনেহলে যীচুৱে এনেকৈ কলে হেতেন। ইয়াৰ সলনি তেওঁ কলেহেতেন যে যদি আমি ঈশ্বৰৰ পথত থাকোঁ, তেনেহলে আমাৰ লগত সেই সকলো হ'ব যাৰ বাবে এই সংসাৰ দৌৰি থাকে।

আন শব্দত, জীৱনৰ বস্তুবোৰৰ সেৱা কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে প্ৰায়ে লোকে এনেকৈয়ে কৰি আছে। তেওঁলোকৰ লগত একো বিকল্প নাই, তেওঁলোক দাস। দুজন স্বামীৰ পৰিচৰ্যা কৰাটো অসম্ভৱ আৰু বস্তুবোৰৰ সেৱা কৰাটো জীৱন নহয়। যীচুৱে আগত এইটো কৈছে যে এটা আৰু ব্যৱস্থা আছে, বিত্তীয় শান্তিৰ স্থান আৰু সেই প্ৰৱৰ্ত্তন যি আপোনাক জীয়াই থকাৰ বাবে স্বতন্ত্ৰ কৰে। এইটোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কোৱা হয়।

পক্ষীবোৰৰ লগত পৰুৱাৰ খেতি নহয়!

তেওঁলোকে নিজৰ দৈনিক প্ৰয়োজনীয় খিনি পূৰ্ণ কৰিবলৈ কাৰ্য্য নিজৰ ওপৰত নলয়। নহয়, ঈশ্বৰ পিতৃয়ে তেওঁলোকক খুৱাই। তেওঁলোকক কেৱল সেইটো একত্ৰিত কৰিব লাগে যিটো তেওঁলোকক প্ৰত্যেক দিন প্ৰয়োজনীয় হয়। কি আপুনি বুজি পাইছে? তেওঁলোকে জীৱনত ঘাম নোবোৱাই। তেওঁলোকে একত্ৰিত কৰে।

ফুলে পৰিশ্ৰম নকৰে নাই দায়!

আৰু বস্ত্ৰৰ কাৰণে কিয় চিন্তা কৰা? বনৰীয়া ফুলবোৰক মন কৰা যে সিবিলাক কেনেকৈ বাঢ়ে, সিবিলাকে পৰিশ্ৰমো নকৰে, আৰু নাদায়ে। তথাপিও মই তোমালোকক কওঁ, যে চুলেমোনো নিজৰ সকলো বৈভবত সিবিলাকৰ সমান বস্ত্ৰৰ পৰিধান কৰিব পৰা নাছিল। (পদ২৪)।

ফুলবোৰে দুখদায়ী পৰিশ্ৰম কৰি আৰু ঘাম বোৱাই এইটো প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰে। নহয়, ঈশ্বৰ পিতৃয়ে সিবিলাকক বস্ত্ৰ পিন্ধায়। যীচুৱে আগ বাঢ়ে আৰু আপোনাক আৰু মোক আমাৰ উত্তৰ দিয়ে। জীৱনন এটা পদ্ধতি আছে, ৰাজ্যৰ ইচ্ছা, যীচুৱে কৈছে, এইকাৰণে প্ৰথমে তোমালোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা বিচাৰা তেতিয়া এই সকলো বস্ত্ৰবোৰ তোমালোকক দিয়া হব। (পদ ৩৩) ত ইয়াৰ অৰ্থ কি? বিচৰা যে এইটো কেনেকৈ কাম কৰে। এইটো নিয়ন্ত্ৰিত কৰা আইনৰ অধ্যয়ন কৰা। জানক যে ঈশ্বৰৰ আইন কেনেকৈ কাম কৰে।

যদি মই আপোনাক এনে দেশত এৰি দিও যত আপুনি প্ৰথমে কেতিয়াও যোৱা নাই, তেতিয়া আপোনাৰ প্ৰথম কাম এইটো শিকা যে ৰাজ্যত কেনেকৈ কাম কৰে, তেওঁলোকে কেনেকৈ খায়, কেনেকৈ কিনি আৰু বিক্ৰি কৰে, তেওঁলোকৰ মাটিক নিয়ন্ত্ৰিত কৰা আইন কি? ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সৈতেও এনেকুৱাই। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অংশ হবলৈ আৰু ইয়াৰ লাভৰ আনন্দ লবলৈ সক্ষম হবলৈ সেইটো কেনেকৈ কাম কৰে এইট আপোনাক শিকাৰ প্ৰয়োজন আছে। মই অনুভৱ দ্বাৰা জানো যে মই বহুত খিনি হেৰুৱালো যেতিয়া মই জনা নাছিলো যে এইটো কেনেকৈ কাম কৰে। আপোনাৰ উত্তৰ সৰল। আপোনাক এটা আৰ্থিক বিপ্লৱৰ প্ৰয়োজন। বিপ্লৱত লোকবিলাকে নিজৰ স্থাপিত চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰে, আৰু এটা নতুন চৰকাৰ বনাই। আপোনাকো ঠিক এনেকৈয়ে কৰিব লাগিব। আপোনাক পৃথিৱীত থকা সকলো পুৰনি অভিশাপবোৰ আৰু নিৰাশাবোৰৰ পৰা মুক্ত পাবলৈ আৰু জীৱনয় এটা নতুন পদ্ধতিৰ আনন্দ লোৱাৰ আৱশ্যকতা আছে, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত থাকি নতুন নিয়মবোৰৰ সৈতে, একো অভাৱ নোহোৱাকৈ, আৰু বহুত আনন্দৰে সৈতে!

উৰাটো চলাতকৈ সহজ!

যদি আপুনি ইতিহাসত পুনৰ ঘূৰি যায় আৰু নিউয়ৰ্ক চহৰৰ পৰা চেন ফ্ৰাঁচিষ্টক যাবলৈ বিচাৰে, তেনেহলে আপোনাক পানী জাহাজেৰে যাব লাগিব। পনমা বান্ধ খোৱাৰ বাবে এই যাত্ৰা দক্ষিণ আমেৰিকাক ঘূৰিবলৈ এক বছৰ লাগিছিল, পাছত, যেতিয়া অৰেগন ট্ৰল বনোৱা হল, তেতিয়া আপুনি চাৰি মাহত গোটেই যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ কৰিব পাৰে। আজি আপুনি তাত চাৰি ঘণ্টাত গৈ পাব পাৰে। এইটো কেনেকৈ সম্ভৱ? নতুন আইন, উৰণৰ নিয়মৰ ব্যৱহাৰৰ কাৰণে। উৰণৰ নিয়ম আগৰ পৰাই আছিল, চৰাইবোৰে এইটো সদায় ব্যৱহাৰ কৰে- কিন্তু লোকবিলাকে এইটো বুজি পোৱা নাছিল। উৰণৰ প্ৰাকৃতিক নিয়মবোৰৰ দৰে, অধিকাংশ খ্ৰীষ্টান বিলাকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মবোৰ নাজানে। যদিও তেওঁলোকে নিজৰ জীৱনকালত পঢ়ি আহি আছে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ইয়াত আছে, এইটো আপোনাৰ ভিতৰত আছে, আৰু আপোনাক ইয়াৰ লাভবোৰৰ আনন্দ লোৱাৰ আইনী অধিকাৰ আছে। প্ৰাকৃতিক ক্ষেত্ৰত, উৰণৰ নিয়ম গোলাবৰ্ষনৰ নিয়মক নিৰন্তৰ নকৰে, সেইটো ইয়াৰ ঠাই লয়। আন শব্দত, আপুনি তেতিয়ালৈকে উৰিব যেতিয়ালৈকে আপুনি উৰণক নিয়ন্ত্ৰিত কৰা আইনীবোৰ পালন কৰিব। যদিও গোলাবৰ্ষন বৰ্তমান প্ৰভাৱশীল। আপুনি স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে যি জাহাজেৰে যাত্ৰা কৰি যাত্ৰাত এক বছৰ পাৰ কৰাৰ তুলনাত চাৰি ঘণ্টা উৰন বহুত সহজ! ঠিক আছে, আকৌ বস্তুবোৰৰ তীব্ৰতাৰে আৰম্ভ কৰক আৰু নিজৰ পুৰনি লেহেমীয়া পদ্ধতিবোৰক পিছফালে থওক।

কি আপুনি কেতিয়াবা মনাক পখিলা দেখিছে? ইয়াত অহিঅত শৰৎকালত, আপুনি শীতকালৰ বাবে কোটি কোটি মনাক পখিলাক দক্ষিণ ফালে উৰি যোৱা দেখা পাব, সেইবোৰ প্ৰায় 2000 মাইলৰ যাত্ৰা কৰি মেক্সিকত যায়। কিন্তু ইয়াত এটা কথা মন কৰিবলগীয়া। সেইবোৰ সেই ঠাইত কেতিয়াও আগতে যোৱা নাই! তেওঁলোকে কেনেকৈ গম পায় যায় যে কত যাব লাগে আৰু কেতিয়া যাব লাগে? যদি ঈশ্বৰে মনাক পখিলাবোৰক জীয়াবলৈ এটা পথ ৰাখিছে, তেনেহলে আপোনাৰ বাবেও এটা পথ আছে। পখিলাবোৰ এইটো কেনেকৈ কৰে?

এই শব্দক ৰূপান্তৰণ(মেটাৰ্মাৰ্ফচিচ) কোৱা হয়। মূল শব্দ মাৰ্ফ, যাৰ অৰ্থ হৈছে পৰিবৰ্তন। অধিকতম লোকে জানে যে মনাক পখিলা আৰম্ভৰ পৰাই পখিলা নহয়, আৰম্ভণিত এইবোৰ চামচেলুকা থাকে। যেতিয়ালৈকে চামচেলুকা থাকে, তেতিয়া লৈকে মিক্সৰীড গছত থাকে আৰু আকাৰত বাঢ়ি যায়, অৱশেষত, সেইবোৰে এটা ডাঙৰ পৰিবৰ্তনৰ বাবে প্ৰস্তুত হয়। এটা বিশিষ্ট আকাৰত বঢ়াৰ পাছত, সেইবোৰে ক্ৰিচলিচ বনাই, একধনৰণ খোলা যত চামচেলুকাই 7 ৰ পৰা 15 দিনলৈকে নিজকে

ঘেৰি লয়। পাছত পখিলা চামচেলুকা তাৰ পৰা ওলাই আহে। আৰু এনে ব্যৱহাৰ কৰে যে সেইবোৰে আগতে কেতিয়াও একো কৰাই নাই যেতিয়া ক্ৰিচলিচত থাকিছিল। এই অস্তিত্বৰ একেবাৰে নতুন স্তৰত জীয়াবলৈ আৰু উৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। সেইবোৰে উৰি যায়! মিল্কৱীড গছৰ লৈকে সীমিত থকাৰ সলনি এতিয়া সেইবোৰে যত ইচ্ছা কৰে উৰিব পাৰে। এইটো এতিয়া বহুত সুন্দৰ ইয়াত এটা অনুগ্ৰহ আৰু সুন্দৰতা আছে যিটো প্ৰকৃতিত অতুলনীয়।

কিন্তু সকলোতকৈ আচৰিত কথাটো হল বিপৰীত পৰিস্থিতিতো দূৰলৈ উৰিবলৈ ক্ষমতা থাকে এইবোৰৰ। আপুনি চাওক, মনাক কঠোৰ ঠাণ্ডাৰ শীত কালৰ মাহত জীয়াই থাকিব নোৱাৰে, যিটো উত্তৰৰ বতৰৰ কাৰণে সামান্য। সেইবোৰ মৰি যাব। কিন্তু ঈশ্বৰে এই প্ৰাণীৰ বাবে বিপদৰ পৰা উৰি দূৰলৈ যাবলৈ এটা পথ নিৰ্মান কৰিছে। 2000 মাইল দূৰত এটা এনে ঠাই যত সেইবিলাকে কেতিয়াও নোযোৱা ঠাইত। সেইবোৰে তাৰ পথ কেনেকৈ জানে? সেইবোৰে এই কাম কেনেকৈ কৰে? বৃশাস্তকৰণ। আৰু বাইবেলে কৈছে যে সেই প্ৰক্ৰিয়াৰে আপুনি এটা মনাকৰ দৰে আপুনি উৰি নিজৰ সমস্যাবোৰৰ পৰা দূৰলৈ যাব পাৰে। যদিও আপুনি সেই ঠাইৰ স্থিতিক চম্ভালিব নাজানে।

ষ্ট্ৰি, মোৰ এজন বন্ধু, এদিন ৰাতি ঘৰলৈ গৈ আছিল আৰু সি এটা হৰিণাক খুন্দিয়ালে। তাৰ গাড়ী সম্পূৰ্ণভাৱে ক্ষতিগ্ৰস্ত হল। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে পৰিয়ালত আন গাড়ীখন যি তেওঁৰ বাকী থকা একমাত্ৰ গাড়ী আছিল। এক সপ্তাহৰ পাছত তাৰ ইন্ধনো বেয়া হৈ গল। ষ্ট্ৰিৰ বীমা কোম্পানীয়ে ষ্ট্ৰিক তাৰ গাড়ীৰ বাবে দুসপ্তাহৰ নি-শৰু ভাড়া দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰি আছিল, কিন্তু গাড়ীক সলাবলৈ কোনো বীমাৰ দ্বাৰা কভাৰ কৰিব পৰা হোৱা নাছিল।

ষ্ট্ৰি আৰু কেৰেনে জনা নাছিল যে কি কৰিব লাগে। ষ্ট্ৰিৰ ব্যৱসায়ৰ বাবে তাক এখন গাড়ীৰ প্ৰয়োজন আছিল কিয়নো তেওঁ চেলচ ব্যৱসায়ত আছিল আৰু কল আহিলেই সেই ৰাতিয়েই গাড়ীৰে যাব লগা হৈছিল।

সি জানিছিল যে ঈশ্বৰেই তেওঁৰ একমাত্ৰ উত্তৰ কিয়নো তেওঁ দীঘলীয়া সময়ৰ পৰাই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে শিকি আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ লগত আন গাড়ী কিনিবলৈ টকা নাছিল। এই কাৰণে তেওঁ জানিছিল যে ঈশ্বৰে আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যই তেওঁৰ একমাত্ৰ আশা আছিল। দুসপ্তাহৰ বিনামূল্য ভাড়া সোনকালেই সমাপ্ত হবলগীয়া আছিল আৰু তেতিয়ালৈকে একো উত্তৰ নাপালে। আচৰিতভাৱে ষ্ট্ৰিৰ দ্বাৰা ভাড়াৰ লোৱা গাড়ীখন উভতাই দিয়াৰ এটা আগৰ ৰাতি, ষ্ট্ৰিক এজন লোকৰ ফোন আহিল যে তাৰ লগত এখন গাড়ী আছে, যিটো সি কাৰোবাক দিবলৈ বিচাৰিছে, আৰু কিয়নো তেওঁ জানিছিল যে ষ্ট্ৰি মোৰ গীৰ্জালৈ আহে। তেওঁ ষ্ট্ৰিক ফোন কৰি সুধিলে যে কি তেওঁ কাৰোবাক জানে নেকি যাক গাড়ীৰ প্ৰয়োজন আছে? ষ্ট্ৰি সোনকালেই তেওঁৰ নিজৰ স্থিতিৰ বিষয়ে জনালে আৰু কলে যে যদি তেওঁক নিজৰ পৰিয়ালৰ বাবে পাই যায় তেনেহলে তেওঁ বহুত ধন্যবাদিত হব। এই সকলো বহুত ভাল আছিল, কিন্তু ষ্ট্ৰিৰ ছয়জন সন্তান আছিল আৰু তেওঁৰ বাবে এটা সৰু গাড়ী পৰ্যাপ্ত নাছিল। কিন্তু এইটো গাড়ী পোৱাটো তেওঁৰ বাবে এটা বহুত ডাঙৰ আনন্দ আছিল।

পিছৰ দেওবাৰে , তেওঁলোক দুয়োজন গীৰ্জাৰ আগলৈ আহিল আৰু মোক সেই গাড়ীৰ বাবে

প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ কলে, যিটো তেওঁ কিনিবলৈ বিচাৰিছিল। কেৰেনে কলে, পাষ্টৰ, আমাৰ বিশ্বাস যে আমি হুন্ডা ওডিচি গাড়ী বিশ্বাসত প্ৰাপ্ত হৈছে আৰু আমি বিচাৰোঁ যে আপুনি আমাৰ সৈতে একমত হওক কিয়নো আমি সেই দিশতেই বীজ বহিছোঁ। মই কলো, যে মই কৰিম, সেয়ে মই প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। কিমান দিন পাৰ হ'ল মোৰ মনত নাই, হয়তু তিনি বা চাৰি সপ্তাহ হ'ব, আৰু আমি তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ গলো। যেতিয়া আমি তেওঁলোকৰ পাকঘৰত গলো, তাত ফ্ৰিজৰ দুৱাৰত হুন্ডা ওডিচিৰ ছবি লগোৱা আছিল। কেৰেনে কলে যে যেতিয়া তাই ফ্ৰিজ খোলে তেতিয়া সেই ছবিত নিজৰ হাত ৰাখে আৰু গাড়ীৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিয়ে।

প্ৰায়ে এসপ্তাহৰ পাছত, মোৰ সচিব মোক ফোন কৰিলে আৰু কলে, পাষ্টৰ আজি আমাৰ ওচৰত অদ্ভুত ফোন আহিছে, এজন ব্যক্তিয়ে গীৰ্জাক গাড়ী দিবলৈ বিচাৰিছে। এতিয়া, সেই সময়ত কোনো জনা নাছিল যে ষ্টিৱ আৰু কেৰেনে নতুন গাড়ীৰ বাবে নিজৰ বিশ্বাসক কেনেকৈ মুক্ত কৰিছে বা তেওঁলোকে কেনেকৈ গাড়ীখন প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তেতিয়া মই মোৰ সচিবক কলো, এইটো ফোন কোনটো গাড়ীৰ হয়? এইটো এটা হুন্ডা ওডিচি হয়, তেওঁ কলে। সেইটো কি অৱস্থাত আছে, সেইটো ভঙ্গা তো নাই? তেওঁ কলে যে সেই ব্যক্তিয়ে কলে যে গাড়ীত এটা দাগো নাই কেৱল 70000 কি,মি যাত্ৰা কৰি উকুঠ স্থিতিত আছে। মই তেওঁক কলো যে মই জানো যে সেই গাড়ী কাক দিব লাগে। মই এই বিষয়ে ডেপ্তাক ফোন কৰিলো, তাই কেৰেনক সুধিলে আৰু কেৰেনক ফোন কৰিবলৈ কলে। যেতিয়া ডেপ্তাই ফোন কৰিলে, তেতিয়া তাই কেৰেনক সুধিলে যে সকলো খিনি কেনেকৈ চলি আছে আৰু কি আপোনালোকৰ গাড়ী পোৱাৰ বাবে মনত উত্তৰলখুণ্ডল আছে। কেৰেনে প্ৰথম শব্দতে কলে, হয়, কেৱল আৰু এদিন পাছত সেই গাড়ী আমাৰ ওচৰত আহি যাব। ডেপ্তাই কলে ঠিক আছে, আপুনি যেনেকৈ ভাৱি আছে সোনকালে আপোনালোকে নিজৰ গাড়ী পাই যাব। আহা আৰু নিজৰ গাড়ী লৈ যোৱা। মোক এই ধৰণৰ কাহিনীবোৰ বহুত পচন্দ, আপোনাকো পচন্দ আছে নহয়নে? কাহিনী আগ বাঢ়িল কিয়নো ষ্টিৱ আৰু কেৰেনক আৰু অধিক বিশ্বাস হৈ গল যে ৰাজ্যই প্ৰদান কৰে।

প্ৰায়ে সেই সময়ত, ষ্টিৱ আৰু কেৰেনে এটা ঘৰ কিনিবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁলোকে কিছু বছৰৰ বাবে এটা ঘৰ ভাড়াত লৈছিল আৰু তেওঁলোকে ভাৱিলে যে এতিয়া তেওঁলোকৰ বাবে ঘৰ কিনাৰ সময়ৰ আকৌ তেওঁলোকৰ লগত ডাউন পেমেণ্ট কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত টকাও নাছিল। তেওঁলোকে মাটি কিনিবলৈ কেইবাটাও বেঙ্কত গৈছিল, আৰু প্ৰতিটো ঠাইত এটাই বস্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন আছিল, 50 শতাংশ অগ্ৰিম ধন পৰিশোধ কৰাটো। এই যুৱ দম্পতিৰ হাতত ইমান টকা নাছিল যে তেওঁলোকে ইয়াৰ

**বহুত বাৰ আমি নিজৰ
ভৱিষ্যক সেই হিচাপে জুখি
সীমিত কৰি লওঁ যেনেকৈ
আমি ভাৱো যে এইটো
সম্ভৱ। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সৈতে
সকলোখিনি সম্ভৱ যদি
আমি কেৱল ঈশ্বৰৰ বাক্যক
নিজৰ চিন্তাক পৰিবৰ্তন
কৰিলবৈ অনুমতি দিওঁ।**

বাবে পৰিশোধ কৰিব পাৰিব। কেৰেন নিৰাশাত আছিল আৰু তাই মোক ইয়াৰ বিষয়ে সুধিলে। আমি সকলোৱে এই কথাত সন্মত হলো যে ঈশ্বৰে পথ মুকুলাব। এইকাৰণে তেওঁলোকে বেলেগ বেলেগ ঠাইত আৰু ঘৰ চাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

তেওঁলোকে যি ঠাই চাইছিল তাৰ ভিতৰত এটা পচন্দ হল। এই মাটি সেই ক্ষেত্ৰতে আছিল যত তেওঁলোকে নিজৰ ঘৰ বনাবলৈ বিচাৰিছিল, আৰু 55 একৰ মাটি কেৱল 55000 ডলাৰত দি আছিল সেই মাটি। কিন্তু এইবাৰো তেওঁলোকৰ হাতত ডাউন পেমেণ্টৰ বাবে টকা নাছিল, মই এটা সৰু বেঞ্চৰ বিষয়ে শুনিছিলো, যি মাটিৰ ডাউন পেমেণ্টৰ অংশ ৰূপে ইকবিটি স্বীকাৰ কৰে, সেই বেঞ্চ সেই ঠাইত নাছিল কিন্তু দুঘণ্টাৰ দূৰত আছিল। খালী মাটিৰ বাবে এইটো একেবাৰে অসামান্য দাম দৰ আছিল। মই তেওঁলোকক এই বিষয়ে কলো, আৰু তেওঁলোকে ইয়াৰ বিষয়ে বেঞ্চত কথা পাতিবলৈ সময় নিৰ্ধাৰণ কৰিলে। মাটিৰ মূল্য 100000 তকৈ অধিক আছিল। আৰু বেঞ্চ কলে যে তেওঁৰ ডাউন পেমেণ্টৰ আৱশ্যকতা নাই। এইকাৰণে তেওঁলোকে এই মাটি নি-শুৱ্কেই কিনি ললে। আৰু চহৰৰ বাহিৰত সেই সুন্দৰ মাটিত এটা ঘৰ বনোৱালে, আৰু এই সকলো বিনামূল্যেই। ষ্টিৱ আৰু কেৰেনে আজিও সমৃদ্ধি কৰি আছে কিয়নো তেওঁলোকে, ডেণ্ডা আৰু মোৰ দৰে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পদ্ধতিৰে কাম কৰে।

মোৰ লগত মোৰ গীৰ্জাৰ এনে কাহিনীবোৰ আছে আৰু মই আপোনাৰ জীৱনত এনে কাহিনীবোৰৰ প্ৰতীক্ষা কৰি আছো। ঈশ্বৰে আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয়তাবোৰ পূৰ্ণ কৰিবলৈ অদ্ভুত আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা আচৰিত কৰ্মও কৰিব পাৰে। কেইবা বাব আমি নিজৰ ভৱিষ্যক সেই হিচাপে জুখি সীমিত কৰি লওঁ যি আমি ভাৱো যে এইটো সম্ভৱ। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সৈতে, সকলো খিনি সম্ভৱ হয় যদি আমি কেৱল ঈশ্বৰৰ বাক্যক নিজৰ বিচাৰ সলনি কৰিবলৈ অনুমতি দিওঁ।

আৰু তোমালোকে জগতৰ অনুৰূপ নহবা, কিন্তু যিহতে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অৰ্থাত উত্তম,
গ্ৰহণীয় আৰু সিদ্ধ কি তাক পৰীক্ষা কৰি জানিবা, তাৰ কাৰণে তোমালোকে নতুন মন কৰাৰ
দ্বাৰাই আন ৰূপ ধৰা।

-ৰোমীয়া 12:2

বিশ্বাসী হিচাপে আমি এই পৃথিৱীৰ ৰীতি বিধিক পালন কৰিব নালাগে। পৌলে সাংসাৰিক শাও প্ৰণালী আৰু তেওঁৰ জীৱনৰ পদ্ধতি আৰু বিশেষ ভাৱে আমি কেনেকৈ চিন্তা কৰো, ইয়াৰ কথা কৈ আছে। কি আপুনি কেতিয়াও কোনো ড্ৰেচ বনাইছে বা ক্লপ্ৰিন্টৰ পৰা কিবা নিৰ্মান কৰিছে? কি হব যদি আপুনি এনেক কৰিছে আৰু যি আপুনি বনাইছে সেইটো আপোনাক পচন্দ নালাগিলে। আৰু আপুনি সেই পদ্ধতিৰ ব্যৱহাৰ কৰি আকৌ বনাবলৈ চেষ্টা কৰিছে? আপুনি প্ৰথমৰ দৰেই পৰিনাম দেখিবলৈ পাব। সেয়ে পৌলে কৈছে যে আমি নিজৰ মনক নতুন কৰি সলনি কৰিব লাগে, আমাৰ জীয়াই থকাৰ পদ্ধতিক সলনি কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। আমি পৃথিৱীতকৈ অন্য ধৰণে চিন্তা কৰিব লাগে।

ৰূপান্তৰিত শব্দ সেইটোৱেই শব্দ যাৰ বিষয়ে আমি এতিয়া কথা পাতিলো, মাৰ্ফ আৰু ইয়াৰ

পৰিবৰ্তন। আমাক বৃপাস্তকৰণৰ প্ৰয়োজন! আমি ঈশ্বৰৰ দৰে ভাৱিব লাগে। আমি ৰাজ্যৰ বিচাৰবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰিব লাগে। এইটো ভৱাৰ সলনি যে মৃত্যু শীতকালত চামচেলুকাৰত ফান্দত পৰাটো চামচেলুকাৰ ভাগ্য, আমি জীৱনত এটা নতুন পদ্ধতিৰে ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভাৱসা কৰিব লাগে। আৰু কেৱল তেতিয়া আমি নিজৰ সমস্যাবোৰক দূৰ কৰিব পাৰো আৰু এইটো জানিবলৈ প্ৰস্তুত হ'ব পাৰো যে প্ৰত্যেক স্থিতিত ঈশ্বৰৰ সিদ্ধ আৰু মনভৱন ইচ্ছা কি। যদি আপুনি পৰিবৰ্তনক স্বীকাৰ নকৰে, তেনেহলে আপোনাৰ পুৰনি মানসিকতাই কৈ থাকিব, নহয়, নহয়, মই এনেকৈ কৰিব নোৱাৰো, নহয়, মই জনা নাছিলো যে এইটো কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব।

কি কেতিয়াবা কোনোবাই ভাৱিছেনে যে এটা লেতেৰা চামচেলুকা ইমান সুন্দৰ আৰু সম্পূৰ্ণ ৰূপে উৰিব পাৰিব? যদি আপুনি চামচেলুকাৰ চায় আৰু ভাৱে যে তাক 2000 মাইল যাত্ৰা কৰিব লাগিব, তেনেহলে আপুনি কেৱল মুৰ হিলাব আৰু কব, অসম্ভৱ, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সকলো সম্ভৱ। মোক চাওক, যেতিয়া মোৰ টেলিভিছন আৰম্ভ হয়, তেতিয়া ইয়াৰ আৰম্ভনি মই এটা বিত্তীয় বিশেষজ্ঞ বুলি কোৱা হয়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা মই নিজৰ চামচেলুকাৰ দিনবোৰ মনত পৰে আৰু মই কওঁ, এইটো কি অদ্ভুত।

উৰণৰ কথা যদি কওঁ তেনেহলে ডেপ্তা আৰু মই যেতিয়া শিকিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো যে ৰাজ্যই কেনেকৈ কাম কৰে, তেতিয়া মই নিশ্চিত কৰিলো যে মোক এখন বিমান লাগে। মই 19 বছৰ বয়সত এজন পাইলট আছিলো আৰু সদায় বিমান ভাড়াত লৈছিলো, কিন্তু মোৰ নিজৰ বিমান কেতিয়াও নাছিল। কাৰণটো আপুনি জানে, মোৰ লগত এইটো কিনিবলৈ টকা নাছিল। সেয়ে এদিন মই কলো যে এইটো পাগলামী বুদ্ধি। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে বিমান কিনাটো কঠিন নহয়। মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰক মোৰ চিন্তা অনুসাৰে যি সম্ভৱ সেইটো কিয় সীমিত কৰি আছিলো? এই কাৰণে মই এখন চেক লিখিলো, মেমো বিভাগত মোৰ বিমানৰ কাৰণে। (আৰু চেকত যি অন্য কথা লিখা আৱশ্যক আছিল লিখিলো।) মাৰ্ক 11:24 ৰ অনুসাৰে চেকত হাত ৰাখি এই বিশ্বাসেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলো যে মই বিমান পাই গলো। আৰু সেই চেক পোষ্ট কৰি দিলো।

এই কাৰণে মই তোমালোকক কৈছো, যে যি যি তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি বিচৰা , সেইবোৰ পালো বুলি বিশ্বাস কৰা, আৰু সেইবোৰ তোমালোকৰ বাবে হৈ যাব।

এই কথাৰ পাছত এক মাহত কৈ কম সময় হৈছিল চাগে আৰু মই নিয়মীয়া শাৰীৰিক পৰীক্ষাৰ বাবে ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গৈছিলো। মই আচৰিত হলো যে একো সন্দৰ্ভত ডাক্তৰে কলে, যে কি আপুনি কোনো এনে ব্যক্তিক জানেনে যি বিমান কিনিব বিচাৰে? মই ভৱিলো কি অদ্ভুত। এইটো কেনে ধৰণৰ বিমান? মই সুধিলো। আৰু মই এইটো শুনি আচৰিত হলো আৰু আনন্দিত আছিলো, কিয়নো এই বিমান সেইটোৱেই আছিল যাৰ বাবে মই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো আৰু বিশ্বাস কৰিছিলো যে মই বিমান পাই গলো। এই কাৰণে মই তেওঁক সুধিলো যে মই বিমানখন চাব পাৰোনে? আৰু তেওঁ মোক কলে যে

এইটো মোৰ ঘৰৰ ওচৰত কাউন্টি বিমান বন্দৰত থিয় হৈ আছে। মোক এইটো বুজাবলৈ দিয়ক। মোৰ ঘৰ কাউন্টি বিমান বন্দৰৰ কাষতে আছে। মাটিত নমা সকলো বিমানক মই মোৰ ঘৰৰ ওপৰেদি উৰিব লগা হয়। মই গোটেই দিন বিমান উঠা নমা কৰা দেখা পাইছিলো। আৰু ফিল্ড মোৰ আগৰ দুৱাৰৰ পৰা এক মাইল দূৰত আছিল। তাৰ মানে মোৰ লগত এতিয়া কেৱল এখন বিমান হোৱাটো বাকী আছিল।

এইকাৰণে মই মোৰ নিজৰ বন্ধুক ফোন কৰিলো যি গোটেই জীৱন বিমান চলাইচে আৰু এজন বিমান পৰিদৰ্শকো আছিল যি এই বিমানক চাবলৈ মোৰ সৈতে গৈছিল। যেনেকৈ আমি বিমানখন চালো, মই গম পালো যে এইটো মোৰ বিমান, একেবাৰে সচা আছিল, এইটোৱেইতো মোক লাগিছিল। মোৰ কেৱল এটাই সমস্যা আছিল, সেইটোৱেই সমস্যা যি প্ৰত্যেক বাৰ বিমান কিনা সময়ত হৈ আছিল। মোৰ লগত টকা নাছিল। কি কেতিয়াবা আপোনাৰ এনে সমস্যা হৈছে?

কিন্তু এইবাৰ মই ভয়তে পিছলৈ ঘূৰা বিধৰ নাছিলো। মই জানিছিলো যে এইটো মোৰ বিমান মই জনা নাছিলো যে ঈশ্বৰে টকা কেনেকৈ উপলব্ধ কৰাব।

কিছুমাহৰ আগতে, ডেপ্তা আৰু মই আমাৰ কোম্পানীৰ অফিচৰ বাবে ঠাই বিচাৰি আছিলো। আমি জানিছিলো যে আমাৰ নিজৰ ব্যৱসায় কত কৰিম, কিন্তু সেই ক্ষেত্ৰত বিক্ৰীৰ বাবে কোনো ঠাই নাছিল। এই কাৰণে আমি আন ঠাইত বিচাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। আমি দুটা ঘৰ পালো যিটো আমি প্ৰায়ে কিনি লৈছিলো, কিন্তু তাত কোনেও কিনাৰ বিষয়ে শান্তি পোৱা নাছিলো। আমাক সেই ক্ষেত্ৰতে গৈ থাকিলো যত আমি বাস্তৱত কাৰ্য্যালয় লাগিছিল। এই আশাৰে যে এটাও ঘৰ উপলব্ধ হ'ব। যেতিয়া আমি এই নিৰ্ণয়ৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো, তেতিয়া এদিন মোৰ পিতৃয়ে মোক ফোন কৰিলে আৰু কলে, মই জানো, তুমি কবা যে এইটো ঈশ্বৰৰ পৰা, কিন্তু তোমাৰ মাক আৰু মই ইয়াৰ বিষয়ে কথা পাতিলো আৰু আমি তোমাৰ কাৰ্য্যালয়ৰ বাবে নিজৰ ঘৰটো তোমাক দিবলৈ বিচাৰিছো। আমাক একেবাৰে সেই ক্ষেত্ৰতে ঠাই বিচাৰিছিলো যত তেওঁলোকৰ ঘৰ আছিল। এইকাৰণে যেতিয়া তেওঁলোকে মোক ঘৰখনৰ বিষয়ে কলে তেতিয়া মই আচৰিত হৈ পৰিলো।

এইটো বুজাবলৈ যে এতিয়া কি হ'ল, আপুনি এইটো জনাটো দৰকাৰ যে মোৰ পিতৃয়ে সেই সময়ত বিশ্বাসী নাছিল। যদি আপুনি কেতিয়াবা তেওঁৰ ওচৰত ঈশ্বৰৰ কথা কয়, তেনেহলে তেওঁক ভাল

**মোৰ জীৱন, যি কেৱল
জীয়াই থাকিবলৈ আৰু
ভয়ৰে সীমিত আছিল,
এতিয়া ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা
সলনি কৰি দিয়া হ'ল। তেওঁৰ
নিয়মবোৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি, মই
অসীমিত সম্ভৱনাবোৰ জীৱনৰ
বিচাৰিবলৈ সক্ষম আছিলো।**

লগা নাছিল আৰু সি ঈশ্বৰৰ সমালোচনা কৰিছিল।
আচলতে তেওঁ ইমানেই নিন্দক আছিল যে তেওঁৰ
সৈতে ঈশ্বৰৰ বিষয়ে কথাও পাতিব নোৱাৰে। মই
প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলো যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ লগত
খ্ৰীষ্টৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ কাৰোবাক পঠিয়াওক। মই
জানিছিলো যে মই শুভবৰ্তাৰ সৈতে তেওঁলোকৰ
ওচৰলৈ যাব নোৱাৰো, মই এইটোও জানিছিলো
যে তেওঁলোকে মোৰ কথা নামানিব। কিন্তু কিছু
বছৰ পাছত ৪০ বছৰত মোৰ পিতৃয়ে উদ্ধাৰ পালে।

আচৰিত ভাৱে, তেওঁৰ আমাৰ টিভি প্ৰচাৰনবোৰ চাই আৰু ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা কৰা সকলো অদ্ভুত কাৰ্য্যবোৰ চাই পৰিত্ৰাণ পালে।

নিজৰ জীৱনৰ অন্তিম চাৰে তিনিবছৰত, তেওঁ সম্পূৰ্ণ ৰূপে পৰিবৰ্তনশীল ব্যক্তি আছিল আৰু প্ৰত্যেক সপ্তাহ গীৰ্জালৈ গৈছিল।

এদিন গীৰ্জাৰ সমাপ্তৰ পাছত, মই বাহিৰত চোতালত গলো, মই নিজৰ পিতৃক নিজৰ গীৰ্জাৰ এজন সদস্যৰ সৈতে কথা পতা দেখিলো, যাক তেওঁ বছত দিনৰ পৰাই জানিছিল। যেনেকৈ মই তেওঁৰ ওচৰলৈ গলো, মই শুনিলো যে এই মানুহ জনে মোৰ পিতৃক সুখি আছিল যে তেওঁ গীৰ্জাত কিয় আহিবলৈ ধৰিলে। মোৰ পিতৃয়ে উত্তৰ দিলে যে তেওঁ বছত খিনি বস্তু চাইছে যিটো তেওঁ বুজাব নোৱাৰে। ঈশ্বৰৰ স্তুতি হওক! এইটো এনে হব লাগিছিল।

কিন্তু মোৰ পিতৃয়ে পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ আগতে, তেওঁ ঘৰৰ বিষয়ে যি ফোন কৰিছিল তাৰ বিষয়ে কথা কোৱাটো দৰকাৰ। ডেপ্তা আৰু মই বছত আচৰিত আছিলো যে তেওঁলোকে আমাক সেই ঘৰখন দিলে। আমি জানিছিলো যে এইটো নিশ্চিতভাৱে ঈশ্বৰৰ কাম আছিল। আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে ফোন কৰিলে তেতিয়া আমি কব পাৰিলোহেতেন, হয়, পিতৃ আপুনি সচাকৈ কৈ আছে, সেইটো ঈশ্বৰৰেই কাম আছিল!

ঘৰখনক পেচাদাৰী আৰু আমাৰ কাৰ্য্যালয়খনৰ প্ৰয়োজনীয়বোৰৰ বাবে উপযুক্ত কৰিবলৈ বছত কাম কৰিবলগীয়া হ'ল। এইটো ডিচেম্বৰ মাহ আছিল যেতিয়া মোৰ পিতৃয়ে মোক ঘৰখন দিছিল আৰু মোক ঘৰখন আকৌ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ শৰত কালৰ অপেক্ষা কৰিবলগীয়া আছিল। ঘৰখন শীতকালত বন্ধ আছিল কিয়নো কোনোৱে তাক ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। আৰু মোৰ পিতৃয়ে কলে যে তেওঁলোকে ঘৰখনত পানী বন্ধ কৰি দিছে। এই সকলো শীতকালত মোৰ বিমান চাবলৈ যোৱাৰ এসপ্তাহৰ আগত ঘটিছিল। মোৰ ভায়ে মোক ফোন কৰিলে আৰু কলে যে মই তৎক্ষণাত ঘৰখনত যাব লাগে, কিয়নো ঘৰখনৰ পৰা পানী ৰাস্তাৰ তলত আহিছে। বতৰ গৰম আছিল আৰু বাস্তৱত মোৰ পিতৃৰ ভুল আছিল, তেওঁ শীতকালত পানী বন্ধ কৰা নাছিল। মই ঘৰৰ ভিতৰলৈ গলো আৰু দেখিলো যে উপৰৰ বাথৰুমৰ নলী কেইবাদিন ধৰি বা সপ্তাহ ধৰি চলি আছিল। তলত স্থিত ড্ৰাইৱাল দেৱালৰ পৰা পৃথক হৈ পৰিছিল।

মই জানিছিলো যে সময়ৰ এটা বেয়া কাহিনীৰ দৰে লাগে, কিন্তু যি আপুনি নাজানে আৰু মোৰ ভাইয়ো নাজানিছিল, যে মই আগতে এটা দস্তাৱেজত স্বাক্ষৰ কৰি দিছিলো যে সম্পূৰ্ণ ঘৰৰ সকলো ড্ৰাইৱালক পৃথক কৰা হওক। সকলো বাহিৰৰ সাইডিং আঁতৰাই দিয়া হওক, আৰু ঘৰখন এটা নতুন ৰূপত যিটো কিছু সপ্তাহতে আৰম্ভ হৈ যাব। তেনেহলে এই পানীৰে ক্ষতি হোৱাটো কোনো সমস্যা নাছিল কিয়নো ক্ষতিগ্ৰস্থ সকলোবস্তু আঁতৰাবৈ লাগিছিল। কিন্তু এই কথাটো মন কৰক- মোৰ বীমা কোম্পানীয়ে মোক যি লোকচান হ'ল তাৰ বাবে এটা চেক দিলে, যিটো মোৰ বিমানক কিনিবলৈ পৰ্য্যাপ্ত টকা আছিল।

কি মই এতিয়া যে দেখিলো সেইটো সচা আছিল? মই অলপতেই নিজৰ বিমান আৰু মোৰ কাৰ্য্যালয়ৰ ভৱন পালো, সকলোখিনি একো ধাৰ নোহোৱাকৈ আৰু সামান্যভাৱে এই সকলোখিনিৰ

বাবে কিমান চেষ্টা আৰু পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হ'লহেঁতেন- হয় এই সকলো মোৰ আছিল! এতিয়া যেতিয়া মই সেই বিমানখনক উৰুৱাও, আৰু মই পথাৰৰ ওপৰৰ পৰা উৰি যাওঁ মোৰ মনত পৰে যে সেই বিমানক উৰুৱাটো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সমান। ইয়াৰ কাৰ্য্য আৰু নিয়ম আমাক জীৱনৰ এটা অন্য জ্ঞানেৰে জীয়াবলৈ অনুমতি দিয়ে। চামচেলুকাৰ আৰু পখিলাৰ দৰে, চামচেলুকাৰ ঠেং মেক্ষিকোলৈক পাবলৈ কেতিয়াও ইমান তীব্ৰতাৰ দৌৰিব নোৱাৰে। মোৰ জীৱন, যি কেৱল জীয়াই থকাৰ ভাৱনা আৰু ভয়েৰে সীমিত আছিল। এতিয়া ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা সলনি কৰি দিয়া হৈছিল। তাৰ নিয়মবোৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি, মই অসীমিত সম্ভৱনাবোৰৰ জীৱনৰ বিচাৰিবলৈ সক্ষম আছিলো।

এই পুস্তকখন সমাপ্ত কৰি, মই আপোনাক এটা শাস্ত্ৰবাক্যৰ সৈতে এৰিব বিচাৰোঁ। মোৰ বিশ্বাস যে এই শাস্ত্ৰভাগে আপোনাক জীৱনত অনেক বাৰ শুনিছে। কিন্তু মই ভাৱোঁ যে এতিয়া আপোনাৰ বাবে ইয়াৰ এটা নতুন অৰ্থ হ'ব।

হে পৰিশ্ৰান্ত আৰু ভাৰাক্ৰান্ত লোকসকল মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ মই তোমালোকক জিৰণি দিম। মই নশ্ৰ আৰু কোমন চিত্তৰ মানুহ, এই হেতুকে তোমালোকৰ ওপৰত মোৰ যুৱলি লোৱা, আৰু মোৰ পৰা শিক্ষা লোৱা, তাতে তোমালোকে নিজৰ নিজৰ মনত জিৰণি পাবা। কিয়নো মোৰ যুৱলি সুসহ্য আৰু ভাৰো লঘু।

-মথি 11:28-30

যীচুৱে আমাক আমাৰ যুৱলি, দুখদায়ী শ্ৰম আৰু পৃথিৱীৰ অভিশপ্ত প্ৰণালীৰ ঘাম দুৰ কৰিবলৈ আহিছিল। এতিয়া আমি তেওঁৰ যুৱলি লব লাগে (যি সম্পূৰ্ণ হৈ গৈছে) আৰু নিজৰ আত্মাৰ বাবে বিশ্রাম(সপ্তম দিন) প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

আপুনি নিজৰ জীৱনত অদ্ভুত বস্তুবোৰৰ অনুভৱ কৰিব পাৰে কিয়নো আপুনি কেৱল সেইটোৱেই কৰে যি পোটিফৰে কৰিছিল। জীৱনৰ ৰাজ্যৰ পথৰে চলে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিয়মবোৰৰ পালন কৰাৰ নিৰ্ণয় আজিৰ পৰাই লওক, আৰু অধীনতাৰ সামৰ্থ্যৰ আনন্দ লোৱাটো আৰম্ভ কৰক। আজিৰ পৰাই নিজৰ আৰ্থিক বিপ্লৱৰ আৰম্ভ কৰক, পুৰনি জীৱন শৈলী, পুৰনি অধিপত্য, দৰিদ্ৰতা, বেমাৰ, আৰু নিৰাশাৰ পৃথিৱীৰ অভিশাপ প্ৰণালীৰ পৰা মুক্ত হওক। নিজৰ পুৰনি চামচেলুকাৰ জীৱন শৈলী এৰি দিয়ক আৰু ৰাজ্যৰ নিয়মবোৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি উৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক যিটো যীচুৱে আপোনাক দিছে। আপুনি সেই ৰাজ্যৰ নাগৰিক।

আপোনাৰ লগত আইনী অধিকাৰ আছে!

আপুনি যদি এই কিতাপখন আকৰ্ষণীয় বুলি গম পাইছে, আৰু আপুনি সেই ৰাজ্যৰ শিক্ষাৰ্থী হ'বলৈ বিচাৰে, তেন্তে মই আপোনাক GaryKeesee.com লৈ নিৰ্দেশ দিম। তাত আপুনি তথ্যৰ এটা পুথিভঁৰাল বিচাৰি পাব যিয়ে আপোনাক সহায় কৰিব আৰু ৰাজ্যত আপোনাক গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰি তুলিব। মই আপোনাক বিপ্লৱ দলৰ লগৰীয়া হ'বলৈও উৎসাহিত কৰিম য'ত আপুনি বিশেষ অনুষ্ঠান আৰু প্ৰশিক্ষক অধিবেশনৰ সুবিধা পাব।

বিত্তীয় ক্ষেত্ৰত জয়ী হ'বলৈ আধ্যাত্মিক জ্ঞান আৰু পাৰ্থিৱ, স্বাভাৱিক জ্ঞান দুয়োটাৰে প্ৰয়োজন। ঋণৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই অহাৰ বিষয়ে তথ্যৰ বাবে, মোৰ কোম্পানী, ফৰৱাৰ্ড ফাইনেলিয়েল গ্ৰুপে আপোনাৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা বিনামূলীয়া ঋণমুক্ত পৰিকল্পনা থকাৰ বাবে, তেওঁলোকক ১-৮০০-৮১৫-০৮১৮ নম্বৰত ফোন কৰক।

বিশেষকৈ আৰ্থিক অস্থিৰতাৰ এই ঘণ্টাত আপোনাৰ কষ্টোপাৰ্জিত অৱসৰৰ ধনখিনি সুৰক্ষিত কৰাটোও ঠিক তেনেদৰেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। মোৰ কোম্পানীয়ে মানুহক নিৰাপদে বিনিয়োগ কৰাত সহায় কৰাত গুৰুত্ব দিয়ে। আমাৰ গ্ৰাহকসকলৰ বাবে এক কোটি ডলাৰতকৈ অধিক ধন বিনিয়োগ কৰা হৈছে, আমাৰ ৰাষ্ট্ৰত যোৱা ১৫ বছৰত হোৱা আৰ্থিক বিশৃংখলতাত এজনেও এটকাও হেৰুওৱা নাই। আকৌ কল বিনামূলীয়া আৰু পৰামৰ্শ বিনামূলীয়া। তথ্যৰ বাবে ১-৮০০-৮১৫-০৮১৮ নম্বৰত ফোন কৰক।

ডেণ্ড্ৰা আৰু মই ব্যক্তি আৰু পৰিয়ালক জীৱনত জয়ী হোৱাত সহায় কৰিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ। সেইবাবেই ডেণ্ড্ৰাই নিজাকৈ টেলিভিছন সম্প্ৰচাৰ প্ৰস্তুত কৰে, যাৰ নাম ডেণ্ড্ৰা। পাৰিবাৰিক জীৱন আৰু সকলো বয়সৰ মহিলাক উৎসাহিত কৰাৰ লক্ষ্যৰে এক কাৰ্যসূচী। অধিক তথ্যৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰি Drenda.com লৈ যাওক।

শেষত, ডেণ্ড্ৰা আৰু মই বিচাৰিছো যে আপুনি সমগ্ৰ বিশ্বৰ গীৰ্জা আৰু পাষ্টৰসকলক সমৰ্থন কৰাৰ কথা চিন্তা কৰক। আমাৰ এইচ-৩ আউটৰিচ প্ৰজেক্টটো হৈছে জীৱনৰ ব্যৱহাৰিক দিশটোৰ সৈতে মানুহক সহায় কৰিবলৈ আমাৰ হৃদয়ৰ সম্প্ৰসাৰণ। এইচ-৩-এ প্ৰতি বছৰে সমগ্ৰ বিশ্বৰ পাষ্টৰসকলক লাখ লাখ শিক্ষামূলক সামগ্ৰী প্ৰদান কৰে। আমি ভোকাটুৰসকলক খুৱাবলৈও সহায় কৰোঁ, একাধিক দেশত যৌন সৰবৰাহ বন্ধ কৰাৰ লক্ষ্য লোৱা পৰিচৰ্যাসমূহক সমৰ্থন কৰোঁ, অনাথ আশ্ৰমসমূহক সমৰ্থন কৰোঁ, বহু দেশৰ পাষ্টৰসকলক আৰ্থিকভাৱে সহায় কৰোঁ, আৰু ইয়াত অহিঅ'তো মহিলাসকলৰ বাবে এটা ঘৰ বনাই ৰাখিছো। আমাৰ লক্ষ্য হৈছে সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ মানুহক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে জানিবলৈ সহায় কৰা আৰু ঈশ্বৰে আমাৰ সকলোৱে বিচৰা স্বাধীনতা আৰু সন্তুষ্টিৰ বিষয়ে জানিবলৈ সহায় কৰা।

আমাৰ আচৰিত কাহিনীটো আপোনালোকৰ লগত ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ দিয়াৰ বাবে আপোনাক বহুত বহুত ধন্যবাদ। এতিয়া, ওলাই যাওক আৰু নিজৰ এটা আচৰিত কাহিনী বনাওক, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সৈতে।

এই প্ৰকাশনৰ অনান্য কিতাপ সমূহ

অধীনতাৰ সামৰ্থ্য

বিশ্ৰামৰ সামৰ্থ্য

উদাৰতাৰ সামৰ্থ্য

কৌশলৰ সামৰ্থ্য

যোগানৰ সামৰ্থ্য

আপোনাৰ ভাষাত অধিক বিনামূলীয়া শিক্ষা ডাউনলোড কৰিবলৈ
FLNFree.com লৈ যাওক!

আপোনাৰ ভাষাত অধিক বিনামূলীয়া পাঠদান সম্পদ বিচাৰেনে?
FLNFree.com লৈ যাওক

আপোনাৰ বিত্তীয় বিপ্লৱ

বিশ্ৰামৰ সামৰ্থ্য

এই কিতাপখন পঢ়ক যদি আপুনি....

আপোনাৰ বিত্তীয় পৰিস্থিতিৰ পৰা বিৰক্ত হৈছে
ঋণৰ পৰা মুক্ত হৈ ওলাই আহিব বিচাৰে
ক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰিব নাজানে
নিৰাশ

গেৰী কীচী নিজেই তাত এই পৰিস্থিতিত আছিল বহুত দীঘলীয়া নটা বছৰ ধৰি তেওঁৰ ভয়ানক আৰ্থিক অৱস্থাৰ বাবে তেওঁৰ জীৱনটো তীব্ৰ আৱেগিক অস্থিৰতাৰ মাজত আছিল। ক্রেডিটৰ কল, আই আৰ এছৰ লিয়েন, বিচাৰ, আৰু লজ্জাবোধ তেওঁৰ বাবে আছিল এক জীৱনশৈলী। কিন্তু সকলো সলনি হৈ গ'ল এদিন যেতিয়া ঈশ্বৰে গেৰীৰ লগত তেওঁৰ বিত্তীয় বিষয়ে কথা পাতিলে আৰু তেওঁক সেই গোপন কথাটো দিলে যিয়ে তেওঁৰ জীৱনটো আমূলভাৱে সলনি কৰি পেলালে! তেওঁ ঋণমুক্ত হৈ পৰিল, বহু কোটি টকীয়া কোম্পানী আৰম্ভ কৰিলে আৰু বৰ্তমান তেওঁৰ টেলিভিছন সম্প্ৰচাৰ ফিল্মিং দ্য মানি থিংত তেওঁৰ জীৱন সলনি কৰা চাবিবোৰ ভাগবতৰা কৰে, যিটো দৈনিক বিশ্বৰ প্ৰতিটো টাইম জ'নত প্ৰচাৰিত হয়। গেৰীয়ে এই ধাৰণাসমূহ বিশ্বৰ লাখ লাখ লোকক সন্মিলনীত আৰু ব্যক্তিগত উপস্থিতিত শিকাইছে। তেওঁ এই কথাত একমত যে বহু নীতি আছে যিবোৰ সফল জীৱন যাপনৰ অংশ। কিন্তু যদি তেওঁ মাত্ৰ এটা ভাগবতৰা কৰিবলগীয়া হয় তেন্তে সেয়া হ'ব এইটোৱেই। গেৰীয়ে আপোনাক বিপ্লৱত যোগদান কৰিবলৈ আৰু অধীনতাৰ সামৰ্থ্যৰ জৰিয়তে আপোনাৰ বিত্তীয় অৱস্থা আমূলভাৱে সলনি কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছে।

গেৰী কীচী এজন লেখক, বক্তা, উদ্যোগী, বিত্তীয় বিশেষজ্ঞ আৰু পাষ্টৰ যিয়ে জীৱনত বিশেষকৈ বিশ্বাস, পৰিয়াল আৰু বিত্তীয় ক্ষেত্ৰত মানুহক জয়ী হোৱাত সহায় কৰাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ আছে। গেৰী আৰু তেওঁৰ পত্নী ডেব্ৰা ই কেইবাটাও সফল ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিছে, আৰু তেওঁলোক ফেইথ লাইফ নাওৰ প্ৰতিষ্ঠাপক, যিয়ে দুটা টেলিভিছন অনুষ্ঠান প্ৰস্তুত কৰে— ফিল্মিং দ্য মানি থিং আৰু ডেব্ৰা, বিশ্বব্যাপী সন্মিলন আৰু ব্যৱহাৰিক সম্পদ। কিচি পৰিয়ালে অহিংস কলম্বাছৰ ওচৰৰ ফেইথ লাইফ গীৰ্জাৰো পাষ্টৰ।

GKM GARY KEESEE
MINISTRIES

garykeese.com

